

STUDII ÎN SCRIPTURI

vol. V

Împăcarea

omului

cu Dumnezeu

STUDII ÎN SCRIPTURI

"Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei" (Prov. 4:18).

VOLUMUL V

Împăcarea omului cu Dumnezeu

"Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită". "Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos, prin care am căpătat împăcarea" - 1 Tim. 2:5,6; Rom. 5:11.

Editat în România, în anul 1993, de către
ASOCIAȚIA CREȘTINĂ STUDENȚII ÎN BIBLIE
3400 Cluj - Napoca, Str. Sunătoarei Nr. 4
(Originalul publicat în 1897)

ACEASTĂ OPERĂ ESTE DEDICATĂ

Regelui Regilor și Domnului Domnilor

în interesul

CONSACRAȚILOR SĂI "SFINȚI"

care așteaptă înfierea

și

*tuturor celor ce cheamă în vreun loc Numele Domnului,
"casei credinței"*

și

*creației care "suspină își suferă durerile nașterii și
așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu*

(Rom. 8:22,19 - Cornilescu rev.),

să pună "în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu". Această lumină a răspîndit-o "din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor spre a-și uni iarăși într-unul în Christos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pămînt".

(Efes. 3:9-Cornilescu rev.; 1:8-10)

Prefața editorilor

Împăcarea omului cu Dumnezeu este reeditată prin grija multor cititori, care simt că recunoștința lor poate fi mai bine exprimată prin împărtășirea cu alții a binecuvântărilor primite.

Am folosit traducerea din limba franceză pentru această ediție, deoarece are un limbaj mai accesibil decât ediția precedentă.

Subiectele acestei cărți sînt fundamentale pentru o înțelegere completă a temei împăcării. Din necesitate, acesta este un studiu foarte cuprinzător, deoarece nu există nici o altă cale de a cunoaște cu adevărat ce învață Biblia despre împăcare, decât a o examina în amănunțime. S-a făcut acest lucru într-un mod minunat și cititorul va găsi o mare binecuvîntare în examinarea subiectelor biblice prezentate aici. Credem că această carte este, fără excepție, cea mai frumoasă lucrare în acest domeniu - este amănunțită, completă și mai ales, permite cititorului să găsească armonia Scripturilor unde odată, poate i s-a părut în contradicție.

Această ediție nouă este prezentată cu rugăciunea ca ea să aducă cititorului binecuvîntări similare cu acelea pe care noi înșine le-am primit cu bogăție din paginile ei.

Prefața Autorului

Prima ediție a acestui volum a fost publicată în 1899. Ea este acum în mâinile unui mare număr din poporul Domnului, în diferite limbi, în toată lumea civilizată. Numeroase scrisori ne spun despre marele ajutor primit din paginile acestui volum în clarificarea adevărului divin - în explicarea Bibliei. Unii au găsit ajutor special într-o parte, alții într-alta, alții în toate. Capitolul intitulat "Cel fără de păcat", care se referă la faptul că Domnul nostru și-a însușit natura umană când s-a născut în Betleem, a atras atenția în mod deosebit și mulți au recunoscut că a adus mare lumină în multe subiecte scripturale și științifice.

Avînd un sistem teologic ce-și recunoaște imperfecțiunea și cere și așteaptă îndrumare divină, precum și iluminare la sfîrșitul călătoriei Bisericii, pare remarcabil că acest volum, scris cu 19 ani în urmă, are nevoie de puține corecturi pentru a fi în deplin acord cu gîndirea recentă a Studenților în Biblie cu privire la învățăturile cuvîntului divin.

Ideea fundamentală a acestui volum este prețul de răscumpărare. Evident această doctrină, din care provin toate celelalte doctrine legate de mîntuirea noastră, a fost în mare măsură pierdută din vedere, neînțeleasă, de cînd apostolii au adormit în moarte, pînă acum. Studenții Bibliei au găsit că răscumpărarea este cheia

care deschide întreaga Biblie - care hotărăște dintr-o dată ce este adevăr și ce este eroare.

Nu este surprinzător că apreciind subiectul și studiindu-l cu atita îngrijire, vederile noastre au devenit din ce în ce mai clare. Declarațiile Bibliei despre răscumpărare nu s-au schimbat în nici un fel și nici încrederea noastră în ele nu s-a schimbat, ci ele sînt mai luminoase; noi le înțelegem mai bine. Susținem că declarațiile Bibliei cu privire la acest subiect sînt infailibile și, prin faptul că noi nu sîntem infailibili, vederile noastre se pot lărgi prin cercetarea Scripturilor și sîntem conduși spre înțelegerea lor așa cum a fost promis, prin Spiritul Sfînt. Noi nu obiectăm împotriva planului divin de descoperire treptată, ci ne bucurăm în el. Nu avem nimic pentru ce să ne cerem scuze. Răscumpărarea se conturează în fața noastră mai măreț cu fiecare rază nouă de lumină divină.

Acum vedem că Domnul nostru Isus a lăsat gloria cerească pentru a putea realiza o muncă de răscumpărare pentru Adam și rasa sa. Vedem că schimbarea Sa de la natura spirituală la cea umană s-a făcut cu scopul de a putea constitui prețul răscumpărării: un om perfect pentru un om perfect - antilutron - un preț corespunzător. Acum vedem că Isus s-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți, cînd s-a consacrat la vîrsta de 30 de ani, la Iordan. El a continuat în depunerea prețului de răscumpărare, adică în depunerea vieții Sale, ceea ce la timpul cuvenit va constitui prețul de răscumpărare pentru Adam și rasa sa. El a sfîrșit această muncă de depunere a vieții Sale predînd-o, sacrificînd-o, permițînd să-i fie luată, cînd a strigat pe cruce: "S-a sfîrșit!". Nu se putea da nimic mai mult decît s-a dat - o răscumpărare,

un preț corespunzător pentru tatăl Adam. Acest preț n-a fost plătit atunci pentru achitarea datoriei lui Adam; dacă ar fi fost așa, Adam și întreaga rasă păcătoasă ar fi fost predată atunci și acolo lui Isus. Prețul a fost doar pus în mâinile dreptății divine spre păstrare în contul celui ce a murit, ca El să-l poată aplica mai târziu în armonie cu planul divin. Domnul nostru Isus a fost înviat din morți ca ființă spirituală de natură divină, ca răsplată a credincioșiei și loialității față de Dumnezeu în predarea vieții Sale pămîntești ca sacrificiu. "De aceea și Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult, și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume".

Isus n-a putut folosi prețul de răscumpărare cît a fost pe pămînt. El n-a putut nici chiar să-și aducă ucenicii în relație de tovărășie cu Tatăl. Astfel, El a declarat: "Mă sui la Dumnezeu Meu și la Dumnezeu vostru, la Tatăl Meu și la Tatăl vostru". De asemenea, a declarat: "Dacă Eu nu mă duc, Spiritul Sfînt nu va veni". La zece zile de la înălțarea Domnului, urmașii Lui, fiind adunați în camera de sus după îndrumările Sale, au primit binecuvîntarea Rusaliilor - dovada că fuseseră acceptați de Tatăl prin meritul sacrificiului lui Isus. Isus le-a acordat meritul răscumpărării pe care-l depusese în mâinile Tatălui, dar El nu le-a dat ucenicilor acest merit, adică meritul nu le-a fost dat ca să-l păstreze, cum va fi dat lumii în viitor - "o răscumpărare pentru toți". Toți ucenicii lui Isus au renunțat la partea lor din binecuvîntările răscumpărării pe care lumea le primește la a doua venire a Domnului nostru pentru ca ei să aibă parte de o binecuvîntare mai mare cu Mîntuitorul - onoare și nemurire. Prețul de răscumpărare este destinat să aducă lui Adam și rasei sale viața pămîntească, drepturile și

onorurile pămîntești pierdute prin tatăl Adam, cînd prin neascultare a devenit păcătos, pierderea afectînd toată familia sa, întreaga rasă umană. Timpul pentru a beneficia de răsкупărare, adică restabilirea lui Adam și a rasei sale, este după a 2-a venire a Domnului nostru, cînd El își va stabili Impărăția destinată însuși scopului de a readuce rasa căzută la deplină tovarășie cu Tatăl și la viață veșnică - pe toți cîți vor voi.

Chemarea Bisericii nu este pentru a da încă un preț de răsкупărare și nici pentru a completa pe cel pe care Isus l-a dat, deoarece acesta este destul. Chemarea Bisericii este pentru a demonstra că ei au același spirit, aceeași dispoziție pe care a avut-o Isus: să facă voia Tatălui cu orice preț - pînă la moarte. Cei care dovedesc aceasta sînt acceptați de Tatăl ca membri ai preoțimei regale - Isus fiind Capul - ca și clasă mireasă, Isus fiind gloriosul Mire ceresc. Se cere ca aceștia să se întoarcă la Dumnezeu sub același legămînt pe care și Isus l-a făcut: "Adunați pe sfinții mei, cei care au făcut un legămînt cu mine prin sacrificiu" - Ps. 50:5.

Pînă cînd aceștia nu sînt chemați, aleși și găsiți credincioși, apoi glorificați, nu vine timpul ca Christos și clasa mireasă să preia controlul lumii pentru ridicarea ei; numai atunci Mîntuitorul va transfera dreptății divine meritul morții Sale - pe care El l-a pus în mîinile Tatălui cînd a murit, prin cuvintele: "Tată în mîinile Tale Imi încredințez duhul" - viața mea și toate drepturile ei. Cînd acest preț de răsкупărare va fi fost formal predat dreptății, la sfîrșitul acestei vîrste, acesta nu va mai fi la îndemîna Mîntuitorului, ci va fi dat în schimb pentru Adam și rasa sa, toți fiind imediat transferați de Tatăl, Fiului, pentru ca Impărăția Milenară să poată începe și

toate familiile pămîntului să fie supuse Mîntuitorului ca să le ridice din păcat și moarte la tot ceea ce a fost pierdut prin Adam - la tot ce Isus prin moartea Sa va recîștiga pentru om.

Dar membrii clasei Bisericii, în proces de alegere de aproape 19 secole, nu puteau fi sacrificii primite de Dumnezeu, ca și Mîntuitorul lor Isus, deoarece numai El a fost sfînt, fără cusur, nepătat - noi sîntem imperfecti, păcătoși și Dumnezeu nu primește sacrificiile imperfecte, păcătoase. Atunci ce se putea face ca să devenim sacrificii acceptate și să ne permită să fim asociați cu Isus pe plan spiritual? Lucrul necesar s-a făcut: acordarea meritului lui Isus de către dreptatea divină, tuturor celor ce intră în legămînt de sacrificiu și pentru care Isus devine avocat sau mediator. Această acordare a meritului sacrificiului Său Bisericii, ar putea fi asemănată cu o ipotecă asupra prețului de răscumpărare, care l-ar împiedica să fie aplicat lumii pînă cînd folosirea lui la Biserică nu se termină.

Legămîntul Bisericii este să-și sacrifice toată viața și drepturile pămîntești ca să devină noi creaturi în Christos și comostenitori pe plan spiritual.

Pe baza acestei acordări a viitoarelor binecuvîntări ale restabilirii și a consacării noastre personale Domnului, Mîntuitorul nostru, acționînd ca Marele nostru Preot și Avocat, ne-a adus în legătură cu planul Tatălui care ne-a permis să primim conceperea de Spirit Sfînt să încetăm să mai fim din familia umană să devenim membri ai familiei spirituale al cărei Cap este Isus. Toți din Biserică, prin urmare, sînt părtași cu Isus la o muncă de sacrificiu de sine în care noi ne oferim pe noi înșine Domnului, iar El, ca mare preot al lui Dumnezeu, ne

oferă ca parte a propriului Său sacrificiu. Astfel, noi umplem ce rămîne din suferințele lui Christos. Astfel, suferim împreună cu El ca să putem domni împreună cu El. Meritul lui Christos depus spre păstrare în mîinile dreptății cînd Isus a murit, și ipotecat în interesul Bisericii, nu va fi eliberat din acea ipotecă pentru a fi gata de o aplicare deplină pentru Adam și rasa sa sub termenii Noului Legămînt, pînă cînd toți cei concepuți nu vor fi trecut în moarte.

Dacă ar fi să scriem din nou acest volum am face ici și colo mici modificări de exprimare, în armonie cu ceea ce am prezentat aici. Rugăm pe cititorii noștri să rețină aceasta. Modificările nu sînt de așa natură încît să ne permită să spunem că expresiile din carte sînt greșite, ci doar că ele nu sînt atît de complete și clare cum ar fi putut fi dacă am fi scris cartea acum.

Pentru unele comentarii la zi asupra Noului Legămînt, rugăm pe noii cititori să remarce prefața autorului la Studii în Scripturi, Vol. VI.

Servul vostru în Domnul,

Charles T. Russell

1 octombrie 1916

Brooklyn, N.Y.

Cuprins

Paragraful

Capitolul I

Faptul și filozofia împăcării	1
---	---

Capitolul II

Autorul împăcării	50
Mîntuitorul păcătoșilor prin Christos	53
"Vrednic este Mielul, care a fost junghiat"	71
Iehova = "Cel ce există de la sine"	75
Numele Iehova se cuvine numai Tatălui mării	77
O tradiție a Părinților, sprijinită pe o eroare - o adăugire	110
Ce ne învață Scriptura cu privire la unitatea dintre Tatăl și Fiul	117
Dumnezeu-Tatăl și Dumnezeu-Fiul	128
Denumirea divinității în Vechiul Testament	129
Elohim (puternici) tradus "îngeri"	131
Elohim (puternici) tradus "dumnezei"	132
Elohim aplicat oamenilor	135
Sfinții numiți "elohimi"	136
Elohim și el traduse "luptă, mare, tare, etc."	137
"Dumnezeu" și "Stăpîn" în Noul Testament	138
Dumnezeu-Capul	141
"Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești"	142
"Eu și Tatăl una sîntem"	146
"Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl"	148

"Fericitul și singurul Stăpînitor, Impăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea"	152
"N-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu"	155

Capitolul III

Mijlocitorul ispășirii "Fiul unul născut"	161
Mărturia Scripturii cu privire la Fiul lui Dumnezeu	163
"Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi"	181

Capitolul IV

Mijlocitorul ispășirii, "cel fără păcat"	186
--	-----

Capitolul V

Mijlocitorul ispășirii	213
Cine sînt frații Domnului?	215
Cum a fost El "ispitit ca și noi"?	217
"Făcut desăvîrșit prin suferințe"	230
Asemănător firii păcatului	242
"El luă asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre"	244
Cum a simțit El neputințele noastre	251

Capitolul VI

Mijlocitorul ispășirii,	
fiul și Domnul lui David	254
"Rădăcina și sămînța lui David"	271
"Al doilea Adam"	273
"Părintele veșnicilor"	282
"Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara"	287

Capitolul VII

Mijlocitorul ispășirii	
"Fiul omului"	298

"Omul Isus Christos" privit de necredincioși . . .	308
"Înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă"	313
"Atît de schimonosită îi era fața și atît de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor"	320
"Cel mai frumos dintre oameni"	323

Capitolul VIII

Calea ispășirii - Spiritul Sfînt al Lui

Dumnezeu	325
Înțelesul cuvîntului "spirit"	337
Dumnezeu este un "spirit"	341
"Duhul sfînt nu fusese încă dat"	344
Daruri ale aceluiași Spirit	348
Definiția "Spiritului Sfînt"	354
Spiritul Sfînt "cu măsură" și "fără măsură" . . .	358
Spiritul lumii - spiritul lui Antichrist	361
Lupta dintre influențele sfinte și nefsinte . . .	363
Luptele spirituale interne și externe ale sfinților .	372
Spiritul care "ne vrea cu gelozie pentru Sine" .	385
Învățați de Dumnezeu prin Spirit	388
Paracletos - Mîngîietorul	389
"El are să vă călăuzească în tot adevărul" . . .	393

Capitolul IX

Botezul, mărturia și pecetea	
Spiritului de ispășire	403
Botezul general cu Spiritul Sfînt	418
Rugîndu-ne pentru Spiritul Sfînt	430
Mărturia Spiritului Sfînt	438
Cum putem cunoaște mărturia Spiritului	447
Metode deosebite de disciplinare	452
Mărturia Spiritului Sfînt	456
Mărturia Spiritului Sfînt în epoca viitoare	467

Sfințiți prin Spirit	470
"Fiți plini de Spirit"	477
Pecetea Spiritului	482

Capitolul X

Spiritul minții sănătoase	489
Cum este Spiritul Sfânt spiritul unei minți sănătoase?	497
Dovada unei minți sănătoase	503

Capitolul XI

Spiritul Sfânt al ispășirii	517
"Nu stingeți Duhul"	518
"Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării"	519
"Duhul adevărului"	520
"Mîngîietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu"	524
Plini de Spiritul Sfânt	526
Mințind pe Duhul Sfânt	528
Ispitind pe Duhul Domnului	530
Păcatul împotriva Spiritului Sfânt	532
"Duhul a zis lui Filip: du-te și ajunge carul acesta!"	540
"Duhul i-a zis: Iată că te caută trei oameni" . . .	541
"Duhul Sfânt a zis: puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat"	542
"Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă"	544
"Oprțiți de Duhul Sfânt să vestească Cuvîntul în Asia"	546
"Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri"	548

Duhul Sfânt a pus episcopi	549
Spiritul Sfânt ca învățător	552
"Lucrurile Duhului lui Dumnezeu"	554
"Ungerea din partea Celui Sfânt"	557
Suspine negrăite	573
Cum va muștra Spiritul lumea?	582
Cunoașterea Spiritului lui Dumnezeu (spre deosebire de spiritul lui Antichrist)	592

Capitolul XII

Obiectul răscumpărării - omul	600
Punctul de vedere ortodox	602
Omul, văzut de știință	606
Omul din punct de vedere Biblic	609
Omul - trup, spirit, suflet	614
Spiritul omului	620
Cuvîntul spirit (duh) în Noul Testament	621
Cuvîntul spirit în Vechiul Testament	622
Ruah, pneuma - o putere de însuflețire	623
Ruah, pneuma - mintea, voința	633
Neshamah - suflarea de viață	636
Un suflet omenesc	638
Ce este sufletul?	642
"Sufletul care păcătuiește, acela va muri"	658
Confuziile pricinuite de traduceri greșite ale Bibliei	670
Înainte de Dumnezeu toți sînt vii	707
Trupul, spiritul și sufletul Bisericii	709
Ce înseamnă cuvîntul ebraic "sheol" și cel grecesc "hades", unde merg toate sufletele?	711
Cuvîntul "hades" în Noul Testament	766

Capitolul XIII

Speranța vieții veșnice și a nemuririi asigurată prin ispășire	781
---	-----

Deosebirea între viața veșnică și nemurire	793
Este sufletul omului nemuritor, sau are speranța să devină nemuritor?	794
Adam a fost creat muritor, sau nemuritor?	800
Speranța omenirii într-o viață veșnică	821

Capitolul XIV

Necesitatea ispășirii - blestemul	838
---	-----

Capitolul XV

Prețul răscumpărării	
pentru toți, singura bază a împăcării cu Dumnezeu	863
Primul pas din program	871
Înțelesul cuvintelor "răscumpărare" și "mântuire"	873
Ce preț a fost plătit pentru om?	898
"Cumpărați cu un preț": de cine, de la cine și cu ce scop?	910
Prețul n-a fost luat înapoi	934
Răscumpărare nu înseamnă iertare	946
Anulează moartea datoria omului?	960
"Care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului"	963
Obligațiile dreptății față de răscumpărare	970
"Nu este alt nume în care să fim mântuiți"	973
Răscumpărare - substituie	983
Ar fi fost posibil un alt plan de salvare?	986

Capitolul XVI

Slujba împăcării sau ispășirii	990
--	-----

Index biblic	Pag. 503
------------------------	----------

Index tematic	Pag. 519
-------------------------	----------

Capitolul I

Faptul și filozofia împăcării

1. Intrucît doctrina împăcării constituie baza religiei creștine, este necesar să înțelegem clar acest subiect. Cu toate că aproape toți creștinii cred în opera de împăcare, totuși cei mai mulți o înțeleg foarte puțin și au o idee șovăitoare, nesigură despre ea, și o credință clădită pe o astfel de temelie este tot așa de nesigură și slabă. Dar, dacă putem dobîndi o înțelegere clară despre această bază și îi recunoaștem importanța și frumusețea arătată de Cuvîntul lui Dumnezeu, dacă o admitem ca temelie planului de mîntuire, atunci credința noastră nu numai că se întărește, se înrădăcinează și se întemeiază solid, dar ne va face și în stare să deosebim adevărul de eroare, în toate amănunțele credinței. Cînd apoi temelie credinței este așezată pe adevărul divin, în conformitate sau armonie cu liniile fundamentale, atunci putem fi siguri că întreaga construcție a credinței noastre este desăvîrșită. Și fiecare învățătură va putea fi verificată - în ceea ce privește valoarea ei - prin această piatră de încercare, după cum se va vedea mai tîrziu.

2. Două sînt părerile cele mai răspîndite cu privire la opera de împăcare: (1) cea a ortodocșilor conform căreia omul, călcînd porunca lui Dumnezeu, a căzut sub pedeapsa dreptății divine. Și cu toate că Dumnezeu era împiedicat de propria Sa dreptate să elibereze pe păcătos de sub pedeapsă, se îngrijea totuși de o răscumpărare și

de o dreaptă împăcare a omului cu Dumnezeu, prin Christos. Această întreagă operă, care satisface dreptatea divină și readuce pe păcătos în starea de a fi primit din nou de Creatorul său, se numește opera de împăcare.

3. (2) Cealaltă părere, îmbrățișată de majoritatea creștinătății nominale, este că o jertfă pentru păcatul omului, ca o satisfacere a dreptății divine, nu ar fi necesară; că mânia lui Dumnezeu va fi trecută cu vederea și pedeapsa cu moartea nu va mai fi recunoscută ca un blestem; că Dumnezeu caută și așteaptă ca omul să se apropie de Dînsul, fiindcă nu există nici o piedică, din cauză că nu se cere nici o ispășire pentru păcat. Se cere doar un lucru: ca omul să se lase de păcate și să năzuiască spre dreptate, pentru ca în felul acesta să ajungă în armonie cu Dumnezeu - să se împace cu Dumnezeu. De aceea doctrina lor o numesc "împăcare" prin care se înțelege "armonie" cu dreptatea, nescotîndu-se cu totul felul sau modul cum omenirea poate fi adusă în această stare. Prin urmare, păcătosul ar putea să-și facă singur împăcarea prin pocăință, iar Dumnezeu, din partea Sa, l-ar ierta fără nici o altă condiție. Dacă aceasta ar fi așa, atunci Domnul nostru Isus și apostolii Săi nu ar fi învățat că împăcarea se face prin prețul de răscumpărare sau jertfa pentru păcat, ci, simplu, prin aceea că omenirea trebuie să se întoarcă de la păcat la dreptate.

4. (3) Ideea însă, pe care noi o primim ca biblică (dar care din partea teologilor, în general, e trecută cu vederea), cuprinde și unește în sine amîndouă părerile arătate mai sus. Intr-adevăr, învățătura Bibliei despre împăcare arată clar și lămurit:

5. (a) Căci omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, el a fost creat desăvârșit, dar, prin neascultarea sa, el a căzut și a ajuns sub judecata mîinii lui Dumnezeu, sub blestem, și astfel toți urmașii lui au devenit "copii ai mîinii" - Efes. 2:3.

6. (b) Potrivit judecății Sale, Dumnezeu îndeplini fără milă judecata cuvenită, pedeapsa morții, asupra tuturor creaturilor Sale nesupuse, în decurs de peste 4.000 de ani. Dar Dumnezeu nu e numai drept, ci și milos. El este iubire, și această însușire L-a determinat să pregătească un preț de răscumpărare prin care s-a făcut cu putință - prin întînderea judecății sale asupra tuturor - "să socotească nepsihăniți (drepti)" pe toți cei ce cred în Isus (Rom. 3:26; 5:15). Prin acest plan, toți cei condamnați pot fi eliberați de sub pedeapsă, fără ca dreptatea divină să fie vătămată, iar prin faptul acesta se arată totodată iubirea, înțelepciunea și puterea dumnezeiască în chip atât de măreț încît e tocmai potrivit cu onoarea Atotputernicului. A privi în acest măreț plan plin de iubire, la înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri, e o binecuvîntare pentru fiecare făptură inteligentă, fie dintre oameni sau dintre îngeri - Efes. 3:10.

7. (c) Pentru acest plan de împăcare și pentru a duce la îndeplinire porunca călcată de Adam, a murit Mîntuitorul nostru ca preț de răscumpărare pentru toți, dovadă la timpul cuvenit - 1 Tim. 2:6.

8. (d) Dar prin jertfa pentru păcate opera împăcării nu este încă îndeplinită, prin aceasta numai au fost satisfăcute cerințele dreptății. Plătirea prețului de răscumpărare dreptății divine a făcut totodată și o "transferare" prin care vinovăția omului a fost trans-

ferată în mod formal și în întregime în socoteala Domnului nostru Isus, care, din partea Sa, a plătit dreptății divine tot ce ea a cerut lui Adam și urmașilor săi. Așadar, Christos, dându-și singele Său prețios ca preț de răscumpărare, a devenit Stăpînitorul, Invățătorul și Domnul tuturor - Rom. 14:9.

9. (e) Un punct de căpetenie în acest plan îl formează *ridicarea pedepsei cu moartea*, care apăsă asupra lui Adam și a urmașilor săi, deoarece, atît timp cît aceasta rămîne în vigoare, iubirea nu poate face nimic pentru cei condamnați, iar omul, împreună cu toate drepturile sale la o viață veșnică, rămîne pierdut.

10. (f) Un alt punct de căpetenie este acela că omenirea căzută a scăpat de sub jurisdicția divină (de sub puterea dreptății divine) și a fost pusă sub adăpostul lui Isus care, ca reprezentant al planului Tatălui ceresc, nu numai că s-a oferit să mulțumească cerințele dreptății, ci, totodată, să învețe, să ridice și, pînă la urmă, să perfecționeze pe toți aceia din neamul omenesc decăzut, care ar dori să vină în armonie cu dreptatea. În cele din urmă o să-i pună sub legea lui Dumnezeu, după ce mai întîi îi va face capabili să îndeplinească cerințele ei.

11. (g) Deși, după căderea omului în păcat, între Dumnezeu și om nu era decît pedeapsa, totuși acum, după 6.000 de ani de cădere și înstrăinare de Dumnezeu prin lucruri rele și în urma superstițiilor tot mai întunecate, a ignoranței și a piedicilor puse de Satan - cît și prin înfățișarea greșită a caracterului și planului lui Dumnezeu, oamenii au ajuns atît de decăzuți încît astăzi aproape nu mai dau nici o atenție veștilor bune de milă și iertare trimise lor de Dumnezeu. Și deși Dumnezeu declară hotărît că de cînd a primit prețul de răscumpărare

El este gata să primească și să aducă pe păcătoși în armonie cu Sine însuși, și să le dea viață veșnică prin meritul lui Christos, totuși majoritatea omenirii nu crede așa, sau mai bine zis privește cu îndoială vestea bună și de aceea nu caută să îndeplinească cu bucurie condițiile preliminare. Unii sînt orbiți de Satan, înșelătorul întregii lumi (Apoc. 12:9), atît de jalnic încît nici nu mai cred într-un Dumnezeu. Alții privesc pe Dumnezeu ca pe un dușman neîndurător și lipsit de iubire, care este gata să-i chinuie cu plăcere în toate eternitățile. Iar alții sînt atît de incurcați în dogmele contradictorii ale bisericilor nominale, încît nu mai știu ce să creadă; și deși s-ar apropia de Dumnezeu, totuși de teamă nu încearcă, nu știu ce au de făcut. Din aceste cauze numărul celor ce vin la Dumnezeu prin Christos este relativ mic - o "turmă mică".

12. (h) Cu toate acestea, jertfa pentru păcat nu este menită numai pentru acești puțini, ci pentru toți. Așadar, în planul lui Dumnezeu se prevede o lucrare mai departe și anume, că Acela care prin însăși viața Sa, prin sîngele Său prețios, a răscumpărat pe toți din puterea morții, în sfîrșit va face cunoscută vestea bună de bucurie, cu toate privilegiile ei, tuturor oamenilor, tuturor creaturilor, ca prin mila lui Dumnezeu să se poată întoarce din nou la unirea deplină cu Creatorul lor.

13. (i) Pînă acum numai Biserica a tras foloase din ispășire, însă Sfînta Scriptură ne învață că această Biserică, împreună cu Isus Capul, vor forma pe Marele Preot și Rege, o "preoție împărătească", Christosul care, înzestrat cu puterile și însușirile necesare, în decursul Împărăției de o mie de ani va elibera omenirea de orbirea

în care s-a cufundat sub cîrmuirea lui Satan, și pe fiecare om, din toate familiile pămîntului, care va dori, îl va readuce la deplină armonie cu Dumnezeu.

14. (j) Pentru aceasta spune și apostolul, că noi, credincioșii, Biserica, am primit deja împăcarea (unirea, armonia) cu Dumnezeu. În ce privește pe Dumnezeu, împăcarea este deja îndeplinită de aproape 1.900 de ani, și anume pentru toți. Dar numai pușini - credincioșii au primit actul împăcării în sensul de a se folosi de ocaziile oferite lor de Dumnezeu. Restul omenirii se află încă în orbire: "Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sînt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu" - 2 Cor. 4:3,4.

15. (i) În armonie cu acest cuget este și cuvîntul Scripturii, că îndată ce va începe Împărăția de o mie de ani a lui Christos, El va lega mai întîi pe Satan, "ca să nu mai înșele Neamurile" (Apoc. 20:3). Atunci se va împlini profeția, că, după ce Împărăția lui Dumnezeu se va stabili pe pămînt, pămîntul se va umple de cunoștința Domnului în așa mare măsură, "după cum apele acoperă fundul mării", așa că nimeni nu va mai trebui să învețe pe aproapele său, zicînd: "cunoaște pe Domnul" (Evr. 8:11; Ier. 31:34; Isa. 11:9; Hab. 2:14). Tot atunci va fi împlinită rugăciunea: "Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pămînt, cum se face în cer". Și voia lui Dumnezeu este "ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului" - 1 Tim. 2:4.

16. (m) Împăcarea în ambele părți ale ei - pe de o parte mulțumirea dreptății, iar pe de alta aducerea în

armonie sau unire cu Dumnezeu a tuturor acelor care sub lumină și cunoștință deplină se vor folosi de privilegiile și ocaziile Noului Legământ - va fi îndeplinită, numai la sfârșitul împărăției de o mie de ani, când toți acei care, cu o cunoștință și voință deplină, vor respinge mila oferită, vor fi nimiciți din mijlocul poporului cu "o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui" - o nimicire din care nu va mai fi înviere niciodată - Fapt. 3:23; 2 Tes. 1:9.

17. (n) Atunci toate ființele și lucrurile din cer și de pe pământ vor fi în unire (armonie) cu Dumnezeu (Iehova), una cu El și-L vor preamări prin Christos, pentru toate bunurile și darurile sale desăvârșite. Atunci nu va mai fi lipsă, nici suferință, nici moarte, fiindcă toate acestea care au fost, se vor fi dus pentru totdeauna (Apoc. 21:4). Acesta va fi rezultatul glorios al măreței opere de împăcare, începută odată cu moartea ispășitoare a Mântuitorului nostru, și care se va sfârși numai când toți cei aflați vrednici de viață veșnică vor fi pe deplin împăcați cu Dumnezeu.

18. Oricum s-ar înțelege, fie în chip general, fie special, trebuie să se recunoască de toți că cuvântul "împăcare", în legătură cu Dumnezeu și oamenii, conține în sine ideea că între Dumnezeu și om a intervenit un conflict care a dus la despărțire sau ruptură, căci altminteri ar fi una și n-ar fi lipsă de împăcare. Tocmai în acest punct teoria evoluției se deosebește fundamental de învățătura Bibliei. Această teorie a evoluției, ivită cam cu 30 de ani în urmă, câștigă tot mai mulți adepți din toate păturile creștinătății nominale, dar mai cu seamă dintre teologi. Ea neagă că omul ar fi căzut vreodată, că a fost cândva creat după

chipul și asemănarea lui Dumnezeu; neagă că a fost vreodată în stare să fie pus pe probă înaintea dreptății absolute și prin urmare neagă și aceea că el ar fi păcătuit vreodată, și anume cu ocazia probei sale, ci doar călcînd peste puțința sa cea mai bună s-ar fi făcut vinovat și în felul acesta și-a atras asupra-și pedeapsa cu moartea. Pe de altă parte, teoria evoluției susține că moartea nu e o pedeapsă; ci mai mult un pas înainte spre dezvoltare (în evoluție); că omul n-a căzut din asemănarea lui Dumnezeu cufundîndu-se astfel în păcate și degradare, ci dimpotrivă, dintr-o condiție asemănătoare maimuței s-a dezvoltat tot mai mult către chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Concluzia logică a acestei teorii este că administrarea unei dreptăți divine, în ce privește pedeapsa omului, trebuie să fie negată, deoarece unui om care avea să devină mai bun, să se apropie tot mai mult de chipul lui Dumnezeu, nu i se putea da nici o pedeapsă, că doctrina jertfei pentru păcat, care a satisfăcut dreptatea, trebuie respinsă, fiindcă păcatul pentru care ar fi trebuit să se facă o ispășire (impăcare), nici n-a existat niciodată. Din această cauză și teoria evoluției învață că Christos n-a dat nici o jertfă de ispășire pentru păcat, și că moartea Sa nu trebuie privită altfel decît aceea a unui ostaș care-și dă viața pentru patria sa, pentru ca aceasta să tragă unele foloase din moartea sa. Tot așa și Christos, și-a dat viața numai ca neamul omenesc să poată ajunge la o mai mare libertate și bunăstare.

19. Dar învățătura Bibliei, Cuvîntul lui Dumnezeu, contrazice această învățătură în toate amănunțele ei, în așa chip, încît este cu neputință a împăca învățătura Bibliei cu învățătura evoluției, pe care Biblia o numește

"știință pe nedrept numită astfel" (1 Tim. 6:20). Cine crede în teoria evoluției este nevoit să respingă spusele Bibliei cu privire la răscumpărarea și împăcarea omului cu Dumnezeu. Totuși, mulți preținși creștini se străduiesc să unească aceste contraziceri, dar totul este în zadar; pentru că atât timp cât țin la teoria evoluției, ei părăsesc adevăratele și singurele principii date de Dumnezeu pentru credința creștină și cu atât sînt mai bine pregătiți să cadă în alte rătăcirii, în care adversarul va încerca cu siguranță să-i încurce, rătăcirii care, din punctul de vedere al înțelepciunii omenești, par atât de adevărate încît dacă ar fi cu putință să poată înșela chiar și pe cei aleși. Dar aceștia pot să se apere împotriva acestor rătăcirii prin ținerea cu toată puterea la "credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna" (Iuda 3), la învățătura despre împăcare așa cum o învață Sfînta Scriptură. Această "luptă" va apăra pe cei aleși să fie orbiți de vreo învățatură evoluționistă, fiindcă ei sînt învățați de Dumnezeu, mai cu seamă cu privire la împăcare (ispășire) care ea singură formează o bază sigură a religiei descoperită în Cuvîntul lui Dumnezeu pentru adevărata credință creștină.

20. Sfînta Scriptură învață lămurit și hotărît că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa morală și intelectuală; deci omul, ca ființă pămîntească, după crearea sa a fost un chip intelectual și moral al Creatorului său, adică al unei ființe spirituale. Ea mai învață și despre comunitatea de la început a omului cu Creatorul său; ea declară că Creatorul a recunoscut că omul este opera mîinilor sale, bine reușită și plăcută, atunci cînd a zis despre el că "este foarte bun". Ea ne arată că Adam, cînd era încă desăvîrșit, a fost pus la

încercare pentru viață sau moarte și că, devenind un nesupus (un călcător de lege), el făcu un pas greșit cu deplină cunoștință și voință - el "n-a fost amăgit". Ea ne arată apoi când și cum a început executarea sentinței de moarte, cum pedeapsa morții s-a întins asupra întregului neam omenesc, și cum Dumnezeu a descoperit credinciosului său Avraam planul Său că într-un viitor mai îndepărtat are să binecuvinteze din nou omenirea pe care din pricina neascultării a judecat-o la moarte - Gen. 1:31; 2:17; 3:23; 12:3; 18:18; 3:17; 1 Tim. 2:14.

21. Iar dacă osînda (plata) păcatului a fost moartea, atunci binecuvîntarea înseamnă viață: trezirea (din nou) din moarte la o bogată și deplină viață. Și făgăduința făcută lui Avraam era că Mîntuitorul care va duce la îndeplinire lucrarea măreață a binecuvîntării, care va binecuvînta lumea cu o nouă viață, într-un chip ce lui Avraam nu i-a fost descoperit mai de aproape, are să fie din sămînța sa, din urmașii săi. Aceeași făgăduință fu repetată lui Isaac, lui Iacov și fiilor lui Israel. Profetii vechiului legămînt au prevestit că acest mîntuitor, Mesia, va fi un Miel înjunghiat, o jertfă de ispășire și că își va da sufletul (viața) la moarte pentru păcatele noastre. Ei au zugrăvit în culori vii rezultatul glorios al acestei jertfe de ispășire și au vorbit plini de însuflețire despre binecuvîntările ce au să-i urmeze, despre bucuriile viitoare și despre așezarea pe pămînt a Împărăției Mîntuitorului, ce va supune toate împărățiile sub picioarele Sale. Ei au prevestit cum El, ca "Soarele dreptății", va aduce o nouă zi de binecuvîntare, de viață și de bucurie, care va alunga întunericul și necazurile nopții de plîns și suspinuri ce apasă acum omenirea afit de îngrozitor - ca urmare a primei nesupunerii și a

porniilor rele rezultate din aceasta - vezi Isa. capitolul 35; 60; 61; 53:10-12.

22. Nici apostolul Petru, inspirat de Spiritul Sfânt, nu ne învață că omul ar coborî din maimuță sau dintr-o ființă asemănătoare acesteia, că din această stare inferioară s-a dezvoltat pînă la nivelul zilelor noastre și se va tot dezvolta pînă la desăvîrșire, ci dimpotrivă, că Christos a murit pentru păcatele noastre, și, ca rod al răsкупărării obținută prin jertfirea vieții sale, vor veni (odată cu reîntoarcerea Domnului nostru) "vremile de înviorare" (reînnoire - Mat. 19:28), "vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor", despre care "vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeți din vechime (Fapt. 3:19-21). Aceste cuvinte ale apostolului nu suportă de loc învățătura evoluției, ci sînt în cea mai perfectă armonie cu toate învățăturile Bibliei despre prețul răsкупărării, despre împăcare și restatornicire - în cea mai frumoasă armonie cu învățătura întregii Scripturi, că omenirea a fost vîndută păcatului și a devenit roaba acestuia și, ca urmare a neascultării lui Adam, a urmat degradarea și moartea. Restatornicirea și vestea de bucurie propovăduite de apostolul Petru dau de înțeles că odată s-a pierdut ceva mare, ceva bun, ceva de mare valoare și că acest lucru a fost cumpărat cu sîngele prețios al lui Christos, că apoi, la a doua venire sau prezență a lui Christos să fie restabilit la starea de la început, tocmai fiindcă El a plătit prețul răsкупărării. Și apostolul arătînd că aceste timpuri de restatornicire au fost vestite de toți sfinții profeți ai lui Dumnezeu, din aceasta vedem lămurit că restatornicirea a fost singura speranță, de inspirație divină, care a fost vestită omenirii de la începutul lumii.

23. Toți apostolii au explicat la fel căderea omului din favoarea lui Dumnezeu. Ei se referă la crucea lui Christos prin care dreptatea divină a fost satisfăcută și arată înainte binecuvântările Impărăției de o mie de ani ca fiind timpul când toți oamenii vor primi o deplină și favorabilă ocazie de a cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Christos, și când li se va da - tot ajutorul să se împace cu Creatorul lor și să câștige viața veșnică (Ioan 17:3). Ei au arătat că veacul prezent al Evangheliei este hotărât în planul lui Dumnezeu pentru alegerea Bisericii, care, ca "preoție împărătească", și "popor deosebit", ca "Mireasa" și "Corpul lui Christos" (Mesia) vor ajuta ca binecuvântările câștigate și asigurate prin jertfa de pe Golgota să fie distribuite lumii întregi.

24. Să observăm cuvintele apostolului Pavel cu privire la aceasta: "De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor (prin moștenirea păcatului și tendința spre păcat), din pricină că toți au păcătuit" (Rom. 5:12). Apostolul Pavel a fost tot atât de puțin un adept al teoriei evoluționiste, ca și apostolul Petru și profeții. Speranța pe care a vestit-o el ca fiind conținutul esențial al Evangheliei o exprimă astfel: "Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, când sîntem socotiți neprihăniți prin sîngele Lui, vom fi mîntuiți prin El de mînia lui Dumnezeu" (Rom. 5:8,9). Aici avem o explicație formală că neamul omenesc a fost sub mînia dumnezeiască, că puterea de răscumpărare a fost sîngele lui Christos, jertfa pe care El de bună voie a făcut-o pentru noi, și că această jertfă a fost expresia

iubirii și îndurării lui Dumnezeu. Apostolul merge apoi mai departe și ne explică opera răscumpărării și a restatornicirii cu urmările ei, spunînd: "Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală (a lui Adam) a venit o osîndă (pedeapsă cu moartea) care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare, a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viață (ștergînd sau ridicînd pedeapsa). Căci după cum prin neascultarea unui singur om (Adam), cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om (Isus), cei mulți vor fi făcuți neprihăniți (toți care se vor folosi de avantajele și privilegiile noului legămînt)" - Rom. 5:18,19.

25. În alte explicații, pline de măiestrie și logică, apostolul Pavel ne asigură că împăcarea, cît privește pe Dumnezeu, aparține trecutului, ea fiind înfăptuită cînd noi am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, în timp ce eram păcătoși (Rom. 5:10). Prin aceste cuvinte el nu se poate referi la o lucrare care să se fi îndeplinit în cei păcătoși, împăcîndu-se cu Dumnezeu prin transformarea ființei lor, ci spune tocmai contrarul, că împăcarea nu a fost îndeplinită în noi, ci pentru noi, prin Christos, pe cînd eram noi încă păcătoși. Apostolul Pavel se mai referă la o lucrare de binecuvîntare ce trebuie să fie îndeplinită spre binele și în folosul lumii, nu numai de către Domnul, ci și prin Biserica glorificată sub Christos, Capul ei, lucrarea constînd din aceea că lumii i se va face cu putință înțelegerea milei lui Dumnezeu în Christos, pentru ca oricine vrea, să poată deveni una cu Creatorul. Această iluminare și instruire a lumii, această restatornicire în favoarea și mila divină, care au fost pierdute prin căderea lui Adam, va fi lucrarea de

binecuvîntare a Impărăției de o mie de ani a lui Christos.

26. Că aceasta este așa, se poate vedea din Rom. 8:17-24, unde apostolul descrie mîntuirea Bisericii ca fiind cu totul deosebită de mîntuirea sau eliberarea lumii, a firii care suspină și suferă. El ne îndreaptă atenția asupra Bisericii, asupra celor chemați să devină moștenitori probabili ai lui Christos, și care, dacă se vor dovedi credincioși în toate suferințele timpului prezent, vor ajunge la urmă părtași la gloria și împărăția Sa. El apreciază că "suferințele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi" (Rom. 8:18). Și, mai departe, ne dovedește că această slavă, care are să fie descoperită celor aleși după ce își vor fi umplut măsura suferințelor lor, este baza speranței făpturii care suspină și geme, "căci firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu . . . cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu - Rom. 8:14,21.

27. Fiii lui Dumnezeu nu sînt încă descoperiți, lumea îi cunoaște tot așa de puțin cum L-a cunoscut și pe învățătorul lor; și deși tînjitor ea dorește cu o speranță nesigură după o epocă de aur, după un viitor fericit și plin de binecuvîntări, totuși, după cum spune apostolul, speranțele ei nu se vor putea împlini înainte ca cei aleși, fiii lui Dumnezeu, să fie proslăviți și descoperiți ca "preoți și împărați", hotărîți de Dumnezeu să domnească peste tot pămîntul în Impărăția de o mie de ani și să binecuvinteze toate neamurile pămîntului, după bogăția îndurării pe care Dumnezeu a făcut-o cunoscut cînd a făgăduit lui Avraam, zicînd: "În tine și sămînța ta se vor binecuvînta toate neamurile pămîntului" -

Gen. 22:18; Gal. 3:8,16,29.

28. Apostolul arată, mai departe, că întreaga omenire, toate ființele pămîntești înzestrate cu rațiune, au fost supuse deșertăciunii, prin moștenire, și anume ca urmare a căderii lui Adam, după cum prevăzuse Dumnezeu mai înainte; dar ea n-a fost lăsată cu totul fără speranță, deoarece providența divină s-a îngrijit încă de atunci de o ispășire a păcatului, în baza căreia omenirea să poată fi eliberată din robia păcatului și plata acestuia - moartea; și, în cele din urmă, omul să poată fi făcut liber de osteneală, boală, frică și griji și să intre în adevărata libertate care este prerogativa sau dreptul tuturor fiilor lui Dumnezeu - în libertatea și starea fiască din care a căzut neamul omenesc prin neascultare. Și slăvită fie în veci marea jertfă de ispășire mistuită pe Golgota, căci mulțumită ei omenirea va fi ridicată iarăși tocmai la această treaptă de fii pămîntești ai lui Dumnezeu, ca rezultat al îndeplinirii măreței opere de împăcare, în toate amănunțele ei, cînd slăvitul Ispășitor și Mîntuitor, marele Profet, antitipul lui Moise, prin această lucrare de împăcare va readuce totul în armonie desăvîrșită cu Legea lui Dumnezeu (Fapt. 3:22,23). Apostolul ne mai arată că cei aleși, care au primit deja împăcarea (mila dumnezeiască), care sînt de o voință cu Dumnezeu și prin aceasta au devenit pîrga roadelor spiritului, din pricina condițiilor nefavorabile ce-i împresoară și ei suspină și așteaptă partea lor în opera îndeplinită a împăcării, care de-acum o să-i vină rîndul, cînd ei se vor împărtăși cu totul și pe deplin de favoarea lui Dumnezeu, cînd va avea loc eliberarea și gloriificarea corpului lui Christos - Biserica - la întîia înviere - Rom. 8:23-25.

29. Ambele părți ale împăcării, adică (1) satisfacerea dreptății și (2) readucerea omului în armonie cu dreptatea, le aflăm lămurite în *Noul Legământ* oferit nouă de Dumnezeu, al cărui Mijlocitor este Isus Christos, Domnul nostru. Dar și în timpul când Adam era încă desăvârșit și trăia în armonie cu Ziditorul său, fiind supus la toate poruncile Lui, exista între el și Dumnezeu un legământ, deși acesta nu era scris și nici exprimat în mod formal. Faptul că tatăl Adam posedă viață desăvârșită și o stăpânire peste toate animalele, peste toți peștii, peste toate păsările și peste tot pământul; faptul că i s-a spus că dacă-și va călca credințioșia își va pierde viața împreună cu toate binecuvântările și drepturile firești dăruite lui, cuprindea în sine un legământ, o înțelegere între Dumnezeu și făptura minilor Sale, adică viața ei va fi veșnică dacă nu se va schimba prin nesupunere, atrăgând astfel asupra-și sentința morții.

30. Prin nesupunerea lui Adam și prin pedeapsa cu moartea adusă asupra lui, omenirea ar fi rămas fără nici o speranță, dacă Atotputernicul nu s-ar fi îngrijit, prin *Noul Legământ*, de restabilirea neamului omenesc, și de acest *Legământ Nou* care are un mijlocitor, după cum ne asigură apostolul. Dumnezeu, pe de-o parte, tratează cu Mijlocitorul, nu cu omul, iar oamenii din partea lor, tratează cu Mijlocitorul, nu cu Dumnezeu. Dar înainte ca Isus Christos să poată deveni acest Mijlocitor, El a trebuit să îndeplinească o lucrare în folosul omenirii, care ne este înfățișată ca "Pecetluirea Noului Legământ" cu sângele Său prețios, "sângele legământului celui nou" (Mat. 26:28; Marc. 14:24; Evr. 7:22; 9:15-20.) Aceasta înseamnă că, din cauza dreptății Sale, Dumnezeu nu poate grația (fierta) pe păcătos, nu poate avea legături cu

dînsul, nici direct, nici indirect printr-un Mijlocitor, dar El a pregătit pentru păcătos o eliberare de sub pedeapsa morții și o împăcare cu Dumnezeu urmată de darul vieții veșnice numai după ce această dreptate va fi satisfăcută. Aceasta însă s-a împlinit, și anume prin moartea voluntară a lui Isus pentru păcatele *noastre*. Prin acest act, răscumpărarea a fost asigurată, și de aici înainte Dumnezeu a putut să revoce sentința morții ce apasă asupra oamenilor, să-i împace cu Sine și prin aceasta să le dăruiască o înviere spre o nouă viață. Deci, mulțumită acestei răscumpărări, toți oamenii pot fi treziți din nou la viață. Abia acum pot fi iarăși toți una cu Dumnezeu și împăcați prin Acela care a spus: "Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine" (Ioan 14:6). Din cauza aceasta, nici cei mai nobili oameni ai lui Dumnezeu de sub vechiul legămînt, adică cei dinaintea începerii jertfei lui Christos, n-au putut sta în nici o legătură mai apropiată cu Dumnezeu decît în aceea de serv sau prieten. (Avraam nu este numit fiul, ci prietenul lui Dumnezeu - Isa. 41:8; Iac. 2:23; iar Moise este numit "slugă" - Evr. 3:5). Nimănui nu i s-a oferit înalta prerogativă sau înfițietate a dreptului de fiu al lui Dumnezeu (Ioan 1:12; Mat. 11:11). Din aceasta vedem că cine nu vede că la împăcarea cu Dumnezeu este necesară jertfa ispășitoare pentru satisfacerea dreptății, este silit să tăgăduiască cele mai importante și mai necesare părți ale operei de împăcare. Nu mai puțin se rătăcesc și aceia care, deși recunosc jertfa lui Christos ca o sigilare a Noului Legămînt, totuși nu vor să știe de o lucrare a împăcării care trebuie îndeplinită pentru ca oamenii să poată fi aduși iarăși în armonie cu Dumnezeu. Această lucrare a împăcării, în ceea ce-i privește

pe oameni, nu se poate face într-o clipă și nici îndeplini numai prin credință. De început se poate începe prin credință, într-o clipă, și împăcarea între Dumnezeu și păcătos se poate face în mod socotit (prin meritul Domnului) prin credință, dar scopul final al lucrării de împăcare pe care Dumnezeu l-a prevăzut înainte, este pe o treaptă mai înaltă - el este un lucru mai mare decât aceasta (decît împăcarea).

31. Deocamdată Dumnezeu s-a îngrijit ca aceia care doresc să ajungă în armonie cu Dinsul și cu legea Sa, să poată fi primiți prin Mijlocitorul lor, în chip socotit; deplin însă și fără rezerve nu pot fi încă primiți de Tatăl, din cauză că ei mai sînt păcătoși. Dar, în timp ce lucrarea Mijlocitorului (Cap și Corp) este de a vesti omenirii faptul că Dumnezeu a prevăzut o jertfă pentru păcat care-i permite să primească din nou pe păcătos în comunitatea (familia) Sa și totuși să rămînă drept; că el este bucuros să-i dăruiască binecuvîntarea fiască și viața veșnică legată de aceasta și să-l elibereze de stricăciune, lucrarea împăcării va fi și aceea de a face clar omenirii întregi că această mîntuire este o mare binecuvîntare, din care cauză ar trebui să fie primită cu mare grabă, pentru că condițiile la aceasta nu sînt decît o "slujbă înțeleaptă". În sfîrșit, această lucrare a Mijlocitorului (ca locșitorul Tatălui) este de fapt de a restatornici omenirea la perfecțiunea mintală, morală și fizică, și anume pe toți acel care sînt gata a primi serviciul Său și a-L asculta. Astfel lucrarea Mîntuitorului va duce, în cele din urmă, la împăcarea cu Dumnezeu a tuturor acelor care se vor lăsa educați de acest Mijlocitor, pînă la desăvîrșire.

32. Pentru această grandioasă lucrare a Mijlocitorului este destinată întreaga epocă de o mie de ani; și

În acest scop Împărăția lui Mesia trebuie să fie stabilită pe pământ în toată puterea și autoritatea ei; de aceea El trebuie să domnească spre a înlăunțui (a fereca) toate influențele rele care ar împiedica omenirea să cunoască adevărul cu privire la iubirea și grația divină. În scopul acesta va fi stabilit Noul Legământ, pentru ca oricine dorește să se poată întoarce la Dumnezeu. Dar, în timp ce slăvitul Mijlocitor va primi, va binecuvînta și va restatornici pe baza rînduieșilor Noului Legământ - pe toți acei care vor dori comunitatea cu Dumnezeu, printre-însul, în același timp va nădăci din popor, cu o nimicire veșnică, pe toți aceia care, în împrejurările favorabile ale Împărăției de o mie de ani vor refuza să primească sau vor nesocoti grația împăcării divine - Fapt. 3:23; Mat. 25:41,45; Apoc. 20:9,14,15; Prov. 2:21,22.

33. Împărăția de o mie de ani a lui Christos se va sfîrși cînd marea lucrare de restatornicire va fi terminată. Atunci va înceta slujba Mijlocitorului Christos, fiindcă nu va mai exista atunci nici un rebel și nici un păcătos. Cine a dorit armonia cu Dumnezeu, o va fi ajuns pe deplin atunci, și în întregime, iar cine a nelegiuît mai departe, preferînd păcatul, va fi tăiat de la viață. Tot atunci se va împlini și profeția Domnului nostru, potrivit căreia toate în cer și pe pământ vor lăuda pe Iehova și făgăduința lui Dumnezeu, că "moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici jîpăt, nici durere, pentru că lucrurile dîntî (stările rele dinainte) au trecut" - Apoc. 21:4; Ps. 67.

34. Cînd slăvitul Mijlocitor și împărat va înfățișa marea lucrare terminată, înaintea Tatălui, și-l va prinde Împărăția (1 Cor. 15:24-28), atunci va fi îndeplinită nu numai sigilarea Noului Legământ cu sîngele prețios

al lui Isus, nu numai că "turma mică" consacrată deplin lui Dumnezeu, conform planului Său, va fi înălțată la natura divină (1 Pet. 2:9,10; Tit. 2:14; Rom. 8:29), ci trebuie să așteptăm și alte rezultate de la opera de răscumpărare pe care slăvitul Mijlocitor a săvârșit-o pentru lume.

35. Acestea vor fi următoarele:

36. (1) Pecetluirea Noului Legământ cu sîngele Său prețios, pentru ca astfel pregătirile Sale binevoitoare hotărîte pentru lume (întreaga omenire) să fie făcute posibile.

37. (2) Impăcarea sau aducerea în armonie cu Dumnezeu a unei turme mici, a unei preoțimi împărătești zeloasă pentru fapte bune, dornică să-și pună viața în serviciul lui Dumnezeu care, pentru că devin copii ale Mîntuitorului lor, prin aranjament divin vor fi privilegiați să fie comostenitori în Impărăția Milenară și părtași ai naturii sale divine.

38. (3) Impăcarea, deplina restabilire a unui neam de oameni desăvîrșiți și fericiți, a tuturor acelor care doresc să ajungă în favoarea divină sub condițiile divine. Pe aceștia îi predă Mijlocitorul Tatălui, nu numai deplin restaurați, ci și învățați pe deplin în dreptatea și stăpînirea de sine și umpluți de spiritul credincioșiei, de spiritul sfințeniei față de Dumnezeu și în stăpînirea roadelor binecuvîntate ale iubirii - blîndețe, răbdare, bunăvoință, temere de Dumnezeu, etc. În aceste condiții vor fi de fapt fără greșală și făcuți capabili a sta împotriva oricărei ispite.

39. (4) Nimicirea tuturor celorlalți din mijlocul poporului, ca nevrednici mai departe de milă, a căror influență n-ar fi spre binecuvîntarea celorlalți, și a căror

continuă existență n-ar fi spre slava Creatorului.

40. După epoca Mileniului omenirea va fi iarăși așezată deplin în favoarea și comunitatea sau familia divină întocmai cum a fost Adam înainte de a păcătui. Dar înainte de aceasta va fi câștigat o lungă și prețioasă experiență: pe de o parte ea va cunoaște marea vinovăție a păcatului, iar pe de alta va cunoaște măreția dreptății și urmările ei binecuvîntate; deci ea va avea mai bogată cunoștință și experiență decît avea tatăl Adam, și se va putea folosi de toate talentele și capacitățile ei în modul cel mai înțelept. Intreaga operă de împăcare va fi de folos nu numai oamenilor, ci și îngerilor, fiindcă ei văd în aceasta o conlucrare a dreptății, iubirii, înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu, atît de măreață, cum pe nici o altă cale n-ar fi fost mai măreață. Și această învățătură și experiență, împărtășită tuturor ființelor înzestrate cu rațiune, credem că va rămîne în toate veșnicile, spre binele și folosul nu numai a ființelor existente, ci și a altora care nu sînt încă create, dar care vor fi create în viitor pe alte planete din nemărginitul Univers.

41. Care va fi oare punctul central, în jurul căruia se va depăna această istorie de-a lungul veșnicilor? Fără îndoială va fi știrea sau cunoștința despre măreția operă îndeplinită de Răscumpărătorul pe Golgota și despre împăcarea întemeiată pe prețul de răscumpărare, care amîndouă ne mărturisesc că atît dreptatea cît și iubirea lui Dumnezeu sînt deopotrivă de minunate.

42. Avînd în vedere marea însemnătate a acestui subiect și faptul că atît de puțin este înțeles de poporul Domnului; și mai avînd în vedere și faptul că alte subiecte, greșit înțelese împiedică o cunoaștere adevărată a acestui subiect atît de însemnat, dorim să-l examinăm

în acest volum și să tragem concluziile ce se impun, și anume că:

43. (1) Iehova, Dumnezeu Tatăl, este Autorul planului de împăcare.

44. (2) Mijlocitorul (Christos) a depus jertfa de împăcare (ispășire), prin care trebuie să vină toate darurile grației divine asupra omnenirii decăzute.

45. (3) Spiritul Sfânt este "canalul" sau mijlocul prin care omnenii se vor împărtăși de binecuvântările împăcării lor cu Dumnezeu.

46. (4) Omul este scopul pentru care s-a proiectat acest mare plan de împăcare și, în sfârșit.

47. (5) Prețul răscumpărării, care este mijlocul sau baza lucrării de împăcare.

48. Privind aceste cinci subiecte, și anume în ordinea arăstată, care ni se par adevărate și logice, sperăm să găsim dovezile dumnezeiești în sprijinul lor, atât de clare și de puternice și atât de mulțumitoare, încât să înlăture negura, misticismul și răscăirea din mintea noastră, care pînă acum au întunecat doctrina împăcării.

49. Dar, spre a putea primi această lămurire atât de dorită, trebuie să lăstăm ideile și credințele omenești și să ne apropiem de aceste subiecte liberi de orice prejudecată, insuficiență numai de dorința de a fi învățați de Dumnezeu și gata a părăsi orice învățătură primită din alte izvoare sau de la alții, înclată ce vedem că aceasta se contrazice cu caracterul și Cuvîntul lui Dumnezeu, dar lacomi a primi de la Dumnezeu deplina lămurire în privința oricărei particularități a subiectelor în examinare. Toți care în felul acesta caută și "bat", acelora marelui învățător le deschide caseta tainică a adevărului, și ei "vor fi învățați de Dumnezeu" - Ioan 6:45; Isa. 54:13.

Capitolul II

Autorul împăcării

50. Iehova Dumnezeu declară că El însuși este urzitorul marelui plan de răscumpărare pe care l-am examinat pe scurt în dezvoltarea lui, în capitolul precedent. Executarea acestui plan a început pe Golgota și se va termina numai la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, când Domnul nostru Isus Christos, Mijlocitorul împăcării, va preda domnia pământului restatornicit și umplut de dreptate iarăși în mâna Tatălui Ceresc. Cu aceasta sînt de acord mai multe texte. De exemplu: "Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău . . . Mîntuitorul tău! . . . Eu, Eu sînt Domnul (Iehova), și afară de Mine nu este nici un Mîntuitor!" "Eu sînt Domnul, Mîntuitorul și Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov". "Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, din țara Egiptului încoace. Tu cunoști că nu este alt Dumnezeu afară de Mine, și nu este alt Mîntuitor afară de Mine". "Singurului Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpînire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin". "Pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mîntuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși" - Isa. 43:3,11; 60:16; Osea 13:4; Iuda 25; 1 Tim. 4:10.

51. Dacă s-ar recunoaște pe deplin că Atotputernicul

Iehova este Mîntuitorul, urzitorul și executorul operei de împăcare, prin slujitorii și reprezentanții Săi voluntari, atunci mulți s-ar elibera de ideile false despre rudenia Tatălui cu Fiul în ce privește mîntuirea. În cazul acesta n-ar fi cu putință ca majoritatea creștinilor nominali să mai creadă în învățătura hulitoare că Tatăl Ceresc, în mînia Sa, a voit să nimicească și să chinuiască pe omul păcătos și că Fiul Său Ceresc, Domnul nostru Isus, fiind plin de iubire și milă (însușiri pe care Tatăl nu le are, după concluzia acestei învățături), a intervenit și a potolit (împăcat) dorul de răzbunare al Tatălui, prin aceea că a luat asupra Sa mînia și răzbunarea Tatălui, care trebuia să vină asupra omului; și că acum Tatăl este mulțumit numai pentru că, fiind drept, nu mai poate pretinde de la păcătos încă o dată ceea ce a fost plătit deja prin singele scump (viața) lui Christos. Cu cît mai repede se poate scăpa cineva de această rătăcire îngrozitoare, în ce privește împăcarea, cu atît mai repede și mai ușor va putea înainta în lucrurile spirituale, în cunoștința mîlei și iubirii adevăratului Dumnezeu.

52. Cunoașterea adevărată a filozofiei împăcării ne arată pe Tatăl Ceresc în mărirea perfecțiunii caracterului Său nobil. El este *desăvîrșit în dreptatea Sa*, astfel că sentința legii sale drepte trebuie să rămînă în picioare și este inatacabilă din partea celui căzut sub puterea ei, și nici chiar din partea Sa nu poate fi călcată. El este *desăvîrșit în înțelepciune*, astfel că planul Său, nu numai cu privire la crearea omului, dar și în ce privește eliberarea și împăcarea lui, este atît de perfect încît este cu neputință să dea greș, și nimic și nimeni nu-L poate determina să schimbe ceva într-însul, după cum este scris: "Căci Eu (Iehova) nu Mă schimb" (Mal. 3:6); și

"cunoscute sînt Domnului toate lucrurile, din veşnicie" (Fapt. 15:18). Dar şi iubirea Lui este desăvîrşită, aşa că o mai mare iubire nu este cu putinţă (Rom. 5:6-8), şi totuşi această iubire este în deplină armonie cu celelalte însuşiri ale caracterului Său, deoarece El nu poate graţia (mîntui) pe păcătos decît numai prin metoda aşezată în planul Său de către înţelepciunea Sa. El este *nemărginit în atotputernicia Sa*, şi de aceea poate duce la îndeplinire toate bunele Sale hotărîri, toate binefăcătoarele Sale intenţii, şi întreg planul Său la un (sfîrşit) scop măreţ, vrednic de gloria Sa, după cum este scris: "Tot aşa şi Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele". "Eu veghez asupra Cuvîntului Meu, ca să-l împlinesc" - Isa. 55:11; Ier. 1:12.

Mîntuitorul păcătoşilor prin Christos

53. Astfel, dacă recunoaştem din punctul de vedere al Bibliei că însuşi marele Iehova este autorul mîntuirii noastre, care ne-a fost adusă prin Christos, prin aceasta vom fi îndemnaţi a iubi şi a onora cu atît mai mult şi mai pe deplin pe Atotputernicul nostru Dumnezeu, fără ca prin aceasta să aducem nici cea mai mică vătămare iubirii, respectului şi onoarei ce datorăm Domnului nostru Isus Christos, pentru că noi vedem în Fiul Ceresc chipul Tatălui Său Ceresc, şi-L recunoaştem ca pe "Solul Legămîntului", prin care vor veni asupra omenirii toate binecuvîntările lui Iehova cuprinse în acest legămînt - fără El, nici o binecuvîntare nu se poate primi. Dovada că Domnul nostru Isus funcţionează ca locţiitorul Tatălui, Iehova, în îndeplinirea tuturor lucrurilor în legătură cu lucrarea de mîntuire, o găsim în Scripturile

următoare:

54. "Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mîntuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt, pe care l-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Christos Mîntuitorul nostru" - Tit 3:4-6.

55. "Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mîntuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor" - Fapt. 5:31.

56. "Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mîntuitorul lumii" - 1 Ioan 4:14.

57. "Pavel, apostol al lui Isus Christos, prin porunca lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, și a lui Christos Isus, Nădejdea noastră" - 1 Tim. 1:1.

58. "Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru . . . Căci este un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos" - 1 Tim. 2:3,5.

59. Mai departe să auzim ce spune chiar Isus cu gura Lui, despre acest lucru:

60. "Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El" - Ioan 3:17.

61. "Eu nu pot să fac nimic de la Mine însumi" - Ioan 5:30.

62. "Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimiț și Eu pe voi (ucenicii)" - Ioan 20:21.

63. "Cît despre ziua aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" - Marcu 13:32.

64. "Vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa" - Fapt. 1:7.
65. "Lucrările pe care le fac Eu în numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine" - Ioan 10:25.
66. "Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu" - Luca 24:49.
67. "Eu am venit în Numele Tatălui Meu" - Ioan 5:43.
68. "Lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl" - Ioan 12:50.
69. "Tatăl este mai mare decît Mine" - Ioan 14:28.
70. "Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru" - Ioan 20:17.

"Vrednic este Mielul, care a fost junghiat"

71. În ultima carte a Bibliei, în "descoperirea lui Isus Christos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întîmple în curînd" (Apoc. 1:1), Domnul nostru Isus Christos ne-a lăsat o înfățișare de tot minunată a obiectului tratat aici, a împăcării, care luminează în chip deosebit planul general cu privire la răscumpărarea omenirii din păcat și plata acestuia - moartea. Aici vedem pe Tatăl, pe "Cel viu în vecii vecilor", șezînd pe tronul ceresc, "avînd în mîna dreaptă o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți" (Apoc. 5:1,14). Această carte, reprezentînd planul divin, cunoscut numai de Iehova Tatăl, singur, rămîne în mîna Sa pînă cînd se dovedește cineva vrednic a-L cunoaște, spre a fi încredințat cu îndeplinirea lui, ca reprezentantul imputernicit al lui Iehova. Dacă urmărim mai departe priveliștea simbolică, vedem că pînă la vremea cînd Domnul nostru Isus a

suferit și murit pe Golgota, "Cel neprihănit pentru cei nelegiuți" (1 Pet. 3:18), "ca să ne aducă la Dumnezeu", nimeni nu s-a găsit vrednic a înțelege planul lui Dumnezeu și a-l duce la îndeplinire. Dar după ce Domnul nostru și-a dovedit credincioșia față de Tatăl, prin aceea că s-a supus și a luat chip de rob, ba încă mai mult, El a fost supus pînă la cea mai rușinoasă moarte, la moartea pe cruce, dîndu-și astfel viața și gloria înaintea oamenilor, prin aceasta a făcut *dovada deplină că este vrednic să fie încredințat cu orice misiune chiar în cel mai înalt grad*. După cum spune apostolul Pavel: "El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe Sine însuși (de gloria avută înainte) și a luat chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și i-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și (acum) de sub pămînt" (Filip. 2:6-11). Acesta este și timpul înfățișat în Apoc. 5:9-13 unde se spune despre Domnul nostru Isus: "Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam". De aici vedem înalta glorie la care a fost înălțat Isus, locțiitorul Tatălui, "Solul (slujitorul) Legămîntului" (Mal. 3:1). Pentru supunerea Sa deplină Tatălui în condițiile cele mai umilitoare, s-a făcut El vrednic să se împărtășească de gloria Tatălui, la tronul mării Sale. Iar cetele de îngeri au izbucnit cu

"glas tare": "Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda". Și pentru că Iehova a înălțat pe Fiul Său unul născut și L-a făcut părtaș la Împărăția și gloria Sa, toate ființele din întreg Universul vor exclama de bucurie: "A Celui ce șade pe scaunul de domnie (al Universului) și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpînirea în vecii vecilor!" De acum înainte deci toți vor preamări pe Fiul cum preamăresc pe Tatăl care L-a proslăvit - Ioan 5:23.

72. Apostolul arată că aceasta s-a întîmplat așa, ca o realizare, ca un rezultat al principiului dumnezeiesc: "Oricine se smerește, va fi înălțat" (Luca 18:14). Se observă în icoana aceasta (vers. 13) că Tatăl Ceresc, înălțînd pe Fiul Său la o glorie, onoare, putere și stăpînire atît de mare, nu înseamnă că El a renunțat la tronul ceresc în favoarea Domnului nostru Isus. Și nici aceea că Tatăl și Fiul ar fi o singură persoană, deoarece întotdeauna se amintesc amîndouă persoanele și întotdeauna Tatăl ocupă locul prim în cinste și slavă. Aceasta ne aduce aminte de cuvintele Domnului nostru: "De aceea vă pregătesc Împărăția după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie" (Luc. 22:29) și de făgăduința Sa: "Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie" - Apoc. 3:21.

73. O altă dovadă că întreaga lucrare a răscumpărării vine de la Tatăl, deși prin Fiul, o aflăm în cuvintele apostolului Pavel: "Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor (făgăduite) și prin care a făcut și veacurile" . . . "și care . . . a făcut curățirea păcatelor

și a șezut la dreapta Măririi, în locurile prea înalte, ajungînd cu atît mai pe Sus de îngerii cu cît a moștenit un Nume mult mai minunat decît al lor" (Evr. 1:1-4). Mai departe: "avem un Mare Preot care s-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Prea Sfînt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul" (Evr. 8:1,2). Și mai departe: "El (Christos), dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu" (Evrei 10:12). El ne îndeamnă: "Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (Evrei 12:2). El se ruga la "Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl Slavei . . . care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor". Și "i-a pus totul sub picioare" (Efes. 1:17-22). La fel ne arată și apostolul Petru că Isus Hristos "stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpîmirile și puterile" - 1 Pet. 3:22.

74. Toate aceste texte dovedesc lămurit că poziția atît de înaltă a lui Isus Christos a fost o răsplată ce l-a dăruit-o Tatăl Ceresc pentru supunerea Sa devotată și pentru că S-a purtat atît de credincios și minunat, cu totul în spiritul Tatălui, cînd S-a jertfit pentru cei

păcătoși. Dar ele nici cîtuși de puțin nu spun că Domnul Isus a fost Tatăl, sau că El acum șade în locul Tatălui pe tron și că este singurul la care trebuie să se închine făpturile Sale inteligente. Tocmai dimpotrivă, aceste texte ne arată pe Tatăl ca pe cel mai înalt în onoare și putere, ca pe binefăcătorul care în felul acesta a onorat și înălțat pe Fiul și L-a pus la dreapta Sa, L-a făcut părtaş la domnia cerului și peste toate cetele îngerești. În adevăr, în diferite texte ale Scripturii înălțarea lui Christos și puterea dăruită Lui de Tatăl este arătată atît de mare, încît scriitorul inspirat s-a văzut nevoit să atragă atenția în mod special că Christos, cu toată plinătatea puterii și măreției dăruite Lui de Tatăl, El tot nu trebuie privit deopotrivă cu Tatăl, sau poate superior Lui. Apostolul Pavel scriind cu privire la Împărăția de o mie de ani a lui Christos, zice: "Căci trebuie ca El (Christos) să împărățească pînă va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui. Dar cînd zice că totul i-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce i-a supus totul. Și cînd toate îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce i-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți" - 1 Cor. 15:25-28.

Iehova = "Cel ce există de la sine"

75. Acesta este Numele pe care atotputernicul Dumnezeu și L-a dat singur: Iehova, Cel ce "există de la sine" sau Cel "nemuritor". Citim în Exod. 6:3, cum s-a arătat El lui Moise în rugul aprins: "Eu sînt Domnul (Iehova) care m-am arătat lui Avraam, lui Isaac, ca Dumnezeuul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub

Numele Meu ca "Domnul" (Iehova)". De atunci încoace Israelii L-au cunoscut după numele Iehova. Acest nume este scris în Vechiul Testament de sute de ori (trad. Nițulescu și de Iași), dar traducătorii Bibliei din greșeală l-au schimbat de mai multe ori, traducându-l prin cuvântul "Domn". Vom da numai câteva dovezi: "Eu sînt Domnul (Iehova), Dumnezeul tău . . . să nu ai alți dumnezei (puternici) afară de Mine . . . Căci Eu, Domnul (Iehova), Dumnezeul tău, sînt un Dumnezeu gelos" (Exod. 20:2-5). "Ascultă, Israele! Domnul (Iehova), Dumnezeul nostru, este singurul Domn (Iehova)! Să iubești pe Domnul (Iehova), Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta" (Deut. 6:4,5). Și tocmai acesta este textul pe care Domnul nostru Isus îl citează ca cel mai important adevăr, cînd a fost întrebat despre cea mai mare poruncă, zicînd: "Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi, și cea mai mare poruncă" (Mat. 22:37,38). Iarăși citim: "Eu sînt Domnul (Iehova), acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia" (Isa. 42:8). Trebuie să ținem minte acest text, deoarece după această singură declarație, că numele Iehova nu poate fi atribuit altuia decît numai "Tatălui luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iac. 1:17), urmează tocmai vestea profetică privind pe Mesia ca locuitorul lui Iehova, ca Fiul și servul iubit al lui Iehova. Citim: "Iată Robul Meu, pe care-l sprijinesc, Alesul Meu, în care își găsește plăcerea sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata . . . după adevăr . . . El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pămînt: și ostroavele (țările depărtate -

Nițulescu) vor nădăjdui în legea Lui. Așa zice Domnul (Iehova), Dumnezeu . . . Eu, Domnul (Iehova), Te-arc chemat ca să dai mîntuire, și Te voi lua de mînă ("și voi sprijini mîna ta" - Nițulescu). Te voi păzi și Te voi pune ca legămînt al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric (în mormînt) . . . Eu sînt Domnul (Iehova), acesta este Numele Meu" - Isa. 42:1-8.

76. Aceste texte dovedesc clar că Iehova a înălțat pe Servul Său ales și iubit; de aceea Isus nu poate fi însuși Tatăl în chip de om. Totuși, fiindcă aceasta se susține de mulți, următorul capitol îl vom consacra dovezilor că

Numele Iehova se cuvîne numai Tatălui mării

77. Și noi respectăm în chip deosebit și acele texte din care s-ar putea înțelege că numele Iehova se întrebuințează și cu privire la persoana lui Isus Christos.

78. (1) Cel mai potrivit text în privința aceasta este cel din Ieremia 23:5,6: "Iată vin zile, zice Domnul (Iehova), cînd voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară (pe pămînt - Nițulescu). În vremea Lui, Iuda va fi mîntuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L voi da: Domnul (Iehova), Neprihănirea noastră!" Aici e clar că acest text privește pe Isus și Împărăția Sa de o mie de ani, și cuvîntul în textul evreiesc este "*Iehova-Tsickenu*". Care este explicarea acestui text? Ea este simplă: În rîvna lor de a găsi un text, în care numele Iehova să se întrebuințeze ca nume propriu și la persoana lui Isus,

traducătorii Bibliei ne-au dat o traducere incompletă a acestei expresii, care de altfel numai prin virgulă devine incorectă. Dacă ar fi tradus corect, nepunînd virgula: "și iată Numele pe care i-L vor da: Iehova (este) Neprihănirea (Mîntuirea) noastră", atunci n-ar fi nici o greutate în înțelegerea acestui text. Dimpotrivă, cît de minunat se potrivește denumirea aceasta cu lucrarea și slujba (misiunea) Domnului nostru Isus! Oare n-a fost El Reprezentantul dreptății, și n-a suferit El ca Prețul răscumpărării pentru omenire pedeapsa dreptății - ca Dumnezeu să fie drept și totuși să îndreptățească pe cel ce crede în Isus? Intr-adevăr, nici un nume nu I s-ar potrivi mai bine ca acesta!

79. Este bine să nu uităm că acest nume, Iehova-Tsidkenu, îl va avea în viitor și Biserica glorificată, Noul Ierusalim, Mireasa Mielului, Corpul lui Christos. Și ei i se potrivește numele tot atît de bine ca și Capului, fiindcă și Biserica numai după ce a fost îndreptățită a putut să ia parte la suferințele Capului ei, Isus Christos, pentru a împlini "ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica" (Col. 1:24; 1 Pet. 5:9). Și atunci se va împărtăși de numele și onoarea făgăduite Capului ei, întocmai după cum femeia se împărtășește de numele și onoarea soțului ei - Apoc. 3:12; 19:7; 21:9-11.

80. Prin traducerea incompletă a cuvîntului "Iehova-Tsidkenu" a voit să se susțină că numele Iehova, și atunci cînd este în legătură cu alt cuvînt ca nume, din necesitate trebuie să se înțeleagă totdeauna "Dumnezeu-Tatăl". Dar în cazul acesta, în Genesa 22:14 ar trebui să se înțeleagă un *munte*, în Exodul 17:15 un *steag*, în Judecători 6:24 un *altar*, iar în Ezechiel 48:35 o *cetate*,

ceea ce desigur nimeni nu poate presupune în chip serios.

81. (2) Alte texte cu care se încearcă a se dovedi că numele Iehova se aplică și lui Isus Christos, se găsesc în Genesa 18:1 și Exodul 3:3-15. Aceste texte însă nu dovedesc mai mult decât cele din Exodul 3:2,13 unde se spune clar că *îngerul Domnului* (trimisul lui Iehova) care a vorbit lui Moise din rugul aprins, s-a făcut cunoscut sub numele de "Eu sînt". Dar nici cel mai distins sol (trimis) nu poate fi persoana care l-a trimis și în numele căreia vorbește. Că solul trimis la Moise este cel arătat în Ioan 1:1 sub numele de "Cuvîntul", adică Domnul nostru înainte de a deveni "omul Isus", nu ne îndoim cîtuși de puțin.

82. (3) Isaia 40:3 se referă la Ioan Botezătorul și la misiunea sa de a "pregăti calea Domnului (lui Iehova)". Se susține că și acest text dovedește că Isus e numai un alt nume pentru Iehova. Dar și aici Cuvîntul lui Dumnezeu ne împuternicește să răspundem cu toată siguranța, că nicidecum nu este așa! În realitate, Isus a fost cel mai onorat și distins sol (serv) al lui Iehova și în cel mai deplin înțeles *reprezentantul* Său între oameni; și cu toate acestea, El însuși spune: "Tatăl . . . M-a trimis pe Mine", "Eu nu pot să fac nimic de la Mine însumi, judec după cum aud". Și "Tatăl este mai mare decât Mine" (Ioan 5:30; 6:57; 14:28). Și noi credem că Isus, ca Solul lui Iehova, este vrednic de încrederea noastră deplină. Adevărul este că Ioan Botezătorul a fost numai un tip al unui sol mai mare (decît el), adică a întregii Biserici (adevărate) în carne, care este însărcinată cu vestirea și introducerea Christosului glorificat (Cap și Corp); iar însărcinarea Christosului glorificat va fi un pas

mai departe în grandioasa lucrare de pregătire a drumului (căii) pentru Iehova, de "proslăvire a locului unde se odihnesc picioarele Sale" (adică a pământului) (Isa. 60:13). Numai după ce se va termina complet această mare lucrare, la sfârșitul Mileniului, va fi îndeplinită profeția din Isaia 40:3 și 60:13, când Christos va preda Impărăția (omenirea restabilită la desăvârșire) în mâinile Tatălui - 1 Cor. 15:24-28.

83. (4) În 1 Corinteni 2:8, apostolul Pavel vorbește despre Domnul Isus ca despre "Domnul slavei" ca și cum ar vrea să arate că Christos este Tatăl, Iehova, pe care psalmistul D numește "Impăratul slavei" (Ps. 24:7-10). Totuși aceste texte nu dovedesc de loc că învățătura pe care o susțin ei ar fi de necintit. De fapt, Domnul nostru Isus va fi un Impărat plin de slavă când va purta sceptrul puterii în decursul domniei Sale de o mie de ani, în numele și autoritatea lui Iehova, peste tot pământul; dar același apostol inspirat ne arată, în aceeași epistolă (1 Cor. 15:24-28), că după ce Impărăția Sa va fi atins culmea slavei Isus o va preda în mâinile Tatălui, "care i-a supus toate, ca Dumnezeu (Tatăl) să fie totul în tot".

84. (5) În două profeții, unde Sfânta Scriptură vorbește despre Impărăția de o mie de ani a lui Christos, citim: "Se va întâmpla în acurgerea vremurilor (în zilele din urmă) că muntele (Impărăția) Casei Domnului (Iehova) va fi întemeiat ca cel mai înalt munte (deasupra celorlalte împărății nimicite - Dan. 2:44) - și toate neamurile se vor îngrădădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: Veniți să ne suim la muntele (Impărăția) Domnului (Iehova) . . . ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui . . . El va

fi Judecătorul neamurilor El va hotărî între un mare număr de popoare" (Isa. 2:2-4; Mic. 4:1-3). Se pretinde, deci, că dacă Christos are întreaga putere în Împărăția de o mie de ani, când va judeca și va governa, atunci în aceste locuri numele Iehova îl arată pe Fiul. Noi, însă, putem spune că nu, deoarece acel care susține aceasta uită că toate binecuvântările vin de la Tatăl, deși ne sînt dăruite prin Fiul (1 Cor. 8:6). Tot așa ne învață și Domnul nostru Isus Christos să ne rugăm: "Tatăl nostru care ești în ceruri . . . vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt" (Mat. 6:10). Aceasta o vedem și în Mica 4:8, unde Christosul Cap și Corp, Noul Ierusalim, e arătat ca un "turn al turnei", la care va veni iarăși domnia cea de demult, care a fost pierdută în Eden prin Adam, dar cîștigată iarăși de Isus pe Golgota.

85. (6) "Și tu, Betleeme Efrata . . . din tine Iui va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel, și a cărui obîrșie se suie pînă . . . în zilele veșniciei" (Mic. 5:2). Și aici ar trebui să înțelegem că Isus a fost Iehova, fiindcă și Moise zice: "din veșnicie în veșnicie, Tu ești (Iehova) Dumnezeu" (Ps. 90:1,2). Dar aceasta ar însemna să forțăm logica și textul; logica, pentru că înțelegînd textul în felul acesta, în legătură cu alte sute de texte de felul acesta, ajung în contradicere între ele; iar textul, pentru că în Mica 5:4, citim: "El se va înfățișa și va cîrmui (turma lui Iehova - Ps. 23:1) cu puterea Domnului (lui Iehova) și cu măreția Numelui Domnului, Dumnezeului Său (Iehova)". Nici o lămurire mai clară nu se poate da. Căci dacă Iehova este numit Dumnezeu lui Christos atunci este cu neputință ca Christos să fie Iehova! Dar cum să înțelegem versetul? Foarte simplu: "a cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei (prezisă,

hotărîtă mai dinainte)" - căci în planul lui Dumnezeu venirea mesianismului lui Christos a fost hotărîtă de la începutul lumii - Efes. 1:4,5,9,10.

86. (7) Ne referim acum la profeția lui Isaia (25:6-9), unde este vorba de Impărăția de o mie de ani. Aici trebuie să înțelegem că numele Iehova se referă la Isus, deoarece spune: "Domnul (Iehova) oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele (Impărăția) acesta, un ospăț de bucate gustoase . . . nimicește moartea pentru vecie; Domnul (Iehova) Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele". Nici aceasta nu dovedește ceea ce se dorește cu atîta plăcere a se dovedi. În textul acesta este înfățișat Christosul proslăvit care duce la îndeplinire planurile Tatălui în decursul Impărăției de o mie de ani, după cum rezultă din versetul 1: "Doamne (Iehova), Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine Te voi înălța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie". Acesta va fi rezultatul Mileniului, la sfîrșitul căruia le vedem toate supuse Celui mai Înalt Împărat, Iehova, Căruia trebuie să I se supună toate ființele și lucrurile prin puterea lui Christos. Mesia vine pe pămînt ca Solul (servul) puternic al lui Iehova, viceregele Emanuel, care înseamnă "Dumnezeu este cu noi". Cu aceasta se unește și apostolul Pavel care, după ce a citat și s-a referit la această profeție, arătînd cum în decursul Mileniului moartea adamică "va fi înghițită pentru vecie", zice: "Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința (eliberarea) prin Domnul nostru Isus Christos" - 1 Cor. 15:54-57.

87. (8) Că numele Iehova se referă la Christos întocmai

cum se referă la Tatăl, se încearcă a se dovedi și cu Isaia 9:6, unde Domnul nostru Isus e numit "Mînat", "Sfetic", "Dumnezeu puternic", "Părintele veșnicilor", "Domn al păcii". Lămurirea acestui text o lăsăm pentru mai târziu, observînd deocamdată numai că ei n-au aici dovada dorită. Concluzia din versetul 7 aduce însă lumină în acest subiect: "Iată ce va face rîvna Domnului (lui Iehova) oștirilor" (adică Christos, care este plin de rîvnă pentru a îndeplini această profecie).

88. (9) "Spune cetățitorilor lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul (Iehova) Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui . . . El își va paște turma ca un Păstor" (Isa. 40:9-11). Se susține că aici, de bună seamă, Mîntuitorul nostru e numit cu înaltul nume al lui Iehova. Dar iarăși spunem nu: fiindcă tocmai în acest text, ca și în altele, Christos e numit "brațul" lui Iehova. "Și brațul său (Christos) va stăpîni pentru El" (Nițulescu) pînă cînd toate puterile care luptă contra lui Iehova și contra legii Sale drepte vor fi înlăturate, pînă cînd va fi pornit judecata spre biruință și locul picioarelor lui Iehova (pămîntul) va fi făcut glorios - atunci El va preda Impărăția Sa Tatălui - Mat. 12:20; 1 Cor. 15:24-28.

89. Alte texte în care Domnul Isus este numit "brațul" lui Iehova sînt următoarele: "Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului (lui Iehova)?" (În veacul acesta al Evangheliei numai puțini cunosc "brațul lui Iehova - nu mulți înțelepți, de neam strălucit" etc.). El a fost "disprețuit și părăsit de oameni" - Isa. 53; Ioan 12:38.

90. "Ostroavele (țările depărtate) vor nădăjdui în Mine, și se vor încrede în brațul Meu". "Trezește-te,

trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului (al lui Iehova)" - Isa. 51:5,9.

91. "Domnul (Iehova) își descopere brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor (la stabilirea Impărăției Sale); și toate marginile pământului vor vedea mîntuirea Dumnezeului nostru" - Isa. 52:10.

92. "Atunci brațul Lui (Iehova) îi vine în ajutor . . . Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice (Iehova) Domnul" - Isa. 59:15-20.

93. (10) În Ioan 12:41 citim: "Isaia a spus aceste lucruri cînd a văzut slava Lui, și a vorbit despre El". Noi ne unim cu părerea că aceste cuvinte se referă la Isaia 6:1, atragem însă atenția că în locul acesta în eвреiește nu este scris numele Iehova, ca în versetele 3 și 5 din același capitol, ci cuvîntul "Adonai", care e tradus "Domn". Deci cuvîntul "Adonai" arată uneori pe Dumnezeu Tatăl, dar nu întotdeauna. "Apoi în Minia Lui el vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa. Domnul (Iehova) Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi te-am născut" (Ps. 2:4-8). În primul rînd (în vers. 4) este tradus "Domn" și se referă la Fiul, în al doilea rînd (în vers. 7) este tradus "Iehova" și se referă la Tatăl. De aceea sîntem de părerea că cuvîntul "Domn" (Adonai) din Isaia 6:1, nu arată pe Dumnezeu Tatăl, ci pe Fiul, ca și în versetul 8 unde este vorba de vestirea Cuvîntului, iar mai jos despre judecată; căci "Tatăl toată judecata a dat-o Fiului" - Mat. 23:34,36,38; Ioan 5:22,27.

94. Se pot cita și alte texte în care este vorba de strînsa legătură a Domnului Isus cu numele Iehova, și în care traduceri obișnuite nu arată că textul original deosebește pe Domnul Isus de Dumnezeu Tatăl prin-

tr-o altă denumire, căci ele redau diferite cuvinte evreiești, ca "Adonai", "Iahve", simplu prin cuvîntul "Domn" (traducerea este corectă în locul acesta, ea traducînd cuvîntul "Adonai" - "Domn", iar numele propriu din evreește pentru Dumnezeu Tatăl, îl traduce Iehova). Ca exemplu, cităm din Maleahi 3:1-4 două traduceri, Luther și Elberfeld:

(a) "Iată, Eu trimit pe îngerul Meu, ca să pregătească o cale înaintea Mea. Și în curînd va veni la Templul Său, Domnul, pe care-L căutați, Solul legămîntului, pe care-L doriți. Iacă, vine! - zice Domnul Savaot . . . El va lămuri pe fiii lui Levi ca aurul și argintul. Atunci vor aduce Domnului jertfe în dreptate" - Luther.

(b) "Iacă, Eu trimit pe Solul Meu, ca el să pregătească drumul înaintea Mea. Și deodată va veni la Templul Său, Domnul ("Adonai"), pe care-L căutați; da, îngerul legămîntului, pe care-L doriți, iată, El vine, zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor . . . și El va curăți și va lămuri pe fiii lui Levi, ca aurul și argintul, așa că vor aduce lui Iehova daruri de jertfe în dreptate" - Elberfeld.

Este evident că cuvîntul "Domn" din textul acesta, se referă la Christos, Fiul lui Dumnezeu ("Solul legămîntului"), pe cînd numele Iehova, se referă, fără nici o îndoială, la Dumnezeu Tatăl care este mai mare decît Fiul.

95. Mai departe, un asemenea text îl găsim în minunatul psalm mesianic, unde se zice: "Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvîntat Dumnezeu pe vecie . . . Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al Împărăției Tale este un toiag de dreptate. Tu iubești neprihănirea (dreptatea) și urăști

răutatea (nelegiuirea). De aceea, Dumnezeu, Dumnezeu Tău (Iehova) Te-a uns (pe Christos) cu un untdelemn de bucurie, mai pe sus decât pe tovarășii Tăi de slujbă". Aici psalmistul vorbește despre Biserica Domnului ca despre fiica Tatălui ceresc, ea fiind "Mireasa", "soția Mielului", și (Tatăl) o îndeamnă să uite legăturile pămîntești, să cinstească și să recunoască pe împăratul (Mirele ei - Christos) ca pe Domnul ei: "Și atunci împăratul îți va pofti frumusețea. Și fiindcă este Domnul (Adon, nu Iehova) tău, adu-I închinăciunile tale" - Ps. 45:2-11; Evr. 1:8,9; 1 Cor. 11:3; Efes. 5:23; Ioan 5:23.

96. (11) Nici textul din Isaia 8:13,14 nu-l putem lua ca dovadă că numele Iehova aparține și Domnului Isus. Bineînțeles, acolo citim: "Sfințiți însă pe Domnul (Iehova) oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați". Apoi, fără a arăta, despre cine este vorba, citim mai departe: "El va fi . . . și o piatră de poticnire și o stîncă de zdruncinare pentru cele două case ale lui Israel". Nici aceasta nu o putem lua ca dovadă, dimpotrivă textul ne arată că, afară de Iehova și de profet, mai este și o a treia persoană, adică Domnul nostru Isus Christos, care zice: "Invelește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei. Eu nădăjduiesc în (Iehova) Domnul . . . Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat (Iehova) Domnul" - vers. 16-18; Evr. 2:13.

97. (12) Și mai aduce un text ca dovadă că în Biblie, numele Iehova se referă și la Domnul Isus, dar, după cum vom vedea, această "dovadă" nu numai că e fără putere, dar e chiar falsă, deoarece textul în cauză dovedește tocmai dimpotrivă: "Domnul (Iehova) a zis Domnului meu (Adon): Șezi la dreapta Mea, pînă voi

pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale . . . Domnul, de la dreapta Ta (Adonai-Iehova), zdrobește pe împărați în ziua mîniei Lui" etc. Și iar: Domnul (Iehova-Adonai) a jurat, și nu-Î va părea rău: Tu (Christos) ești preot în veac, în felul lui Melhisedec - Ps. 110:1,5,4.

98. Cine nu e orbit de prejudecăți poate vedea clar că Cel înălțat la dreapta lui Iehova, ca să primească cinstea, puterea și mărirea este Christos. Ca dovadă că este așa, trimitem pe cititor la textul citat de Domnul Isus Christos în Matei 22:44,45, din care se vede clar că Christos este Domnul (Adon) lui David, care a fost înălțat de Iehova (Adonai) la cinste și glorie. Apostolul Petru, vorbind sub influența Spiritului Sfînt la Rusalii, se referă în același fel la textul din psalmul amintit. Chiar și apostolul Pavel folosește acest text în același înțeles - Fap̃t. 2:34; Evr. 1:13.

99. (13) La fel de șubredă este și pretinsa dovadă din Isaia 54:13, unde citim: "Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului (Iehova)". Aici se susține că Christos este învățătorul, adică Iehova. Este adevărat că Christos este marele Invățător, dar nu El este Iehova. Aceasta se vede clar din Ioan 6:45, unde Domnul Isus citează tocmai acest text din Isaia, zicînd: "În proroci este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine".

100. Tatăl, slăvitul Iehova, nu e numai marele Legiuitor, ci, totodată și marele Invățător al legii Sale. Că mărrețul Său plan de mîntuire a omenirii este cea mai convingătoare dovadă a dreptății, iubirii, înțelepciunii și puterii Sale, care sînt toate în deplină armonie, aceasta o vor înțelege în curînd toți copiii Săi inteligenți. Domnul nostru Isus a fost și este strălucitul Invățător al

oamenilor, fiind însărcinat cu aceasta de către Tatăl Ceresc, care este Supremul Profesor al tuturor. Și scumpul nostru Răscumpărător tocmai aceasta a susținut și învățat. N-a mărturisit El în public că tot ceea ce învață El, întâi a învățat El de la Tatăl? El a zis: "Învățătura Mea, nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă voințe cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine însumi. Cine vorbește de la sine însuși, caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este nedreptate" (Ioan 7:16-18). "Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu" (Ioan 8:38). "Și cuvîntul pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui care m-a trimis" (Ioan 14:24). "Le-am dat cuvintele, pe care Mi le-ai dat Tu" (Ioan 17:8). "Și ei au păzit cuvîntul Tău". "Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul" - Ioan 17:6,17.

101. După cum Iehova a trimis pe Fiul Său ca învățător, tot astfel a rînduit și Fiul învățători speciali, pe apostolii Săi și alții pe lângă aceștia, ca ei să fie învățătorii și supraveghetorii turmei sale, poruncindu-le: "Pașteți oile mele", "pașteți mielușei Mei"; "Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopi (supraveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele său" (Fapt. 20:28). Totuși, nici unul din acești învățători nu are voie să propovăduiască învățătura sa proprie, care n-ar fi altceva decît "înțelepciunea lumii acesteia". Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie toți învățați de Iehova, și nicidecum de un alt învățător, numai în cazul cînd acesta ar pune înainte Cuvîntul lui Dumnezeu,

planul și caracterul lui Iehova, ca singura și adevărata măsură a adevărului. Cine face așa, va îndruma atenția la învățătura lui Christos și a apostolilor Săi, care nu poate fi alta decât expresia legii eterne a Tatălui nostru Ceresc.

102. Spre deosebire de cei ce singuri se numesc învățători, Domnul și apostolii Săi n-au pretins niciodată că ei vestesc învățătura lor. Domnul nostru Isus declară plin de umilință: "De la Mine însumi nu fac nimic, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu" (Ioan 8:28). Ce poate fi mai umil decât această recunoaștere? Ne putem oare mira dacă Cel ce a dat dovadă de atîta umilință și devotament față de Iehova este acum îmbrăcat cu atîta demnitate și putere - înălțat la dreapta Tatălui? Că disciplinele (lecțiile) predate de Tatăl Ceresc Fiului Său au fost bine învățate de Acesta, ne spune Cuvîntul inspirat: "măcar că era Fiu, a învățat să asculte din lucrurile pe care le-a suferit" (Evr. 5:8; Filip 2:8). Pe lângă aceasta, Dumnezeu a vestit și prin profeți, că Învățătorul Isus, trimis de Supremul Învățător și Stăpîn, Iehova, va fi El însuși învățat de Iehova. Și pentru ca să poată fi un Mare Preot, milos și credincios față de oameni, și dovedit vrednic de a fi "Căpetenia (începătorul) mîntuirii, noastre", din necesitate a trebuit să fie făcut "desăvîrșit prin suferințe" (Evr. 2:9,10). Să observăm cît de lămurit au spus următoarele profeții, cu mult înainte, că Domnul nostru va fi învățat de Iehova, că El va învăța lecțiile temeinic și va dovedi mare iubire față de Lege și deplină supunere față de Legiuitor: "Domnul (Iehova) Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscuseită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborît de întristare. El îmi trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, să

ascult cum ascultă niște ucenici (învățătura Lui). Domnul (Iehova) Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit nici nu M-am tras înapoi. Mi-am dat spatele celor ce Mă loveau, și obrații celor ce-mi smulgeau barba; nu mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări" - Isa. 50:4-10; 53:11; Mat. 26:67; 27:26.

103. "Duhul Domnului (lui Iehova) se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică (de respect față) de Domnul (Iehova): nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite" (Isa. 11:1-10). Și fiindcă a fost cuprins de simțul slăbiciunilor și neputințelor noastre, de aceea poate mai bine să ajute pe toți aceia care se întorc la Tatăl printr-însul - acum, în veacul evanghelic, Biserica Sa, iar după aceea, în curînd, lumea, în decursul împărăției Sale de o mie de ani - Evr. 2:17,18.

104. "Eu binecuvintez pe Domnul (Iehova), care Mă sfătuiește". "Imi vei arăta calea vieții" (Ps. 16:7-11). Că aceste cuvinte se referă la omul Isus Christos ne mărturisesc apostolii, cînd ne citează aceste texte. La fel, este adevărată de profeți declarația evangheliștilor: "Iar pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El . . . și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor" - Luc. 2:40,52.

105. După ce am examinat aceste texte scripturale, putem afirma cu deplină încredere că Scriptura nu permite să se creadă că numele Iehova s-ar putea referi și atribui și altor persoane decît lui Dumnezeu Tatăl. Biblia limitează folosirea acestui nume la persoana Tatălui Cereșc și tot așa interzice folosirea lui de către

oricare altă persoană.

106. Toți trebuie să recunoaștem hotărîrea înțeleaptă și legitimă a lui Iehova, că El voiește să fie recunoscut ca Centrul a toată mărirea, a toată înțelepciunea, a toată dreptatea, a toată iubirea și a toată puterea. Acesta este adevărul și de aceea orice învățătură care nu este în armonie cu acest adevăr, nu poate fi adevărată și în măsură cu aceasta este rea și păgubitoare. Și am văzut și din cuvintele Domnului nostru citate mai sus, cât și din întreaga învățătură a lui Christos și din învățătura apostolilor Săi inspirați în chip deosebit de Spiritul Sfînt, că nici unul nu învață undeva, nici măcar pe departe, că Tatăl și Fiul *ar fi una și aceeași persoană*, și nici că ar fi egali în onoare, în putere și-n mărire, după cum învață confesiunile și catehismele făcute de oameni (fără îndrumare dumnezeiască).

107. Dar, cu toate acestea, Tatăl Ceresc nu s-a arătat niciodată gelos față de gloria slăvitului Său "serv-maestru", "Sorul legămîntului" în care își găsește plăcerea. Dimpotrivă, tocmai Tatăl l-a înălțat atît de sus, încît El este cel mai mare după Dînsul, în glorie și putere. Să ascultăm ce zice chiar Domnul nostru Isus despre aceasta: "Adevăr, adevăr vă spun; Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-i arată tot ce face; și-i va arăta lucrări mai mari decît acestea, ca voi să vă minunați. În adevăr, după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentruca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care l-a trimis"

- Ioan 5:19-23.

108. Vom fi pregătiți a înțelege pe deplin însemnătatea operei de împăcare, numai dacă sîntem în clar cu ceea ce învață Sfînta Scriptură cu privire la slăvitul Autor al planului de răscumpărare (Iehova) și la deosebirea ce există între El și onoratul Său Slujitor, "Fiul Său iubit", "întîiul născut din Tatăl", cît și cu privire la îndeplinirea operei de împăcare. Din cauza învățăturilor încurcate cu privire la Tatăl și Fiul, cei mai mulți dintre creștini au idei foarte confuze cu privire la împăcare (ispășire) și de aceea sînt în primejdie de a cădea în rătăcire în cel mai important punct al credinței lor, care ar trebui să fie întemeiat numai pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel face o deosebire clară între Tatăl și Fiul, cînd zice: "nu este decît un singur Dumnezeu" și "totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi." - 1 Cor. 8:4,6.

109. Așadar, există numai un singur Dumnezeu, Iehova, atotputernic și etern, Ziditorul și prima Căuză a tuturor lucrurilor, ai Căruia sîntem și noi și un singur Domn, Isus Christos prin care Tatăl Ceresc a făcut toate lucrurile și își duce la îndeplinire planul Său în toate amănuntele lui; tot prin El singur avem iertarea păcatelor, prin credința în singele Lui, ca să ne putem întoarce la Tatăl și să ajungem în favoarea Sa, "în care sîntem și ne bucurăm, în nădejdea slavei lui Dumnezeu" - Rom. 5:2; Ioan 1:3; 1 Ioan 2:2; Evr. 3:4.

O tradiție a Părinților, sprijinită pe o eroare - o adăugire

110. In capitolele de mai tîrziu vom arăta mărimea

și demnitatea Domnului nostru Isus Christos, prin care se duce la îndeplinire întreaga operă de împăcare, onoarea și gloria de care se bucură de când a răscumpărat omenirea, precum și puterea și demnitatea pe care le-a avut înainte de a deveni om spre a muri ca preț de răscumpărare pentru omenire. Dar, în acest capitol, dorim să îndreptăm atenția în chip deosebit asupra Autorului planului de răscumpărare, asupra lui Dumnezeu Tatăl și de aceea credem că aici e potrivit a cerceta puțin mai de aproape învățătura Trinității, care a adus în creștinătate atîta confuzie. Aceasta este o învățătură pe care nici cei mai zeloși apărători ai ei nu-o înțeleg. Și fiindcă, de fapt, această învățătură nu se poate nici înțelege, nici explica, de aceea ne vedem obligați a cerceta spre a ne convinge dacă Sfînta Scriptură învața undeva, sau nu, o astfel de învățătură înfîlcită.

111. Pînă aici am citat deja mai multe texte care dovedesc foarte clar și hotărît că nu există decît un singur Dumnezeu Atotputernic, și nu doi, trei, sau mai mulți. În toată Scriptura nu se găsește cuvîntul "trinitate", și nu se găsesc nici alie cuvînte cărora li s-ar putea împrumuta un asemenea înțeles. Nu aflăm nici o expresie în Biblie căreia i s-ar putea da o interpretare atît de neînțeleasă cum este de exemplu Trinitate. Nu este de mirare deci, dacă cei ce susțin teoria Trinității, încercînd s-o explice ascultătorilor lor se încurcă într-un păienjenis de contradicții. Ei afirmă într-un singur glas că este numai un Dumnezeu (nepuținîd trece peste învățătura Scripturii atît de clară și hotărîtă) și, în același timp, susțin că sînt trei persoane dumnezei: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Spiritul Sfînt (aceasta din cauză că ei s-au obligat să respecte o dogmă

născocită de Papalitate, de către așa numiți "Sfinți Părinți"). Dar cum pot să existe trei persoane Dumnezeii și totuși numai un singur Dumnezeu? Dacă există trei divinități egale în putere și mărire, după cum ne învață catehismele, atunci nu este nici adevărat nici drept a spune că există numai un Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă există numai un singur Dumnezeu, "Dumnezeu-Tatăl din care sînt toate lucrurile", după cum susține apostolul Pavel și după cum spune Isus, că Tatăl e mai mare decît Fiul; și dacă Tatăl a sculat din morți pe iubitul Său Fiu și l-a înălțat foarte sus . . . și în sfîrșit, dacă Fiul are să predea Împărăția Sa iarăși Tatălui, ca să fie Tatăl "totul în toți" - atunci absolut nu poate fi adevărat că există trei persoane Dumnezeii, care să fie egale în putere și în mărire. Cu toate acestea, după cum vom arăta în capitolul următor, și Domnul nostru Isus este numit un Dumnezeu; însă, dacă și El trebuie să fie onorat cum este onorat Tatăl și dacă, atunci cînd îl onorăm pe El onorăm pe Tatăl care l-a înălțat pe El, totuși, toată Scriptura învață că există numai un singur Dumnezeu atotputernic, care este Tatăl tuturor. În acest sens explică și apostolul Pavel, că bărbatul este capul femeii și Christos este Capul oricărui bărbat, iar "Dumnezeu este capul lui Christos" - 1 Cor. 11:3.

112. Numai un singur text se află în Biblie care s-ar părea că într-o măsură oarecare sprijinește învățătura Trinității, dar acest singur text este recunoscut acum de specialiști ca fals, ca un adaos. De aceea, în traducerea revizuită a Noului Testament nu s-a mai introdus, sau a fost pus între paranteze, semnalîndu-se astfel caracterul lui apocrif. Și totuși, toți conlucrătorii acestor traduceri, după cum se știe, susțin și învață mai departe

erezia Trinității . . . Astfel, cu toate că acest text este singura lor "dovadă" (și încă neconvingătoare) pe care o păstrează cu plăcere în sprijinul ereziei lor, totuși ei n-au putut învinge prejudecata lor și să părăsească această dogmă netemeinică.

113. Traducătorii mai vechi nu pot fi răspunzători de introducerea acestui text în Biblie, deoarece în vremea lor textul nu era pus deloc la îndoială. Dar de atunci încoace s-au descoperit sute de manuscrise grecești mai vechi, și nici unul dinaintea secolului al 7-lea nu conține textul acesta, care să dea un punct de sprijin învățaturii Trinității. "Specialiștii" în cauză, indiferent la care biserică nominală aparțin ei, recunosc cu toții că cuvintele neadevărate au fost introduse în Biblie atunci când a ieșit la iveală învățătura Trinității și când susținătorii și apărătorii ei, n-au putut aduce vreo dovadă scripturală față de contrarii acestei învățături. Atunci s-a găsit un călugăr, plin de râvnă pentru această erezie, care a introdus aceste cuvinte, cu ocazia copierii Noului Testament, probabil în credința că Spiritul Sfânt s-a făcut vinovat de o neglijență atunci, când n-a amintit nimic despre Trinitate în Sfânta Scriptură. Intenția lui a fost, probabil, să ajute pe Dumnezeu și adevărul Său într-o chestiune care produce nedumeriri, în care scop i s-a părut potrivit să recurgă la o falsificare. Dar orice presupunere că Dumnezeu nu ne-a dat o deplină descoperire despre toate lucrurile necesare pregătirii unui om al lui Dumnezeu și că, de aceea, mai trebuie adăugat ceva, este de la Adversarul, ca și presupunerea că trebuie să faci o înșelăciune (deci un rău) ca să iasă bine și prin aceasta să se îndrepte o presupusă greșală a Atotputernicului Dumnezeu. Călugărul sau preotul

care, probabil cam pe la începutul scrierii ei 1-Ioa, a introdus în Biblie adăosul fals, și-a așteptat asupra-și o mare răspundere, fiindcă prin aceasta a dus în sătârire pe mulți copii ai lui Dumnezeu, care au sfârșit lămuririi (dovezi) în Biblie cu privire la înfrățirea deosebită Trinitate.

114. Aceste cuvinte false le găsim în 1 Ioan 5:7,8 și sînt următoarele: "În cer: Tatăl, Cuvîntul și Duhul Sfînt, și acești trei una sînt . . . și trei sînt care mărturiază pe pămînt". Dacă aceste cuvinte sînt luate afară, atunci textul devine simplu și ușor de înțeles și este în deplină armonie cu toată Scriptura. Dar, cît timp cît aceste cuvinte n-au fost combătute, ele au provocat cea mai mare încurcitură, prin aceea că au înfrățit o absurditate. Într-adevăr, cuvintele adăugate din de înțeles al Tatăl, Fiului și Spiritul Sfînt trebuie să pună mărturie în cer. Ce absurditate. Cine ar fi în cer, care să se înduioșeze de faptul că laus este Christos? Cine este în cer cîntărea ar trebui să i se vestească sau mărturizească această? Desigur, nimeni! Dar Adversarul a socotit că este foarte necesar a strecura în text aceste cuvinte, pentru falsificarea adevărului și în vederea aceasta el a găsit și o unealtă potrivită.

115. Însă, după cum am spus deja, toate traduceri noi și îmbunătățite nu mai rețin cuvintele amintite - sau le sexualizează între paranteze. De exemplu, Biblia de Elberfeld nu mai conține aceste cuvinte și nici în traduceri mai noi de Luther nu se află. Însuși Luther nu le-a mai tradus, ci au fost lăsați trecute în text cam la 50 de ani după moartea lui. Pentru confirmarea celor spuse amintim la sfîșit încoace câteva mărturii clare cu privire la falsitatea acestor cuvinte. Editările traduse

engleză corectă nu spun: "Cuvintele privitoare la 'Ierusalimul în cer' nu se găsesc nici într-un manuscris grecesc, mai vechi decât în secolul al 8-lea. Ele nu sînt citate de nici unul dintre Părinții bisericii grecești și nici în cele mai vechi texte, nici chiar în cazurile cînd punctele discutate de ei părăsesc că au nevoie de o astfel de dovadă și de aceea este clar că ele sînt false". În comentariul critic englez al lui Lang, citim: "Cuvintele amintite lipsesc din toate manuscrisurile grecești, ca și din cel Sinaitic cunoscut ca cel mai vechi manuscris grecesc; ele lipsesc din toate traducerile vechi, chiar și din cele latinești mai vechi decît secolul al 8-lea, iar începînd de la acel timp, ele sînt redate în trei chipuri deosebite. Cu toată glorioza și certurile făcute în jurul doctrinei trinității, ele n-au fost citate de nici unul dintre Părinții bisericii grecești și nici de ai celei mai vechi latinești". Concordanța greco-engleză a lui Hudson, spune: "Aceste cuvinte lipsesc din toate manuscrisurile grecești mai vechi ca secolul al 15-lea sau al 16-lea, ca și din toate traducerile vechi". Teologul american Alfred, spune: "Numai citînd și explicînd textul Bibliei după bunul plac, nimeni nu se poate susține că aceste cuvinte sînt adevărate". Concordanța cercetător Theodorozzi (descoperitorul manuscrisului Sinaitic) arată că aceste cuvinte nu sînt în armonie (unire) cu textele biblice, că ele au fost publicate pretinzîndu-se că aparțin Evareldului mitic a lui Ioan. Vom face cu vederea mărturiile lui Isaac Newton, Benson, Horne, Griesback, Tragicles și Lathmann și vom cita numai pe ale lui D. Adam Clark, care spune: "În privința falsității acestor cuvinte nu există nici o îndoielă: singurul manuscris grecesc, datînd dinaintea de descoperirea artei tipografice, care conține aceste cuvinte, este cel al lui Monfort,

păstrat de Universitatea din Dublin. Dar, față de acesta unul singur, cunoaștem alte 112 manuscrise din care lipsesc aceste cuvinte. Ele lipsesc de asemenea din toate traducerile vechi (din amîndouă cele siriene, din arab, etiopian, coptic, sahadic, armenian, slavon, etc.), afară de cel al Vulgatei. Totuși, nici chiar în cele mai multe și mai bune manuscrise vechi ale Vulgatei nu se găsesc. Nici unul din Părinții bisericii grecești, ci numai cîtiva ai bisericii latine nu introduc aceste cuvinte”.

116. John Wesley, întemeietorul Metodismului a fost un zelos susținător al învățaturii Trinității, și cu toate acestea în una din predicile sale s-a simțit obligat să reamintească cuvintele lui Servetus: "Eu nu pot trece cu ușurință peste conștiința mea, atunci cînd folosesc cuvintele "trinitate" și "persoanele Dumnezeuirii", fiindcă aceste cuvinte nu le găsesc în Biblie". Wesley amintea această îndoială a lui Servetus, deoarece el credea adevărate cuvintele despre învățatura Trinității. Dar să nu uităm că traducătorii "versiunii comune" (King James) (1611) nu aveau la îndemînă decît opt manuscrise grecești, pe cînd astăzi sînt cunoscute aproape 700, între care, cel Sinaitic și cel din Vatican, nr. 1209 - datează din secolul al treilea.

Ce ne învață Scriptura cu privire la unitatea dintre Tatăl și Fiul

117. Este o mare deosebire între credința în Trinitate și credința în unitatea dintre Iehova-Tatăl Ceresc, Fiul Său Domnul nostru Isus Christos și Spiritul Sfînt. Doctrina Trinității susține că Tatăl, Fiul și Spiritul Sfînt "sînt una ca ființă, egali în glorie și putere", după cum învață religiile și confesiunile creștine nominale. Deși

Biblia ne învață unitatea desăvârșită dintre Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt în diferitele acțiuni (activități), desfășurate în vederea ducerii la îndeplinire a marelui plan de mântuire, totuși ea contrazice în mod hotărât ideea că Tatăl și Fiul ar fi una și aceeași persoană și că ar fi egali în mărire și putere; Ea ne spune numai că Tatăl a glorificat pe Fiul, înălțându-L și dându-i un Nume mai pe sus de toate celelalte nume, afară de al Său propriu, numindu-l "Solul" și Reprezentantul Său, investit cu "toată puterea în cer și pe pământ". Toate textele Sfintei Scripturi afirmă într-un glas că Tatăl a trimis pe Fiul pe pământ, și că Fiul "pentru bucuria care-l era pusă înainte (de Tatăl), a suferit crucea, a disprețuit rușinea". Tot astfel se spune pretutindeni că Isus era întâiul și singurul Fiu născut din Tatăl (Ioan 1:14), iar după ce Isus își va fi îndeplinit însărcinarea ce l-a dat-o Tatăl, la sfârșitul epocii Milenare, va preda Tatălui întreaga Impărăție a pământului. De asemenea se potrivește și declarațiile că "El este Fiul lui Dumnezeu"; că n-a venit de la El, ci trimis de Dumnezeu; că n-a venit ca să facă voia Sa, ci voia Tatălui care l-a trimis; că puterea de care se folosea, nu era a Sa, ci puterea Tatălui. La fel sună și declarația Sa că "Tatăl este mai mare decât Mine", precum și declarația profeției că El este Solul legământului și nu Autorul lui, și repetatele declarații ale Noului Testament că Isus este mijlocitorul legământului celui nou - singurul mijlocitor dintre Dumnezeu și oameni, omul Isus Christos care a ispășit păcatele tuturor - vezi Ioan 1:34; 7:28,29; 6:38; 5:19,30; 14:28 etc. Mal. 3:1; Evr. 9:15; 1Tim. 2:5,6; 1 Ioan 2:2.

118. Toate aceste texte scripturale (și încă multe altele) vestesc repetat și armonios deosebirea de per-

soană, de glorie și de putere ce există între Tatăl și Fiul, menționând însă între Ei o absolută și desăvârșită unitate de voință, scop și plan: pentru că Fiul era vrednic de a fi împlinitorul marelui plan al lui Iehova, deoarece de bună voie a renunțat la voința Sa proprie și a primit în locul ei voința Tatălui, fiind plin de spiritul Tatălui și împlinind în toate dorința Sa - Ioan 6:38,39; 3:34.

119. Dar chiar cuvintele "tată" și "fiu" exclud ideea unității de persoană și deci contrazic ideea Trinității, deoarece cuvântul "tată" înseamnă "dătător de viață" pe când cuvântul "fiu" arată pe acela care a primit viața de la tată. Tatăl ceresc n-a primit viață de la nimeni - El este sfințna, izvorul vieții, nu numai pentru Domnul nostru Isus Christos, singur Fiu (născut) conceput de Dănsul, ci prin Isus Christos este izvorul vieții pentru toate celelalte făpturi ale Lui. Toate acestea sînt în deplină armonie cu textul citat la începutul acestui capitol, în care apostolul combate ideea că Tatăl și Fiul ar fi una și aceeași persoană, spunînd: "totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi" - 1 Cor. 8:6.

120. Cititorul atent va recunoaște numai decît armonia părerii exprimate aici, cu dovezile simple și convingătoare ale Scripturii și toți vor admite că doctrina Trinității nu se poate explica sau înțelege în chip logic. Cei mai serioși și mai zeloși apărători ai acestei doctrine admit aceasta și, în loc de a încerca imposibilul explicînd-o, preferă să ocolească discuția, pretinzînd că ea este "o mare taină", ce nu poate fi explicată. Ceea ce pare însă ciudat este că această doctrină de trei Divinități

într-un singur Dumnezeu, care nu numai că nu are nici o bază în Scriptură, ci e direct respinsă de ea, de la Genesa pînă la Apocalipsa, atât direct cît și indirect, și care este atât de contrară oricărei rațiuni, încît este națională (absurdă), este totuși o doctrină foarte răspîndită (de bază) în "Creștinătate", chiar și printre Protestanți - care mărturisesc credința în Biblie și "protestează" împotriva oricărei învățături ce nu se bazează pe dînsa. Cum se explică aceasta? Răspundem că aceasta este una din "tainele" prin care Satana, cu ajutorul papismului, a întunecat Cuvîntul și caracterul planului lui Dumnezeu. După cum este scris: "dumnezeul vesucului acestuia a întunecat mințile necredincioșilor ca să nu vadă conștientînd lumina Evangheliei slavei lui Christos", care este chipul lui Dumnezeu" (2 Cor. 4:3, 4). Satana a făcut ca lumea să fie cuprinsă de orbire și de răstăcînită doctrinare, de învățături întunecate și "tălmăci" înșelătoare, ca să împiedice pe cei care au găsit pe Dumnezeu să ajungă la cunoașterea clară a adevărului.

121. Ce interes ar putea avea Satana să adauge la strălucirea slavei Domnului nostru Iisus Christos? N-ar fi oare interesul său mai degrabă să abată atenția de la slava lui Christos? Răspundem că politica lui Satana a fost întotdeauna să ascundă adevărul, să discrediteze Biblia, a-o compromiță, făcînd ca învățăturile ei să pară nerăzională (absurdă) și contradictorii, împiedicînd astfel pe cei mai mulți să vadă frumusețea, logica și armonia planului și Cuvîntului lui Dumnezeu. Cu cît îi va reuși mai mult lui Satana să întunece și să incurce ideile oamenilor cu privire la Dumnezeu cu ajutorul altor teorii absurde, cu atât mai mult va labuți să depărteze de Dumnezeu pe cei care au o mințe logică și rațională. Și

cu cât îi reușește mai mult să facă credințele oamenilor nerăționale, cu atât mai mult îi va izbuti să nimicizească adevărata credință la acei care le urmează și cu atât mai mult favorizează simpla credulitate în locul credinței adevărate.

122. Astfel, multe secole de-a rândul, marele Adversar a lucrat cu succes la despărțirea bisericii nominale de cei care au o minte rațională și de-a aduna în jurul ei pe creduli, superstițioși și nerăționali. El a reușit să acopere și să ascundă o parte din cele mai prețioase adevăruri, sub cele mai respingătoare rătăciri sau falsificări, iar, drept urmare, propășirea poporului adevărat al lui Dumnezeu a fost încetată. Dar acum, mulțumită Domnului, trăim într-un timp când vălul ignoranței și superstiției începe să dispară și când oamenii își întorc privirea de la credințele și superstițiile născocite în timpurile înăunecate pentru încătușarea lor și se îndreaptă către Cuvântul lui Dumnezeu. Inșă, dureros, este prea târziu pentru unii, mai cu seamă pentru cei cu înțelepciune lumească; ei au pus în socoteala Bibliei toate credințele rețe și deșarte, așa încît, respingîndu-le pe acestea, resping și Biblia. Iar, în loc de a căuta adevărata lumină în Cuvîntul lui Dumnezeu, ei închină spre nesocotirea sau respingerea lui, bizîndu-se pe propria lor înțelepciune - pe filozofia omenească.

123. Iată pentru ce crîica, evoluția, "știința creștină", teozofia și alte teorii ce răgăduiesc Biblia propășesc (se dezvoltă) atât de repede astăzi, pe cînd vechile credințe se destramă sau sînt părăsite. Numai pușini pot să vadă că greșeala nu este a Bibliei, ci a diferitelor credințe deșarte și nuic este numărul acolora care caută "cărările cele vechi", "calea cea bună" și "credința, care a fost

dată sfinților odată pentru totdeauna" (Ier. 6:16; Iuda 3). Cum s-a putut însă răspîndi atât de mult printre creștini doctrina Trinității, dacă ea nu a fost învățătura Bisericii primitive? Nu este ea una din cele mai vechi doctrine ale Bisericii, care își are începutul chiar în secolul al III-lea? Răspundem: Este adevărat că doctrina Trinității își are începutul în secolul al II-lea și al III-lea și este evident, pentru cine cercetează Sfînta Scriptură fără prejudecăți, că doctrina Trinității n-a fost deloc primită în secolul I, după cum se poate observa din scrierile Apostolilor cuprinse în Noul Testament. Doctrina Trinității a luat ființă în chip cu totul natural - întâi prin combatere.

124. În predicile lor (primul secol), apostolii îl proclamă pe Christos nu ca Tatăl sau Iehova, ci ca Fiul lui Iehova, Mîntuitorul, trimis în lume ca s-o răscumpere, s-o binecuvînteze și să stabilească pe pămînt Împărăția lui Dumnezeu cînd se va pune capăt actuali stări de dezordine și păcat. Afirmatia că El este Fiul lui Dumnezeu a fost vin contrazisă. Unii pretindeau că Isus este un înșelător, alții ziceau că este numai un om bun, iar alții că El a avut o naștere miraculoasă, însă n-a avut o altă existență înainte. Unii susțineau adevărul că Isus a existat înainte, ca Fiu al lui Dumnezeu pe plan spiritual; pentru a deveni apoi Fiul lui Dumnezeu pe plan uman, în scopul de a mîntui omenirea; iar acum, înălțîndu-se din nou la cer, toți sînt datorți "să cinstească pe Fiul cum cinstească pe Tatăl" (Ioan 5:23). După cum se știe însă, practica combaterii duce la exagerări. De aceea, mulți dintre cei care au încercat să nege presupunerile false cu privire la Domnul au căzut în cealaltă extremă, pretinzînd că El era chiar Tatăl, Iehova însuși. Dictionarul religios, de Dr. Lyman, un partizan al doctrinei Trinității,

spune la pag. 944: "Abia la începutul secolului IV începe doctrina Trinității să fie elaborată și formulată ca doctrină, depunându-se strădanii spre a găsi o formulă care să se împace cu credința Bisericii într-un singur Dumnezeu . . . Din încercarea de a rezolva această problemă se născu doctrina Trinității. Trinitatea este una din caracteristicile religiilor indiene și poate fi găsită în mitologiile persană, egipteană, romană, japoneză și greacă".

125. Ideea mai multor zeități a fost foarte răspândită în vechime la toate popoarele, afară de israeliți. După cum se știe mitologia greacă este plină de zeități, dintre care multe au aceeași putere; pentru aceste popoare, ideea unui singur Dumnezeu, statornicită în Israel, era ridicolă (absurdă), ea impunând o reducere serioasă a zeilor. Din aceasta s-ar putea presupune că ideea trinității a găsit încredere și satisfacție printre păgânii convertiți; era un compromis între credința generală a lumii păgâne, numită politeism și monoteismul susținut de israeliți. Ideea de a proclama trei dumnezei uniți într-un singur Dumnezeu, a fost considerată ca o lovitură genială a teologiei. Prin aceasta, vederile multor credincioși convertiți dintre evrei puteau fi apropiate întrucîtiva de sentimentul general al păgînilor, care trebuiau, sub o formă oarecare, satisfăcuți, spre a fi atrași în Biserică. Tot astfel, adorarea fecioarei (Mărie) a fost adăugată spre a satisface și atrage pe păgîni, care au crezut multă vreme în Isis, Diana și alte zeități care aveau milioane de (închinători) adoratori. Trebuie să amintim că în timpul cînd au fost născocite aceste doctrine conducătorii Bisericii pierduseră credința într-o a doua venire a Domnului spre a-și stabili împărăția.

și făuriseră planuri noi, proprii, de a converti lumea, stabilind, prin Biserica pămîntească în frunte cu o ierarhie, Împărăția lui Dumnezeu, dominată de un papă ca reprezentantul și girantul (locțiitorul) lui Dumnezeu, în locul lui Christos.

126. Acceptarea generală a doctrinei Trinității și stăruința cu care este susținută, are la bază frica răspîndită de clerul roman și mai tîrziu de cel protestant, că oricine tăgăduiește trinitatea, se află pe calea chinurilor veșnice. În același timp se admite că doctrina nu poate fi înțeleasă, deci nu poate fi nici crezută de fapt, căci nimeni nu va crede într-un lucru ce nu poate fi înțeles. Și apoi diferite doctrine și practici religioase, nu numai protestante ci și catolice, neagă teoria Trinității; de exemplu, toți protestanții se roagă Tatălui, "în numele Fiului", "Pentru meritul lui Isus", etc., recunoscînd astfel că Ei sînt două persoane cu totul diferite și că Tatăl este mai mare decît Fiul. Tot la fel și romano-catolicii: ei se roagă "sfinților" mai mici să intervină pentru dîșii la "Fecioara Maria", ca ea să intervină la Isus, iar Isus să intervină pentru dîșii la Tatăl.

127. Afîit de adînc este înrădăcinată această doctrină, primită de protestanți de la papalitate în timpurile întunecate și menținută cu încăpăținare, încît credința în această doctrină neînțeleasă, nerațională și nescripturală este considerată ca o dovadă de credință adevărată. Și oricine nu crede în ea este considerat eretic (renegat) nu numai de către biserica romană, ci și de către cea mai înaltă autoritate protestantă - Alianța Evanghelică. Inșă, Adevărul este puternic și va învinge în cele din urmă. Între timp, înșă, Dumnezeu îngăduie aceste lucruri ca ele să constituie un fel de încercare a caracterului și a

credincioșiei față de Domnul și față de Cuvîntul Său, pentru acei care pretind a fi poporul Său, învățați de El. Se cuvine, deci, din partea oricărui cercetător al Adevărului, ca el să fie cinstit cu sine însuși și cinstit față de Cuvîntul Tatălui Ceresc, care *numai* El este în stare să ne dea înțelepciunea spre mîntuire. Să ne amintim, de asemenea, că *numai adevărul sfințește*, pe cînd minciuna duce totdeauna pe o cale rea, rătăcitoare.

Dumnezeu-Tatăl și Dumnezeu-Fiul

128. Aici este potrivit să examinăm cîteva texte din Sfînta Scriptură presupuse a favoriza doctrina Trinității, deși ele nu o afirmă.

129. Se pretinde că Domnul nostru Isus Christos este pomenit Dumnezeu și că, fiind numai un singur Dumnezeu, înseamnă că Dumnezeu-Tatăl și Dumnezeu-Fiul sînt două nume pentru una și aceeași persoană. Vom examina, deci, această chestiune în lumina Cuvîntului, fără să anticipăm nimic, ci dovedind pas cu pas vederea noastră. Să avem însă în vedere că trebuie să lucrăm sub dificultatea că aproape toți traducătorii Vechiului Testament nu au tradus exact și uniform diferitele denumiri ale divinității. De pildă:

Denumirea divinității în Vechiul Testament

(1) Numele Iehova este redat cum se cuvine numai de patru ori, unde era imposibil a se face altfel (Exod. 6:3; Ps. 83:18; Isa. 12:2; 26:4). Prin Dumnezeu este redat de 298 de ori, iar Domn, de peste 5.000 de ori.

(2) "Adonai", redat în general prin Domn este tradus o dată Dumnezeu.

(3) Adon, este redat Domn, Stăpîn.

(4) Cuvîntul elohim, cu derivatele lui, eloah, elah și el, se află de 2.500 de ori. El se referă la Iehova, însă în unele cazuri este aplicat și altora: de aceea trebuie să cunoaștem la cine se referă. Vom da aici cîteva exemple din Sfînta Scriptură, care vor lămurii chestiunea pe deplin, dovedind fără putință de îndoială, că elohim înseamnă puternic. De drept se aplică deci lui Iehova, fiindcă El este Atotputernicul. Și, ocazional, se aplică și oricărui înger, fiindcă îngerii sînt puternici, iar în vizitarea oamenilor, istorisită de Vechiul Testament, ei aveau puteri speciale în calitate de reprezentanți ai lui Iehova, Atotputernicul. Oamenii mari și cu influență erau și ei numiți elohimi, adică puternici. Ca și cuvîntul englezesc "oi" elohim este întrebuițat atît la singular cît și la plural, după cum cer împrejurările.

130. Acestea sînt faptele, iar citatele din versiunea obișnuită a Bibliei le vor întări pe deplin și vor dovedi autoritatea și temeiul scriptural cu privire la Domnul nostru Isus Christos ca Dumnezeu (elohim), ca Domn, Stăpîn (Adon) și ca "Domnul meu" (Adonai) - și totuși niciodată ca Iehova.

Elohim (puternici) tradus "îngeri"

131. Ps. 8:5 - "L-ai făcut (Tu, Iehova) cu puțin mai pe jos decît Dumnezeu (elohim - îngerii) și l-ai încununat cu slavă și cu cinste". Că traducerea corectă a cuvîntului "elohim" este "îngeri", se dovedește din cuvintele apostolului Pavel, care, fiind inspirat de Spiritul Sfînt l-a tradus astfel în grecește, adică "angelos" - și referindu-se la Domnul nostru Isus Christos, zice: "L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri" -

Ex. 17:9.

Elohim (puternici) tradus "dumnezei"

132. Cu privire la dumnezeii falși ai păgînilor, cuvîntul "elohim" (puternici) este întrebănat de 196 ori; și este și potrivit, cîci într-adevăr erau puternici sau cu influență față de supușii lor.

133.

Iehova elohim (Atotputernicul) în contrast cu alți elohim (atotputernici)

(1) Ps. 86:8 - "Phacî-ți urechea, Doamne (Iehova), la rugămintea mea . . . Nimeni nu este ca Tine, între dumnezeii (elohim) - atotputernici, Doamne (Iehova)".

(2) Ps. 95:3 - "Căci Domnul (Iehova) este un Dumnezeu mare ("el" - puternic), este un împărat mare mai pe sus de toți dumnezeii ("elohim") - atotputernici".

(3) Ps. 50:1 - "Dumnezeu, da; Dumnezeu, Domnul ("el" - "elohim" - Iehova, Dumnezeul dumnezeilor - puternicul puternicilor), vorbește".

(4) Ps. 29:1 - "Fiii lui Dumnezeu ("el" - "dumnezeu"), dați Domnului (lui Iehova) slavă și cinste".

(5) Gen. 17:1 - "Domnul (Iehova) s-a arătat lui Avram și i-a zis: Eu sînt Dumnezeul tău atotputernic ("el")".

(6) Exod. 15:11 - "Cine este ca Tine, între dumnezeii ("el" - atotputernici), Doamne (Iehova)?"

(7) Gen. 14:22 - "Avram a răspuns . . . Rîdic mîna spre Domnul (Iehova), Dumnezeul Cel Prea Înalt ("el"), ziditorul cerului și al pămîntului".

(8) Ps. 96:4 - "Căci Domnul (Iehova) este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decît toți dumnezeii ("elohim" - puternici)".

134. Aceste exemple sînt suficiente; poate se vor găsi și altele de orice fel ce le dorim și le avem.

Elohim aplicat oamenilor

135. Din cele 196 traduceri ale cuvîntului "elohim" prin cuvîntul "dumnezei" probabil jumătate se referă la oameni (puternici) ca regi, domnitori, cîrmuitori, etc. Acum însă vom observa cîteva cazuri unde "elohim" se aplică oamenilor din poporul lui Dumnezeu.

(1) Gen. 23:6 - Avraam e numit "elohim", cuvîntul fiind tradus prin "puternic", "principe", etc. În traducerea comună (engleză) a Bibliei este tradus astfel: "Tu ești ca un domnitor ("elohim") al lui Dumnezeu în mijlocul nostru".

(2) Exod. 7:1 - Moise e numit "dumnezeul ("elohim") lui Faraon".

(3) Exod. 21:6 - Judecătorii (stăpînitoresc, atotputernici, din Israel erau denumiți "elohimi": "să-l aducă pe el domnul său înaintea judecătorilor ("elohim" - trad. Nișulescu)".

(4) Exod. 22:8,9 - "Iar de nu se va afla furul, domnul casei se va duce la judecători ("elohim" - redat în traducerea Cornilescu și Cornilescu rev. prin "Dumnezeu") . . . pricina amîndurora să vină înaintea judecătorilor ("elohim") și acela pe care judecătorii ("elohim") îl vor osîndi, să plătească aproapei lui său îndoit" (trad. Nișulescu).

(5) Exod. 22:28 - "Să nu hulești pe Dumnezeu ("elohim" - în traducerea Nișulescu este tradus "judecători"), și să nu blestemi pe mai marele poporului". Să se observe aprobarea acestei traduceri de către apostolul Pavel în Fapt. 23:5.

Sfinții numiți "elohimi"

136. Ps. 82:6 - "Eu am zis: sînteți dumnezei ("elohimi" - atotputernici), toți sînteți fii ai Celui prea

înalt. Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un domnitor oarecare". Consacrații (sfinții) Domnului trebuiau să moară toți, însă așa cum a murit Isus Christos, "Capul" ("Domnitorul") lor, ca jertfă și nu ca Adam din pricina păcatului său. La acest pasaj s-a referit Domnul nostru Isus Christos și l-a aplicat la acei care au primit Cuvîntul lui Dumnezeu din gura Sa - care au "urechi de auzit" și se aplică și acum aceluiași categorii de credincioși. Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu, avînd speranța ca prin harul Său, "să fim ca El", "părtași firii dumnezeiești" - Ioan 10:33,35; 1 Ioan 3:2; 2 Pet. 1:4.

Elohim și el traduse "luptă", "mare", "tare", etc."

137. Aceste cuvinte sînt traduse uneori prin "mare", "puternic", "tare", etc., în legătură cu lucruri neînsuflețite: de exemplu: "frică foarte mare" ("elohim" - 1 Sam. 14:15, Nițulescu); "Luptă mare" ("elohim" - Gen. 30:8, Nițulescu); "Munți cei înalți" ("el" - Ps. 36:6); "Vitejii cei puternici" (Ezec. 32:21); "Mîna mea este destul de tare ("el" - Gen. 31:29).

"Dumnezeu" și "stăpîn" în Noul Testament

138. În Noul Testament subiectul este simplificat prin folosirea a mai puține cuvinte; se poate spune, însă, că nici unul din aceste cuvinte nu face deosebire între Tatăl și Fiul în cuvintele rediate prin "Dumnezeu" și "Stăpîn". Chestiunea este lăsată la aprecierea cititorului și poate fi înțeleasă numai din construcția frazei - exceptînd cazul cînd cuvîntul "theos" este întrebuintat de două ori în aceeași frază, și se folosește articolul grecesc, spre a însemna astfel *Dumnezeul* în contrast cu

un Dumnezeu oarecare. Un astfel de caz se află în Ioan 1:1-
 -"Cuvîntul era cu Dumnezeu ("ho theos"), și Cuvîntul era
 (un) Dumnezeu ("theos)". Dar cercetătorul atent (lipsit
 de prejudecăți) va înțelege fără multă greutate despre
 cine vorbește evanghelistul. Într-adevăr, limbajul este
 atât de clar încît e de mirare că n-am observat aceasta
 atîta vreme.

139. Cuvîntul "Dumnezeu" în Noul Testament, fie
 că se referă la Tatăl ceresc, sau la Fiul Său, Domnul
 nostru Iesus Christos, fie la dumnezeii falși, este aproape
 totdeauna tradus din cuvîntul grecesc "theos". Într-un
 singur loc (în Fapt. 19:20) cuvîntul "Kuriós" este tradus
 "Dumnezeu", cînd ar fi trebuit tradus "Domn" sau
 "Stăpîn" (ca în românește); iar în Fapt. 17:18, cuvîntul
 "Daimonion" este tradus prin "dumnezei", "zeități", și
 ar fi trebuit tradus "demoni".

140. Titlul "Domn", fie că este aplicat lui Iehova, sau
 lui Iesus Christos, oamenilor sau îngerilor, este de obicei
 traducerea cuvîntului "kuriós" însemnînd "Stăpîn" sau
 "Domn". Acesta este de cele mai multe ori tradus Domn
 și "Stăpîn". Numai în cinci locuri se face excepție, unde
 "Dumnezeu" este traducerea cuvîntului "Despotes",
 cînd de fapt ar fi fost mai bine tradus prin "Suveran" sau
 "Stăpîn":

(1) Fapt. 4:24-27 - "Stăpîne, Doamne ("Despot"), care
 ai făcut cerul, pămîntul, marea și tot ce este în ele . . .
 Cîrmuitoarii erau adunați împotriva Domnului ("kuriós")
 și împotriva Unsului Său (Christos)".

(2) Luc. 2:29 - "Acum slobozește în pace pe robul
 Tău, Stăpîne ("Despotes)".

(3) 2 Pet. 2:1 - "Voa stricura pe furia erezii nimici-

toare, se vor lepăda de Stăpînul ("Despotes"), care l-a răscumpărat".

(4) Iuda 4 - "Și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpîn ("Despotes") și Domn Isus Christos".

(5) Apoc. 6:16 - "Pînă cînd, Stăpîne ("Despotes"), Tu, care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbiuri sîngele nostru?" "Rabuni" (mare învățător) este tradus o dată Domn - Marcu 10:51. "Kurieno" este tradus odată prin "Stăpînător", "Împărat" - 1 Tim. 6:15.

Dumnezeu-Capul

141. "Theotes" este tradus prin "Dumnezeu-Tatăl" în Col. 2:9,10, în loc să fie tradus prin "Dumnezeire" (în românește este corect tradus). "Căci în El (în Christos) locuiește toată plinătatea Dumnezeirii" - aici este singurul loc unde se întrebuițează acest cuvînt în Noul Testament. În Christos glorificat, care este Capul Bisericii, trăiește toată plinătatea înțelepciunii, a harului și a puterii, nu numai în ceea ce privește conducerea treburilor Bisericii, care este corpul Său, ci și ca Reprezentantul Tatălui, în îndeplinirea oricărui lucru ce duce la progresul triumfător al planului dumnezeiesc, încredințat îngrijirii Sale.

"Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești" - Mat. 4:10

142. Unii pretind că, deoarece Domnul nostru Isus Christos primea închinăciuni, fără a le respinge, înseamnă că El este Iehova. Cuvintele Domnului nostru, citate mai sus, par să dea de înțeles că oricine primește închinăciuni, afară de Iehova, săvîrșește o nedreptate. Și totuși, nu este așa! Oricum ar fi, aceste cuvinte, înseamnă a le

da un înțeles pe care nu-l au și a le tălăcuț conținer cu învățăturile Sfințitelor Scripturi. Proclamarea lui Iehova cu privire la Cristos: "Tu, ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut" a fost rostită prin profeți, ca și porunca Sa: "Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închină!" (Ps. 2:7; Evr. 1:5,6.) Domnul nostru Iesus Christos știa aceasta. El mai știa că trimișii îngeresci ai lui Iehova au fost adorați în trecut, ca reprezentanții lui Iehova și că El însuși era trimisul principal, singurul Fiu conceput de Iehova, "Solul legământului" pe care Dumnezeu L-a stinsit și trimis în lume (Mal. 3:1). Prin urmare, El știa că cine îl cinstește pe Dînsul, cinstește și pe Tatăl. Și tot așa "cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis" (Ioan 5:23). Cuvîntul grecesc tradus prin "închinare" (adorare) în Noul Testament este "proskuneo", și are înțelesul de "respect" adînc față de cineva. Iar cel ebraic tradus "închinare" în Vechiul Testament este "shaw-kaw" și înseamnă "a se pleca" înaintea cuiva. Amîndouă au deci înțelesul de "respect". Cuvîntul se află de 170 de ori și numai jumătate din acest număr se referă la adorarea Domnului. Acest lucru este necunoscut însă cititorului englez, el fiind tradus de 74 ori prin "a se pleca", "s-a plecat", "s-a închinat", "l-a ascultat", etc., cînd este vorba de respectul datorat oamenilor mari. Să cităm cîteva exemple: Avraam s-a plecat pînă la pămînt ("shaw-kaw") apoi a zis: "Domnii mei (Adonai) . . . îngăduiți să se aducă puțină apă ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta" (Gen. 18:2-4). Acestea au avut loc cînd încă credea despre ei că sînt niște simpli drumeți. Lot "s-a plecat pînă la pămînt ("shaw-kaw)" înaintea celor doi îngeri (Gen. 19:1). "Avraam . . . s-a aruncat cu fața la pămînt

("shaw-kaw") înaintea norodului țării" (Gen. 23:7,14). Isaac a binecuvântat pe Iacov, zicându-i: "Să-ți fie supuse ("shaw-kaw") noroadade, și nesurzi să se închine ("shaw-kaw") înaintea ta - și fiii mamei tale să se proștearnă ("shaw-kaw") înaintea ta!" (Gen. 27:29). David "s-a plecat cu fața la părinte ("shaw-kaw") și s-a închinat înaintea lui Saul" (1 Sam. 24:3). Abigail "a căzut cu fața la părinte ("shaw-kaw") înaintea lui David" și apoi în fața trimișilor săi (1 Sam. 25:23,41). Femeia din Teca "a căzut cu fața la părinte și s-a închinat ("shaw-kaw") înaintea lui David", iar Ioab făcu la fel (2 Sam. 14:4,22,23). "Și Moabitei . . . a venit la David, a căzut cu fața la părinte și s-a închinat ("shaw-kaw")" - 2 Sam. 9:6.

143. Din aceste exemple vedem clar că porunca: "să nu te închini lor, nici să le slujești", nu dă de înțeles să interzică respectul sau omagiul datorat celor mari din societatea omenească. Nici israeliții n-au greșit închinându-se îngerilor care au venit cu darul sau binecuvântări în Numele lui Iehova. Iar această închinare a fost aprobată și niciodată dezaprobată. Porunca lui Dumnezeu interzice idolatria sau închinarea la zeii (idolii) rivali. Iehova nu poate tolera acestora. Deci se cuvenea ca orice evreu care-L recunoaște pe Iesus ca "Trimisul lui Iehova" Să I se închine, ceea ce este de dorit să faci toți care recunosc pe Iesus ca Fiul lui Dumnezeu.

144. Putem fi siguri că fariseii care au luat pietre ca săucidă pe Iesus Christos, fiindcă știau că este Fiul lui Dumnezeu, ar fi devenit și mai furcioși aruncând cu pietre nu numai în Iesus, ci și în administratorii Săi - pe motiv de idolatrie - dacă ei, ca popor, ar fi crezut în ideea extremă de închinare, în care creștinii ale căror păreni

le combatem aici, dovăduindu-le greșite. Excepție se face numai în cazul cînd omul, căruia i se închină lumea, i se supune și îl adoră, ar fi deînscut ca reprezentantul unui dumnezeu fals - ca un pseudo-Christ sau Anti-christ. Omagiul (închinăciunea) adusă popilor face parte din falsă sau nedreaptă închinare, deoarece ei, în slujba lor, pretindeau a fi "locuitorii lui Christos". Iată pentru ce Domnul nostru Isus Christos a refuzat a-l recunoaște pe Satan și marea lui putere în lume. Puterea lui era a nelegiunii, intenționat potrivnică legilor lui Iehova. De aceea, propunerea făcută Domnului de a nu se împotrivi răului, de a respecta și admira rînduiciele proaste stabilite sub regimul lui Satan, pentru ca astfel Satan să lucreze împreună cu Domnul la stabilirea împărăției Sale, fu numai decît respinsă cu următorul răspuns: "Sînt în deplin acord cu Dumnezeu și astfel în deplin acord cu profetica declarație: Lui Iehova, Dumnezeul tău să te închini și numai Lui să-I slujești" (Mat. 4:10; Deut. 10:20) și fiindcă Satan este adversarul său conștient, Eu nu mă pot închina lui sau mijloacelor lui și nici să slujesc cauze sa sau să lucrez împreună cu ei. Cauzele noastre sînt diametral opuse (diferite) și nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

145. Dacă Domnul nostru Isus Christos s-ar fi dat drept rivalul lui Iehova, în loc de a recunoaște că este Fiul și slujitorul Său, atunci orice omagiu adus Lui ar fi fost o necinste adusă Tatălui. Inșă, dimpotrivă, pe cînd primea adorarea oamenilor ca Fiul al lui Dumnezeu, Iesus făcu următoarea mărturisire categorică: "Tatăl este mai mare decît mine", îndrumînd pe ucenicii Săi să se adreseze Tatălui în rugăciunile lor, zicînd: "orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da" - Ioan 16:23;

8:17,18; 14:28.

"Eu și Tatăl una sîntem" - Ioan 10:30

146. Acest text este considerat ca dovadă că Domnul nostru Isus Christos este îndreptățit să poarte numele Iehova - El fiind și Tatăl și Fiul - sau nefiind nici Tatăl și nefiind nici Fiul. Avînd idei întunecate, misterioase, cu privire la "trinitate", mulți oameni - de altfel inteligenți - uită că există și o altfel de unitate decît cea personală. Totuși, în toate celelalte cazuri, cuvîntul arată armonia: *unitatea de plan, scop, voință și gîndire*. În ce măsură poate orbi o teorie se vede din faptul că nici chiar explicația clară a lui Isus Christos în privința felului cum El și Tatăl sînt una, nu poate deschide ochii celor orbiți de doctrina trinității. Într-adevăr, în rugăciunea Sa către Tatăl, Isus zice: "Pentru ei mă rog, nu mă rog pentru mine, ci pentru aceia pe care mi i-ai dat Tu: pentru că sînt ai Tăi . . . Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată, ești în Mine și eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu m-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sîntem una. Eu în ei, și Tu în mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una" - Ioan 17:9,20-23.

147. Aici ni se afirmă de Domnul în mod special că unitatea Bisericii, pentru care S-a rugat El, este întocmai ca unitatea dintre Tatăl și Fiul. Nu mai este nevoie de adăugat că unitatea Bisericii este o unitate de gîndire, de voință și de simțămînt și nu o unitate de persoană. Este clar că Mîntuitorul înțelegea unitatea de scop, de voință, de simțămînt la urmașii Săi și că această unitate trebuie să fie

identică cu unitatea dintre Tatăl și Dînsul. Și ea va fi atinsă de Biserică spre a fi la fel cu unitatea dintre Tatăl și Fiul. Fiul a fost una cu Tatăl, deoarece a primit voința Tatălui ca a Sa, zicînd: "Nu voia Mea, ci a Ta să fie îndeplinită". Astfel, fiecare membru al Bisericii va ajunge la desăvîrșita armonie cu Tatăl și cu Fiul, dacă va renunța la voința lui proprie și va primi în locul ei voința lui Christos, care este voința Tatălui. Astfel, și numai astfel, va ajunge Biserica la unitatea ideală pentru care Domnul nostru S-a rugat, despre care spune că este identică cu unitatea dintre Tatăl și Dînsul. Cît de ciudată pare încercarea oricui de a suci și schimba înțelesul cuvintelor Domnului nostru, atribuindu-i neraționala și nescripturala doctrină a Trinității - trei Dumnezeu într-o singură persoană! Dimpotrivă, ce frumoasă, rațională și firească este unitatea scripturală, între Spiritul Tatălui, al Fiului și al Bisericii! (Alte texte care lămuresc unitatea Bisericii, sînt următoarele - Ioan 17:11; 15:4; Fapt. 4:32; Rom. 12:16; 15:5,6; Efes. 4:3; Filip 2:1,2,5; 3:15; 4:2; 1 Pet. 3:8; 4:1; 1 Cor. 1:10; 12:12-27; etc.)

**"Cine M-a văzut pe Mine, a văzut
pe Tatăl" - Ioan 14:9.**

148. După ce Domnul nostru a declarat că El este Calea, Adevărul și Viața și că nimeni nu poate veni la Tatăl decît prin El, precum și că oricine îl cunoaște pe Dînsul, cunoaște și pe Tatăl, Filip ceru lui Isus: "Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns". Iar Isus îi răspunde: "De atîta vreme sînt cu voi, și nu M-ați cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sînt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care

vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui" - Ioan 14:7-10.

149. Ni se cere să acceptăm această afirmație a Domnului nostru Isus Christos, ca o dovadă că El este Iehova (și nu Fiul lui Iehova) și ca atare numai numele de Iehova I se poate atribui Lui. Toată lumea ar trebui însă să observe că întreaga Scriptură arată o diferență clară între Tatăl și Fiul, diferență de care nu s-ar servi un om deștept care ar vrea să dea impresia pe care Trinitarienii încearcă s-o scoată din ea. De aceea, întrebarea este: Ce a dorit Domnul să înțelegem din cuvintele Sale: "Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl?" Răspunsul nostru este: Isus a voit să ne facă să înțelegem că este cu neputință ca omul - ființă materială și trupească - să-L vadă pe Dumnezeu, care este o ființă spirituală. De aceea evanghelistul Ioan mărturisi: "Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut" (Ioan 1:18). El a voit să-i facă să înțeleagă ceea ce Domnul a răspuns lui Moise: "Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!" (Exod. 33:20). Dacă Tatăl ar vrea să se arate omenirii, aceasta s-ar putea numai pregătind (deschizând) ochii omului în chip miraculos, ca să poată înțelege gloria spirituală (expunând astfel pe om primejdiei de moarte) - sau ca Domnul să ia trup omenesc, așa fel ca oamenii să poată înțelege ceva din caracterul Său, prin contact și familiarizare cu Dînsul.

150. Oare n-a procedat Dumnezeu tocmai așa? Voința Sa, gândirea Sa era în chip desăvârșit reprezentată în Fiul unul născut, Mîntuitorul nostru, cînd El "s-a

făcut trup și a locuit printre noi". De aceea El a fost cea mai bună, cea mai apropiată, cea mai adevărată și reală înfățișare a lui Dumnezeu-Tatăl ce putea fi arătată vreodată omenirii. Văzîndu-L și cunoscîndu-L de aproape pe Isus Christos, Filip și ceilalți apostoli îl cunoșteau pe Tatăl în cel mai deplin (desăvîrșit) chip ce putea fi cunoscut de om. N-a fost și nu va putea fi vreodată o mai clară, mai deplină și mai desăvîrșită manifestare a lui Dumnezeu față de oameni, decît cea arătată prin persoana lui Isus Christos; căci devenind trup El "S-a arătat în trup" - s-a făcut cunoscut în trup (1 Tim. 3:16). Tot astfel spune apostolul și despre Biserică, despre membrii credincioși ai lui Christos: "Căci noi cei vii, totdeauna sintem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor" - 2 Cor. 4:11.

151. Omul desăvîrșit este o asemănare deplină a Dumnezeului nevăzut și deci cea mai bună concepție sau ilustrație ce poate fi arătată. Tot astfel, în timpul Mileniului profeții și credincioșii din vechime, făcuți desăvîrșiți la înviere, vor fi cei mai adevărați reprezentanți (pe pămînt) ai Tatălui și Fiului, precum și ai Miresei lui Christos. Oricine îi va vedea, va vedea pe Dumnezeu în trup - chipul Său trupesc. Intreaga omenire suferindă va avea pînă la urmă să atingă acest nivel al desăvîrșirii, dacă se vor supune conducerii înțelepte a Marelui Preot împărătesc și a fraților Săi, care vor ridica lumea prin credincioșii din vechime, ca trimișii trupești sau reprezentanți văzuți ai Împărăției: ei "vor fi domni peste tot pămîntul" - Ps. 45:16.

"Tatălul și singurul Stăpînitor Împăratul
Împărățiilor și Domnul domnilor, singurul
care are nemurirea" - 1 Tim. 6:15,16

152. Unii cred că acest pasaj înseamnă că la a doua Sa venire Domnul nostru Isus Christos va arăta lumii stăruitor Tatălul Ceresc. Deși, instructivă, această părere nu pînă rațională, totuși noi credem că aici este vorba despre gloria și măreția lui Christos, care se va arăta în Începutul Epocii Mileniare. Este adevărat că Isus va face ca toți aceia care îl pînăsc pe Dînsul să primească pe Iehova, dar aceasta nu se va întîmpla la Început, ci la sfîșitul domniei Sale, cînd va preda Împărăția lui Dumnezeu-Tatăl - 1 Cor. 15:24-28.

153. La aplica acest text la Tatăl, înseamnă a tăgădui că Domnul nostru este numit nemuritor, cînd Sfînta Scriptură ne spune clar că îl și toți acei care vor avea parte de viața eternă vor distiga nemurirea și că Tatăl, care la început are singur nemurirea în Sine, "a dat și Fiului să aibă viața în Sine" - 1 Cor. 15:42, 44,53,54; Ioan 5:26.

154. Dacă aplicăm acest text la Fiul, pare a se potrivi la toate afirmațiile, căci nu trec peste Iehova-Tatăl, nici nu dorim să știm că Isus Christos este Tatăl-Iehova. În toate cazurile semnificative trebuie să ne amintim regula scrierilor stabilite de apostolul inspirat și anume că în scrierile, omagiile, etc., menționate cu privire la Fiul, Tatăl este totdeauna deosebit - ca fiind mai presus de orice creație. Cuvintele apostolului sînt: "Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui. Dar cînd sînt toate acestea la fel supuse, se înțelege că afară de Cel ce le supune totul. Și cînd toate îi vor fi supuse, atunci cînd el însuși se va supune Celui ce l-a supus toate,

pentru ca Dumnezeu să fie totuși în aș' (1 Cor. 15:27,28). O altă mărturie ascendentă a gloriei Impărației lui Christos, dată Lui de către Tatăl ceresc, este: "voi aveți totul deplin în El, care este Căpîl calcăii domnii și stăpîniri" (Col. 2:10). Cugatul este același: guvernarea și autoritatea Tatălui nu sînt niciodată în contradicere cu a Fiului; căci Fiul este una cu Tatăl, fiind reprezentantul Său.

"N-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu" - FilEp. 2:6.

155. În Filipeni 2:6, versiunea comuna (a. Naba engleză) a Bibliei arată pe apostolul Pavel făcînd următoarea declarație uimitoare: "El (Christos) nu a socotit că avea chipul lui Dumnezeu, totuși *nu a socotit* ca un lucru de apucat ("nu socoti drept o răpire") să fie deopotrivă cu Dumnezeu". Înainte de toate se poate observa că acest text nu învață doctrina Treimii, nici că Domnul nostru Isus Christos este Tatăl, deoarece: cine dintr-un Dumnezeu ar mai fi loc de a gândi la "răpire", la "lucru de apucat", sau la egalitate? Cuvintele "răpire" și "egalitate" ne sugerează că Tatăl și Fiul nu sînt una ca persoane, ci doi. Dar ce curios ne pare că cuvintele Domnului nostru se deosebesc atât de fundamental de cele ale apostolului (așa cum sînt rediate ele de traducătorii noștri). El mărturisește: "Tatăl este mai mare decît Mine". "Eu singur nu pot face nimic de la Mine". Întrebăm: cum Domnul nostru Isus Christos și-a pierdut mai tîrziu umilința ca să ajungă la declarația că este "deopotrivă" cu Tatăl? Traducerea în această formă de exprimare a cuvintelor apostolului le denaturează înțelesul lor original și este cu totul în contradicere cu ceea ce a vrut să ne

începe. Oare apostolul învața Biserica să râvnească gloria și onoarea Tatălui sau onoarea sa? Desigur că nu! Chiar dimpotrivă, el osîndește ambiția deșartă, dorința de mărire și îndeamnă la umilință și modestie, zicînd: "în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși" (Filip. 2:3). El asigură că această modestie și umilință făcea parte din însăși firea Domnului nostru Isus Christos, atunci cînd zice: "Să aveți în voi gîndul (cugetul, simțămîntul) acesta, care era și în Christos Isus" (Filip. 2:5). Dacă cugetul lui Isus Christos ar fi fost acela de a-și însuși prin "răpire" sau prin "apucare", gloria și onoarea Tatălui, socotind că nu este o răpire a proceda astfel, atunci cu aceeași mentalitate în Biserica Domnului, ar însemna ca fiecare dintre noi să râvnească la toate gloriile și onorurile posibile, considerînd că acesta este cursul normal. Toate acestea însă, sînt greșite și vina este numai în traduceri, care sînt confuze și ne redau tocmai contrariul de ceea ce gîndea apostolul. Cuvîntul grecesc "harpagmos" tradus aici "apucare" sau "răpire" se găsește numai odată în Noul Testament conținînd ideea de răpire sau însușire nelegiuită, însă ideea apostolului este redată tocmai pe dos, din cauza greșitei construcții a frazei. Cugetul său putea fi tradus prin aceleași cuvinte, avînd însă un înțeles opus: "care n-a crezut ca prin răpire (sau printr-un lucru de apucat) să fie deopotrivă cu Dumnezeu". Acesta este cugetul adevărat al apostolului. Calea lui Isus este opusă celei urmată de Lucifer (Satan) care încercă prin uzurpare, prin setea de mărire, să fie "ca cel Prea Înalt" (Isa. 14:12-14). Aceasta se arată limpede în contextul precedent: "Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă" . . . fiindcă și Christos era foarte smerit și noi de asemenea

trebuie să fim smeriți, călcând pe urmele Lui. Să notăm următoarele traduceri ale cuvântului "harpagmos", alese de oamenii învățați din diferite confesiuni: "nu crezu că este un lucru demn de a fi dorit" - Clarke. "Nu se gîndi a reține pentru dînsul" - Wakefield. "Nu privi aceasta . . . ca ținta dorinței sale" - Steward. "Care fiind în formă dumnezeiască, n-o socoti ca răsplată de a fi egal cu Dumnezeu" - versiunea revizuită. "Care existînd în forma dumnezeiască, nu socoti egalitatea cu Dumnezeu un lucru la care să rîvnească". "Nu crezu . . . că este un lucru ce poate fi însușit" - Comit. american. "Nu s-a repezit la dînsul" - Neeland. "Nu se strădui în chip violent" - Dikenson. "Nu medită o uzurpare" - Turnbull. Ultima traducere pare a fi cea mai potrivită contextului și este traducerea preferată pentru "Emphatic Diaglott", care redă astfel întregul pasaj: "care, deși era de o formă dumnezeiască, nu medita o uzurpare spre a deveni asemenea lui Dumnezeu, ci se dezbracă pe Sine luînd forma unui rob".

156. Această traducere se acordă nu numai cu faptele reale, ci și cu argumentul apostolului, din care face parte. Afirmarea sa, dezvoltată mai pe larg, sună astfel: cînd Domnul nostru Isus Christos era o ființă spirituală, avînd formă și chip dumnezeiesc, El nu era cuprins de ambiție, de dorința de a uzurpa autoritatea, puterea și gloria lui Dumnezeu. El nu era cuprins de același simțămînt ca Satan, care se străduia să se înalțe, zicînd: "voi fi ca Cel Atotputernic". Chiar dimpotrivă, deși ocupa cea mai înaltă poziție după Tatăl Ceresc, Isus era atît de smerit încît dorind a împlini voia Tatălui, El se dezbracă de gloria și strălucirea poziției sale spirituale, schimbînd-o cu una mai smerită, omenească, "cu

puțin mai pe jos decât îngerii". Apostolul ne arată mai departe că Isus și-a dovedit umilința nu numai prin aceea că s-a coborât pe treapta naturii omenesti, ci a mers pînă acolo că, în cele din urmă, s-a supus pînă la moarte și încă cea mai rușinoasă - moartea pe cruce. Toate acestea le-a făcut pentru că a fost supus cu totul voinței Tatălui Ceresc. Apostolul ne arată apoi rezultatul acestei minunate comportări a lui Isus, zicînd:

157. "De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și L-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul" - Filip. 2:9-11; Evr. 2:7,9; 1 Tim. 2:5,6.

158. Vedem astfel că acest text, departe de a constitui un argument în sprijinul Trinității, o combate cu înverșunare, fiind astfel în deplină armonie cu toată Scriptura, precum și cu o judecată limpede și cu logica acceptată.

159. Părăsim această latură a subiectului nostru cu o apreciere sporită a lungimii, lățimii, înălțimii și adîncimii măreției persoanei și planului Tatălui Ceresc și cu o mai mare apreciere decât oricînd pentru strălucitul Său Fiul, a cărui iubire, credincioșie și încredere în înțelepciunea Tatălui, în puterea și gloria Sa, au fost atît de generos răsplătite, bucurîndu-ne "a cinsti pe Fiul întocmai cum cinstim pe Tatăl". Și acum, după o deplină și clară examinare a descoperirii dată nouă prin Cuvîntul lui Dumnezeu, ne unim cu mărturia inspirată a apostolului Pavel: "pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile

și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi” - 1 Cor. 8:6.

160. "Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Christos. Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rînduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Christos, după buna plăcere a voiei Sale . . . Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui" - Efes. 1:2-18.

Capitolul III

Mijlocitorul ispășirii, "Fiul unul născut"

"Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" - 1 Tim. 2:5,6.

161. În măsura în care prețuim lucrarea ispășirii - împăcarea noastră cu Dumnezeu și jertfa pentru păcat prin care este îndeplinită - în aceeași măsură vom stima și respecta pe acela pe care Tatăl Ceresc L-a rânduit (trimis) să fie Ispășitorul păcatelor noastre, Mîntuitorul și binefăcătorul nostru. De aceea, apropiindu-ne de întrebarea: cine este acest Om mare pe care Dumnezeu Iehova L-a onorat atît de mult, și care prin harul Său este Mîntuitorul, Salvatorul nostru? - se cuvine să ne dăm seama, mai întîi, de propria noastră ignoranță și de incompetența noastră de a da răspuns concludent la această întrebare afară de răspunsul pe care însuși Cuvîntul lui Dumnezeu ni-l dă. În al doilea rînd, se cuvine să ne reamintim chiar la începutul cercetărilor noastre de mărturia apostolului cu privire la măreția Mijlocitorului nostru și la onoarea (cinstea) ce I se cuvine. El zice: "De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi".

"Pentru ca toți să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl" - Filip. 2:9,10; Ioan 5:23.

162. Cercetînd cu atenție Sfintele Scripturi spre a vedea ce spun și ce nu spun ele cu privire la Domnul nostru Isus Christos, vom vedea că mărturia lor este foarte clară, armonioasă și satisfăcătoare. Mai întîi vom arăta care sînt învățăturile scripturale și le vom dovedi mai jos.

(1) Înainte de a deveni trup și de a trăi printre oameni, Mîntuitorul nostru a existat ca Ființă spirituală.

(2) În vremea aceea, precum și mai tîrziu, El era cunoscut ca "un Dumnezeu" - puternic. Ca cel mai mare între îngeri, și mai aproape de Tatăl. El era cunoscut sub Numele de "arhanghelul Mihail" (sau îngerul cel mai mare) care înseamnă "ca și Dumnezeu" sau reprezentantul lui Iehova.

(3) După cum era cel mai înălțat dintre toate creaturile lui Iehova, tot astfel era și cea dintîi și directă creatură a lui Dumnezeu - "singurul născut". Ca Reprezentantul lui Iehova și în exercițiul puterii Sale și în Numele Său (al lui Iehova), Isus a creat toate lucrurile - îngeri și puterile lumii (Universului), precum și creaturile pămîntești.

(4) Cînd Isus luă trup omenesc spre a putea deveni Mîntuitorul nostru, el nu făcu aceasta de silă, ci voluntar, ca rezultat al deplinei Sale armonii cu Tatăl, și al aprobării întru toate a planului Său - pe care învățase să-l iubească și să-l respecte ca pe cel mai de căpetenie lucru, ca fiind însăși esența dreptății, înțelepciunii, iubirii, și puterii lui Dumnezeu.

(5) Nu era intenționat ca starea Sa umilă de om să fie veșnică. Scopul pentru care a trebuit să se coboare

pe treapta vieții umane fu realizat atunci când Omul Isus Christos s-a adus pe sine însuși ca "ispășire" sau "preț de răscumpărare". De aceea, învierea lui Isus n-a fost - și nu putea să fie - în trupul Său pămîntesc, ci după cum spune apostolul Petru: "El a fost omorît în trup (pămîntesc), dar a fost înviat în duh (a înviat în corp spiritual)" - 1 Pet. 3:18.

(6) Învierea Sa nu l-a redat numai starea spirituală avută înainte de a deveni om, ci a fost dăruit cu o cinste și mai înaltă. Pentru credințioșii Sa, Tatăl L-a făcut părtaș la natura divină, cea mai înaltă dintre naturile spirituale - nemurirea.

(7) Este Mare, într-adevăr, Acela care a fost astfel înălțat și onorat de Iehova, și sîntem prea bucuroși a-L onora, a-L adora și a-L sluji și noi, ca fiind "una" cu Tatăl Ceresc în cugete, în vorbă, în faptă, în scop și în spirit.

Mărturia Scripturii cu privire la Fiul lui Dumnezeu

163. Să vedem acum dovezile Scripturii în sprijinul acestor enunțuri. Vom începe cu capitolul întâi din Evanghelia lui Ioan. Domnul nostru este pomenit aici în existența Sa preumană ca și "Cuvîntul" (în grecește "Logos"). "La început a fost Logosul". Doctor Al. Clarke spune despre cuvîntul Logos: acest cuvînt n-ar trebui tradus, după cum nu se traduc nici cuvintele "Isus" și "Christos". După cum fiecare denumire a Mîntuitorului lumii reprezintă anumite calități ale persoanei, naturii și operei Sale, tot astfel denumirea de "Logos", care înseamnă "cuvînt rostit", "cuvîntare", "învățătură", "rațiune" sau "facultatea rațională", I se potrivește în chip minunat. În epistola sa, evanghelistul Ioan

întrebuințează același titlu pentru Domnul nostru, numindu-L "Cuvîntul (sau Logosul) vieții" - Ioan 1:1; 1 Ioan 1:1.

164. Titlul "Cuvîntul (Logosul) Domnului (lui Iehova)" este foarte potrivit a arăta slujba și lucrarea importantă a Domnului nostru înainte de venirea Sa pe pămînt. Logosul era expresia directă a creațiunii Tatălui Ceresc, pe cînd expresiile următoare ale înțelepciunii, puterii și bunătății divine erau toate făcute prin Logos. Se zice că în vechime anumii regi vorbeau poporului prin reprezentanți sau împuterniciți, în felul următor: regele ședea în dosul unui paravan, pe cînd reprezentantul său stătea în fața paravanului și rostea cu glas tare poporului cuvintele șoptite de regele nevăzut de după paravan; astfel, acest cuvîntător era numit "Logosul regelui". Fie că această legendă este adevărată sau nu, ea ilustrează însă foarte potrivit întrebuițarea cuvîntului "Logos" în legătură cu existența preumană a Domnului și Stăpînului nostru, precum și cu înalta Sa slujbă ca împuternicit sau reprezentant al Tatălui, pe care Sfînta Scriptură o amintește aici, cît și în altă parte.

165. De notat este că apostolul, inspirat de Spiritul Sfînt, scrie că: "Logosul a fost la început cu Dumnezeu și Logosul a fost un Dumnezeu". Aceasta este traducerea literală din greacă, ce poate fi confirmată de oricine, fie cercetător sau nu al limbii grecești. Articolul grecesc "ho" precedă primul cuvînt "Dumnezeu" în acest verset, dar nu și pe al doilea cuvînt "Dumnezeu", indicînd astfel intenționat pe Dumnezeu-Tatăl și pe Dumnezeu-Fiul într-un caz unde, fără articol, cititorul ar fi rămas nedumerit. Tot astfel și în al doilea verset, cuvîntul "Dumnezeu" este precedat de articolul "ho".

Deci versetul sună astfel: "La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu (ho Theos) și Dumnezeu (Theos) era Cuvîntul. El era la început cu Dumnezeu (ho Theos)" - Ioan 1:1,2.

166. Despre care început este vorba aici? De bună seamă nu despre începutul existenței lui Iehova, Dumnezeu-Tatăl; căci El este "din veșnicie în veșnicie" și n-a avut niciodată un început (Ps. 90:2; 106:48). Lucrarea Sa însă, a avut un început, și la aceasta se referă textul de mai sus - adică la începutul creațiunii. Această afirmație, înțeleasă astfel, ne arată că Domnul nostru Isus Christos în existența Sa preumană, ca Logos, a fost cu Tatăl, încă de la începutul creațiunii, El însuși fiind chiar începutul și singura creațiune (directă) a lui Dumnezeu Tatăl. Aceasta este și afirmația precisă a apostolului Pavel, spunîndu-ne că Domnul nostru este nu numai "Capul trupului Său care este Biserica" și "cel întâi născut dintre cei morți", ci chiar începutul oricărei creațiuni, ca să aibă întâietatea în toate lucrurile. Iată cuvintele sale: "El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, *cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute: fie tronuri, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. Este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul (și în ce privește învierea morților), cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea*" - Col. 1:15-18.

167. Să ascultăm și cuvîntul profetic privitor la Întîiul și Unul născut, care nu numai că ne vestește viitoarea Sa înălțare, ca Rege al regiilor pămîntului, ci-L

descrie și ca întâiul născut al lui Iehova, zicînd: "Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pămîntului" (Ps. 89:27). Este de notat că Domnul nostru (referindu-se la propria Sa origine) declară că El este "Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu" - Apoc. 3:14.

168. În armonie cu această idee a proeminenței Domnului nostru de la început, ca "întâiul născut înaintea oricărei făpturi" și în armonie cu ideea că El era Logosul sau Expresia Tatălui Ceresc pentru toate chestiunile, este și următoarea declarație a evanghelistului: "Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El" (Ioan 1:3). Ce perspectivă măreață ne dă aceasta despre maiestatea Fiului unul născut al lui Dumnezeu, Logosul Din punctul de vedere al măririi și proeminenței Sale originare, avem o vedere mai clară despre importanța cuvintelor apostolului: "El (Iesus Christos), măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți" (2 Cor. 8:9). Din aceste cuvinte, cît și din Ioan 17:5 putem vedea cît de bogat era El în cinstea și gloria pomenite de El însuși în rugăciunea Sa: "Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea" (Ioan 17:5). Deși orice lucru în legătură cu planul divin de mîntuire este minunat și impresionant, în manifestările lui de iubire divină, de milă și simpatie pentru cei decăzuți și slabi, totuși din acest punct de vedere totul este rezonabil (normal), potrivit caracterului divin.

169. Acei care susțin că Domnul nostru Iesus Christos n-a existat înainte de a se naște în Betleem au o concepție foarte greșită despre planul divin de

mîntuire a omului. Ei nu se pot folosi de scripturile citate mai sus, iar alte texte care se referă la gloria Domnului avută la Tatăl "înainte de a fi lumea", precum și la marea Sa înjosire cînd s-a născut trup omenesc mai pe jos decît al îngerilor, părăsind natura Sa care era superioară îngerilor, sînt de asemenea fără înțeles pentru dînsii. Adevărul Scripturii ne apără de teoriile absurde și înșelătoare ale oamenilor, care încercînd să "cinstească pe Fiul"; ei au trecut peste Cuvîntul lui Dumnezeu și au necinstit mărturia lui Isus și mărturia apostolilor că Isus este Fiul lui Dumnezeu, și că "Tatăl este mai mare decît Fiul". Milioane de părtinitori ai acestor învățături omenești s-au încurcat în ele și au ajuns în greutăți de neînving. Numai Adevărul poate da o judecată sănătoasă, cumpănită bine.

170. Aceste mărturii, că Domnul nostru Isus Christos a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu, că astfel El a existat mult înainte de a fi venit pe pămînt ca om, pentru a fi Mîntuitorul și Salvatorul nostru, sînt în totul confirmate și susținute de diferite alte scripturi, dintre care vom cita una, ca exemplu: "Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim (să fim mîntuiți) prin El" (Ioan 4:9). Aici ni se afirmă categoric că Isus era Fiul lui Dumnezeu înainte de a veni pe pămînt și că El a fost trimis să îndeplinească o misiune pe pămînt, în interesul mîntuirii noastre. Să nu trecem cu vederea că aici, ca și în multe alte cazuri, Logosul este arătat ca "Fiul unul născut al lui Dumnezeu". Prin această exprimare se vede clar că Logosul a fost unica creatură directă a Tatălui Ceresc, pe cînd toți ceilalți fii ai lui Dumnezeu (atît îngerii cît și oamenii), au fost creați

indirect, prin Logos. Acesta este înțelesul adevărat al mărturiei că "Isus este Fiul unul născut al lui Iehova".

171. Să luăm un alt exemplu: "Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El" (Ioan 3:17). Aici din nou se adeverește existența Sa preumană, prin chemarea și misiunea Sa. Aceste mărturii cu privire la Logos sînt în deplină armonie cu alte mărturii făcute de același evanghelist, care spune: "El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut". Apoi iar: "Și Cuvîntul (Logosul) S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl".

172. Mărturisirile Domnului cu privire la existența Sa preumană sînt indiscutabile. El n-a recunoscut niciodată pe Iosif ca tată al Său, nici n-a recunoscut că viața Sa pămîntească ar fi începutul existenței Sale. Dimpotrivă, observăm că El se referă totdeauna la Iehova, ca Tatăl Său. Să ne amintim cuvintele Sale: "cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? și aceasta, pentru că am zis: sînt Fiul lui Dumnezeu!" (Ioan 10:36). Către Maria, mama Sa pămîntească, a zis: "Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?" (Luca 2:49). Iudeilor le declara: "M-am pogorît din cer". "Eu sînt Pîinea vie, care S-a pogorît din cer" (Ioan 6:38,51). Mulți nu L-au crezut atunci, și mulți nu-L cred nici astăzi, dar adevărul Său rămîne. Unii dintre cei ce au zis acestea, ziceau: "Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă? Isus, care știa în Sine că uncenicii Săi cîrteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul omului

suindu-se unde era mai înainte? . . . Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El" - din cauza pretenției Sale la obîrșie cerească și la existența Sa preumană - Ioan 6:60-66.

173. Să-L ascultăm mai departe proclamînd același adevăr în fața Fariseilor: "știu de unde am venit, și unde Mă duc . . . *Eu sînt de sus . . . Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu*: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis . . . Eu îl cunosc bine; și dacă aș zice că nu-L cunosc, aș fi și Eu un mincinos ca voi". Apoi Iudeii, I-au zis: "Doar n-ai fi Tu mai mare decît părintele nostru Avraam?" Isus le-a răspuns: "Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat" (Avraam a văzut ziua lui Christos cu ochii credinței - adică în făgăduința divină privitoare la Mesia). Probabil Avraam a văzut jertfa lui Isus simbolizată prin jertfa lui Isaac, singurul său fiu. În orice caz, el a văzut viitoarea epocă glorioasă a lui Mesia, epoca Milenară și binecuvîntările ce se vor revărsa peste toate familiile pămîntului prin "sămînța" făgăduită. Și, de bună seamă, această vedenie, prin credință i-a adus o mare bucurie și mulțumire. Cu ochii credinței el întrezări "Cetatea cerească", "Noul Ierusalim", "Biserica" glorificată, "preoția împărătească", "sămînța" cerească (Impărăția) - cît și lumea binecuvîntată prin această "sămînță" (Evr. 11:10,16-19; 12:22; 13:14). Apoi Iudeii au zis către Isus: "N-ai nici cincizeci de ani . . . și ai văzut pe Avraam!" (Avraam era deja mort de 2000 de ani.) Dar Isus le-a zis: "Adevărat, vă spun că, *mai înainte ca să se nască Avraam, sînt Eu*" - Ioan 8:14, 23,42-58.

174. Nu poate exista nici o greșeală în ce privește înțelesul acestor cuvinte. Domnul nostru mărturisește că

a existat înaintea lui Avraam. Sfânta Scriptură nu arată nicăieri că existența "Fiului unul născut" a încetat (s-a întrerupt) vreodată din clipa când a fost creat, ca "începutul creațiunii lui Dumnezeu", decît doar pentru trei zile, cînd a fost omorît pe Calvar. După aceea, a fost sculat dintre cei morți. Și acum, "întrucît știm că Christos fiind înviat din morți, nu mai moare - moartea nu mai are nici o stăpînire asupra Lui" (Rom. 6:9). Nașterea Sa ca ființă omenească, "pentru puțină vreme mai prejos decît îngerii" (Evr. 2:9), spre a se putea aduce pe Sine ca jertfă pentru păcatul omenirii, n-a însemnat moartea Sa ca ființă spirituală, așa cum exista înaintea nașterii Sale ca "pruncul Isus", ci numai transferarea vieții Sale de la o condiție mai înaltă cerească, la una mai joasă, pămîntească. De aceea, cuvintele Domnului nostru: "Mai înainte ca să se nască Avraam, sînt Eu", au înțelesul că existența Sa n-a încetat nici o clipă prin transferarea vieții Sale pe un plan inferior de viață, și astfel s-a putut identifica pe Sine, Isus Fiul lui Dumnezeu în trup omenesc, cu Logosul, "întîiul născut" al creațiunii lui Dumnezeu. Dar această mărturie a Domnului nostru n-a fost primită (crezută) de mulți, nici atunci, nici de atunci încoace. Se pare că în lume există o înclinație spre denaturare, care face pe oameni să respingă mărturiile simple și clare ale Cuvîntului lui Dumnezeu, preferînd să privească pe Domnul nostru unii ca pe un membru păcătos al rasei decăzute, alții ca fiind una și aceeași persoană cu Tatăl. Numai cei simpli și curați cu inima sînt gata să primească cu supunere Cuvîntul, care singur poate da înțelepciune adevărată. Numai pentru aceștia este destinată mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu (Isa. 61: 1; Iac. 1:21; 2 Tim. 3:16,17). După

cum cei ce au auzit pe Isus și au respins mărturia Lui au luat pietre ca să arunce în El, tot astfel se întâmplă și astăzi: unii dintre acei care aud Adevărul și-l resping sînt gata să arunce cu pietre (figurative) în toți aceia care primesc și propovăduiesc cuvintele Domnului, simple și convingătoare. Acum, ca și atunci, cauza este că ei nu cunosc nici pe Tatăl, nici pe Fiul, așa cum li înfățișează în mod clar Cuvîntul adevărului divin.

175. Cuvintele Domnului nostru sînt actuale și astăzi: "Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere" (Mat. 11:27). Lumea nu L-a cunoscut, nu-L cunoștea înalta-I origine și profunda Sa umilire în folosul ei, din această cauză. Iar dacă ne amintim că trecuse o foarte lungă perioadă de timp de la crearea Logosului ca "cel întîi născut" al creațiunii și pînă la timpul cînd Isus "se făcu trup" pămîntesc; că în tot acest timp lung El a fost cu Tatăl, "bucuria Sa de toate zilele" (Prov. 8:22-30), nu ne putem mira că Fiul cunoștea așa de bine pe Tatăl, cum nici unul dintre ucenicii Săi nu L-a putut cunoaște - așa cum învățăm și noi a-L cunoaște din Cuvîntul Său și din mărețul Său plan al vîrstelor. Să-I ascultăm din nou o altă mărturie: "Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut" - Ioan 17:25.

176. Cheia pentru această minunată cunoaștere a lucrurilor cerești o găsim în cuvintele: "Cel ce este de pe pămînt este pămîntesc, și vorbește ca de pe pămînt. Cel ce vine din Cer, este mai presus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit" (Ioan 3:31,32). Nu este de mirare deci că oamenii se întrebau: "De unde are El înțelepciunea . . . aceasta?" (Mat. 13:54). Cunoștința ce avea despre

lucrurile cerești, cât și îndelungata petrecere în nemijlocita apropiere de Tatăl, I-au dăruit o desăvârșită credință și încredere în făgăduințele Tatălui, ceea ce L-a făcut destoinic, ca om desăvârșit, să învingă carnea, lumea și pe diavolul, aducînd o jertfă bine primită pentru păcatele noastre. Astfel, era scris în profeții: "Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit, va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor" - Isa. 53:11.

177. Astăzi numai cei ce umblă prin credință în lumina Cuvîntului dumnezeiesc pot cunoaște pe Tatăl și pe Fiul, și pot prețui așa cum se cuvine marea lucrare a ispășirii pe care Tatăl și Fiul o duc la îndeplinire împreună, spre binele omenirii. După ce alegerea Bisericii se va termina, după ce Mireasa, "Soția Mielului", va fi întovărășită (unită) cu Domnul ei în glorie, și Împărăția va fi venit, atunci în scurtă vreme "cunoștința de Dumnezeu va umple tot pămîntul". Atunci puterea Tatălui, care prin Logos a creat toate lucrurile, va fi pusă din nou în acțiune prin El, ca Mintuitor, pentru restaurarea și desăvârșirea acelor care, fiind binecuvîntați cu cunoștință, se vor supune cu plăcere voinței Sale drepte. Astfel, în cele din urmă, puterea Domnului nostru, ca Agentul creațiunii lui Iehova, se va desfășura pe deplin și va fi exemplificată în refacerea și binecuvîntarea lumii; și astfel va fi realizată profeția psalmistului: "ca din sînul aurorei, îți va fi atunci pacea tinerețelor tale" - Ps. 110:3 - Nițulescu.

178. Să ascultăm cuvintele Domnului nostru către Nicodim, care căuta să afle ceva despre lucrurile cerești, însă n-a putut din cauză că nu înțelegea și nu credea încă nici în lucruri pămîntești. Domnul nostru explicînd-

du-i ceva din lucrurile cerești, spune: "Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în (sau corect "din") cer". Apoi, arătându-i lui Nicodim dragostea lui Dumnezeu pentru oameni, de a-i salva de la pieire, Isus îi zise: "fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică" - Ioan 3:1-13,16.

179. Logosul, începutul creației lui Dumnezeu, numit de către profetul Isaia (9:6) "Minunat", "Sfetic", "Dumnezeu puternic", "Părintele veșnicilor", "Domn al păcii" etc., este înfățișat și de înțeleptul Solomon sub denumirea "Înțelepciune" și mărturia lui este în deplină armonie cu cea făcută de evanghelistul Ioan (Ioan 1:1,18). El zice: "Domnul (Iehova) m-a făcut cea dintâi dintre lucrările lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi Pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărîmă din pulberea lumii. Când a întocmit Dumnezeu cerurile eu eram de față; când a tras o zare pe fața adîncului, când a pironit norii sus, și când au țiguit cu putere izvoarele adîncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliiile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, veselindu-mă neîncetat înaintea Lui" - Prov. 8:22-30.

180. Ca adaos la ceea ce s-a arătat mai sus cu privire la Logos - și anume că El n-a fost numai începutul creației lui Dumnezeu și întiiul născut, ci și "Fiul său

unul născut", și că toate celelalte ființe și lucruri au fost create de Dînsul și prin Dînsul - mai găsim o minunată mărturie în cuvintele Domnului nostru: "Nu te teme! Eu sînt Cel dintîi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor". Apoi iar: "Iată ce zice Cel dintîi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat" (Apoc. 1:17; 2:8). În nici un alt chip Domnul nostru nu putea fi "Cel dintîi și Cel de pe urmă" dintre creaturile lui Dumnezeu, decît numai că El a fost *singura și directa* creație a lui Dumnezeu, pe cînd toate celelalte au fost create prin El (Col. 1:16). Orice altă părere este neadevărată și în contradicție cu Scripturile citate mai sus.

**"Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit
printre noi" - Ioan 1:14**

181. Cugetul obișnuit cu privire la manifestarea Domnului în trup este exprimat prin cuvîntul "încarnare". Acest cuget comun este cu totul incorect și nescriptural. Teoria încarnării susține că trupul omenesc al Domnului nostru era numai un înveliș, o îmbrăcăminte pentru trupul său spiritual. Potrivit acestei teorii, orice cuget în legătură cu viața pămîntească a Domnului nostru ne face să ni-l închipuim pe Isus ca pe o ființă spirituală, întocmai cum era și înainte, numai că acum s-a folosit de un trup de carne născut din Maria. Acest trup de carne era cunoscut la "omul Isus Christos" ca un fel de vâl sau mediu prin care comunica cu oamenii - așa cum apăruseră mai înainte îngerii lui Avraam, lui Lot, Manoah și altora, în chip de ființe omenești (Gen. 18:1,2; 19:1; Jud. 13:2,3). Din cauza acestei credințe neadevărate (greșite), multe închipuiri confuze, antiscripturale, au fost răspîndite în popor cu privire la

diferitele întâmplări din viața lui Isus și cu privire la moartea și învierea Sa. Așa, de pildă, această teorie (învață) susține că oboseala Domnului nostru nu era reală, ci numai simulată (prefăcută), deoarece El, ca ființă spirituală, nu putea simți oboseala. Concluzia (logica) acestei teorii arată că nici rugăciunile Domnului nostru nu erau reale, ci simulate, deoarece, după această teorie Isus era chiar Dumnezeu și când se ruga însemna că se ruga Lui însuși. De aceea se susține că rugăciunile Sale erau numai de formă, ca să impresioneze pe ucenicii Săi și pe cei ce se aflau în jurul Său. Aceeași teorie susține că moartea lui Isus era numai aparentă, căci Isus, zice ea, era Dumnezeu Tatăl, care, trăind din veșnicie în veșnicie, nu poate muri: de aceea "agonia" aparentă și strigătul: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?", cât și moartea, erau numai aparente de formă, ca să facă impresie asupra minților acelor care au auzit și văzut. Prin urmare, o altă concluzie logică a acestei teorii este aceea că n-a avut loc o moarte reală pentru răscumpărarea omenirii din păcat și moarte, ci totul a fost numai o moarte aparentă, o scenă dramatică, un efect teatral, o reprezentație cinematografică, o înșelăciune cu suprafață evlavioasă și bine ticluită, care să facă o impresie favorabilă asupra inimilor oamenilor.

182. Această teorie este în totul falsă și contrară Adevărului înfățișat de Cuvîntul lui Dumnezeu asupra acestui subiect. Mărturia Scripturii nu zice că Domnul a îmbrăcat trup omenesc ca un înveliș al trupului Său spiritual, cum au făcut îngerii mai demult, ci arată lămurit că "S-a dezbrăcat pe Sine însuși" (de trupul Său cerească), sau, după cum spune textul grecesc, "S-a

lepadat" de condiția sa preumană, luind într-adevăr natură (fire) omenească, sau după cum spune textul de mai sus, "Cuvântul S-a făcut trup" (omenesc). Nu era nici o înșelăciune sau simulare la mijloc; starea sa umilă de om nu era numai aparentă, mascată, în timp ce în realitate își păstrase gloria și puterea; și nu era numai o simulare că Isus deveni sărac pentru ca noi să ne îmbogățim și în realitate să rămână mai departe bogat în lucrurile spirituale; El nu luă "chip de rob" numai în aparență. Nu, ci El deveni în realitate om - "omul Isus Christos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare, pentru toți" - 1 Tim. 2:5,6.

183. Vom vedea mai la urmă, când vom cerceta amănunțit lucrarea răscumpărării prin Isus, că era necesar ca Isus să fie om - nici mai mult, nici mai puțin decât un simplu om perfect - din cauză că un om a păcătuit, acel om trebuia mântuit; iar legea dreptății divine cerea ca prețul de răscumpărare al omului pierdut să fie viața unui alt om perfect, identic cu cel predat morții: "Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților" (1 Cor. 15:21). Să nu se gândească cineva, însă, că noi susținem că Mântuitorul nostru deveni un om ca noi, plin de păcate și de slăbiciuni moștenite. Chiar dimpotrivă, același cuvânt inspirat mărturisește că Isus era "sfânt", "nevinovat", fără pată, despărțit de păcătoși - Evr. 7:26,28; Luc. 1:35.

184. Mulți, însă, nu pot înțelege această deosebire dintre Isus și cei păcătoși. Cum putea El, ca om, să fie totuși liber de greșelile moștenite care apasă greu întreaga familie omenească? Sperăm că vom putea lămuri exact cum s-a întâmplat aceasta și cum s-a realizat prin planul divin. Este necesar, însă, ca mai întâi să fim

convinși de faptul că un om imperfect, păcătos, unul care prin moștenire făcea parte din rasa căzută a lui Adam, ca și noi, nu putea fi Mântuitorul nostru. Oamenii păcătoși erau destui în lume și Dumnezeu nu făcuse pe Fiul Său în lume ca și El să fie astfel. Erău o mulțime dintre acești oameni care ar fi primit cu bucurie să-și dea viața pentru îndeplinirea voinței divine. Unii dintre aceștia sînt pomeniți în Evr. 11:32-40, unde ne se arată că mulți și-au sacrificat viața, numai ca să facă voia lui Dumnezeu. Dar ceea ce era necesar nu era numai viața unui om ca jertfă pentru păcat, ci o jertfă nevinovată, perfectă, care să poată plăti în chip valabil pedeapsa păcătoșilor - moartea. Intrucît "toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu", și "nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar", de aceea, ne spune scrierile Sfînta Scriptură, "nimeni nu putea plăti lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru fratele său" (Rom. 8:3,5; Ps. 49:7). Și fiindcă Dumnezeu a văzut că nici un om nu este în stare să ajute omenirea osîndită, tocmai de aceea a însărcinat El cu această misiune pe unul "proboscit", în stare să "mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El" - Ps. 89:19; Isa. 63:1; 59:16; Evr. 7:25.

185. Acum dorim să clarificăm în ce chip a putut Domnul nostru Isus să ia natură umană și, prin mama Sa Maria, să devină un membru al rasei omenesci, fără ca prin aceasta să devină părtaș și la păcatul strămoșesc și, în felul acesta, să-și atragă blestemul morții. Căci dacă El, într-un fel sau altul, S-ar fi împărtașit de viața lui Adam, atunci și El ar fi ajuns sub sentința morții, ca și noi. În cazul acesta, devenind imperfect și sub sentința morții, El nu ar fi avut dreptul să-și dea viața ca preț de

răscumpărare pentru Adam și urmașii săi, ca să-i salveze de sub pedeapsa morții adusă asupra lor de legea dreptății dumnezeiești. Vom examina aceasta în capitolul următor și sperăm că vom putea dovedi că Domnul nostru nu a moștenit nici o urmă de imperfecțiune sau de păcat de la mama Sa.

Capitolul IV

Mijlocitorul ispășirii "cel fără de păcat"

"Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul" - "Și știți că El s-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat" - "Și totmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși" - Iov 14:4; 1 Ioan 3:5; Evr. 7:26.

186. Aici avem declarații Scripturale care, în aparență, se contrazic. Prima declară, de acord cu experiența noastră, că întreaga posteritate a lui Adam, ființa otrăvită, este atinsă de germenul păcatului, iar ultima declară că Domnul nostru Isus Cristos era un om deosebit de ceilalți oameni - fără pată, nevinovat și neatins de păcat. Deoarece întreaga teorie a ispășirii, înfățișată în Scripturi, din necesitate cere ca Mîntuitorul nostru să fie un om nevinovat - din neamul adamit și totuși deosebit de el, punctul acesta devine foarte important în mintea cugetătoare a poporului lui Dumnezeu. Cum a realizat Dumnezeu, în cazul lui Isus, ceea ce omului îi era cu neputință - după cum ne arată întreaga experiență omenească, precum și mărturia lui Iov? A dovedi în mod clar cum planul divin a realizat acest lucru, în aparență imposibil, adică cum acest plan a produs, un membru al rasei omenești deosebit de

păcătoși, spre a fi prețul de răscumpărare a omenirii, prețul corespunzător (echivalent) pentru primul om perfect al cărui păcat și blestem păzează rasa întreagă, iată scopul acestui capitol.

187. Nu credem că cunoașterea modului cum a fost realizat acest lucru este esențială credinței sau mântuirii adevăratului ucenic al Domnului. Însă, în lumina criticismului nimicitor din zilele noastre, este potrivit ca acest adevăr, în legătură atât de apropiată cu ispășirea care este însăși temelia adevăratului creștinism, să fie puternic susținut, pentru ca credința poporului lui Dumnezeu să poată rezista atacurilor Adversarului împotriva învățămîntii răscumpărării - atacuri ce vin prin catedră, prin presă și prin biserică. Mărturia Scripturii despre nevinovăția Domnului nostru este suficientă, slavă Domnului și a fost suficientă pentru sfinții Săi de-a-lungul secolelor.

188. Biserica romano-catolică, în doctrina ei despre "imaculata zămisiune a Fecioarei Maria", încearcă să stabilească credința în mama Domnului nostru Isus, ca fiind fără pată, nevinovată, desăvârșită, spre a dovedi astfel că Isus putea fi născut fără pată, sfânt și deosebit de ceilalți oameni; noi însă nu putem crede aceasta. Dimpotrivă, credem că mama Domnului nostru făcea parte din rasa lui Adam, ca și ceilalți oameni; că viața ei se trăgea din sânința lui Adam, că ea moștenise slăbiciunile și lipsurile omenesti, fiind în chip inevitabil sub ostinda morții, ca și ceilalți. În același timp, susținem că "omul Isus Christos" era o excepție - singura excepție.

189. Este bine să ne amintim că îngrijirea lui Dumnezeu față de oameni este adeseori manifestată prin legile naturii. De exemplu, este o lege a naturii că sub

influența căldurii corpurile se dilată (și măresc dimensiunile), pe când sub cea a frigului (înghețului) se contractă (se strîng). Este spre izvoarea neamului omenesc, însă că ape face excepție de la această lege a naturii, că ea, contrar regulii generale, se dilată prin îngheț. Dacă apa ar urma legea naturală obișnuită, strîngându-și volumul la îngheț, atunci ghioga ar fi mai grea decât apa și ar cădea la fundul rîurilor etc., ceea ce ar face ca rîurile, lacurile etc., să devină o gheață compactă, pe care nici căldura verii nu le-ar putea dezgheța. Ce nenorocire ar rezulta din aceasta? Cum se întîmplă cu apa așa se întîmplă și cu antimoniul (stibiul), de aceea din acest metaloid, amestecat cu plumb, se fabrică literele de tipar, pentru că la orice temperatură să-și poată păstra forma și măsura; altfel n-ar putea fi întrebuințate. Tot astfel este și cu neamul omenesc: singurul om care face excepție este Răscumpărătorul nostru - singura noastră nădejde de viitoare, pregătită de Providența divină. Cu aceste cugete, vom începe să examinăm cum Logosul devine trup, născut de o femeie din "sămînța lui Avraam", fiind totuși născut de păcat, spre a putea fi prețul de răscumpărare a lui Adam și a rasei sale.

190. Sfînta Scriptură ne învață că orice existență, energie vie, zămislire a ființei, vine de la tată și nu de la mamă. Mama primește sămînța vieții de la tată, iar această sămînță nutrește în mîna mamei un nucleu din care se produce o formă, un trup; ea hrănește acest germen de viață pînă cînd ajunge în stare a-și însuși singur elementele necesare înțetinerii vieții - pe care le dă pămîntul, apa și aerul - apoi se naște.

191. Cuvîntul "tată" înseamnă "dătător de viață".

tatăl, Dumnezeu era "tatăl" sau dătătorul de viață, pe când pășunii era "veana" lui Adam și deci a rasei umane (Gen. 3:38). Organismul lui Adam era din pământ (care astfel slujii ca "mamă" dăruindu-și toate elementele din care a fost format corpul), dar germenul vieții, nu-l făcea era, venea de la Dumnezeu (care astfel era tatăl, sau dătătorul de viață). De atunci, partea bărbătească a "omului" a fost înzestrată de Dumnezeu cu puterea de a procrea, de a reproduce sau a transmite acest germen de viață prin sămânță vie, urmașilor lui - vezi Gen. 1:27; 1:28; 3:12.

131. În conformitate cu acest principiu, despre copii se spune că sînt din tatăl lor, născuți de către mama lor. (Gen. 30: 24:25, Făgălescu). Astfel, copiii lui Iacov, născuți prin fiii săi, erau în număr de 70 cînd au venit în Egipt. Despre toate aceste 70 de suflete sau ființe se spune că erau suflete "ieșite din coapsele lui Iacov" (Gen. 46:26,27, Exod. 1:5). Tot astfel se spune despre Solomon că "a ieșit din coapsele lui David". De asemenea, apostolul Pavel și israeliții, în general, afirmă că se trag din coapsele lui Avraam, iar despre Levi este scris că "era încă în coapsele strămoșului său când s'întîmpinătă Melchisedec pe Avraam" (Evr. 7:10). Și tot astfel întreaga rasă se trage din Adam, tatăl ei, prin mama Eva, însă nu din ea. De aceea este scris că "toți sînt în Adam" (nu în Eva), și fiindcă omenirea întregă se trage din Adam, ea a fost încercată prin încercarea lui, condamnată prin păcatul lui și cuprinsă în osînda lui (și totuși este cuprinsă și în rîscumpărarea lui).

132. Acest adevăr, pe care-l confirmă Scriptura, este și altă concluzie științifică asupra procreerii, aplicată la om și mamiferelor. Oamenii de știință găsesc

destule dovezi în natură care confirmă că viața sau existența se trage totdeauna de la genul masculin. Cel mai simplu și mai la îndemână exemplu îl avem în oul de găină: de la sine, originar, oul nu posedă viața, ci este un simplu germen gata să construiască, cu surplusul hranei sale, un organism sau un corp, îndată ce este fecundat (vivificat) cu sămînța vieții păsării masculine. Oul nu conține numai germenul, ci și elementele necesare nutriției, adaptate în măsura potrivită micului organism conceput într-însul prin sămînța vieții, iar în condițiile corespunzătoare acest organism se dezvoltă mereu (facet-încet).

194. În fața acestor mărturii armonioase ale Bibliei și ale științei putem înțelege ușor că dacă tatăl ar fi perfect ar fi și copilul la fel. În condiții favorabile sămînța unei ființe masculine perfecte, unindu-se cu germenul feminin, va produce un embrion viu, afit de viguros și sănătos cît este necesar spre a-și putea însuși elementele hrănitoare necesare, evitînd și respingînd pe cele nefolositoare. Ființa perfectă (în stare de embrion), produsă astfel, va poseda și un organism perfect cît și capacitatea perfectă de a neutraliza (a face nevătămătoare) sau a respinge, prin funcțiunile lui perfecte, toate elementele nehrănitoare. Pe de altă parte însă, în măsura în care sămînța va fi imperfectă, în aceeași măsură va fi și embrionul slab și lipsit de capacitatea de a învinge condițiile nefavorabile ale mediului său, însușindu-și toate elementele (fie bune, fie rele) ce le furnizează mama sa, devenind astfel pradă slăbiciunilor și bolii. Vechiul proverb, care spune că hrana care uruia fi folosește pentru altul poate fi otravă, se bazează pe principiul arătat mai sus. Cel care are o digestie

(mistuire) bună, sănătoasă, poate mânca și extrage hrană și putere din alimentele care pe un altul l-ar îmbolnăvi sau l-ar omorî. Omul cu putere de rezistență extrage elementele bune, evitînd pe cele rele. Cel slab este incapabil a face asta și este otrăvit, adeseori îmbolnăvindu-se grav. Să ne amintim totuși, că nici un membru al rasei noastre nu este perfect - nici unul nu este capabil a-și apăra organismul împotriva miliardelor de dușmani care îl atacă din toate părțile prin hrană, băutură și aer. Apoi, ca urmare a faptului că nimeni nu se naște perfect, nimeni nu poate evita multă vreme ghearele bolii: mai întîi cedează organele slabe, apoi, rînd pe rînd, se îmbolnăvesc toate.

195. Înseamnă, deci, că dacă numai mama Eva ar fi păcătuit, omenirea n-ar fi mers în moarte. Adam rămînînd perfect și viața fiindu-i neatinsă de păcat și nedegradată, urmașii lui ar fi fost fără prihană. Și chiar dacă osînda morții ar fi ajuns-o pe mama Eva, aducîndu-i multe lipsuri, acestea n-ar fi trecut și asupra copiilor ei; fiind perfecți, ei și-ar fi putut însuși numai elementele bune, neutralizînd și evitînd în chip firesc și fără urmări dăunătoare, orice elemente nesănătoase ale hranei lor.

196. Pe de altă parte, să presupunem că numai tatăl Adam ar fi păcătuit, iar Eva ar fi rămas nevinovată. În acest caz, condamnarea lui Adam s-ar fi întins, totuși, asupra tuturor urmașilor săi. Fiindcă oricît de perfecte ar fi fost celulele și hrana asimilată de mama Eva, totuși, sămînța sau spermatozoizii bolnavi ai tatălui Adam n-ar fi putut da naștere decît unor copii imperfecti, supuși morții. De aici și acuratețea afirmației Sfintei Scripturi: "în Adam toți mor" și "printr-un om intră păcatul în

It is a well-known fact that the history of mathematics is a long and interesting one. It is a science that has been developed by many great minds over the centuries. The history of mathematics is a story of discovery and invention. It is a story of the human mind's ability to understand the world around it. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to create new ideas and to solve problems. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to think and to learn. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to grow and to change. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to reach for the stars.

The history of mathematics is a long and interesting one. It is a science that has been developed by many great minds over the centuries. The history of mathematics is a story of discovery and invention. It is a story of the human mind's ability to understand the world around it. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to create new ideas and to solve problems. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to think and to learn. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to grow and to change. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to reach for the stars.

The history of mathematics is a long and interesting one. It is a science that has been developed by many great minds over the centuries. The history of mathematics is a story of discovery and invention. It is a story of the human mind's ability to understand the world around it. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to create new ideas and to solve problems. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to think and to learn. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to grow and to change. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to reach for the stars.

The history of mathematics is a long and interesting one. It is a science that has been developed by many great minds over the centuries. The history of mathematics is a story of discovery and invention. It is a story of the human mind's ability to understand the world around it. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to create new ideas and to solve problems. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to think and to learn. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to grow and to change. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to reach for the stars.

The history of mathematics is a long and interesting one. It is a science that has been developed by many great minds over the centuries. The history of mathematics is a story of discovery and invention. It is a story of the human mind's ability to understand the world around it. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to create new ideas and to solve problems. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to think and to learn. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to grow and to change. The history of mathematics is a story of the human mind's ability to reach for the stars.

199. Sfânta Scriptură ne arată că: (1) că Iisus este adevărat om pentru că are o familie căreia îi spune „tată și mamă și frați” căreia îi spune „bun venit” (Lucea 1:28,30,42); (2) că Maria era plină de bucurie și de bucuria Domnului, până de a fi numită „bucuroasă” (3) că neavând frică sau teamă de hoții care îl furaseră, ea s-a bucurat deosebit în Domnul, zicându-i: „Bucuroasă m-am născuț pe Domnul, și nu se bucură dintr-un fel de bucurie, zicând: „Mântuitorul meu” (Lucea 1:45-55) și (4) că mamei lui Iisus, în tot ce a făcut, i-a dat o perfecție deosebită de devotație, prudență și curaj, la care a rezultat.

200. Din cele de mai sus ținem că Iisus este un copil plăcut pentru că de naștere avea o mamă perfectă și o mamă imperfectă, însă înovățată, care îl creștea într-un mod perfect pentru a da naștere o sfințită creație.

201. De cât timp s-a înălțat și s-a ridicat în viața lui Iisus, o viață perfectă (cu din nou nașterea lui Iisus) se transferată prin puterea lui Dumnezeu. De la o naștere perfectă există înaintea de a deveni o creație perfectă și omnieneră și acesta fu nașterea „sfințită” (cu o viață perfectă), deși se trăgea dintr-o mamă imperfectă. Astfel, toate firea ca Iisus să fi rămas neafectat de nașterea în lume, mintale, morale și fizice, de care era afectat de naștere și întregul său omnieneră. Dacă o naștere perfectă și omnieneră este în deplină armonie cu nașterea perfectă și omnieneră neapăsătoare și sfințită.

202. Un alt fapt, măcar de cunoaștere și de înțelegere, este un lucru cu înțelegerea Scripturii: ceea ce, deși viața omnieneră existența vine de la tată, fapta și natura sunt de la mamă. În privința acestei dovezi științifice și omnieneră și de aceea nu pot fi lezate principii de omnieneră și sfințită. În

înțelepciunea Sa, Dumnezeu nu numai că a despărțit una de alta diferitele specii, ci, în mare măsură, le-a pus graniță - astfel că ele nu se pot amesteca dincolo de acest hotar, fără a pierde puterea de fecundare. Un exemplu în această privință îl avem în cațir, care nu poate procrea.

203. Vechea idee cum că forma și natura vin de la partea bărbătească, este părăsită de cercetătorii moderni care toți susțin că femela furnizează atât organismul cât și substanța - de fapt femela furnizează totul afară de spermă și spermatozoizii cari vin de la tată. Să luăm ca exemplu, scriptural, unirea necruventă dintre "fiicele oamenilor" și îngerii care nu și-au păstrat starea sau condiția lor cerească - Gen. 6:1-4; Iuda 6; 2 Pet. 2:4.

204. Când și-au însușit formă omenească, îngerii, fiind ființe perfecte, au conceput copii mult superiori rasei decăzute a lui Adam - atât fizic cât și moral. Astfel, se știe despre dâșii că erau "uriași", "oameni cu nuză" (giganti). Să ne amintim că acești oameni minunați au fost născuți din mame imperfecte și muritoare, însă concepuți de părinți viguroși și nepătați.

205. Rasa muritoare a lui Adam ar fi avut stăpîni aspi în aceeași "Nephilim" (Decăzuți), cari n-au fost nicodată recunoscuți de Dumnezeu - fie printr-o încercare de viață, sau o condamnare la moarte. A fost un mare noroc că, neavînd existență autorizată, au fost înecați de apele Potopului, scăpînd astfel pe Noe și familia sa de această rasă, nou începută. "Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui" - ceea ce dă de înțeles că majoritatea urmașilor lui Adam fuseseră contaminați, devenind, mai mult sau mai puțin, o rasă nouă prin întovărășirea (unirea) cu îngerii

în formă omenească (încarnaji). Spunem o "nație nouă" din cauza vieții și vigoarei transmise de nouii tați.

206. Atît de mare era "numele" acestor "Nephilimi" încît frica de ei se găsește peste tot în legendele popoarelor, începînd cu mitologiile grecești, pînă în zilele noastre. Sute de ani după dispariția lor în Egipt, zvonul fals că unii din ei ar fi rămas în viață pricinui panică printre israeliți, totmai în momente cînd erau însuflețiți de biruințele lor împotriva popoarelor Canaanului. Fără îndoială, erau cîțeva cînteci "de statură înaltă" în Canaan - cum s-a ivit pe ici pe colo cîte unul și mai tîrziu, numiți "uriciși" - după cum ne arată unele rapoarte din Scripturi, însă niciodată, afară de acest raport "înegrit" (exagerat) nu mai sînt numiți "Nephilimi" - Apocrifele: Baruh 3:24-25; Ierem 51:63.

207. O altă exemplificare a pînăcîntului cu viața (vitalitatea) vine de la tată, iar organizația (maternal) de la mamă, o vedem în faptul că însuși Iehova, avînd natură divină, a conceput fii de natură diferită. El este "tatăl" sau "dătătorul de viață" al fiilor de natură îngerească (Iov 2:1; 38:7; Evr. 2:9), precum și al celor de natură omenească, și al "noilor creaturi", care în iniția înviere vor deveni părtăși proprii Sale naturi divine. Spiritul sau energia lui Iehova, acționînd asupra substanțelor spirituale, produse și dezvoltă îngeri, și aceeași energie acționînd (încînd, punînd în mișcare) asupra substanțelor pămîntesti, produse omul (Gen. 2:7; 1 Cor. 15:47). Cînd Dumnezeu a voit să ne dea o idee clară despre "noile creaturi" de natură divină, ne spune că El ne-a conceput prin Cuvîntul adevărului în făgăduința Sa, în "pîntecel" legămîntului pe care l-a făcut cu Avraam. Acest legămînt era simbolizat prin femeia Sara; și ni se spune că după

omul. Isaac: era moștenitorul lui Avraam și copilul făcându-și nepotul Sara), tot astfel noi, așezămătorii lui Isaac, suntem copiii lui Dumnezeu, fiind, ca și Isaac, copiii făcându-și mătușă Sara - vezi Iac. 1:18; Gal. 4:31-37; 1 Pet. 1:3,23; 2 Pet. 1:4.

23. Același principiu este ilustrat în legea tipică mozaică, prin aceea că copilul moștenea drepturile (binecuvântările) și privilegiile tatălui său, conform făcându-și mătușă mama sa; astfel ni se arată iarăși că copilul își înmoștenește mama, drepturile, privilegiile și binecuvântările, și nu în cazul necesar pe cele ale tatălui - Gen. 24:1; Exod. 21:4; Gal. 4:36.

24. Arguim astfel de mai sus sînt confirmate de faptul că Dumnezeu nostru Iisus Christos fu născut dintr-o femeie, "fiind om", născut din femeie, făcând parte din categoria femeii, adică natura omenească, "păcătoasă", pășind în viață și perfecțiunea stării păcătoase (epidemiile), jumulării vieții transferat (păcătoarea) și ea care era exantant-o) se învârti de natura omenească și "s-a făcut trup", născut dintr-o femeie. Tatăl, "fiind om", nu se trăgea dintr-o rasă necreată, ci venea "de la Dumnezeu", fiind numai dezvoltat și înălțat prin făcându-și - Iac. 1:4; Gal. 4:4.

25. În concluzie cu același principiu este și faptul că, deși Dumnezeu nostru Iisus Christos a fost de atunci înălțat la natura divină, și nu mai este om, totuși Cuvîntul ne învață că El este "dăruitorul de viață" sau tatăl întregii rase omenești (răscumărată). În același timp ne mai arată că mama sa va fi să redea rasei "perfectiunea naturală omenească", care fu pierdută pentru toți prin păcatul lui Adam. Astfel, în timp ce "tatăl" lor va fi în sfîrșit lui, copiii Săi vor fi în sfera omenească, născuți

Începutul lui 1942 este caracterizat de o înaltă activitate științifică și artistică în rândurile oamenilor de știință și artiștilor din țară.

Pe lângă activitatea științifică și artistică, oamenii de știință și artiștii noștri au avut o mare contribuție la dezvoltarea economiei țării noastre. În acest scop, au organizat și condus numeroase expediții științifice și artistice în zonele de frontieră și în zonele de munte. Aceste expediții au avut un caracter științific și artistic și au avut o mare contribuție la dezvoltarea științei și artei în țara noastră. În timpul acestor expediții, oamenii de știință și artiștii noștri au făcut numeroase descoperiri științifice și artistice, care au avut o mare contribuție la dezvoltarea științei și artei în țara noastră. În timpul acestor expediții, oamenii de știință și artiștii noștri au făcut numeroase descoperiri științifice și artistice, care au avut o mare contribuție la dezvoltarea științei și artei în țara noastră.

212. În capitală au avut loc numeroase evenimente culturale și științifice, care au avut o mare contribuție la dezvoltarea științei și artei în țara noastră.

Capitolul V

Mijlocitorul ispășirii "asemenea fraților Săi"

"Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului" - Evr. 2:17

213. Cele două feluri de gândiri, populare dar opuse, sînt în contradicere cu diferitele afirmații scripturale, cu privire la legătura de rudenie a lui Isus cu neamul omenesc. Numai al treilea punct de vedere poate să împace înțelesul diferitelor Scripturi, sau să mulțumească judecata noastră. Dintre cele două teorii populare, amîndouă false, una pretinde că Domnul nostru Isus Christos era însuși Atotputernicul Iehova Dumnezeu, care s-a îmbrăcat doar în trup omenesc, dar n-a simțit încercările, ispitele și situațiile omenești. Cealaltă teorie pretinde că Isus era un om păcătos, ca și ceilalți oameni, împărtășindu-se de aceleași slăbiciuni, etc., ca și ei, numai că a fost mai victorios în lupta Sa împotriva păcatului. Ne vom sili să arătăm că amîndouă aceste teorii sînt greșite și că adevărul stă la mijloc. Adevărul este că Logosul, care "avea chipul lui Dumnezeu"

(Fil. 2:6) și era o ființă spirituală când "S-a făcut trup", când a devenit, în realitate, om - "omul Isus Christos". El era însă "fără păcat, despărțit de păcătoși", un om perfect, în totul potrivit a fi "prețul corespunzător" pentru răscumpărarea primului om perfect, care prin cădere a tras după sine întreg neamul omenesc și a cărui mîntuire va trage după sine (va cuprinde), de asemenea, întreg neamul omenesc. În legătură cu cele de mai sus este potrivit să examinăm diferitele Scripturi spre a dovedi că Domnul nostru nu era păcătos și supus aceluiași patimi ca și rasa decăzută a oamenilor. Dacă ar fi fost un păcătos din rasa decăzută, de bună seamă nu l-ar fi stat în putință, precum nu ne stă nici nouă, a îndeplini în chip desăvîrșit fiecare cerință din legea divină.

214. Legea divină este măsura deplină a capacității omului perfect. Deci, însuși faptul că Domnul nostru era fără păcat și plăcut Tatălui, demn de a fi prețul de răscumpărare pentru păcatul lui Adam și a întregii rase pierdute prin el, este o dovadă indirectă a perfecțiunii Sale, arătată de-a lungul Sfintelor Scripturi.

Cine sînt frații Domnului?

215. Însă "frații" Domnului nostru nu erau perfecți, deosebiți de păcătoși. Cum putea Isus "să se asemene fraților Săi în toate lucrurile" și totuși să fie "despărțit de păcătoși"? Această întrebare își găsește răspunsul în recunoașterea faptului că omenirea păcătoasă sau păcătoși, în general, nu sînt amintiți ca "frații Săi".

216. Într-adevăr, Adam, înainte de a cădea în păcat, a fost un fiu al lui Dumnezeu (Luca 3:38); iar după aceea, toți urmașii lui au devenit "copii ai miniei" (Efes. 2:3).

Numai cei care au scăpat de osînda ce apasă asupra lumii și au ajuns din nou în armonie cu Dumnezeu prin Isus Christos sînt arătați în Scriptură ca "fii ai lui Dumnezeu". Despre ceilalți Domnul spune: "Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru" (Ioan 8:44). Domnul nostru Isus Christos n-a fost unul din "copiii mîniei", ci, după cum însuși a mărturisit că El a ieșit și a venit de la Tatăl; și nu considera ca "frații săi" pe aceia care mai erau încă "copii ai mîniei" (Mat. 12:48-50). Singurii pe care Domnul îi recunoștea de "frați" ai Săi și îi recunoaște, sînt acei care părăsind lumea cu poftele ei stricate, au fost aduși aproape de Tatăl prin sîngele lui Christos și au primit Spiritul Sfînt al înfierii, devenind astfel "cetățeni cu sfinții, oameni din Casa lui Dumnezeu" (Rom. 8:15,23; Gal. 4:5; Efes. 2:19). Din cauză că aceștia sînt dezvinovați (socotiți drepti), adică eliberați de păcatul lui Adam și socotiți drepti prin sîngele lui Christos, sînt ei, în orice înțeles al cuvîntului, "frații" Domnului nostru Isus Christos, pe aceeași treaptă de favoare divină și deosebiți de lume ca și Domnul. Despre consacrații acestei clase Domnul nostru spune: "Ei nu sînt din lume, după cum nici Eu nu sînt din lume". "Eu v-am ales din mijlocul lumii" (Ioan 17:16; 15:19). Din acest punct de vedere se poate lesne vedea că Domnul nostru s-a "asemănat în totul fraților Săi". Nu doar că "frații Săi" ar fi fost în această stare pe vremea cînd Isus se umili devenind trup omenesc (căci atunci Isus nu avea frați), ci fiindcă această clasă era prevăzută deja de Dumnezeu (Efes. 1:4,5,11; Rom. 8:29). Căci Dumnezeu așa orînduise în prevederile Sale ca El să poată rămînea drept și totuși să îndreptățească pe cei din rasa păcătoasă care vor

primi harul divin prin Isus Christos și ale căror păcate erau astfel acoperite (Rom. 3:26). Acestea (păcatele) nu mai puteau fi atribuite lor, ci Aceluia care a luat asupra trupului Său păcatele noastre. Dumnezeu prevăzu și orîndui în planul Său, din veșnicie întocmit, ca în epoca Evangheliei să cheme o Biserică la tovărășie și moștenire cu Isus, o moștenire nepătată și nepieritoare, păstrată în cer (1 Pet. 1:3,4). Și toți cei prevăzuți a constitui această clasă erau numiți mai dinainte de profeți "frații" lui Christos. Domnul nostru este reprezentat în chip profetic, zicînd Tatălui: "voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării" (Ps. 22:22; Evr. 2:12). Deci, conform planului divin, Domnul nostru trebuia să fie (și a fost) nu numai Mîntuitorul lumii, ci și modelul "fraților" Săi, care vor fi moștenitori împreună cu Dînsul. De aceea, în îndeplinirea acestui plan divin, El trebuia, în toate încercările și experiențele Sale, să se asemene fraților Săi.

Cum a fost El "ispitit ca și noi"? - Evr. 4:15

217. Este de observat că aici nu se spune că Domnul nostru a fost ispitit în toate ca și lumea, ci "ca și noi" - ucenicii Săi. El nu era ispitit de poftă stricate, de lucruri păcătoase moștenite de la un tată pămîntesc, ci fiind sfînt, nevinovat, nepătat și "despărțit de păcătoși". El a fost ispitit "în toate lucrurile" ca și ucenicii Săi din epoca Evanghelică - care nu trăiesc potrivit firii pămîntești, ci potrivit spiritului și care nu sînt judecați după slăbiciunile cărnii, ci după spirit, după inima și voința lor nouă (Rom. 8:3,4; 2 Cor. 5:16,17; Ioan 8:15). Acest lucru se poate vedea clar în ispitele Domnului nostru din pustiu ce au urmat imediat după consacrarea Sa prin botez, în

rîul Iordan - Mat. 4:1-11.

218. (1) Prima ispită fu îndemnul lui Satan ca Domnul să se folosească de puterea divină ce I S-a dat la Iordan, prefăcînd pietrele în pîne spre a-Și potoli foamea. Aceasta nu era o ispită provenită din moștenire sau imperfecțiune. Domnul nostru a stat patruzeci de zile fără hrană, căutînd a stabili, sub influența luminătoare a Spiritului Sfînt primit atunci, care va fi drumul pe care va trebui să meargă în îndeplinirea măreței Sale misiuni, pentru care a venit în lume, adică de a mîntui omenirea. Îndemnul ca Domnul să întrebuițeze puterea spirituală ce I-a fost dăruită spre a satisface o necesitate vitală a trupului său, la prima vedere, pare cu totul legitim. Însă Domnul nostru a sesizat (a înțeles) numaidecît că o astfel de folosire a puterii Sale, în această împrejurare, ar fi nepotrivită și contrară aceleia intenționată de Tatăl ceresc, de aceea El a respins această ispită, zicînd: "Omul nu trăiește numai cu pîne, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu". "Frații" Domnului întîmpină uneori ispite asemănătoare din partea marelui Adversar, adică îndemnuri de a folosi daruri spirituale pentru propășirea unor interese pămîntești. Asemenea îndemnuri (ispite) sînt periculoase și adeseori ele formează "canalul" prin care unii consacrați ai Domnului sînt amăgiți să nesocotească binecuvîntările divine în chip și mai îngrozitor.

219. (2) Adversarul îndemnă apoi pe Domnul să întrebuițeze mijloace de fachir spre a se face popular. Ii spuse să sară de pe acoperișul templului în fața mulțimii, care, văzînd că nu I S-a întîmplat nici un rău, va avea o dovadă că dispune de puteri supranaturale. Și astfel vor crede că El este Mesia și-I vor da tot sprijinul

în lucrarea Sa. Domnul nostru înțelese iarăși că aceste metode nu sînt în armonie cu metoda dumnezeiască și chiar interpretarea falsă dată de Adversar, textului din Psamul 91:11,12, nu reuși să depărteze pe Domnul de la principiile dreptății. Isus îi răspunse că un astfel de procedeu, din partea Sa, înseamnă a ispiți pe Dumnezeu - o ispitire nejustificată, care niciodată nu poate fi luată în considerare. Domnul nostru nu șovăia niciodată cînd îl chema datoria, nici atunci cînd era pericol, avînd totdeauna deplină încredere în puterea nemărginită a Tatălui de a salva interesele tuturor! Inșă prin încrederea deplină în Dumnezeu nu se înțelege și o expunere nechibzuită la un pericol, fără o poruncă dumnezeiască, ci numai spre a oferi un spectacol din spirit de îngîmfare. Frații Domnului nostru sînt și ei expuși la ispite de felul acesta; de aceea ei trebuie să-și aducă aminte cînd sînt astfel ispitiți de lecția și pilda dată lor de Domnul. Noi nu trebuie să ne aruncăm în pericol în mod nechibzuit, spre a ne arăta "vitejia" ca ostași ai crucii. Sfidarea poate fi la locul ei pentru copiii celui rău, dar pentru copiii lui Dumnezeu ea este foarte nepotrivită (și periculoasă). Ei au de îndeplinit o slujbă care le cere mai degrabă curaj decît facerea unor minuni, slujbă care nu este aprobată și nici prețuită de lume - ba adeseori este chiar persecutată. Ei sînt chemați să sufere ocara și batjocura lumii; da, ei trebuie să fie îngăduitori cu cei necircumciși la inimă, care spun tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva lor (1 Pet. 3:16,17). În această privință, urmașii Domnului (Mîntuitorului nostru) umblă pe aceeași cale pe care a umblat și "Căpetenia" lor. Se cere mai mare curaj pentru a nesocoti ocara și batjocura lumii, în slujba Domnului,

decît a săvîrși o faptă miraculoasă care să provoace admirația și uimirea oamenilor.

220. Lupta cea mai grea ce au de purtat cei ce urmează calea îngustă este lupta cu ei înșiși, lupta împotriva voinței lor proprii, adică lupta de a se supune în toate lucrurile voinței Tatălui Ceresc, stăpînindu-și dorințele inimii și nimicind germeul ambiției care este proprie chiar și unei omeniri perfecte.

221. Nimicind aceste înclinații firești, ei trebuie să aducă trupurile lor, împreună cu toate interesele pămîntești, ca jertfe vii în slujba Domnului nostru și a cauzei Sale. Acestea erau încercările Domnului nostru și tot prin acestea trebuie să treacă și "frații" Săi. "Cine este stăpîn pe sine prețuiește mai mult decît cine cucerește cetăți" (Prov. 16:32). Unul ca acesta este mai mare decît acela care sare de pe turnul unui templu sau face o altă ispravă năzdrăvană. Adevărata credință nu este o credulitate oarbă și închipuiri ieșite din comun, în ce privește îngrijirea Sa providențială. Dimpotrivă, adevărata credință este o deplină încredere în marile și prețioasele făgăduințe făcute de Iehova, o încredere care va da putere credincioșilor să se împotrivescă cu succes diferitelor ispite ale lumii, cărnii și diavolului, care vor să abată în altă direcție atenția lor, ca să nu urmeze regulile credinței și ale supunerii pe care ni le arată Cuvîntul lui Dumnezeu.

222. (3) Cea de-a treia ispită a Domnului îi oferea stăpînirea pămîntească și succes rapid în stabilirea Împărăției Sale, fără suferință sau moarte - fără cruce - cu condiția încheierii unei învoieli cu Adversarul. Acesta din urmă pretindea (și pretenția nu i-a fost contestată), că el este stăpînul lumii și că prin concursul său

Împărăția Dreptății, pe care Domnul nostru venise s-o înființeze, va putea fi numai deocă stabilită. Satan susținea că este satul de a mai duce lumea în rătăcire prin păcat, superstiție, orbire, ignoranță și de aceea simpatizează cu chemarea (mistuncea) Domnului nostru de a veni în ajutorul rasei căzute. Totuși, el dorește să-și păstreze o influență conducătoare asupra lumii. De aceea, prețui pe care Satan i-l cerea lui Isus, pentru aducerea lumii pe calea dreptății, cu concursul său, era ca Isus să-l recunoască pe el - pe Satan - drept conducătorul sau organizatorul lumii restatornicite - aducându-i astfel închinăciune.

223. Să nu uităm că răzvrătirea lui Satan împotriva legii divine a fost ațigată de ambiția de a fi și el un monarh, "ca Cel Prea Înalt" (Isa. 14:13, 14). Reamintim că acesta a fost primul motiv al atacului său triumfător asupra primilor noștri părinți în Eden, spre a-i putea despărți de Dumnezeu, făcându-i robii săi. Este ușor de înțeles că ei ar prefera să fie monarhul unor supuși mai fericiți decât al unor oameni îndurerăți - stăpînul celor dăruiți cu viață veșnică. Se pare că diavolul nici acum nu recunoaște că fericirea și viața veșnică sînt posibile numai în armonie cu legea divină. Astfel, Satan era dispus să devină un reformator, cu o singură condiție însă: ca ambiția sa să fie satisfăcută, adică să nu înceteze a fi conducătorul oamenilor. Nu era el deja recunoscut ca "Stăpînitorul acestei lumi"? (Ioan 12:31; 14:30; 16:11; 2 Cor. 4:4). Nu doar că Dumnezeu l-ar fi pus "stăpînitorul acestei lumi", ci, luîndu-și singur această stăpînire se folosi de ignoranța acestora, arătîndu-i principiul fals ca fiind cel adevărat și întinericul drept lumină. Satan a încercat și a orbit în așa măsură mințile oamenilor, încît

cei mai mulți dintre ei l-au cunoscut ca "dumnezeul acestei lumi", care "lucrează acum în fiii neascultării - Efes. 2:2

224. Viclenia ispitei lui Satan consta în aceea că el părea a oferi o nouă cale de salvare a omului din starea lui păcătoasă. Ba mai mult, se părea că îndemnul lui viclean promitea și posibilitatea pocăinței lui, întoarcerii lui pe calea dreptății. Pentru aceasta însă, Satan pretindea să i se garanteze împlinirea ambiției lui de a fi conducătorul unei omeniri mai fericite și mai binecuvântate decât aceea care trăia sub înșelăciunile lui, înrobită de păcat. El, însă, nu poate domni fără să țină omenirea legată în lanțurile păcatului, deoarece păcatul este singura cale pe care poate atrage spre sine încrederea oamenilor, fiindcă omul, în măsura în care urăște păcatul și prețuiește curățenia, în aceeași măsură dorește a sluji și a se închina lui Dumnezeu. Domnul nostru Isus Christos nu șovăi de loc. El era deplin convins că înțelepciunea Tatălui Îl îndrumase să adopte cel mai bun și cel mai potrivit plan. De aceea, El nu se sfătui prin trupul Său de carne, nici nu voi să ducă tratative cu Adversarul pentru a lucra împreună la ridicarea omenirii din păcat.

225. Și aici ne oprim asupra unuia din atacurile speciale ale Adversarului împotriva "fraților" Domnului. El reuși, în ispitirea bisericii nominale, s-o abată de pe calea crucii, de pe calea îngustă a suferințelor și s-o pună în legătură cu puterile civile, dobândind astfel influență politică în lume. Lucrînd mîna în mîna cu "stăpînitorii acestui veac", încurajată și sprijinită pe ascuns de către Adversar, biserica se puse pe lucru pentru a stabili domnia lui Christos pe pămînt, în frunte

cu un pretins reprezentant sau locțiitor al lui Christos, ca "papă" (adică "tată"). Am văzut urmările nenorocite - cum această pretinsă Impărăție a lui Christos era în realitate împărăția lui Satan - a cărui unealtă era. Am văzut roadele ei în Evul Mediu, și ne-am convins că această falsă "impărăție a lui Christos" n-a fost altceva decât îngrozitorul sistem religios, pe care-l găsim în Sfânta Scriptură sub denumirile: "Antichrist", "Omul păcatului", "fiul pierzării", ("potrivnicul") (Vezi 2 Tes. 2:1-12; Vol. 2, Cap. 9). Deși Reformațiunea a intervenit în chip îndrăzneț, totuși vedem că Adversarul veni din nou cu aceeași ispită în rața reformatoților, ispită la care ei s-au opus numai parțial. Acești reformatori au fost gata să compromită adevărul spre a câștiga protecția și ajutorul "stăpînitorilor acestei lumi", sperînd că astfel împărățiile acestei lumi vor deveni întrucîtva Impărăția Domnului nostru. Putem constata, însă, că influența bisericii în combinație cu a lumii, reprezentată în Protestantism, deși e mai puțin nenorocită în roadele ei decât combinația papală, totuși este foarte vătămătoare pentru toți aceia care ajung sub influența ei. Dar "frații" care duc o luptă neobosită vor învinge această ispită a Adversarului și vor rămîne neclintii în libertatea cu care Christos ne-a făcut într-adevăr liberi - nu cea lumească, ci cu totul deosebită de a lumii.

226. Aceeași ispită se apropie de toți "frații", însă modificată de la un timp la altul, potrivit-se împrejurărilor, iar marele Adversar caută de fiecare dată, cu multă viclenie, să încerce cu noi cum a încercat cu Domnul, prezentîndu-se ca conducătorul reformei pe care o propagă, sub înfățișarea unei adînci simpatii cu

Încercarea de binecuvîntare a lui. Uștina se ispită în această direcție vine sub forma unei "ridicări sociale", pe care el o proclamă "fraților". El susține acum că oricît de necesar a fost atîtădată de a umbra pe calea apăsătoare a crucii, astăzi nu mai e de lipsă, deoarece am ajuns la punctul cînd înțelegerea situației poate fi ușor realizată, iar lumea în general poate fi ridicată pe o înălțime mai înaltă socială, intelectuală, morală și religioasă. Dar planurile sugerate de dînsul nu la bază întotdeauna o combinație cu dînsul. În cazul de față el pretinde că toți care vor să contribuie la ridicarea socială trebuie să la parte la mișcări sociale și politice care vor aduce roadele dorite. Satan a devenit atît de îndrăzneț și de încrezător în ajutorul majorității oamenilor, încît nu mai pretinde a sprijini reforma pe calea convertirii individuale sau a întoarcerii de pe calea păcatului la împăcarea cu Tatăl Ceresc prin credință și consacrarea voinței noastre Domnului nostru Isus Christos. Dimpotrivă, propunez că este ridicarea socială, fără a se ține seama de păcatele și răspunderile individuale, ci numai de starea socială care trebuie să fie "curată" pe dinafară. El vrea ca noi să nu ținem seama de învățăturile Domnului care spun că numai cei ce vin la Tatăl printru-însul sînt "fiii lui Dumnezeu" și "frați." Să. Tot Satana este acela care vrea să ne facă să credem că toți oamenii sînt "frați" și că Dumnezeu este Tatăl întregii omeniri, că nu există "fiii necredincioși" și că este o crimă și anticreștin a crede cuvintele Domnului nostru că unii oameni au "de tată pe diavolul". Fără să spună în cuvinte pe față, diavolul ar vrea să nesocotim și să tăgăduim căderea omului, ca și răscumpărarea și întreaga lucrare de ispășire.

227. Această ispitire a fraților de către Adversarul

înșeală astăzi pe mulți și va mai înșeala probabil și pe alții, afară de "cei aleși" (Mat. 24:24). Cei aleși sînt "frații" care calcă pe urmele Domnului și care, în loc să asculte îndemnul Adversarului, ascultă de cuvintele Domnului. Acești "frați aleși", în loc de a se bizui pe propria lor înțelepciune și pe sofismele lui Satan, au încredere în înțelepciunea supremă a lui Iehova și în planurile Sale divine. Toți aceștia sînt "învățați de Domnul" și știu că lucrarea din epoca prezentă este alegerea "fraților" în Christos, încercarea și la urmă gloriificarea lor cu Domnul în împărăția Sa, ca "sămînța lui Avraam" prin care va fi binecuvîntată omenirea. Ei mai știu că nu peste mult va sosi timpul hotărît de Domnul pentru ridicarea mintală, morală și fizică, a omenirii. După cum vedem, "cei aleși" nu pot fi înșelați de nici una din "dovezile" sau sofismele vrăjmașului lor. Mai mult, "frații" nu sînt în necunoștință de uneltirile lui, căci au fost preveniți despre aceasta. Ei își ațintesc privirea la Christos, Autorul credinței lor prin propria Sa jertfire și Desăvîrșitorul ei, care îi va face părtași la înția înviere și la gloria naturii Sale divine.

228. Acestea sînt ispitele fraților și acestea au fost ispitele Căpeteniei lor. El a fost "ispitit în toate ca și noi", și știe cum să ajute pe cei ispitiți, care sînt bucuroși a primi ajutorul Său, în felul cum îl oferă Dînsul - prin învățăturile Cuvîntului Său și prin scumpele Sale făgăduințe. Slăbiciunile moștenite de oameni nu fac parte din ispita Domnului. El n-a avut pofta unui bețiv și nici "frații" Lui nu sînt stăpîniți de aceste ispite. Acei care, prin credință și consacrare, au devenit "frații" Săi și au fost dăruți cu Spiritul Sfînt al înfierii, au pierdut înclinația de a face rău semenilor lor, primind în schimb

o mentalitate (un fel de gândire) nouă - felul de gândire și spiritul lui Christos. Acesta este spiritul unei minți sănătoase, Spiritul Sfânt - spiritul iubirii, care caută înainte de toate voința Tatălui, apoi să facă bine tuturor oamenilor și mai cu seamă celor din casa credinței, după cum le permit împrejurările - Gal. 6:10.

229. Deși în carnea acestor "făpturi noi în Christos", dăruite cu o minte sau voință nouă, mai rămân slăbiciuni moștenite, înclinații spre patimi sau dorințe deșarte, astfel că ei trebuie să fie mereu de pază împotriva acestor slăbiciuni, fiind uneori împinși la o greșală împotriva voinței lor, totuși, aceste slăbiciuni involuntare nu le sînt socotite ca păcate, nici ca faptele "noilor făpturi", ci ca lipsuri ce fac parte din vechea natură; și cîtă vreme noile făpturi se luptă împotriva lor, ele sînt acoperite de ispășirea pentru păcate, făcută de "Căpetenia mîntuirii noastre" (1 Ioan 2:2). Numai "noua făptură" este încercată, ispitită, instruită și pregătită pentru moștenirea cu Christos în împărăția Sa - iar nu trupul de carne, presupus mort.

"Făcut desăvîrșit prin suferințe"

230. "Se cuvenea (din partea Tatălui), în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sînt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvîrșească prin suferințe, pe Căpetenia mîntuirii lor" - Evrei 2:10.

231. Cugetînd mai adînc la aceste cuvinte, vom vedea că Domnul nostru n-a fost făcut desăvîrșit, ca om (căci era), prin cele ce suferi ca om; El nici nu suferise înainte de a deveni om. Înțelesul acestui text scriptural este că Domnul nostru, fiind în lume ca om desăvîrșit, era în toate chipul trupesc al Tatălui Ceresc - adică sfînt,

nevinovat, nepătat și deosebit de păcătoși - dar prin experiențele și suferințele Sale printre oameni, El atinse o altă desăvârșire decât cea dintâi. Una era desăvârșirea Logosului în firea, inima și voința Sa și alta desăvârșirea Sa ca om, deosebit de păcătoși, atunci când se umili pe Sine de bună voie, devenind trup, luând fire omenească. Dar acum, în cea de-a treia experiență, Isus a fost făcut desăvârșit în gloria Sa, în firea Sa divină, la care a fost făcut părtaș. La aceasta din urmă desăvârșire se referă textul nostru.

232. Înălțându-L astfel la gloria, cinstea și nemurirea "naturii divine", Dumnezeu, în nemărginita Sa înțelepciune, găsi cu cale să-L supună la încercări aspre, a căror învingere va desăvârși titlul de Fiu unul născut al Tatălui, spre a împărți cu El toate bogățiile harului divin, pentru ca "toți (oamenii și îngerii) să cinstească pe Fiul cum cinstească pe Tatăl" - Ioan 5:23.

233. În legătură cu aceste încercări ale supunerii Sale față de Tatăl, este bine să amintim că lui Isus I s-a pus înaintea și o bucurie, căci citim: "pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea" (Evr. 12:2). Credem că această bucurie ce-I sta înaintea era:

234. (1) Bucuria de a îndeplini o slujbă care să fie plăcută Tatălui.

235. (2) Bucuria de a mîntui omenirea din păcat și moarte.

236. (3) Bucuria gîndului că prin îndeplinirea acestei mîntuirii va fi socotit de Tatăl vrednic a fi un conducător puternic, Rege și Mare Preot al lumii, precum și bucuria de a descoperi lumii planul divin, ridicînd din păcat și moarte la desăvârșire pe oricine primește condițiile

Noului Legământ.

237. (4) O bucurie pe care I-o făgăduise Tatăl: nu numai de a-Și recăpăta gloria sau poziția spirituală pe care a avut-o lângă Tatăl înainte de a fi creată lumea, ci o glorie mult mai înaltă - aceea de a fi înălțat mai pe sus decât îngerii, "mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere . . . și de orice nume", devenind părtaș la Impărăția universală, alături de Tatăl, la dreapta puterii Sale și părtaș de asemenea la natura divină - viața nemuritoare - Efes. 1:19-23; 4:8-10; Filip. 2:8-11; Evr. 7:26; 10:12,13.

238. Această bucurie ce-I sta înaintea Domnului, depindea de totala Sa supunere față de voința Tatălui. De fapt, Isus totdeauna a fost supus și ascultător, iubindu-L pe Tatăl, dar niciodată n-a fost pus la o astfel de încercare ca cea de acum. Până aici era o plăcere și o înaltă cinste de a împlini voia Tatălui; încercarea de acum, însă, îl supunea la situații umilitoare, dureroase și disperate, care, până la urmă, îl vor duce nu numai la moarte, ci la cea mai rușinoasă moarte - moartea pe cruce. Dar Isus birui această încercare și nu se clătină, nu șovăi cîtuși de puțin, ci dovedi în toate împrejurările, o credință nemărginită în Dreptatea, Iubirea, Înțelepciunea și Puterea Tatălui. Fără să caute ocolișuri Isus răbdă toate împotrivirile și batjocurile păcătoșilor îndreptate contra Sa, ca și celelalte atacuri ale vrăjmașului și, prin suferințe, își desăvârși titlul (dreptul) Său la toate bucuriile ce-I stăteau înaintea. În acest chip a fost El făcut desăvârșit, ca ființă de cel mai înalt grad pe treapta divină. Astfel se adevărea despre Fiul unul născut din Tatăl că "măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut

desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice" - Evr. 5:8-10.

239. Apostolul inspirat explică astfel că Domnul nostru deși nepătat și desăvârșit "Fiu", supus în toate Tatălui Său în condiții favorabile, învătă după aceea să cunoască ce înseamnă a fi supus și ascultător în condiții foarte grele. Incercat astfel și dovedit vrednic de perfecțiune pe cea mai înaltă treaptă (a naturii divine), El fu desăvârșit când Tatăl îl trezi din mormânt și-l sculă la viața glorioasă pentru a-și continua înalta misiune - mai întâi ca Eliberatorul Bisericii care este corpul Său, iar apoi, la timpul convenit, ca Eliberatorul tuturor aceluia care, aduși la cunoștința adevărului, vor asculta de El. Să observăm armonia celor spuse mai sus cu mărturia apostolului Petru: "Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus . . . L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor" - Fapt. 5:30,31.

240. Astfel, Domnul nostru Isus Christos făcu dovada, înaintea Tatălui, înaintea îngerilor și înaintea noastră (a "fratilor" Săi), despre credincioșia Sa neșămurită față de Tatăl și față de principiile guvernării Sale. În acest chip El cinși Legea Tatălui și o făcu respectabilă, arătând că nu era prea aspră și nici mai presus de capacitatea unei ființe desăvârșite - chiar în condițiile cele mai nefavorabile. Noi, ucenicii Săi, ne bucurăm împreună cu toate ființele inteligente supuse Domnului și zicem: "Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda" - Apoc. 5:12.

241. După cum Domnul nostru a fost făcut desăvârșit prin suferințe și este acum glorificat ca și Căpetenia mântuirii noastre, e firesc ca toți acei care vor

fi ostași ai crucii, ucenicii acestei Căpetenii și moștenitorii împărăției împreună cu Dînsul, să fie de asemenea făcuți desăvîrșiți ca "făpturi noi", tot prin suferințe și ispite. Și după cum suferințele prin care Căpetenia noastră fu făcut desăvîrșit ca "făptură nouă" proveneau din împotrivirile lumii, ale cărnii și ale diavolului, precum și din cauza supunerii Sale voinței Tatălui - tot astfel se întîmplă și cu noi. Suferințele noastre nu sînt dintre cele obișnuite de care se împărtășește în oarecare măsură omenirea suferindă ca ființe ale acestei lumi. Suferințele care contribuie la dezvoltarea "noii făpturi" sînt suferințe îndurate de bună voie pentru Domnul, pentru Cuvîntul Său și pentru poporul Său, precum și greutățile prin care trecem ca buni ostași ai lui Christos, silindu-ne a împlini nu propria noastră voință, ci a desăvîrși în noi voința Tatălui Ceresc. Astfel trebuie să umblăm pe urmele Lui, dîndu-ne seama de grija ce ne-o poartă, folosindu-ne de ajutorul Său, la tronul harului divin. Trebuie să avem deplină încredere în făgăduința Sa că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele nostru și că El nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, ci de fiecare dată ne va pregăti și mijlocul de scăpare (Rom. 8:28; 1 Cor. 10:13). La fiecare încercare El ne va da suficient har "ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evr. 4:16). Astfel și acum "frații" Săi se află în încercări spre a fi făcuți desăvîrșiți ca "făpturi noi în Christos" - mulțumind Tatălui care i-a învrednicit să aibă parte "de moștenirea sfinților, în lumină" - Col. 1:12.

Asemănător firii păcatului

242. "Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Christos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile

firii pămîntești, ci după îndemnul duhului. În adevăr, legea duhului de viață în Christos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci - lucru cu neputință legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere - Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimițînd din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare, cu a păcatului, pentru ca porunca (dreptatea) Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul cărnii, ci după îndemnul duhului" - Rom. 8:1-4.

243. Cei ce au susținut că Domnul nostru era un membru păcătos al rasei căzute, s-au folosit de acest text scriptural încercînd să-l dovedească lipsit de logică și de armonie cu celelalte texte. Aceasta spre a dovedi teoria lor care susține că Isus Christos a fost făcut asemănător "cărnii păcătoase" și nu cărnii care nu păcătuiseră - adică nu asemănător lui Adam înainte de a păcătuși. Însă, credem că cugetul apostolului exprimat în acest text este lămurit în mintea cititorului nostru. Domnul nostru Isus Christos, părăsind gloria Sa spirituală, "S-a făcut trup", întocmai la fel cu omul pe care avea să-l mîntuiască, cu rasa umană, care, prin neascultarea primului ei tată, Adam, ajunsese în robia păcatului. Nici cituși de puțin nu se arată aici că Domnul nostru era păcătos. Este ușor de înțeles că dacă Isus ar fi fost păcătos, sau părtaș în oarecare măsură la blestemul care apăsă omenirea, El nu putea fi "jertfa pentru păcat", căci un păcătos nu poate răscumpăra un alt păcătos. Prin legea dreptății divine, "plata păcatului este moartea". Și dacă Domnul ar fi fost atins de păcat, în oricît de mică măsură, El n-ar fi putut plăti prețul pentru răscumpărarea lui Adam, sau al oricărui alt păcătos, și astfel și-ar fi pierdut propria viață.

"El luă asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre"

244. Intr-adevăr, "El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui sîntem tămăduiți" - Isa. 53:4,5.

245. Perfectiunea este contrariul slăbiciunii, iar faptul că Domnul nostru s-a dovedit slab în unele împrejurări, ar putea da de bănuit că Isus nu era perfect, că moștenise unele lipsuri ale rasei căzute. Astfel, fiind pe drumul Golgotei cu crucea în spinare, Isus căzu doborât de greutatea ei, trebuind ca un altul (Simon) să-l ducă mai departe crucea (Mat. 27:32). Ne amintim, apoi, că în noaptea petrecută în rugăciune în grădina Ghetsemani, fiind într-un chin "ca de moarte", "sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sînge" (Luca 22:44). Unele autorități medicale au stabilit că aceasta este o boală care, deși rară, mai lovise și pe alți oameni. Era dovada unei mari slăbiciuni și încordări nervoase. Se pretinde, mai departe, că moartea Domnului nostru pe cruce, producîndu-se mai repede ca de obicei, s-a datorat ruperii inimii Sale (a mușchilor ei), ceea ce s-a dovedit prin faptul că din rana făcută în coastă de sulița ostașului, a ieșit sînge și apă (Ioan 19:34). În tot cazul Domnul nostru (după cei trei ani și jumătate de muncă încordată și obositoare, epuizat de multele vindecări de bolnavi, cărora le transmitea din vitalitatea Sa (vezi Ioan 4:6; Mat. 8:16,17; Marcu 6:30; Luca 6:19; 8:46), nu mai avea deplina vigoare (putere) a lui Adam, primul om perfect, a cărui vitalitate era atît de puternică încît

moartea nu l-a putut doborî decît după o viață de nouă sute treizeci de ani. (La slăbirea vitalității Domnului au mai contribuit probabil și alimentele cu care se hrănea, ca și ceilalți oameni, alimente imperfecte, provenite dintr-un pămînt aflat sub blestem). Oare aceste slăbiciuni ale Domnului, nu dovedesc ele că El era imperfect, că era lipsit de puterile unui om perfect, fiind astfel un om cu defecte (cu lipsuri)?

246. Privite lucrurile superficial, aceasta pare să fie așa. Dar dacă ne lăsăm călăuziți de Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci vom fi în stare să explicăm în chip mulțumitor, atît pentru noi cît și pentru alții, legătura dintre aceste fapte și asigurarea Scripturii că Mîntuitorul nostru era "sfînt, nevinovat, nepătat, și deosebit de păcătoși". Răspunsul la această întrebare îl găsim tot în Sfînta Scriptură. Profetul mărturisește, despre Domnul, că la înfățișare n-avea nimic care să-L facă plăcut sau deosebit de ceilalți oameni păcătoși din rasa lui Adam. Că El era neluat în seamă și, în aparență, se părea că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și, smerit", ca oricare păcătos. Dar profetul arată mai departe că ceea ce se vădea sau se vedea la suprafață nu era realitatea, căci în realitate "El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre" - și nu pentru ale lui proprii, de care era lipsit. Pedeapsa noastră "a căzut peste El". Slăbiciunile Sale erau rezultatul slăbiciunilor și durerilor noastre cu care se încărcase Isus. El a murit fiindcă a luat locul nostru în moarte, în fața Legii Dreptății divine, suferind, El, "Cel drept, pentru cei nedrepti", ca să ne poată aduce la Dumnezeu (1 Pet. 3:18). Vorbind în locul Israelului trupesc, profetul spune: "Noi am crezut că este pedepsit, lovit de

Dumnezeu" și, explicînd că această credință nu era adevărată, spune că pentru nelegiuirile noastre a fost lovit și zdrobit Isus, și împăcarea noastră cu Dumnezeu a fost cîștigată prin chinurile și suferințele Lui, și prin pedeapsa Lui am fost noi vindecați.

247. Evanghelistul Matei ne arată împlinirea acestor profeții, zicînd: "Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvîntul Lui, a scos din ei duhurile necurate, și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre" - Mat. 8:16,17.

248. Majoritatea celor care citesc această relatare nu văd legătura între faptul că, pe de-o parte, Domnul vindeca toate bolile, iar, pe de alta, lua asupra Lui toate neputințele noastre. În general se presupune că Domnul nostru avea o putere de vindecare care nu-L costa nimic, că puterea Sa venea dintr-un izvor spiritual nevăzut, și că putea face tot felul de minuni, fără să simtă nici cea mai mică suferință sau scădere a vieții și puterii Sale proprii.

249. Nu ne îndoim că Mîntuitorul nostru ar fi putut face multe minuni supranaturale prin "puterea Celui Atotputernic", dăruiată Lui cu atîta generozitate, și recunoaștem că Isus a și întrebuițat aceste puteri supranaturale la anumite ocazii - de exemplu cînd a transformat apa în vin și cînd a săturat mîile de oameni în chip miraculos. Totuși, din mărturiile Sfintei Scripturi, înțelegem că vindecările bolnavilor nu erau făcute de Domnul cu ajutorul puterilor supranaturale ce stăteau la dispoziție. Dimpotrivă, cînd vindeca bolnavii, El cheltuia o parte din vitalitatea Sa proprie. Așa că, cu cît numărul celor vindecați era mai mare, cu atît mai

mare era și pierderea vitalității Domnului. Ca dovadă, ea ne amintim de sânnana femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sînge. Mult suferise ea de la doctori și își cheltuise toată averea, fără să simtă nici o ușurare; ba încă, îi era tot mai rău. Nu-i mai rămăsese nimic, decît o credință mare în Isus, despre ale cărui vindecări auzise vorbindu-se, și își zicea în sine: "dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui". Plină de credință "s-a atins de haina Lui". "Și îndată o secăt izvorul sîngelui ei și simți în tot trupul ei că s-a vindecat de boală". Iar Isus simțind în aceeași clipă că o putere ieșise dintr-însul, se întoarse spre mulțime și zise: "Cine s-a atins de hainele Mele?" Ucenicii l-au zis: "Vezi că mulțimea Te îmbulzește, și mai zici cine s-a atins de Mîine?" Și Isus se uită în jurul său să vadă cine a făcut aceasta. Femeia, cînd a văzut, s-a înfricoșat, căci știa ce se petrecuse în ea, "și a venit și s-a aruncat la picioarele Lui, și l-a spus tot adevărul. Dar Isus i-a zis: Fiică, credința ta te-a mîntuit; du-te în pace, și fii tămăduită de boala ta" (Marcu 5:25-34). Să ascultăm și mărturia lui Luca (6:19): "Și tot norodul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere, care-i vindeca pe toți". În acest chip a luat Mîntuitorul nostru bolile omenirii asupra Lui, suferind El durerile noastre. Dîndu-și astfel zi de zi din puterea Lui de viață spre a vindeca pe alții, rezultatul nu putea fi altul decît slăbirea puterii și vitalității Sale proprii. La această cheltuire de putere vitală prin opera de vindecări, trebuie să adăugăm și cheltuirea (sleirea) puterii și sănătății Sale proprii în legătură cu predicile și drumurile Sale obositoare și cu întreaga lucrare a Domnului nostru, din cei trei ani și jumătate a slujbei Sale istovitoare -

Ioan 4:6.

250. Acest lucru nu trebuie să ne mire, dacă ne uităm la propriile noastre experiențe: care fire blîndă nu și-a dat uneori seama de faptul că un prieten poate participa la necazurile prietenului său, ușurîndu-i astfel greutatea ce-l apasă, împărțind cu dînsul prisosul de vigoare vitală și de bună dispoziție? O astfel de influență binefăcătoare și compătimire pentru neputințele altora, depinde, în mare măsură, de gradul de simpatie și de dragostea de care este însuflețit cel ce vizitează pe cei bolnavi și suferinzi. Mai mult decît atît: știm că anumite animale au diferite grade de simpatie. Așa de exemplu, porumbelul, din cauza nevinovăției și blîndeții lui, a fost destinat prin legea mozaică să fie un simbol al Mîntuitorului nostru. Avînd aceste însușiri miloase și blînde, porumbelii sînt aduși uneori în odăile bolnavilor și, de multe ori, au influențe binefăcătoare asupra lor. Probabil, din cauza firii lui miloase, porumbelul ia asupra sa o parte din boală, împărțind astfel cu bolnavul propria sa putere de viață. Acest lucru se arată prin aceea că pasărea se îmbolnăvește (chircindu-și membrele ca de reumatism), pe cînd bolnavul se simte întrucîtva ușurat.

Cum a simțit El neputințele noastre

251. Dacă ne amintim că iubirea și simpatia noastră sînt numai o rămășiță din ceea ce avea omul desăvîrșit acum 6.000 de ani, dacă ne amintim că scumpul nostru Mîntuitor era om desăvîrșit și, ca atare, această însușire a iubirii și milei era deplină la Dînsul; atunci ne putem da seama, întrucîtva, cum era Isus "atins de suferințele noastre". Simpatia (compătimirea) și mila Sa au fost atinse, întrucît firea Sa era fină, desăvîrșită, miloasă - nu

era împietrită, nici otrăvită de egoismul și de păcatul moștenit sau personal. Citim despre Dînsul că era compătimitor și milos față de mulțimea suferindă. Cînd a văzut pe iudei, pe Maria și pe Marta plîngînd din cauza morții lui Lazăr, "Isus S-a înfiorat în duhul Lui" și a plîns (Ioan 11:31-35). Această compătimitoare, departe de a fi dovada unei slăbiciuni de caracter, dovedește tocmai contrariul. Căci un caracter adevărat, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu este brutal și fără inimă, ci blînd, iubitor și milos. Toate acestea ne arată că Acela care a vorbit cum "niciodată n-a vorbit vreun om ca El" (Ioan 7:46), era compătimitor, cum nici un om din neamul căzut al lui Adam nu putea compătimiti cu suferințele și nenorocirile omenirii decăzute.

252. Nu numai atît, dar trebuie să avem în vedere și scopul pentru care a venit Domnul în lume. El n-a venit numai ca să-și manifeste puterea, fără să simtă vreo durere, ci, după cum Insuși a spus: "Fiul omului a venit ca să slujească altora și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți" (Mat. 20:28). Este adevărat că plata păcatului n-a fost suferința, ci moartea. De aceea, suferințele Domnului nostru n-au putut răscumpăra păcatele noastre; era absolut necesar ca El "să guste moartea pentru toți" (Evr. 2:9). De aceea "Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi" (1 Cor. 15:3). Totuși, era potrivit ca Isus, luînd locul păcătosului, "să guste" din tot ce cuprindea blestemul, pedeapsa morții. Și după cum familia umană murise printr-un proces lent de descompunere, adică prin slăbiciune, boală sau neputință, era potrivit ca și iubitul nostru Mîntuitor să treacă prin această experiență. Intrucît Isus nu era păcătos, toate pedepsele păcatului

care apăsau asupra Lui trebuie considerate ca rezultatul ocupării de către Dinsul a locului de păcătos, suferind pentru noi pedeapsa Dreptății divine. Domnul nostru îndeplini aceasta - în ce privește boala, suferința și slăbiciunea - în chipul cel mai bun și mai folositor: El de bună voie își oferea viața zi de zi, în cei trei ani și jumătate de slujbă, dăruind din viața Sa celor ce nu prețuiau cauza faptei Sale și nici harul și iubirea Sa. De aceea este scris: "S-a dat pe Sine însuși la moarte". "Își va da viața ca jertfă pentru păcat" (Isa. 53:12,10). Putem ușor vedea, că de la vârsta de 30 de ani, când se consacră și fu botezat de Ioan în Iordan și pînă la Calvar, Isus își dăruie mereu viața. Vigoarea vieții îl părăsea din ce în ce mai mult, pe măsură ce ajuta pe neputincioși și vindeca bolnavii. Deși toate acestea n-ar fi putut constitui singure prețul răscumpărării noastre, totuși, ele făceau parte din procesul morții, prin care a trebuit să treacă Mîntuitorul nostru, proces care culmină pe Calvar, când Isus strigă: "S-a isprăvit!" și ultima suflare încetă. Era necesar ca Domnul să se jertfească astfel, să-și cheltuiască forțele vieții, spre a putea compătimi cu noi în experiențele procesului de moarte. Și tot așa de necesar era ca mai tîrziu, pe cruce, să experimenteze, măcar pentru o clipă, situația păcătosului în completa lui despărțire de Tatăl Ceresc și lipsit de orice ajutor de sus, atunci când a strigat: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Ca înlocuitorul păcătosului, El trebuia să sufere întreaga pedeapsă a păcătosului; numai atunci jertfa Sa era îndeplinită. Numai după ce a îndurat cu credincioșie toate aceste încercări, prevăzute de Tatăl ca necesare spre a putea deveni "Căpetenia mîntuirii noastre", a putut fi Isus înălțat mai pe sus de

ngerii, de orice stăpînire, de orice putere, la dreapta Tatălui pe Tronul Universului.

253. Toate aceste experiențe prin care tuca Pînl - după dămînta Tatălui - înainte de a-L înălța la dreapta Majestății Sale și de a-L încredința masei lucruse de binecuvîntare a tuturor făcătorilor de pe pămînt, nu erau numai încercări de credințioșie a singurului Sîn Pîn, a Logosului. Sfînta Scriptură ne arată că acestea erau de fapt și pentru a pregăti pe Domnul să acceptămese cu aceia pe care avea să-i mîntuie astăzi; să fie în stare să simpatizeze și să ajute pe toți aceia care au vrut să se întorcă la Dumnezeu printz-fuzul - mai întâi Elacien în această epocă a Evangheliei, iar lumea în epoca următoare Milenară: "ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot valios și vrednic de încredere", "unul care în toate lucrurile e fost ispitit ca și noi", unul care "poate fi legăduitor cu cei neștinuți și răstăruți, fiindcă și el este cuprins de alibiismul". "De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că înțelege pururea ca să mijlocească pentru ei. Și totuși un astfel de Mare Preot ne trebuie: afiat, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri" - Evrei 2:17,18; 4:15,16; 5:2; 7:25,26.

Capitolul VI

Mijlocitorul ispășirii fiul și Domnul lui David

"Isus i-a întrebat: Ce credeți voi despre Christos? Al cui fiu este? Al lui David - i-au răspuns ei. Și Isus le-a zis: Cum atunci David, fiind însuflăt de Duhul, îl numește Domn, când zice: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale? Deci, dacă David îl numește Domn, cum este El fiul lui?" - Mat. 22:41-45.

254. Înainte de toate, trebuie să observăm că această discuție nu se referă la preexistența Domnului nostru, ci numai la legătura Sa cu familia umană, cu care se înrudi, luînd natură umană prin mama sa Maria. Genealogia Mariei, urmărită de Luca, ne duce pînă la David, prin fiul său Natan (Luca 3:31), pe cînd cea a lui Iosif, raportată de Matei (1:6,16), duce și ea pînă la David, prin fiul său Solomon. Faptul că Iosif luă pe Maria de soție și cu dînsa și pe Isus, fiul ei, ca și cînd ar fi propriul său fiu, îl îndreptățește pe Isus a se socoti cu genealogia lui Iosif. Aceasta însă nu era strict necesar, fiindcă, după cum am văzut, și mama Sa se trăgea din David, printr-o altă ramură.

255. Trebuie să observăm, însă, că pretenția

Domnului nostru la tronul lui Israel nu se bazează pe rudenția sau legătura mamei Sale cu Iosif, după cum cred unii. Dimpotrivă, dacă ar fi fost fiul lui Iosif, El ar fi fost lipsit de orice drept la tronul lui David. Căci, deși urmașii lui David la tron coborau pe linia lui Solomon și nu prin cea a lui Natan, totuși, unele scripturi ne arată lămurit că marele moștenitor al tronului lui David nu va veni prin familia regală a lui Solomon. Lămurind acest lucru, vom înlătura definitiv pretenția unora că Domnul nostru ar fi fost fiul adevărat al lui Iosif și al Mariei. Să examinăm deci cu atenție această chestiune.

256. Domnul nostru afirma clar și fără echivoc, că moștenitorul tronului lumii, marele Rege al lui Israel, se va naște din sămânța lui David. Scriptura mai afirmă că, în mod condiționat, El se va naște din neamul donitor al lui Solomon. Dacă aceste condiții vor fi împlinite, atunci El se va naște din acest neam; iar dacă nu, nașterea lui va fi dintr-o altă descendență (filiație) a lui David - fiind atât fiul cât și Domnul lui David. Să ascultăm declarația Scripturii: "Domnul (Iehova) a jurat lui David adevărul, și nu se va întoarce de la ce a jurat: Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău. Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu, și învățăturile Mele, pe care le voi da, vor ședea și fiii lor în veci pe scaunul tău de domnie" - Ps. 132:11,12.

257. "Dacă fiii tăi vor lua seama la calea lor, umblind cu credincioșie înaintea Mea, din toată inima lor și din tot sufletul lor, nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel" - 1 Regi 2:4.

258. Astfel, făgăduința că moștenitorul Impărăției Mesiarice se va trage din Solomon și urmașii săi, era asigurată numai cu condiția de a fi credincioși față de

Dumnezeu. Deci, este limpede că necredințioșia lor va avea ca rezultat înlăturarea urmașilor lui Solomon de la tronul lui Israel. Acum se naște întrebarea: oare Solomon și urmașii săi, care s-au succedat pe tronul lui Israel, au păzit ei cu scumpătate aceste sfaturi divine? Au luat ei seama la căile lor, umblind cu credințioșie înaintea lui Dumnezeu, din toată inima și din tot sufletul lor? Dacă nu, atunci ei nu pot fi considerați spița neamului strămoșesc al lui Mesia.

259. Răspunsul la această întrebare îl găsim în Sfânta Scriptură. Într-însa vom afla că Solomon și urmașii lui la tron au încetat, după un timp, să umble în așezămintele dumnezeiești, astfel că această ramură a lui Solomon fu tăiată, iar Mesia S-a născut dintr-o altă ramură a lui David. Să ascultăm cuvintele Scripturii: "Domnul s-a mâniat pe Solomon, pentru că își abătuse inima de la Domnul (Iehova) Dumnezeul lui Israel . . . și Domnul a zis lui Solomon: Fiindcă ai făcut așa, și n-ai păzit legământul Meu și legile Mele pe care ți le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău. Numai, nu voi face lucrul acesta în timpul vieții tale, pentru tatăl tău David, ci din mâna fiului tău o voi rupe. Nu voi rupe însă toată împărăția, voi lăsa o seminție fiului tău, din pricina robului Meu David, și din pricina Ierusalimului, pe care l-am ales" - 1 Regi 11:9-13.

260. Istoria arată că zece seminții s-au rupt (s-au dezbinat) de casa domnitoare a lui Solomon, imediat după moartea acestuia, și n-au voit să urmeze pe Roboam, fiul și urmașul la tron al lui Solomon. Să ascultăm însă Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la seminția lui Iuda și Beniamin, care au rămas un timp credințioși lui Solomon, alăturîndu-se astfel la Impărăția

antitipică promisă și la marele ei rege - Mesia. Ultimii trei regi din neamul lui Solomon, care au șezut pe tronul său au fost Ioiachim, fiul său Ioiachin (numit și Ieconia și Conia) și Zedechia, fratele lui Ioiachin. Să citim sentința Domnului (Iehova) împotriva acestor regi și asigurarea că nici unul din urmașii lor nu va mai ajunge pe tronul Împărăției Domnului: "Pe viața Mea, zice (Iehova) Domnul, că, și chiar dacă Ieconia (Ioiachin), fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, ar fi un inel de pecetluit în mîna Mea cea dreaptă, te-aș scoate și de acolo . . . Este un vas disprețuit, sfărîmat, acest Ieconia? Este el un lucru, căruiia nu-i dai nici un preț? Pentru ce sînt aruncați, oare, el și sămînța lui, și azvîrliți într-o țară, pe care n-o cunosc? Țară, țară, țară, ascultă glasul Domnului! Așa vorbește (Iehova) Domnul: Scrieți pe omul acesta ca lipsit de copii, ca un om căruiia nu-i va merge bine toată viața lui; căci nici unul din urmașii lui nu va izbuti să șadă pe scaunul de domnie al lui David și să domnească peste Iuda" - Ier. 22:24-30.

261. "De aceea, așa vorbește (Iehova) Domnul, despre Ioiachim, împăratul lui Iuda: nici unul din ai lui nu va șede pe scaunul de domnie al lui David" - Ier. 36:30.

262. Cu privire la Zedechia, citim: "Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai cînd nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul (Iehova) Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decît la venirea Aceluia (corect: Ea va rămînea răsturnată, pînă va veni Acela) care are dreptul

la ea, și în mîna căruia o voi încredința" - Ezech. 21:25-27.

263. Nimeni nu poate pretinde o dovadă mai categorică și mai precisă că Mesia nu poate fi așteptat din linia lui Solomon, căci toate drepturile și pretențiile acestor urmași au fost anulate, din cauza neascultării și nelegiuirii lor față de Dumnezeu. Astfel, susținerea că Domnul nostru ar fi fost fiul lui Iosif, moștenind drepturile Lui prin Iosif, este neîntemeiată și falsă, pentru că nici un om din acest neam nu va șede, niciodată, pe tronul Domnului.

264. Această schimbare de drept la domnie, de la ramura lui Solomon la o altă ramură din casa lui David, este profetită, după cum citim: "Iată vin zile, zice Domnul, cînd voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți . . . și va face dreptate . . . În vremea Lui, Iuda va fi mîntuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și Iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră" ("Iehova, Mîntuirea noastră" - Nițulescu) - Ier. 23:5,6.

265. Maria, mama lui Isus, pare să fi înțeles acest cuget, sau a fost inspirată de Spiritul Sfînt, cînd a rostit, în chip profetic, cîntecul de mulțumire, menționat de Luca (1:46-55): "El (Domnul-Iehova) a risipit gîndurile pe care le aveau cei mîndri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămînzi i-a săturat de bunătăți, și pe cei bogați i-a scos afară cu mîinile goale".

266. Aici familia favorizată a lui Solomon este diametral opusă familiei smerite (modeste) a lui Națan. Diadema și coroana au fost schimbate, luate de la Zedechia și Solomon, spre a fi date celui în drept -

amurii îndreptățite din "rădăcina lui David".

267. Am văzut cum Isus este ramura sau "fiul lui David" prin firul conducător al genealogiei Sale, care se împacă perfect cu Sfânta Scriptură. Să vedem acum în ce înțeles este El Domnul lui David. Cum poate fi Isus atât fiul cât și Domnul lui David?

268. În nici un caz Isus n-a fost Domnul lui David, fiind era ființă spirituală, înainte de a deveni trup și a locui între noi, după cum n-a fost nici ramura, nici fiul lui David înainte de a se naște ca om. Domnul nostru Isus Christos deveni Domnul sau Stăpînul lui David, cât și Domnul tuturor, prin marea operă cu care a fost însărcinat ca Răscumpărătorul și Ispășitorul tuturor. "Căci Christos pentru aceasta a murit și a înviat ca să dobîndă stăpînire și peste cei morți și peste cei vii" - Rom. 14:9.

269. Este adevărat că Logosul putea fi numit "Domn", adică unul cu mare autoritate, după cum chiar este El numit un Dumnezeu (un puternic și influent). Tot astfel omul Isus Christos poate fi numit Domn, și chiar a fost numit astfel de către ucenicii Săi, după cum scriem: "Voi Mă numiți "Învățătorul" și "Domnul" și bine ziceți, căci sînt" (Ioan 13:13). Ca trimis (sau sol) special al Legămîntului, pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume ca s-o mîntuiască, și pe care Tatăl L-a cinstit zicînd: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc toată plăcerea Mea" - era absolut potrivit ca toți care vedeau măreția Sa, măreția Fiului unul-născut, plin de har și de adevăr, să-L cinstească, să-L respecte și să-L adore ca pe înaltul Reprezentant al Tatălui. Însă, după cum ne arată apostolul în textul citat mai sus, există un înțeles deosebit și special în felul cum Domnul nostru Isus

deveni Domnul și Invățătorul nostru prin moartea și învierea Sa.

270. Acest înțeles particular al devenirii lui Christos ca "Domnul tuturor" - având "stăpânire și peste cei morți și peste cei vii" - este în legătură vitală cu marea Sa operă de Mijlocitor al omenerii. Este însuși scopul pentru care Isus deveni om. Starea omenerii, depravată și "vîndută păcatului", prin neascultarea lui Adam, era disperată. Eliberarea din aceste nenorociri se putea face numai cu respectarea legii dreptății divine, care cerea ca osînda ce fusese rostită împotriva lui Adam și a urmașilor săi să fie în întregime împlinită. Rаса umană trebuia răscumpărată din puterea păcatului (moartea), și Christos deveni totuși cumpărătorul, posesorul ei, "Domnul tuturor". Și totuși în acest scop "S-a dezbrăcat pe sine însuși" de gloria existenței sale spirituale "și a luat un chip de om", devenind "omul Isus Christos". Iar mărtoria Scripturii spune că El de bună voie "S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare" pentru rasa condamnată în Adam. Astfel, întreaga lume fu cumpărată cu prețul vieții umane a lui Christos. Iar sarcina împărăției lui Christos este de a dăruia familiei omenești toate drepturile și privilegiile fiilor lui Dumnezeu - pierdute în Eden și răscumpărate pe Calvar. În acest scop deveni Mîntuitorul nostru "Domnul" și posesorul lor. Astfel, prin moartea Sa, Christos deveni Domnul lui David, care era un membru al rasei răscumpărate cu singele Său prețios.

"Rădăcina și sămînța lui David" - Apoc. 22:16

271. După trup, Domnul nostru Isus era, prin mama Sa, fiul (ramura) lui David. Iar, ca urmare a jertfirii vieții

Sale nevinovate, El deveni "Rădăcina" (și "Domnul") lui David. "Rădăcina" lui David înseamnă originea, izvorul vieții și dezvoltării lui David. Când și cum deveni Christos "rădăcina" sau tatăl lui David? Fără îndoială, nu înainte de a deveni trup; dar când "S-a făcut trup", S-a înrudit cu rasa lui Adam, prin mama Sa (Evr. 2:14-18). Prin această înrudire cu rasa umană, El deveni "ramura", și nu "rădăcina" lui David. Când și cum deveni El "rădăcina"? Fără îndoială, în același chip și în același timp când deveni Domnul lui David: adică prin moartea Sa, prin care El cumpără dreptul la viață pentru Adam și întreaga sămânța sa, deci și pentru David; iar timpul fu atunci când a fost sculat dintre morți, ca Mântuitorul lui Adam, Mântuitorul neamului omenesc, deci și Mântuitorul lui David.

272. Vedem, așadar, că nu Logosul preuman și nici omul Isus Christos au fost "Rădăcina" și "Domnul" lui David, ci Isus Cel înviat. Când David, vorbind "mînat de Spiritul Sfînt", îl numea pe Isus Christos "Domnul meu", el nu se referea la Isus cel consacrat, la omul Isus Christos, care era pe cale de a-și mistui jertfa pe Calvar, ci la Isus "biruitorul", la "Domnul vieții și al slavei", la "Cel întîi născut din morți", "Domnul împăraților pămîntului" (Apoc. 1:5). Despre El zice apostolul Petru că "L-a înviat a treia zi" și că "El este Domnul tuturor". Iar apostolul Pavel mărturisește că la a doua Sa venire El se va prezenta ca "Împăratul împăraților și Domnul domnilor" - 1 Tim. 6:15.

"Al doilea Adam"

273. Din cauza neascultării sale, Adam, tatăl rasei umane, n-a putut transmite familiei sale "chipul și

asemănarea lui Dumnezeu", pe care le avea el când a fost creat. Astfel, el nu pierdu numai viața sa proprie ci și viața veșnică a urmașilor săi și dreptul la această viață, transmitându-le moștenirea păcatului, a stricăciunii, a slăbiciunii și a morții. Logosul fu făcut "fire pămîntească", ("carne"), "Omul Isus Christos", spre a putea deveni "al doilea Adam", care va lua locul celui dintîi, nimicind sau anulînd (desființînd) fapta lui și dăruindu-i, lui și rasei sale (acelora care vor primi condițiile divine) "viață mai îmbelșugată, viață veșnică în condițiile ei favorabile, pierdută prin nesupunere.

274. Este o mare greșeală a se crede că "omul Isus Christos" a fost cel de al doilea Adam. Apostolul Pavel lămurește aceasta, zicînd: "Al doilea Adam este Domnul din cer" (1 Cor. 15:45,47) - adică Acel Domn care va veni din cer ca Tată al rasei lui Adam, pe care a salvat-o cu sîngele Său prețios, vărsat pe Calvar. Scopul celei de a doua veniri este ridicarea ornenirii printr-un proces de restituire, redîndu-i-se viața veșnică și toate privilegiile și binecuvîntările pierdute prin întîiul Adam. Conform planului divin, timpul dela întîia pînă la a doua venire a Domnului nostru este destinat alegerii unei clase ai cărei membri au fost hotărîți mai dinainte "să fie asemenea chipului Fiului Său" (Rom. 8:29). Această clasă are diferite denumiri, ca: "Preoția Impărătească", "Corpul" sau "Biserica lui Christos", "turma mică", "Mireasa lui Christos", "Soția Mielului" și e chemată să moștenească împreună cu Isus toate binecuvîntările și slujbele Impărăției.

275. Așadar, marea lucrare din viitor, din epoca Mileniului, scopul însuși al domniei lui Christos, este exprimat și cuprins în cuvîntul "innoire". Lumea a fost

concepută odată prin tatăl Adam, însă n-a putut avea viață; ea a fost concepută numai spre păcat și osînda morții. Însă noul Tată al rasei, al doilea Adam, aduse prin lucrarea Sa o "înnoire" generală (totală). Vremea acestei înnoiri este clar arătată de Domnul în cuvintele Sale către apostoli, ca fiind epoca Milenară a domniei Sale: El zise: "Adevărat vă spun că, atunci cînd va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, cari M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece semînții ale lui Israel". (Mat. 19:28). Faptul că Biserica, aleasă în această epocă a Evengheliei, trece printr-o "înnoire", se recunoaște de toți cercetătorii Bibliei, dar cei mai mulți au trecut cu vederea că o altă înnoire, deosebită de aceasta, este pregătită pentru întreaga omenire. Aceasta nu înseamnă că toți vor fi înnoiți pe deplin, ci numai că toți vor avea ocazia de a încerca înnoirea, dacă se vor folosi de ea în mod sincer și drept.

276. Aici e un loc potrivit să observăm marea deosebire ce există între înnoirea Bisericii și înnoirea lumii. În cazul Bisericii, "mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși" să devină "făpturi noi în Christos", "părtași la natura divină". După cum am văzut însă, înnoirea lumii nu este spre o natură nouă, ci numai o ridicare din nou la natura umană perfectă.

277. După cum citim: Omul dintîi, Adam, a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întîi vine nu ce este duhovnicesc, ci, ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintîi este din pămînt, pămîntesc; omul al doilea este din cer" (1 Cor. 15:45-47). Intr-adevăr, cînd se afla

în trup, Domnul nostru Isus Christos se identifică cu întâiul Adam și cu rasa umană, prin sămînța lui Avraam, și "a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii . . . pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți" (Evr. 2:9). Dar după ce a îndeplinit acest scop, El fu înviat din morți ca părtaș la natura divină, ca Răscumpărătorul neamului omenesc, din care acum nu mai făcea parte, devenind "Domnul din cer", al doilea Adam, "un duh dătător de viață".

278. Întâiul Adam era "rădăcina" originară din care se trăgea întreaga familie omenească; deci și Domnul nostru Isus după trup, fiul Mariei, fiul lui David, fiul lui Avraam, era și El o ramură din Adam. Prin jertfirea vieții Sale de om, El nu numai că a cîștigat drept răsplată natura divină, ci totodată cumpără întreaga rasă, împreună cu dreptul lui Adam ca "tată" sau "rădăcina" rasei. Astfel prin cumpărarea locului și a drepturilor lui Adam, Domnul nostru este o ramură nouă, pregătită să dea viață nouă omenirii - adică lui Adam, lui Avraam, lui David și fiecărui membru sau ramură din familia omenească vîndută păcatului, care va dori s-o cîștige (s-o primească) în condițiile Noului Legămînt.

279. Astfel, cum este prima lucrare a Domnului pentru Biserica Sa, tot așa va fi lucrarea Sa următoare pentru toți oamenii (care o vor primi) în timpul Mileniului. Prima Sa lucrare pentru Biserică, în epoca Evengheliei, este îndreptățirea spre viață (umană) în armonie cu Dumnezeu și în prietenie cu Dînsul. Este aceeași viață de care se bucura omul perfect Isus înainte de a se consacra spre moarte prin botez (devenind Christosul, Unsul); și este aceeași viață de care se bucura omul perfect Adam, înainte de a păcătui.

280. Domnul nostru se aseamănă pe Sine și Biserica Sa cu vița de vie. Adam și urmașii săi au fost vița și mlădițele originare; fiind însă atacați de otrava (virusul) păcatului, ei n-au produs roade perfecte, ci degenerate, lipsite de viață. Domnul nostru Isus Christos deveni o mlădiță nouă - altoită în vița lui Adam și aduse roade noi, deosebite. Vița de vie are o însușire particulară: dacă mlădițele ei sînt îngropate în pămînt, ele devin rădăcini. Tot astfel Domnul nostru, mlădița altoită în vița lui Adam, fu îngropat în pămînt și încetă a mai fi o mlădiță, devenind rădăcină. Astfel, în decursul acestei epoci Evanghelice, membrii Bisericii Sale sînt mlădițe altoite într-Însul și au ca rod sfințenia - viața cea nouă fiind trasă din El (Rom. 6:22). Însă toate mlădițele acestei epoci, nu numai că trebuie să aducă "multă roadă" ca și Dînsul ("Vița"), dar mai trebuie ca în cele din urmă să fie "îngropate", devenind părți ale "Rădăcinii", care, în epoca Mileniului, va înviora (însufleți) și va întreține cu viață rasa omenească înnoită - Ioan 15:1-8.

281. Rădăcina stricată, Adam (și Eva, ajutoarea lui) a zămislit familia omenească în robia păcatului și a morții. Al doilea Adam, Christos Capul (și Mireasa Sa ca ajutoare), cumpărînd drepturile celui dintîi, vor fi gata să "înnoiască" pe toți cei supuși și ascultători. Aceasta se numește "așezare din nou" sau restatornicire (Fapte 3:19-21) - a reda celor vrednici toate privilegiile și binecuvîntările pămîntesti pierdute prin întîiul Adam, pentru ca "vița Domnului", omenirea reînnoită, să poată aduce "multă roadă", spre lauda și slava lui Dumnezeu. Trebuie să reamintim, însă, că acest privilegiu de a deveni "rădăcină" este limitat la Christos (Cap și corp), la cei "aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu

Tatăl" în decursul acestei epoci a Evangheliei (1 Pet. 1:1,2). David și alți eroi ai credinței din vechime nu pot deveni părți din "Rădăcină", după cum nu vor putea nici credincioșii din epoca Mileniului. Totuși, toți vor fi mulțumiți ajungând în asemănarea Sa - fie pămîntească, fie cerească. Omenirea va avea privilegiul să ajungă în asemănarea omului desăvîrșit Isus Christos, "mlădița" sfîntă, în timp ce Biserica, "Mireasa" Sa, "Corpul" Său, preoții Săi credincioși, care acum "împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos" și se fac "asemenea cu moartea Lui", vor ajunge la chipul și asemănarea Sa cerească - 1 Cor. 15:48,49; Filip. 3:10; Col. 1:24; Evr. 11:39.

"Părintele veșnicilor"

282. "Și îi vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu puternic, Părintele veșnicilor, Domn al păcii" - Isa. 9:6.

283. Am văzut, deja, în ce chip I se potrivește Domnului nostru Isus Christos titlul de "Dumnezeu puternic". Puțini vor tăgădui că El este într-adevăr "Minunat" în întreaga familie a Tatălui Cerească. Nimeni nu va tăgădui că El este un "Sfetic" înțelept și un Invățător. Tot astfel, deși Impărăția Sa se va stabili printr-un mare timp de strîmtoare (care va nimici stările și împrejurările rele din prezent), totuși, nimeni nu va tăgădui că Domnul nostru este "Domnul păcii", care va așeza pe pămînt o pace trainică, veșnică, bazată pe dreptate și în armonie cu caracterul și planul dumnezeiesc. Vom examina acum, pe scurt, titlul "Părintele veșnicilor", care este tot atît de semnificativ și I se potrivește tot atît de bine Domnului Isus Christos ca și celelalte.

284. Acest titlu nu este în contradicție, cum susțin

unii, cu alte texte scripturale care mărturisesc că Iehova este "Părintele veșnic". Dimpotrivă, Sfânta Scriptură arată clar înțelesul particular al acestui titlu, care va fi atribuit Domnului nostru la a doua sa venire; El va fi Părintele neamului omenesc reînnoit sau regenerat în epoca Mileniului. Considerat astfel, acest titlu nu este decât echivalentul celorlalte titluri amintite mai sus.

285. Întrucât Domnul nostru Isus Christos a "cumpărat" lumea cu prețul vieții Sale proprii, devenind astfel Domnul și Înnoitorul ei, Dătătorul ei de viață, și întrucât înțelesul principal al cuvântului "tată" înseamnă "dătător de viață", Domnului nostru nu i se putea dăruia un titlu sau nume mai potrivit cu funcția Sa decât acela de "Părintele vecinicilor", spre a ilustra marea Sa lucrare în legătură cu lumea, care se află acum pe punctul de a fi înnoită. Lumea își va primi viața direct de la Domnul nostru Isus Christos, care, potrivit planului divin, o cumpără și plătește pentru ea prețul întreg. Totuși, după terminarea lucrării de restaurare a tuturor lucrurilor, lumea înnoită va recunoaște pe Iehova ca izvorul etern al vieții și al binecuvântărilor, Autorul mărețului plan de mântuire împlinit de Domnul nostru Isus Christos - Slăvitul Părinte și Domn al tuturor - 1 Cor. 15:24,28; 3:23; Mat. 19:28.

286. În deplin acord cu aceasta se află și mărturia profetică, ce timp de veacuri a ținut în nedumerire pe cei înțelepți și pe cei simpli, pe cărturari ca și pe cercetători, și anume:

"Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara" - Ps. 45:16

287. Patriarhii și profeții, mai ales cei ce se aflau pe

linia genealogică a Domnului Isus, prin mama Sa Maria, au fost timp îndelungat cinstiți cu numele de "părinți", părinți ai lui Mesia - chiar așa cum mărturisește textul citat mai sus, că David este "rădăcina" din care se va ivi Mesia, "mlădița" cea dreaptă și că Mesia va fi fiul lui David. Toate acestea vor fi schimbate însă, când Biserica, corpul lui Christos, va fi întregită și unită cu gloriosul ei Cap, Isus, care, ca "Părinte veșnic" al oamenilor, va începe "reînnoirea" sau regenerarea lumii. Și atunci, aceia care au fost înainte "părinți" Săi, vor fi acum copiii Săi. Avraam, Isaac, Iacov, David și toți credincioșii din vechime, n-au avut nici unul viața în sensul adevărat al cuvântului; ei erau toți membri ai rasei condamnate la moarte. Iar când Isus va lua stăpânirea asupra oamenilor, ca "sămînța lui Avraam" și a lui David, El nu va fi numai Stăpînul lumii în general, ci și al "părinților", al strămoșilor Săi după trup. Căci El pe toți i-a "cumpărat" și nimeni nu poate cîștiga viață deplină și desăvîrșită decît prin El. "Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața" (Ioan 3:36). Este deci adevărat că, la timpul convenit, toți vor fi treziți din somnul morții, spre o nouă viață, de către "Dătătorul vieții", Christosul glorificat, care va fi astfel Tatăl sau Părintele lor.

288. În legătură cu aceasta amintim că Sfînta Scriptură ni-L arată și pe Tatăl Cereșc ca Acela care concepu înnoirea Bisericii, Mireasa lui Christos. Să cităm cîteva mărturii ale apostolilor: "Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos . . . ne-a născut (conceput)" (1 Pet. 1:3), "sîntem născuți (concepuți) din Dumnezeu" (1 Ioan 5:18,19). "Pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl" (1 Cor. 8:6). El a trimis în noi spiritul

său "de înfiere, care ne face să strigăm: Așa! adică: Tată" (Rom. 8:15). "El de bună voia Lui, ne-a născut (conceput) prin Cuvîntul adevărului", ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui" (Iac. 1:18). Domnul nostru Isus Christos mărturisi același lucru, după învierea Sa, zicînd: "Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru" - Ioan 20:17.

289. În adevăr, tot ceea ce privește Biserica ne arată că credincioșii din epoca Evangheliei nu sînt copiii lui Christos, ci, copiii Tatălui Său, concepuți de Spiritul Sfînt de către Tatăl spre natură divină, destinați a fi "moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El" - Rom. 8:17.

290. Dimpotrivă, însă, ni se arată clar că rudenia noastră cu Christos este o rudenie de "frați" și nu de fii. Vorbînd de membrii Bisericii, apostolul Pavel spune: "Lui (Isus) nu-i este rușine să-i numească frați". Iar psalmistul, profetizînd, zice: "Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării". Iar Isaia zice: "Tată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul (Iehova)". Aceștia sînt "fiii numeroși", pe care Tatăl voiește să-i ducă în glorie, sub conducerea Căpeteniei mîntuirii lor, Isus Christos. Tot în legătură cu membrii Bisericii mai citim că, prin învierea Sa, Domnul nostru Isus este "Cel înfiți născut dintre mai mulți frați" - Evr. 2:10-13; Ps. 22:22; Isa. 3:18; Rom. 8:29.

291. Această măreață lucrare de înnoire a lumii în general este, zicînd așa, "aminată" pînă cînd "Corpul", Dătătorului de viață, va fi întregit, pînă cînd "frații" vor fi primiți ca "fii" în glorie, împreună cu Domnul și Mîntuitorul lor. Deci, privind mîntuirea lumii care este

în Isus Christos, mîntuire cumpărată cu sîngele Său prețios, putem vedea dreptul Său la titlul și slujba de Dătător de viață și Tată al întregii rase adamice, care va primi binecuvîntările restatornicirii sub condițiile Noului Legămînt. Numai astfel putem vedea cum Domnul nostru Isus putea fi atît "rădăcina" cît și "ramura" (mlădița) lui David - fiind în același timp și Fiul și Tatăl sau Domnul lui David.

292. Aici este potrivită întrebarea: cum se poate ca membrii Bisericii aleși în epoca Evangheliei, care din fire sînt și ei "fiii neascultării" ca și ceilalți (Efes. 2:2) și care, de asemenea, trebuie să primească iertarea păcatelor prin meritul Slăvitului Ispășitor, să fie atît de deosebiți și despărțiți de lume încît să poată fi numiți "fii ai lui Dumnezeu", în timp ce lumea este numită "fiii lui Christos?"

293. Deosebirea stă în faptul că oamenii nu numai că au drept la viață umană cumpărată de Isus Christos, dar cei supuși și ascultători vor și cîștiga această viață, în mod treptat, în epoca Milenară. Pe cînd Biserica, nu primește restituirea vieții umane pe care Domnul ei a cumpărat-o pentru dînsa. Credincioșilor din epoca Evangheliei, îndreptățirea la viața umană le este numai socotită - nu este reală. Acest procedeu are de scop ca membrii Bisericii să poată jertfi drepturile și privilegiile lor umane în slujba adevărului divin, primind în schimb făgăduința de a fi părtași la natura divină.

294. Viața și binecuvîntările pămîntești au fost pierdute prin neascultarea lui Adam și recîștigate pentru toți oamenii de către Domnul nostru Isus Christos. Inșă membrii Bisericii, Corpul sau "Mireasa" lui Christos, sînt chemați dintre oameni ca o clasă specială, aleasă

pentru a fi moștenitoare cu Isus Christos, Domnul și Mântuitorul ei. Și după cum Omul Isus Christos se aduse pe Sine ca o jertfă umană perfectă, fiind apoi răsplătit cu natura divină, tot astfel și credincioșii din epoca Evangheliei se pot aduce pe ei înșiși - ființa lor umană imperfectă, dar îndreptățită și socotită ca atare - ca jertfă pe altarul Domnului. Făcînd așa, ei sînt "unși" (concepuți) cu Spiritul Sfînt pentru a fi "făpturi noi în Christos", "fii ai Celui Prea Înalt", și recunoscuți (considerați) ca "frații" lui Christos, membri ai "preoției împărătești" al cărei Cap este Isus, Marele Preot.

295. Aceștia se trag de la Tatăl, nu de la Fiul, cum va fi cazul cu lumea în epoca Mileniului (vezi Ioan 6:44; 12:32). Aceia, pe care Tatăl îi atrage la Christos, sînt primiți de Christos ca "frați" și-i ajută să poată umbla pe urma pașilor Săi, pe "calea îngustă" a jertfirii, pînă la moarte. Astfel, ei au privilegiul de a muri cu Dînsul și de a fi socotiți ca părtași la jertfa Sa, vrednici a moșteni cu El Impărăția și a participa la marea lucrare de binecuvîntare a lumii, dăruind viața veșnică pămîntească la toți aceia care vor voi s-o primească. Apostolul Pavel ne spune că membrii Bisericii "împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica" - suferind cu El, ca să poată și domni cu El (Col. 1:24; 2 Tim. 2:12). Astfel, situația Bisericii este cu totul deosebită de cea a lumii în general, după cum și chemarea ei este o chemare înaltă, o chemare cerească, la carei răsplată va fi natura divină.

296. Aceasta este "taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile", ce formează "cheia" fără care este cu neputință a înțelege făgăduințele și profetiile Cuvîntului lui Dumnezeu (Col. 1:26). Tatăl Ceresc a plănuit crearea

rasei umane, "puțin mai pe jos decât îngeri", pămîntească și corespunzătoare condițiilor pămîntești ale grădinii Edenului. El a văzut însă mai dinainte căderea și rezultatele ei, precum și ocazia de a-și manifesta dreptatea, iubirea, înțelepciunea și puterea. După cum Dumnezeu a rînduit mai dinainte ca Fiul Său unul născut, Logosul, să aibă ocazia de a-și dovedi credincioșia față de Tatăl și față de principiile dreptății, devenind Mîntuitorul omului și moștenitorul tuturor bogățiilor harului divin, ca să aibă înfîietatea în toate lucrurile - tot astfel a hotărît El ca, înainte de ridicarea din păcat și moarte a omenirii de către Mîntuitorul ei, să aleagă dintre oameni o "turmă mică", asemănătoare la caracter cu chipul Fiului Său Unul născut, spre a fi moștenitoare cu El și conlucrătoare cu El în Impărăție, pe o treaptă de glorie mult superioară îngerilor, puterilor, stăpînirilor, și oricărui nume ce există.

297. Potrivit cu aceasta, apostolul Petru mărturisește că sîntem "aleși . . . după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul" (1 Pet. 1:1,2), iar apostolul Pavel întărește aceasta zicînd: "Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întîi născut dintre mai mulți frați" (Rom. 8:29). Apoi El dorește ca ochii înțelegerii noastre să fie luminați, ca să pricepem care este nădejdea chemării și bogăția moștenirii noastre, și care va fi dărnicia puterii Lui "față de noi credincioșii". Mai departe ne arată că îndurarea lui Dumnezeu a fost bogată față de noi, deși noi n-am făcut nimic spre a o merita; căci, "măcar că eram morți în gregelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Christos (mîntuiți prin

har). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Christos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Christos Isus. Căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" - Efes. 1:17-19; 2:4-10.

Capitolul VII

Mijlocitorul ispășirii "Fiul omului"

298. Intre numeroasele titluri ale Domnului nostru și unul din cele mai des folosite de Dînsul este acela de "Fiul omului". Unii au presupus că prin această denu- mire Domnul confirma că El ar fi fiul lui Iosif. Această presupunere este însă greșită, deoarece Isus n-a recu- noscut niciodată pe Iosif de tată al Său. Chiar dimpo- trivă, vom vedea că acest titlu și-L aplică nu numai cu privire la viața sa pămîntească, ci și cu privire la glori- și situația Sa din prezent. Pornind de la acest fapt, unii au ajuns la cealaltă extremă, pretinzînd că acest titlu arată că Domnul nostru este acum un om în cer, că El deci, posedă încă firea pămîntească. Ne vom strădui să dovedim că aceasta este o greșeală, o presupunere fără temei, o înțelegere cu totul greșită a expresiei "Fiul omului". Trebuie să mai știm că acest cuget este cu totul contrar de ceea ce învață întreaga Scriptură. Intr-adevăr: Sfînta Scriptură învață clar că înjosirea Domnului nostru, de la natura spirituală la natura umană, n-a fost pentru totdeauna, ci vremelnică, în unicul scop de a salva omenirea, de a putea plăti prețul răscumpărării cerut de Dreptatea Divină. Cînd, însă această misiune a Sa fu terminată, cu un devotament și o credincioșie deplină față de Tatăl, El fu numaidecît înălțat, nu numai la gloria Sa preumană, la gloria pe care o avea la Tatăl

înainte de a fi lumea (Ioan 17:5), ci la o glorie mult mai înaltă, mai presus de îngeri, "de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere", la locul cel mai apropiat de Tatăl și la natura nemuritoare divină - Evr. 2:9; 10:12; Efes. 1:20,21; Ioan 5:26.

299. Vom cita acum câteva texte în care Domnul nostru se servește de acest titlu:

"Fiul omului va trimite pe îngerii Săi" - la vremea "secerișului" epocii Evanghelice - Mat. 13:41.

"Așa va fi și venirea (parousia, prezența) Fiului omului" - la sfîrșitul acestui veac - Mat. 24:27,37.

"Cînd va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri" - Mat. 25:31.

"Se va rușina și Fiul omului, cînd va veni în slava Tatălui Său" de cei ce s-au rușinat de El - Marc. 8:38.

"Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-se unde era mai înainte?" - Ioan 6:62.

"Afară de Cel ce S-a pogorît din cer, adică Fiul omului" - Ioan 3:13.

300. Aceste scripturi identifică pe Fiul omului cu Domnul mării și cu omul Isus Christos, care s-a jertfit pe Sine, cît și cu Logosul preuman, care coborî din cer și luă trup omenesc. Evreii nu se cugetau că "Fiul omului" înseamnă fiul lui Iosif, sau fiul unui alt om de la care primise viața. Aceasta rezultă din întrebarea lor: "Cum zici Tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiu al omului?" (Ioan 12:34). Evident, ei au identificat expresia "Fiul omului" cu Mesia lor, pe care îl așteptau, bazîndu-și speranțele mai cu seamă pe profeția lui Daniel (7:13,14): "M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca Fiu al omului; a înaintat spre Cel

îmbătrînit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpînire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpînirea Lui este o stăpînire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”.

301. Domnul nostru S-a identificat pe Sine cu această descriere profetică, în Apocalipsa 14:14, unde este la fel înfățișat ca unul "care semăna cu un Fiu al omului", avînd pe cap "o cunună de aur, iar în mîna o seceră ascuțită" - Secerătorul acestui veac al Evangheliei.

302. Deși avem destule dovezi că acest titlu nu se referă nici cîtuși de puțin la fiul lui Iosif, totuși se ivește întrebarea: de ce Domnul nostru Și-a ales un astfel de titlu, această denumire? Avea El un motiv temeinic să aleagă pentru Sine acest titlu special, să întrebuițeze această denumire?

303. Dacă înțelegem că fiecare din titlurile și denumirile aplicate Domnului nostru are o însemnătate specială, exprimînd astfel diferitele Sale funcții și misiuni în legătură cu marea Sa lucrare de mîntuire, etc., atunci trebuie să credem că El a avut un motiv deosebit și binecuvîntat, alegînd acest titlu. Este, într-adevăr, un titlu de mare cinste, deoarece el amintește și va aminti întotdeauna marea Sa biruință, prin supunere și ascultare smerită de toate orînduicile Tatălui, mergînd chiar pînă la moartea pe cruce. Acest titlu de "Fiu al omului" amintește și va aminti mereu, atît oamenilor cît și îngerilor, să privească profunda înjosire a Fiului Unui Născut și să se aminte la principiul fundamental al guvernării divine: cel ce se înalță pe sine, va fi înjosit, și cel ce se înjosește pe sine, va fi înălțat. Pomenirea

acestui Nume va rămîne pentru totdeauna un exemplu de urmat, o învățătură prețioasă pentru cei ce voiesc să învețe a-L cinsti pe Dumnezeu, făcînd ceea ce este plăcut Lui.

304. În acest înțeles, Domnul nostru se trăgea din sămînța lui David, a lui Avraam, Isaac și Iacov, și mai departe, din sămînța lui Adam prin mama Eva. Totuși, după cum am văzut, El a fost "nevinovat și deosebit de păcătoși". "Sămînța femeii" este pomenită ca "vrăjmașa" "sămînței șarpelui", totuși nu ni se spune că Eva ar fi avut altă sămînță decît aceea a soțului ei Adam. Și în sensul în care se poate spune despre Domnul nostru Iisus că este sămînța lui David, în același sens se poate spune că este sămînța lui Adam, prin Eva. Credem că aceasta este ideea pe care se bazează titlul de "Fiul omului".

305. Adam, capul (tatăl) rasei n-a putut transmite urmașilor săi viață veșnică, din cauza neascultării lui; totuși, potrivit făgăduinței divine, trebuia să sosească timpul cînd Mesia, identificat cu rasa lui Adam, va mîntui pe Adam și pe toți urmașii săi. Profetul s-a referit astfel la Adam, cînd a zis: "Ce este omul, ca să Te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decît îngerii, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpînire peste lucrurile minilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor" - Ps. 8:4-8.

306. Acest drept, această domnie pămîntească fu pierdută prin cădere, însă formează o parte din bunul ce fu redobîndit prin marea jertfă a ispășirii, după cum este scris: "Iar la tine, Turn al turmei . . . la Tine va veni

și la Tine va ajunge vechea stăpânire" (Ivica 4:8). Vedem, deci, că speranța lumii se baza pe venirea unui mare fiu și moștenitor al lui Adam, al lui Avraam, al lui David și al Mariei. După cum am văzut înăsa, potrivit orânduirii divine, un ginere este socotit ca membru al familiei, care poate salva sau răscumpăra un bun pierdut. În cazul Domnului nostru, am văzut că viața sa nu se trăgea din rudenie pământiească, ci numai organismul său fizic; am văzut că viața Sa venea de la Dumnezeu Tatăl și că la început Isus fu cunoscut ca "Logos".

307. Cu cât cercetăm mai mult această chestiune, cu atât mai evidente ne apar cele spuse; și dreptul Domnului nostru la titlu de "Fiu al omului" devine cu atât mai incontestabil (indiscutabil). Acest titlu de drept l se cuvenea nu numai în timpul când plăti marea "preț de răscumpărare pentru toți", ci, și în timpul acestui veac Evanghelic, când alegerea conșcilor Săi pentru marea lucrare de restatornicire este în plină dezvoltare. Și acest titlu va aparține Domnului nostru, cu atât mai mult în perioada veacului milenar, când, ca "Fiu al omului", proslăvit și schimbat la natură divină, va duce la îndeplinire măreața lucrare de restatornicire - eliberarea de sub blestenuul păcatului a bunurilor răscumpărate - Efes. 1:14; Rut 4:1-10.

"Omul Isus Christos" privit de necredincioși

308. Nu numai urmașii credincioși ai Domnului nostru Isus Christos au recunoscut înțelepciunea și dărnicia Lui, ci chiar și adversarii Lui L-au recunoscut ca fiind superior tuturor oamenilor, după cum citim: "Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui" (Luc. 4:22). Alții ziceau:

"Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta" (Ioan 7:46). Iar Pilat, nedorind să suportare viața celui mai nobil dintre evrei, duse pe Isus în fața dușmanilor Săi și le zise: "Iată împăratul vostru!" ("Iată Omul!") (Ioan 19:14). În legătură cu aceasta vom cita din renumita apologie "Fiul omului", scrisă de marele scriitor Rousseau:

309. "Cât de neînsemnate sînt cărțile filozofilor, cu toată măreția lor, cînd le comparăm cu Evanghelia! Se poate oare ca un scriu afit de sublim și de simplu totodată, să fie opera oamenilor? E posibil oare ca acela a cărui viață este povestită în Evanghelia să nu fi fost decît un simplu om? Oare caracterul Său este acela al unui înfălcărat sau al unui ambițios? Ce curățenie (sinceritate), ce blîndețe, ce farmec conțin învățăturile Sale! Și cîtă înțelepciune cuprind cuvintele Sale! Ce prezență de spirit, ce finețe dovedesc răspunsurile Sale! Și cum își săpîmeste pasiunile! Unde este înțeleptul care știe cum să acționeze, cum să sufere, cum să moară, fără slăbiciuni și fără pompă? Dragi prieteni, oamenii nu pot inventa astfel de lucruri, iar cele povestite despre Socrate nu sînt afit de bine dovedite ca cele ce privesc pe Isus, și totuși nimeni nu le pune la îndoială. Evreii aceia nu puteau cînta pe struna asta și nu se gîndeau la o astfel de morală. Iar Evanghelia are caracteristica adevărului în chip afit de minunat și de impresionant, încît autorii ei ar fi mai minunați decît însuși acela pe care ei îl zugrăvesc"

310. Marele Napoleon Bonaparte a descris astfel pe Fiul omului: "De la început pînă la sfîrșit, Isus este același: maestros și simplu, infinit de sever și infinit de blînd. Deși viața sa este trecută prin ochiul critic al

publicului, nu i se poate găsi nici o vină. Veșnic același în vorbă și în faptă, el este luminat, puternic și calm. Se spune că sublimul este un atribut al divinității; ce nume vom da Aceluia al cărui caracter cuprinde toate elementele sublimului?"

311. "Eu cunosc oamenii și vă spun că Isus n-a fost un om. La dînsul toate mă minunează. Între dînsul și oricare ființă omenească, orice comparație este imposibilă. El este într-adevăr o ființă prin sine însuși. Ideile și sentimentele sale, adevărul ce-l vestește, felul său de a vorbi, sînt mai presus de ordinea firească a lucrurilor. Nașterea și istoria vieții sale, profunzimea doctrinei sale, Evanghelia sa, ciudățenia acestei ființe misterioase și înfățișarea sa; autoritatea și propășirea sa de-a lungul tuturor veacurilor și împărățiilor - toate acestea sînt pentru mine un miracol, un mister pe care nu-l pot aprofunda. În toate acestea nu văd nimic dintr-un om. Oricît m-aș apropia, oricît de amănunțit aș cerceta, toate rămîn deasupra oricărei comparații, de o măreție care mă doboară. În zadar mă gîndesc, totul rămîne inexplicabil. Desfid pe oricine să-mi arate o altă viață asemănătoare celei trăită de Christos".

312. Într-adevăr, adevărul este mai ciudat decît ficțiunea și omul perfect Isus Christos, uns cu spiritul Celui Prea Înalt, se deosebea așa de mult de rasa pe care o mîntui, încît lumea poate fi scuzată pentru întrebarea dacă Isus n-a fost cumva mai mult decît un om. Desigur că a fost mai mult, chiar mult mai mult decît un simplu om, mult mai mult decît un om păcătos. El era cu totul deosebit de păcătoși și, ca om perfect, era însuși chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

**"Înfățișarea Lui n-avea nimic
care să ne plăcă"**

313. "El a crescut înaintea Lui ca o odrasă slabă, ca un Lăstar, care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne plăcă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El" - Isa. 53:2,3.

314. Unii au spus că aceste Scripturi ar dovedi că înfățișarea persoanei Domnului nostru a fost mai prejos decât a altor oameni, și de aceea au socotit că Domnul nu era deosebit de păcătoși, ci pătaș la păcatul și osînda lui. Dar această susținere este contrară cu toate mărturiile Sfințelor Scripturi.

315. Există diferite tipuri de clase, de frumusețe și dragălagenie, ca și diferite idealuri la popoare. Idealul frumuseții la barbani este respingător pentru cei civilizați, căci el se diferențiază după timp, locuri și împrejurări. Deoarece acest text se referă la Domnul nostru Isus ca om (la înfia venire), înțelegem că Isus nu atinse idealul Evreilor. Acest lucru se vedește și prin aceea că Accia pe care Pilat l-a prezentat Iudeilor, exclamînd: "Ecce homoi" ("Iată un om!"), fu Același pe care ei îi respingeau cu scribă, stringînd: "Răstignește-l! Răstignește-l!"

316. Trebuie să ne amintim că la înfia venire a lui Isus, poporul evreu se afla în robia Romanilor și că trecuse deja peste el mai bine de șase sute de ani de apăsare păgînă. Ar trebui să ne mai amintim că evreii, bazați pe făgăduințele divine făcute lui Avraam, reînnoite lui Isaac și lui Iacov și repetate de toți profeții, așteptau

ca Dumnezeu, la timpul hotărât mai dinainte, că le trimitea pe Unul său (Mesia), un legiuitor mai mare decât Moise, un general mai mare decât Iovoa și un împărat mai mare decât David și mai înțelept decât Solomon. Apoi ar trebui să ne mai amintim și aceea că atunci, în vremea aceea, "tot Israelul" era în așteptarea lui Mesia, pe care și-l închipuiau după idealul lor (Luc. 3:15). Dar când Isus se prezintă ca Mesia, înfățișarea Lui se dovedea atât de mult de ceea ce așteptau ei, încât se simțeau jigniți în mândria lor națională. De aceea își "întoarseră fața de la El", cum spusese Isia, mai cu seamă conducătorii și mai marii acestei națiuni, urmași orbești de marea gloată a poporului.

317. Da, ei așteptau un mare general, legiuitor și rege totodată, plin de demnitate, de ambiție și mândrie, măreț și trufaș în vorbe și-n fapte. Acesta era idealul lor despre înșurările ce trebuie să le aibă un împărat care va cuceri lumea, făcând din israeliți un popor conducător. Ei vedeau insolența (obraznicia), mândria și bufa (aroganța) lui Irod, pe care Cezarul roman îl numi regele lui Israel, apoi mai vedeau cum erau generali și guvernatorii romani și, călăuziți de această idee, ei se așteptau ca Mesia să aibă multe din aceste calități la un nivel și mai ridicat, deoarece El reprezintă o glorie mult mai înaltă - gloria și demnitatea Tribunalului ceresc, transferat pe pământ.

318. Nu este de mirare deci că, așteptându-L în acest chip, ei nu erau pregătiți a vedea pe Mesia în modestul Nazarinean, care chema la Sine pe vameși și păcătoși, și a cărui unică armă de cucerire a lumii era "sabia gurii Sale". Nu este de mirare că atunci când Isus fu propovăduit ca speranța lui Israel, ca Împăratul și Mesia

lor, ei îi întoarseseră spatele. Nu este de mirare că, fiind înșelați în așteptările și speranțe false, erau din nou cu totul dezamăgiți, rușinându-se a-L recunoaște pe Isus drept "Regele Iudeilor", zicând: El nu este chipul frumuseții, gloriei și demnității pe care l-am dorit. El nu reprezintă idealul nostru ca otaș, ca bărbat de stat și ca împărat, cum cer nevoile națiunii noastre, capabil să înfăptuiască speranțele noastre. Asemănătorii cu o ciasă de oameni din zilele noastre, ei erau siguri că așteptările lor, întărite pe "tradiția părinților", erau fără greș (corecte). De aceea au neglijat să cerceteze serios Sfânta Scriptură, care le-ar fi dat "înțelepciune spre salvarea lor".

319. Iată de ce Isus "n-avea nimic, în înfățișare care să le placă", întocmai cum a spus profetul. Ar fi nepotrivit a traduce și interpreta profesia altfel decât în concordanță cu faptele istorice împlinite și cu repetatele mărturii despre curătenia lui Isus, ca "Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" - "sfânt, nevinovat, fără pată și despărțit de păcătoși".

"Aftă de schimonosită îi era fața și aftă de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor" - Ioa. 52:14,15

320. Aici iarăși este vina unei traduceri slabe (incorecte), care a dat naștere unor păreri greșite despre înfățișarea Domnului nostru. Căci chiar nici cei mai neatenți dintre cititori, care au văzut figuri umane într-adevăr sâncate de vicii și boli, nu se pot împăca cu cugetul că "fața îi era aftă de schimonosită și aftă de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor". Hotărât, este ceva greșit în această declarație, căci pe un

astfel de om nu l-ar fi oferit Pilat poporului, zicînd: "Iată omul!" (adică "iată un om adevărat"). Pe un astfel de om nu l-ar fi aclamat poporul, ca pe Fiul lui David, vrînd să-L ia cu sîla ca să-L facă împărat (Ioan 6:15). Mult mai scripturală este această declarație, tălmăcită astfel: "Precum mulți s-au înspăimîntat de el - așa de stricată era fața lui, mai mult decît la oricare și chipul său mai mult decît al fiilor oamenilor - tot așa va fi pricină de uimire pentru multe popoare". După cum poporul din vremea Lui se mira că Isus se supune la abuzurile celor ce L-au încununat cu o coroană de spini, lovindu-L, scuipîndu-L și răstignindu-L, tot astfel, toate neamurile prezente și viitoare se vor mira de atîta răbdare și îndurare. Profetul continuă zicînd: "Împărații își vor pune mîna la gură, căci vor vedea ceea ce nu li se spusese și vor înțelege ceea ce nu auziră". Stăpînitorii pămîntului nu auziră niciodată de un rege care să se supună de bună voie, la asemenea batjocuri din partea supușilor săi, căroza El voia să le facă numai bine. "Într-adevăr, dragostea Lui este mult mai mare decît a unui frate".

321. Fără nici o îndoială, fața Domnului nostru purta semnele întristării, căci, după cum am văzut, sufletul său era adînc mișcat și îndurerat de neputințele și lipsurile noastre; și probabil aceste semne erau tot mai pronunțate pe măsură ce se apropia sfîrșitul slujbei sale, care culmină pe Golgota. Ca ființă desăvîrșită, ce tocmai părăsise gloria cerească, înjosindu-se pe treapta de viață a oamenilor și luînd parte la durerile și suferințele lor spre a-i putea pe această cale mîntui, El simțea, fără îndoială mult mai mult decît noi, mizeriile "creaturii suspinînde". Nu este de mirare, deci, dacă greutatea

întristărilor Lui aruncă o umbră pe frumusețea glorioasă a chipului Său! Nu este de mirare dacă atingerea permanentă cu necazurile și durerile pămîntene și împărtășirea Sa voluntară la slăbiciunile și bolile pămîntesti au lăsat urme adînci pe figura și pe chipul Fiului omului! Totuși, nu ne îndoiim că unitatea sa deplină cu Tatăl și cu Spiritul Sfînt și aprobarea propriei Sale conștiințe a dat în același timp chipului Mîntuitorului nostru o expresie pașnică, liniștită, combinată cu bucurie și întristare. Iar cunoștința ce avea despre Planul divin al Tatălui L-a întărit și l-a pricinuit bucurie în suferințe, fiind conștient că nu peste mult timp ele vor constitui nu numai binecuvîntarea Sa, ci și o "mîntuire pînă la marginile pămîntului".

322. Astfel, deși întristările și suferințele oamenilor l-au "schimonosit" (întunecat) fața, putem fi, totuși, siguri că credința și speranța erau și ele imprimare pe chipul Său și, acestea îi dădeau "pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere", făcîndu-L bucuros chiar și în mijlocul celor mai mari suferințe pricinuite de vrăjmașii Săi.

"Cel mai frumos dintre oameni" - Ps. 45:2

323. Pentru firea păcătoasă, invidioasă, dușmănoasă a omului depravat, tot ceea ce este frumos, bun, adevărat îi este neplăcut, un lucru ce-l sîngherește, pe care nu-l dorește. Domnul nostru exprimă același cuget, cînd zice: "Întunericul urăște lumina, și oamenii au iubit mai mult întunericul decît lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele" - Ioan 3:19,20.

324. Acest lucru se poate vedea deseori când o inimă rea și sârică urăște și disprețuiește un fizic frumos, cum a fost urât și disprețuit și Domnul nostru Isus Christos de către cei ce strigau: "Răstignește-L! Răstignește-L!" Despre Ștefan, întâiul martir creștin, ni se spune că fața lui era frumoasă, comparabilă cu a unui înger: "Toți cei ce ședeau în sobor, s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger" (Fapt. 6:15). Și totuși inimile lor erau atât de împietrite că, în loc de a iubi fața lui îngerească, care totuși a fost mai puțin îngerească decât a Domnului, și în loc să asculte cuvintele sale minunate, care, desigur erau mai puțin minunate decât ale Învățătorului (Măestrului), "au început să răcnească, și-au astupat urechile, și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui . . . și l-au ucis cu pietre" - întocmai cum au cerut lui Pilat să răstignească pe Domnul nostru Isus Christos.

Capitolul VIII

Calea Ispășirii - Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu

"Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt filii ai lui Dumnezeu . . . Voi ați primit un duh de înțelegere, care ne face să strigăm: Avai adică: Tatăl nostru! Duhul adevăratește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu" - Rom. 8:14-16.

"După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură" - Ioan 2:26.

325. Marea lucrare a ispășirii n-ar putea fi clar înțeleasă, dacă, în legătură cu ea, am trece cu vederea lucrarea Spiritului Sfânt. Înfățișînd ispășirea, Spiritul Sfânt arată credincioșilor lectarea divină, călăuzindu-i la deplina împăcare cu Dumnezeu. Tot prin influența Spiritului Sfânt, pășim la hotarul Său, pînă inima consacrată a Domnului nostru Iisus Christos să vadă clar voia Tatălui, calea potrivită ce trebuia s-o urmeze, calea îngustă a jertfirii, cît și făgăduințele prețioase și nespuse de mari, a căror realizare cerea înjosirea, ruginea și moartea Sa pe cruce. Așadar, Domnul nostru Iisus Christos a fost călăuzit de Spiritul Sfânt la înfăptuirea marii Sale lucrări, arătîndu-I ceea ce era plăcut Tatălui și ceea ce putea răscumpăra omniașia. Tot astfel lucrează Spiritul Sfânt și cu Biserica: toți acei care au recunoscut și au primit marea jertfă pentru păcat și care au venit la Tatăl prin meritul Fiului, oferindu-se pe ei

înșiși (viețile lor pămîntesti) ca jertfe vii în armonie cu înalta chemare a epocii Evanghelice, toți aceștia au avut nevoie de ajutorul și de călăuzirea Spiritului Sfînt. Numai Spiritul Sfînt ne poate călăuzi mai presus de simpla literă a Evangheliei și a întregii mărturii divine și ne poate face în stare de a prețui cu adevărat, "lucrurile adînci ale lui Dumnezeu" - "lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit" - pregătite de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc - 1 Cor. 2:9,10.

326. Misiunea Spiritului Sfînt va fi tot așa de importantă și în epoca Milenară, deoarece el va readuce omenirea la deplina armonie cu Dumnezeu, prin meritul jertfei scumpului nostru Mîntuitor, sub condițiile Noului Legămînt. Deși, în epoca Evangheliei, Dumnezeu a revărsat spiritul Său numai peste slujitorii Săi, totuși, prin profetul Ioel - (2:28,29), ne spune că după aceea "va turna" spiritul Său "peste orice făptură, peste toată omenirea. Deși, în epoca Mileniului, progresul lumii se va face în deplin acord cu Spiritul Sfînt, oamenii vor fi acceptați la viață, la bucuria și la binecuvîntarea eternă care va fi după Mileniu, numai în măsura în care ei vor ajunge în deplină armonie cu Spiritul Sfînt. Faptul că Spiritul Sfînt va lucra împreună cu Biserica glorificată la binecuvîntarea tuturor familiilor de pe pămînt, este arătat chiar de Domnul nostru. După ce ne înfățișează gloria Mileniului arătîndu-ne "un rîu cu apa vieții, limpede ca cristalul", ne spune mai departe: "Și Duhul și Mireasa zic: Vino! Și cine aude să zică: Vino! Și celui ce îi este sete să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată"! - Apoc. 22:17.

327. Însă această misiune a Spiritului Sfînt, și

lucrarea lui, a fost timp de multe veacuri greșit înțeleasă și interpretată de cei mai mulți din poporul lui Dumnezeu. Numai la lumina Soarelui Dreptății, la lumina "parousiei" (prezenței) Fiului omului, se descoperă aceasta în adevărata ei lumină, în armonie cu toate textele Sfintei Scripturi. Doctrina Treimii, care, după cum am văzut, a ajuns la o mare dezvoltare în secolul al IV-lea, este în mare măsură responsabilă de întunericul ce acoperă acest adevăr - pricinuind mare confuzie și mistificare în toate convingerile religioase "creștine".

328. Cît de adevărate și raționale sînt învățăturile Sfintelor Scripturi - că Tatăl și Fiul sînt una în scop, cuget și faptă și că Spiritul Sfint nu este un alt Dumnezeu, ci este numai influența, puterea pusă în acțiune de unicul și singurul Dumnezeu Tatăl și de Fiul Său Unul Născut! Ce mare deosebire este între această unitate dintre Tatăl, Fiul și Spiritul Sfint și cea proclamată sub denumirea de "Doctrina Sfintei Treimi", care învață că: "În unul Dumnezeu sînt cuprinși trei Dumnezei: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfint și acești trei Dumnezei sînt un singur Dumnezeu, din aceeași substanță, egali în putere și în glorie"! Această învățătură se potrivea "epocilor întunecate" (Evului Mediu), cînd misterele erau în floare și adorate; atunci această teorie antiscriturală și antirațională a fost primită de bună. Cum ar putea fi cei trei, unul în substanță și în persoană? Și dacă ar fi unul în substanță, cum ar putea fi egali? Orice om cu judecată știe că dacă Dumnezeu este unul, nu poate fi trei. Numai într-un singur înțeles pot fi cei trei una (și nu unul), adică în voință, scop și conlucrare. În ce chip i-a reușit marelui adversar să impună poporului lui Dumnezeu această teorie absurdă, merită să-l zăpăcească, nimicind efectul

Cuvîntului lui Dumnezeu - iată un adevărat mister, care, după toate probabilitățile, nu va fi descoperit pînă cînd "vom cunoaște deplin, așa cum am fost și noi cunoscuți pe deplin" - 1 Cor. 13:12.

329. În capitolele precedente am citat destule dovezi scripturale, că nu există decît un singur Dumnezeu Atozputernic - Iehova care a mălțat pe Fiul Său Unul Născut la natura divină și L-a așezat la dreapta Sa pe tronul Său universal; că, imediat în rang va urma Biserica Sa glorioasă, "Mireasa", "Soția mielului" și împreună moștenitoare cu El, membrii Corpului Său, fiind numiți și "frați". Aceștia se vor împărtăși de gloria Sa, după cum în epoca prezentă se împărtășesc de suferințele Sale. Dacă am cercetat cu atenție Sfînta Scriptură, ne putem da seama că toate textele scripturale concordă cu mărturia de mai sus, fără ca vreunul din ele să fie în contradicție cu afirmațiile citate. Acum se naște întrebarea: cine, unde și ce este Spiritul Sfînt? Vom căuta răspunsul la această întrebare pe aceleași cale de investigație ca și la toate celelalte. Pentru informarea noastră ne vom adresa numai legii și mărturiei divine (Isa. 8:20). Nu ne vom adresa oamenilor, sprijinindu-ne pe părerile lor îndoielnice sau pe speculațiile celor vii sau morți. Să ne amintim mărturia apostolului Pavel că Cuvîntul lui Dumnezeu este în măsură să ne dea răspunsul sigur și să ne pregătească "pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 3:16,17). Să ne încredem, deci, numai în Cuvîntul lui Dumnezeu, ca singurul izvor al adevărului și care ne va da înțelesul adevărat al mărturiilor Sale cu privire la Spiritul Sfînt. Sîntem convingși că numai adevărul va putea rezista unei astfel de cercetări minuțioase. Dacă vom proceda astfel, cu

mare grijă și rugăciune, atunci străduințele noastre vor fi răsplătite, căci "celui ce bate i se va deschide" ușa priceperii, iar celui ce caută i se va descoperi cunoașterea Spiritului Sfânt - Mat. 7:7,8.

330. "Spiritul Sfânt" are diferite denumiri în Sfânta Scriptură și pentru a înțelege corect acest cuvânt trebuie ca aceste denumiri să fie privite împreună spre a arunca lumină una asupra celeilalte. Unele din aceste denumiri sînt: "Spiritul Sfânt", "spiritul Tatălui", "spiritul lui Christos", "spiritul Domnului", "spiritul adevărului", "spiritul mîinii sănătoase", "spiritul sfințeniei", "spiritul umilinței", "spiritul înțelegerii", "spiritul libertății".

331. Aceste diferite denumiri, repetate și întrebuințate în legătură unele cu altele, ne dau o înțelegere clară că ele toate se referă la același Spirit Sfânt. Înțelegerea corectă a acestui subiect o vom dobîndi numai armonizînd toate aceste denumiri, fără a exclude vreuna din ele. Dar este cu neputință a le armoniza cu ideea greșită despre un al treilea Dumnezeu. Toate aceste denumiri exprimă însă spiritul, dispoziția și puterea Domnului nostru Isus Christos, deoarece El este una cu Dumnezeu Tatăl. Iar, într-o măsură oarecare, este spiritul sau starea tuturor acelorora care sînt cu adevărat ai Domnului, îngeri sau oameni, în măsura în care au ajuns în armonie sau unire cu Dînsul.

332. Este foarte necesar să amintim că Sfînta Scriptură vorbește și despre un altfel de spirit, opus acestuia, ca: spiritul fricii, spiritul robiei, spiritul lumii, spiritul rătăcirii, spiritul somnului, spiritul lui Antichrist, spiritul lui Satan. Nimeni nu se va cugeta că aceste diferite denumiri se referă la mai mulți satani. Toți vom recunoaște că prin acești termeni se înțelege spiritul

răului, spiritul, însușirea sau puterea cuprinsă în Satan. Tot astfel nimeni nu-și va închipui că aceste spirite sînt tot atîtea persoane. Aceste denumiri, a spiritelor bune, privite ca o unitate, reprezintă diferite laturi ale caracterului, sau spiritul Dumnezeului nostru Iehova, și în oarecare măsură, spiritul (sau caracterul) acelor care au primit spiritul Său și, împărtășindu-se dintr-însul, au ajuns la o deplină armonie cu voința Sa.

333. Părenile greșite cu privire la spiritul Domnului și spiritul omului au fost încurajate prin aceea că traducătorii Bibliei comune (engleze) au întrebuițat de 92 de ori, fără nici o justificare, termenul de "Sfîntul Duh" (cu înțelesul de "stafie").

334. Nu există nici un motiv să credem că Spiritul Sfînt ar fi un al treilea Dumnezeu, deosebit de Tatăl și de Fiul. Chiar dimpotrivă, ni se spune că spiritul s-a revărsat asupra Domnului nostru Isus, după cum este scris: "Duhul Domnului este peste Mine," pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia (Luca 4:18) "Duhul Domnului (duhul lui Iehova) Dumnezeu este peste Mine, căci Iehova M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți" (Isa. 61:1). Apoi iar: "Duhul Domnului (lui Iehova) se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul (Iehova)" (Isa. 11:2). Același spirit, în Christos, este pomenit ca spiritul sau cugetul lui Christos: "Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Christos Isus" - Filip. 2:5.

335. Unii susțin că cuvintele Domnului nostru din Ioan 14:26, dovedesc că spiritul ar fi o persoană, deoarece traducerea obișnuită le redă astfel: "Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-l va trimite

Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu". Privind însă textul original grecesc, ne dăm seama că traducătorii s-au lăsat influențați de prejudecăți dogmatice când au tradus aceste cuvinte. Traducerea "Diaglott" redă acest text astfel: "Dar după ce Tatăl va revărsa ("va turna") peste voi Spirit Sfânt, în Numele Meu, veți învăța toate lucrurile, și vă veți reaminti despre tot ce v-am spus Eu". (Aceasta este în armonie cu profeția lui Ioel (2:28,29) și cu mărturia apostolului Petru cu privire la împlinirea parțială a acestei profeții - vezi Fapt. 2:4,14-18 N.T.

336. Așadar, trebuie să reținem faptul că, folosirea unui prenume personal ("Mîngîietorul") pentru Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, nu este o dovadă că el ar fi o ființă sau persoană deosebită de Tatăl și de Fiul, un alt Dumnezeu. Spiritul Sfânt nu este altceva decît influența sau puterea activă a Tatălui și a Fiului (de la înviere), deoarece Ei au un singur scop și o singură influență.

Înțelesul cuvîntului "spirit"

337. Aici se ivește întrebarea: Care este înțelesul atribuit de Sfînta Scriptură expresiei "Spirit Sfânt"? Cum califică sau cum înfățișează cuvîntul "spirit" însușirile caracterului divin? Răspunsul îl vom afla examinînd înainte de toate care este înțelesul strict al cuvîntului "spirit", iar apoi vom examina diferitele lui aplicații de-a lungul Sfintelor Scripturi. (1) În vechiul Testament cuvîntul "spirit" este tradus din cuvîntul ebraic "ruach", al cărui prim înțeles este "vînt". În Noul Testament același cuvînt este redat din grecescul "pneuma", al cărui prim înțeles este tot "vînt". Intrucît vîntul este și nevăzut și puternic, aceste cuvinte, "ruach" și "pneuma",

au primit cu timpul un înțeles mai larg, ajungând să înfățișeze orice putere sau influență nevăzută, fie bună sau rea. Și întrucât puterea sau influența divină lucrează pe căi și prin mijloace care nu pot fi văzute de om, de aceea cuvântul "spirit" a ajuns să fie aplicat tuturor înfăptuirilor divine. Mai târziu el trecu în uzul obișnuit pentru a exprima puterile nevăzute, de exemplu: "suflarea vieții" - puterea prin care trăiește omul, care și ea este nevăzută; deasemenea, pentru a exprima puterea minții se spunea "spiritul minții". Viața însăși este o putere nevăzută, de aceea a fost numită "spirit" de către cei din vechime. Spre o mai clară înțelegere, este necesar să cităm diferite aplicații ale cuvântului ebraic "ruach" și ale cuvântului grecesc "pneuma".

338. În Vechiul Testament (în limba engleză - N.T.) "ruach" este tradus de 4 ori "suflare", de 28 ori "respirație", de 6 ori "minte", de 8 ori "miros" și de 91 ori "vânt". De fiecare dată, cugetul cuprins în acest cuvânt este acela de influență sau putere nevăzută. Iată câteva exemple ale cuvântului "ruach":

"La suflarea nărilor Tale, s-au îngrămădit apele" - Exod. 15:8.

"Orice făptură . . . care are suflare de viață" - Gen. 1:21; 7:15.

"El ține în mână . . . suflarea oricărui trup omenesc" - Iov 12:10.

"Toți au aceeași suflare" - Ecl. 3:19.

"Domnul a mirosit miros plăcut" - Gen. 8:21.

"Au nas, dar nu miroase" - Ps. 115:6.

"Și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ" - Gen. 8:1.

"Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta" - Exod. 15:10.

"Vânturi năpraznice, care împliniți poruncile Lui" - Ps. 148:8.

"Cum se clatină copacii din pădure când bate vântul" - Isa. 7:2.

339. În Noul Testament (englez - n.e.) cuvântul "pneuma" este redat (în afară de "spirit" și "duh") prin "viață", "spirituale", "vînt" (în românește prin "suflare", "duhovnicești", "vînt").

"Să dea suflare icoanei fiarei" - Apoc. 13:15.

"Fiindcă râvniți după daruri duhovnicești" - 1 Cor. 14:12.

"Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vaietul" - Ioan 3:8.

340. Să nu uităm că toate aceste traduceri sînt făcute de adepții (parizanii) "Trinității". Noi nu avem nimic împotriva acestor traduceri, dar atragem atenția asupra lor ca dovezi că cuvintele "ruach" și "pneuma" redată prin cuvintele "spirit" sau "duh" nu înseamnă o persoană deosebită, ci numai o influență sau putere nevăzută.

Dumnezeu este un spirit

341. (2) "Dumnezeu este Spirit" (Ioan 4:24). Aceasta înseamnă că El este o Ființă puternică, dar nevăzută. Tot astfel îngerii sînt numiți "spirite", deoarece și ei în starea lor naturală sînt nevăzuți de oameni și sînt descoperiți numai prin puterea lor miraculoasă. Cînd Domnul nostru Isus Christos era om, El nu era un spirit, dar de cînd S-a înălțat la cer, este scris despre El: "Acum Domnul este spirit" (2 Cor. 3:17) - adică El este acum o Ființă puternică și nevăzută. Biserica din epoca Evangheliei are făgăduința că va fi schimbată în asemănarea Domnului ei: "Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa

cum este" (1 Ican 3:2). Despre Biserici se spune că este spirituală întrucât e în armonie cu Domnul și corespunde spre o nouă natură, spirituală, iar la început se făcuseră născută de spirit. Aici cuvântul "spirit" este aplicat la ființe spirituale - Ican 3:6.

342. (3) O altă aplicare a cuvântului "spirit" este în Puterea creatoare, de fecundare, ca în Gen. 1:2 "și Duhul lui Dumnezeu se adăsea pe deasupra apelor" - adică puterea, energia lui Dumnezeu cu scopul să ajute, ca ele să fie productive. Tot astfel "cantații (psalmii) și au vorbit de la Dumnezeu, unuagă din Deboră și Sam" (puterea sau influența sfinților au fecundat cântecul lor, producând gândurile ce Dumnezeu voia să le realizeze (2 Pet. 1:21). Mai departe citim că "Moise a văzut cântecul lui Israel: Să știți că Domnul a ales pe Bezalel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. I-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință, pentru tot felul de lucrări. I-a dat puterea să născocască planuri, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze lemnul cu meșteșug, și să facă tot felul de lucrări împodobite. I-a dat și darul să învețe pe alții, atât lui cât și lui Ooliab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. I-a umplut cu pricepere, ca să facă toate lucrările de săpătură în piatră, de cioplitură meșteșugită, de lucrat la gherghef și de țesut materii vopsite în albastru, în purpură, în cărmiziu și în subțire, să facă tot felul de lucrări și născociri de pianuri." - Exod. 35:30-35; 73:3; 35:2-5.

343. Despre Moise citim că Iehova Dumnezeu a lucrat din duhul care era peste el și l-a pus peste (frumtăni) bătrânii poporului (Num. 11:16-26). În același chip spiritul lui Dumnezeu era cu împărații lui Israel, etc.

violență din credința sa. Să observăm de exemplu că atunci când (1 Sam. 10:6): spiritul înțelepciunii sau al înțelegerii părăsise spre rău pe Israel, se depărta de Saul și se dădă lui David. Apoi, în locul acestui spirit pe care l-a avut ca ajutor al lui Dumnezeu, Saul fu cuprins de un spirit rău, mai bine zis de un spirit al înfrântării și al înfrățirii. Într-și seama că nu mai era reprezentant al lui Dumnezeu pe moșii lui Israel. Și acest "spirit rău" se spune că vinea din la Dumnezeu - probabil pentru că Dumnezeu l-a îndepărtat de la conducerea și la salvarea Israelului lui Israel.

"Duhul Sfânt nu fusese încă dat"

Sunt două manifestări a Spiritului lui Dumnezeu care sunt foarte importante revărsării Spiritului Sfânt asupra oamenilor care au luat botezul, din clipa botezului Său până la înfrățirea Sa, și asupra bisericilor Sale, din ziua înfrățirii până la sfârșitul călătoriei sale în prima înviere. În acest timp și în această clipă că: "Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Iesus nu fusese încă proslăvit" - (Iac. 7:47).

181. În vremea Spiritului Sfânt din epoca Evangheliei până în total desceabă de lucrarea făcută înainte de venirea epocii și venirea desceabă este exprimată prin cuvintele "spiritul înțelegerii", "spiritul înțelegerii", "spiritul înțelegerii", "spiritul înțelegerii" și alte expresii care înfrățesc noua misiune. După ce au venit de la căderea lui Adamă nimeni dintre oamenii săi nu a fost primit de Dumnezeu ca "fiu", înfrățit de frate veritabil al lui Dumnezeu. Cel mai înalt titlu acordat lui Dumnezeu, "tatăl tuturor celor care cred" (Iac. 1:12), a fost acordat de "părinți": "El a fost numit

prietenul lui Dumnezeu" (Iac. 2:23; Isa. 41:8). Dar, după cum ne mărturisește evanghelistul Ioan, când Logosul "S-a făcut trup", El s-a prezentat la poporul Său Israel, dăruind tuturor celor ce L-au primit dreptul de a deveni fii ai lui Dumnezeu; ei au fost concepuți de Spirit Sfânt pentru a deveni ființe spirituale - fiindcă "ce este născut din Duh, este duh" - Ioan 1:12, 13; 3:3-8.

346. În acest sens, Spiritul Sfânt este garantat numai "Casei fiilor", iar "Casa fiilor" n-a fost cunoscută înainte ca Fiul prea iubit să se arate în trup ca să răscumpere omniașia, dăruind celor ce L-au primit "dreptul să se facă fii ai lui Dumnezeu". Gal. 4:5; Efez. 1:5.

347. Ce deosebire este, însă, între manifestarea Spiritului Sfânt, adică a paterii sau influenței divine din această epocă a Evangheliei și cea din timpurile trecute? Apostolul Petru ne dă cheia înțelegerii acestui lucru, spunându-ne că profetii din vechime, deși au fost cinstiți de Dumnezeu și inspirați de Spiritul Său Sfânt, vorbeau și scriau despre lucruri pe care ei nu le înțelegeau. Ei erau folosiți de Dumnezeu ca niște smijitori ai Săi, spre a vorbi și scrie despre lucruri al căror timp an era atunci să fie înțelese, dar care, la timpul cuvenit, vor fi deșănuite "Casei fiilor" prin același Spirit Sfânt al lui Dumnezeu. În trecut, cei inspirați de Spiritul Sfânt acționau, așa zicând, "mecanic", pe când asupra "Casei fiilor" influența spiritului este mai mult "lămuritoare", explicându-i-se planul divin prin apostoli și învățători numiți special în Biserică să explice "fiilor" "lungimea și lărgimea, înălțimea și adâncimea" înțelepciunii și bunătății divine. Să ascultăm cuvintele apostolului: "Proorocii, care au proorocit despre lucrul care vă era păstrat vouă, au făcut din mintuirea aceasta gura cercetărilor și

căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Christos, care era în ei când vestea mai dinainte patimile lui Christos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească" - 1 Pet. 1:10-12; 2 Pet. 1:21.

Daruri ale aceluiași Spirit

348. "Sînt felurile daruri, dar este același Duh, sînt felurile slujbe, dar este același Domn; sînt felurile lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecareia i se dă arătarea dnrului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune, altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia prosoodia; altuia deosebirea duhurilor, altuia felurile limbi și altuia tălcuirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecareia în parte, cum vrea" - 1 Cor. 12:4-11.

349. Aici sînt înșirate cîteva daruri primite de Biserică, prin Spiritul Sfânt; trebuie să facem însă o deosebire clară între Spiritul Sfânt și aceste daruri primite de Biserică la început. După cum nu trebuia să se creadă că diferite spirite se răspîndeau peste diferiți membri ai Bisericii, din pricina deosebirii dintre daruri, tot așa nu trebuia să se creadă că există mai mulți decît un singur Dumnezeu, Iehova, Stăpînul tuturor. Și nu

numai afit, dar spiritul Domnului, Spiritul Sfint, și-a schimbat influența în Biserică, așa că darurile pomenite aici, care erau obișnuite în Biserică la început, încetară peste cîtva timp, după cum spune apostolul Pavel că va veni ziua cînd "proorociile se vor sfîrși; limbile vor înceta" (1 Cor. 13:8,13). Este evident că toate aceste daruri au fost necesare la începutul activității Bisericii pentru a întări mărturia apostolilor, cu semne, puteri și felurite minuni (Evr. 2:4), la începutul epocii Evangheliei, dar n-au mai fost necesare după ce temelia Bisericii a fost întărită și scrierile inspirate au fost completate de apostoli. După cum mărturisește același apostol: Scriptura (acum completă) este suficientă să pregătească în chip desăvîrșit pe omul lui Dumnezeu "pentru orice lucrare bună" - 2 Tim. 3:16,17; Efes. 4:11-14.

350. Este adevărat că nu toate aceste daruri au încetat. Iar încetarea unora dintre ele nu dovedește că Domnul nu mai dispune azi de puterea pe care o avea acum mai bine de 18 veacuri, sau că oamenii lui Dumnezeu nu sînt astăzi destul de vrednici și de aceea sînt mai puțin favorizați de Domnul decît atunci. Dimpotrivă, aceasta arată diversitatea manifestării darurilor și lasă a se înțelege că oamenii lui Dumnezeu nu mai au nevoie de astfel de daruri miraculoase și dovezi exterioare ale primirii lor de Domnul, cum era de lipsă atunci. Astăzi, însă, în locul darurilor "făcătoare de minuni" spre a "convinge" pe necredincioși, spiritul sau puterea Domnului lucrează asupra celor consacrați, dezvoltîndu-le însușirile lor firești, în măsura credințioșiei și zelului lor de a le folosi în cauza Adevărului. De aceea apostolii, prin epistolele lor, îndeamnă Biserica să caute a dezvolta daruri spirituale, puteri și capacități de slujire

unii altora, de slujire Domnului și Adorătorul - 1 Pet. 4:10,11; 2 Cor. 6:4-7.

351. Aceste daruri personale, dezvoltate prin Spiritul Sfânt, sînt de mai mare preț decît cele mînuicioase. De aceea îndeamnă apostolul Pavel: "Umblați dar după darurile cele mai bune, și vă voi arăta o cale mai bună. Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să *predicați*" (1 Cor. 12:31; 14:1). Apostolul Pavel arată mai departe că darul vorbirii în limbi a fost "un semn", tot pentru credincioși, ci pentru cei necredincioși, ca să le atragă atenția asupra Bisericii și asupra metodelor ei (1 Cor. 14:22). De aceea, apostolul ne face să înțelegem că acest dar pe care unii dintre creștinii îl primeau foarte mult (cu toate că era unul dintre cele trei daruri spirituale) va înceta, după ce Biserica va așeza o anumită bază și recunoaștere în lucră.

352. Dimpotrivă însă, ceea ce trebuie înaintat, cultivat din zi în zi mai mult, sînt "roadele" spiritului, pentru ca ele să poarte roada deplină a lui Dumnezeu față de Dumnezeu, față de frați și față de toți oamenii. Aceste roade ale spiritului sînt înfățișate de apostolul Pavel ca fiind: "dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndeșea, înfrînarea poftelor" (Gal. 5:22, 23). Cuvîntul "roade" are un dublu înțeles: un dar dezvoltat și rezultatul unei munci. Așa este și cu darurile Spiritului: "Darul darului și desăvîrșit vine de la Tatăl" (Iac. 1:17); însă aceste roade nu sînt daruri, nu se dezvoltă în chip automatic, ci treptat și indirect, fiind impulsionate (impulsionate) de făgăduințele Tatălui și de învățăturile Domnului nostru și cele dăruite prin apostoli și profeții Sfinții sînt

dezvoltate tot mai mult în noi, pe măsură ce ne apropiem de armonia în gândire și în acțiune cu spiritul Tatălui nostru, de care sîntem concepuți și creștuți tot mai aproape de chipul și asemănarea Fiului Său, Domnul și Mîntuitorul nostru. Astfel, călăuziți de Spiritul Sfînt al adevărului, credincioșii consacrați sînt pregătiți a fi "născuți din spirit" la înția înviere, ca ființe spirituale, deoarece ei au fost concepuți de spirit în momentul consacrării lor. Fiind astfel făcuți desăvîrșiți, ca ființe spirituale, membrii Bisericii vor fi "moștenitori ai lui Dumnezeu, împreună cu Isus Christos" (Rom. 8:17) - în deplină unire și părășie cu Tatăl și cu Fiul, care este Capul lor, și plini de spiritul Tatălui și al Fiului, care este Spiritul Sfînt.

353. Am văzut apoi că același spirit sau putere a Tatălui ceresc, care înfăptui crearea lumii, a lucrat în chip diferit în slujitorii Săi (profeții) din trecut și, în alt chip, a lucrat asupra Bisericii din epoca Evangheliei, aducînd-o în armonie cu Dumnezeu și pregătind-o pentru Impărăție. Și același Spirit Sfînt va lucra iarăși, în alt chip, în epoca Mileniului, prin Christos și Biserica glorificată, pentru a readuce omenirea în armonie cu principiile dreptății și cu "Impăratul împărăților și Domnul domnilor". Nimic nu ne îndreptățește să credem în existența unui alt Dumnezeu. Chiar dimpotrivă, faptul că este numai unul și același Dumnezeu, care lucrează în diferite chipuri și prin diferite mijloace pentru împlinirea planului Său, ne dă siguranța că toate planurile Sale se vor împlini, după cum Insuși declară: "Tot așa și Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele" - Isa. 55:11.

Definiția "Spiritalului Sfânt"

354. Vedem dar că înțelesul cuvintelor "Spiritul Sfânt" sau "Spiritul lui Dumnezeu" este: voința, influența sau puterea divină pusă în activitate, oriunde și oriunde, pentru împlinirea scopului Său, în armonie cu voința Sa. Această voință fiind sfântă, înseamnă că toate înfăptuirile Spiritului Sfânt vor fi în armonie cu sfânta. Căce s-a înfăptuit sau se înfăptuiește de Dumnezeu prin triniși sau reprezentanți, prin mijloace inteligente sau mecanice trebuie considerat ca fiind lucrarea Sa directă, ca și cum ar fi El însuși Autorul, pentru că cog acești triniși, mijloace sau agenți sînt creațiunea Sa. Întocmai cum un arhitect este considerat autorul unei construcții, fără ca el personal să fi lucrat la ridicarea ei, iar fiecare lucrător este reprezentantul sau agentul său, lucrând sub conducerea sa. Construcția terminată se numește opera sa, cu toate că personal n-a participat la ridicarea ei efectivă; dar lucrarea de ridicare a fost înfăptuită de angajații (reprezentanții sau agenții) săi, sub conducerea sa, după planul său și din materialele sale.

355. Astfel, de exemplu, când citim că "Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul" (Gen. 1:1), nu vom presupune că El personal a ridicat elementele. În această privință El se folosește de diferiți "agenți": "Căci El zice, și se face; poruncește și se poruncește la făcătoare" (Ps. 33:6-9). ("Agenții" Său principali în crearea lumii a fost Logosul, Unul Său Născut (dăruit) - vezi Ioan 1:3, 14; Col. 1:16; Evr. 1:3; 11:3). Crearea lumii n-a fost înfăptuită dintr-o dată, căci este șaisă că ea a fost făcută în șaisă "zile" sau ere (epoci). Și, deși șaisăc înțelegem că "toate lucrurile vin de la Tatăl", prin puterea, energia, voința și Spiritul Său, totuși, această energie a fost pusă în

the first of these things is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time.

The second thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The third thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The fourth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The fifth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The sixth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The seventh thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The eighth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The ninth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The tenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time.

The eleventh thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The twelfth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The thirteenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The fourteenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The fifteenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The sixteenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The seventeenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The eighteenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The nineteenth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time. The twentieth thing is the fact that the church is not a mere collection of individuals, but a living organism, which grows and develops in the course of time.

avea capacitatea unei depline armonii cu Dumnezeu și cu spiritul sfințeniei Sale; dar, din cauza degradării noastre rezultată din cădere, armonia noastră cu Dumnezeu și cu Spiritul sfințeniei Sale fu știrbită, astfel încât nici un membru al rasei căzute nu are capacitatea de a primi pe deplin spiritul Domnului - de a putea ajunge în armonia desfrâșată cu Dumnezeu. Vedem, deci, că credincioșii care se consacrează, primind Spiritul Sfânt al înținerii, îl posedă în măsuri diferite, în raport cu gradul căderii noastre și al credinței și grației primite ca membri în Corpul lui Christos. Graba cu care putem câștiga tot mai mult din Spiritul Sfânt depinde în mare măsură de recunoașterea propriilor noastre greșeli și de gradul consacării noastre lui Dumnezeu, cât și de cercetarea Cuvântului Său și a voinței Sale și de aplicarea acestora în viața noastră.

359. În măsura în care credincioșii s-au consacrat pe deplin Domnului și nesocotesc propria lor voință și preferințe și caută să umble potrivit cu voința Sa, în aceeași măsură sînt ei "călăuziți de spirit", învățați de spirit și pot servi Domnului în sfințirea spiritului (minții). Spre a se putea bucura de această călăuză și învățătură, ei trebuie să dezvolte roadele spiritului în umilință (Gal. 5:22,23; 6:1), pentru "ca Dumnezeul Domnului nostru Iesus Christos, Tatăl Slavei", să le dea "un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui", și să le "lumineze ochii inimii", ca să priceapă "care este mîndrețea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți" - Efes. 1:17,18.

360. În aceste diferite înfățișări ale lucrării Spiritului Sfânt și în multe altele, care fără îndoială vor atrage atenția cercetătorilor Bibliei, nimic nu arată necesitatea

unui alt Dumnezeu. Tocmai dimpotrivă, o înțelegere clară despre Dumnezeu ne va arăta că puterea și resursele Sale sînt pe deplin suficiente și că Acela care a zis: "ascultă, Israele, Iehova Dumnezeul tău este unul", nu are nevoie de ajutor. Iar cei care pretind un alt Dumnezeu, ar putea pretinde tot așa mai mulți dumnezei și spirite, ca: spiritul înfierii, spiritul umilinței, spiritul iubirii, spiritul dreptății, spiritul milei, spiritul sfințeniei, spiritul adevărului, al răbdării, spiritul măririi, spiritul cunoașterii, spiritul darului, spiritul lui Christos, spiritul lui Dumnezeu - un dumnezeu separat pentru fiecare din aceste manifestări. Inșă, după cum ne explică apostolul, toate acestea aparțin aceluiași spirit al Atotputernicului Iehova.

Spiritul lumii - spiritul lui Antichrist

361. Spiritul lumii este diametral opus Spiritului Domnului. Deoarece întreaga lume se află într-o stare căzută, sub influența orbitoare și înșelătoare a marelui adversar, spiritul ei este mereu în conflict cu spiritul drept, iubitor și adevărat, al lui Dumnezeu. După cum spiritul urii, al egoismului și al invidiei lui Satan influențează și predomină pe copiii acestei lumi, tot astfel Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, spiritul iubirii, blîndeții, umilinței, răbdării și al bunătății influențează și călăuzește pe copiii lui Dumnezeu. Și aceste două spirite - unul al iubirii și al bunătății, celălalt al egoismului și al răutății - se află într-un veșnic conflict reconciliabil.

362. Sfînta Scriptură vorbește despre acest spirit numesc numindu-l "spiritul lui Antichrist" - adică acel spirit care este opus Spiritului lui Christos. La început

acest spirit va ignora persoana lui Isus Christos, tăgăduind chiar venirea lui în lume. Apoi, văzînd că aceasta nu-i reușește, va pretinde că Domnul nostru Isus a fost un simplu om păcătos, care n-a făcut nimic decît a fost doar o simplă pildă și nu un Mîntuitor adevărat. De aceea Sfînta Scriptură ne îndeamnă să încercăm spiritele, nu numai după înfățișarea lor exterioară, ci și la lumina Cuvîntului lui Dumnezeu: "prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci, să cercetați duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu . . . Prin aceasta cunoaștem (vom cunoaște) duhul adevărului și duhul rătăcirii" - 1 Ioan 4:1,6.

Lupta dintre influențele sfinte și nefsinte

363. Caracterul desăvîrșit al lui Dumnezeu este măsura de sfințenie, de dreptate și de adevăr pentru toate creațiile Sale. Orice ființă, sau orice lucru, care nu se află în armonie cu această măsură este nefsintă, nendreptă și nedreaptă. Aceste diferite influențe adverse sînt atribuite uneori lui Satan pentru că el este marele vrăjmaș al lui Dumnezeu - tatăl minciunii și al rătăcirii. Trebuie să facem însă deosebire între ființele spirituale rele și influențele spirituale rele, întocmai cum trebuie să facem deosebire între ființele spirituale bune (sfinte) și influențele spirituale sfinte (bune). Cei ce cred în teoria evoluției, oamenii culți care nesocotesc Sfînta Scriptură, tăgăduiesc personalitatea lui Satan și a spiritelor rele unite cu el, pretinzînd că nu există influențe rele personale, doar, că omul are de luptat cu propria sa ignoranță și lipsă de cultivare a însușirilor sale bune. Alții, mai înaintați în rătăcire, mai educați în nendrept și mai pătrunși de filozofia deșartă, ajung la

concluzia că nu există Dumnezeu, ci numai influențe bune pe care omul le moștenește și care pot fi dezvoltate pînă la desăvîrșire.

364. Noi, însă, vom asculta de Adevărul divin, de Cuvîntul lui Dumnezeu, despre care apostolul Pavel spune că este suficient spre a ne înțelepți și care conține un izvor de viață, de lumină și de adevăr, cu care teoriile și învățăturile oamenilor nu se pot compara. Cuvîntul Său ne învață că Dumnezeu este Ființa Supremă sfîntă, că Spiritul Său Sfînt lucrează totdeauna în armonie cu dreptatea și că trebuie să fie conduși de Spiritul Său Sfînt toți aceia care se află în armonie cu Dumnezeu, adică: Fiul singurul născut, în care este plinătatea spiritului divin, sfinții îngeri, a căror voință este una cu voința sfîntă a Tatălui și Biserica aleasă dintre oameni, ai cărei membri au o măsură oarecare din Spiritul Tatălui (altfel n-ar fi ai Lui - Rom. 8:9,14) și se străduiesc a se umple tot mai mult cu acest spirit al sfințeniei. Tot așa, Cuvîntul ne învață că Satan este o ființă spirituală nesfîntă (nelegiuită), posedînd o influență rea pe care o răspîndește pe diferite căi și prin diferite mijloace. Tovarășii săi de acțiune sînt îngerii căzuți, care au pierdut spiritul sfințeniei și al devotamentului față de Dumnezeu. Iar omenirea căzută în păcat, prin tatăl ei Adam, a devenit slujitoarea păcatului: unii păcătuiesc involuntar, din slăbiciune; aceștia din urmă, deși au o anumită dorință după Dumnezeu, totuși sînt orbiți și înșelați de marele Adversar și stăpîniți de spiritul rătăcirii.

365. Omenirea (mintea sau inima oamenilor) este cîmpul de bătălie unde Spiritul Sfînt al luminii, al iubirii, al dreptății, al adevărului, și Spiritul lui Iehova și al

Fiului Său, Mântuitorul omului, se luptă cu spiritul cel rău al lui Satan, cu spiritul păcatului, al întunericului, al răutății, al ureii, al geloziei, etc. Vîndută păcatului de către tatăl ei Adam, familia omenească deveni "roaba păcatului" prin moștenire. În această situație de "robi", oamenii au fost orbiți de "dumnezeul acestei lumi" rele, care le înfățișează răul ca bine și întunericul drept lumină. Pervertind astfel mințile și inima mării majorități, înlesnind înfăptuirea răului și împiedicînd înfăptuirea binelui, făcînd ca toate avantajele actuale să poată fi cîștigate numai prin conformare cu spiritul său nesfînt, care este spiritul lumii, el stăpînește masele de jos prin ignoranță și superstiție, iar pe cei inteligenți și instruiți prin mîndrie, egoism, etc.

366. Lupta nu începu decît la înția venire a Domnului nostru, căci Spiritul adevărului fu "turnat" mai înții asupra Domnului nostru Isus Christos, apoi, la Rusalii, asupra Bisericii Sale. Lumea era cu totul în întuneric cînd apăru Domnul nostru Isus Christos, plin de Spiritul lui Dumnezeu și de lumina adevărului divin, ceea ce făcu din El "Lumina lumii". Și atunci lupta începu numaidecît, lumina adevărată și Spiritul Sfînt manifestîndu-se, nu prin bisericile nominale, ci, prin adevărații membri ai Bisericii lui Christos, posesorii Spiritului Sfînt primit de la "Capul" lor. Lupta nu putea începe mai înainte, deoarece nimeni dintre oameni n-a putut fi înainte de aceasta un "vas" al Spiritului Sfînt; nici unul n-a putut fi reprezentantul său, ambasadorul dreptății și al adevărului, sau un soldat al crucii, deoarece toți erau păcătoși. Trebuia ispășit păcatul omului, înainte ca Spiritul Sfînt să aibă vreo misiune de împlinit. Omenirea fu osîndită la moarte, la nimicire

eternă, ca dușmana dreptății și de ce să lupte spiritul pentru cei osândiți? De ce să încerce a-i îndruma spre dreptate, când nu le putea da nici o speranță de răsplată pentru strădaniile lor? De aceea, era potrivit ca mai întâi să aibă loc răscumpărarea, iar, ca rezultat al acestei răscumpărări, Tatăl Ceresc dăruiește acum Spiritul Sfânt celor primiți ca fii ai Săi, prin Christos.

367. S-ar putea face observația că, chiar de la început, lupta pare a se duce împotriva Spiritului Sfânt și în favoarea spiritului rău; aceasta se explică prin aceea că slujitorii păcatului sînt mult mai numeroși astăzi decît atunci, cînd a început lupta, și numărul lor crește mai repede chiar decît acela al creștinilor nominali, deși lupta a mers mereu înainte timp de 19 veacuri.

368. Apoi spiritul răutății și al rătăcirii a fost atît de puternic față de Spiritul Sfânt al Domnului nostru, încît Domnul nostru Isus a fost răstignit pe cruce și tot astfel fu biruitor și împotriva membrilor credincioși ai corpului lui Christos, batjocorindu-i și vorbindu-i de rău în felurite chipuri. Scopul acestor atacuri ale spiritului rău împotriva Spiritului sfințeniei și a slujitorilor săi, este și a fost, totdeauna același, adică nimicirea cu încetul a influenței adevărului, făcînd ca cele sfinte să pară nesfinte și cele curate și altruiste să pară necurate și egoiste, înlocuind lumina cu întunericul. Slujitorii răului nu-și dau totdeauna seama de ceea ce fac; orbiți de spiritul urii, al geloziei și al invidiei "ei nu știu ce fac" și totuși cred că "aduc o slujbă lui Dumnezeu" (Vezi Luc. 23:34; Fapt. 7:50). Cum putem explica această înfrîngere a sfințeniei? Oare totdeauna va fi așa?

369. Răspundem că această "înfrîngere" a Spiritului sfințeniei este numai aparentă și nu reală. În realitate

Spiritul sfințeniei a fost totdeauna învingător, iar în doita lui mistice din această epocă Evanghelică a fost dusă cu succes la îndeplinire: (1) A ales dintre oameni o "tună mică" de credincioși învingători, urmînd pe calea dreptății în frunte cu Isus Christos, Căpetenia lor, o comunitate de ostași ai crucii consacrați Domnului pînă la moarte și cărora le este făgăduită răsplata împărăției - pe care o vor primi în curînd, după ce ultimii membri vor fi fost încercați și făcuți desăvîșiți prin suferințe. (2) Apoi a fost învingător prin "mărturie" sa în lume, prin aceea că "va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata" viitoare, cînd faptele rele vor fi pedepsite, potrivit cu lumina dăruită fiecărui păcătos - Ioan 16:8.

370. Această "mărturie" s-a răspîndit peste tot și astăzi lumea recunoaște cele trei puncte ce i le-a arătat Spiritul sfințeniei prin membrii Bisericii. Este adevărat că lumea nu are o idee lămurită și corectă despre dreptate ("neprihănire") și despre păcat și nici nu înțelege caracterul și scopul judecării viitoare, care va fi o zi de o mie de ani. Tot astfel ea nu înțelege clar chemarea Bisericii din actuala epocă a Evangheliei, adică jertfirea voluntară a intereselor pămîntesti și umblarea pe urmele Mîntuitorului nostru, pentru a deveni apoi judecătorii lumii în "ziua judecării". Dar nici nu este necesar ca lumea să cunoască toate aceste amănunte care n-o privesc și care fac parte din "lucrurile adînci ale lui Dumnezeu", pe care nimeni nu le poate înțelege și prețui decît ascultînd chemarea spre neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu, ca prin consacrare să primească spiritul Tatălui. În această situație, ca fii ai lui Dumnezeu, pot lua cunoștință de toate amănuntele

planului divin - 1 Cor. 2:9-12.

371. La întrebarea dacă totdeauna va fi așa, noi răspundem: nu! După ce epoca Evangheliei va fi pregătit întreaga "turmă mică", chemată a fi moștenitoare cu Christos, această stare de lucruri va înceta numai-deci. Viitoarea lucrare a Spiritului Sfânt (a lui Iehova) va fi să stabilească pe pământ această împărăție și odată cu ea judecata și dreptatea. Această împărăție va pune în aplicare dreptatea și judecata, iar minciuna și înșelăciunea, de orice fel, vor fi înlocuite cu o clară cunoaștere a adevărului. În loc de a mărturisi lumii o "judecată viitoare", fi va spune că judecata a început și că orice călcare de lege va primi pe loc o pedeapsă dreaptă. În loc de a spune Bisericii: "nu judecați nimic înainte de vreme" (1 Cor. 4:5), fi va spune că membrii Bisericii, ca unelte ale Domnului, au fost calificați în mod special de a judeca lumea cu dreptate. În loc ca cei ce se află în armonie cu Domnul, stăpâniți de spiritul dreptății și al adevărului, să trebuiască a suferi pentru aceasta, ei vor fi încoronați ca "regi și preoți" ai dreptății și împuterniciți a cîrmui pămîntul spre binecuvîntarea și desăvîrșirea lui; iar toți acei care vor nesocoti favoarea și prilejul zilei de judecată, pregătită de iubirea lui Dumnezeu prin răscumpărarea îndeplinită de Domnul nostru Isus Christos, vor fi tăiați de la viață, nimiciți pentru totdeauna. Astfel slăvitul Iehova și Spiritul Său Sfânt, ca și toți acei care sînt uniți cu El, vor triumfa în cele din urmă, iar spiritul celui rău va fi stîns pe vecie și blestemul lui va mai exista - Isa. 28:17; 1 Cor. 4:5; 6:2; Fapt. 3:23; 2 Tes. 1:9; Apoc. 22:3.

Luptele spirituale interne și externe ale sfinților

372. Am cercetat bătălia în întregime; să privim acum fazele ei actuale. Deși această luptă poate fi considerată ca un război al Bisericii, este totuși o războire individuală cu păcatul. Iar Biserica învingătoare se va compune numai din învingători individuali. Și după cum victoria Bisericii este o victorie a Spiritului Sfânt al Domnului împotriva spiritului răului și nedreptății, tot astfel stau lucrurile și cu fiecare membru individual al Bisericii.

373. Majoritatea creștinilor (nominali) cunosc foarte puțin despre luptele și victoriile spirituale, deoarece ei nu s-au consacrat și n-au primit niciodată Spiritul Sfânt al adevărului. Unii s-au consacrat sectei pe care o iubesc, căreia se devotează, pe care o slujesc și pentru care se jertfesc. Alții au recunoscut unul sau mai multe principii morale și s-au legat a nu încălca niciodată aceste principii; aceștia primesc spiritul moral, un spirit de automulțumire și autoneprăhănire. Iar alții și-au ales o virtute, pe care o adoră și al cărei spirit îl primesc: de exemplu, răbdarea - și sînt pe deplin mulțumiți dacă au atins un nivel înalt de răbdare. Mai sînt unii care se consacrează "a lucra" pentru Isus și sînt mulțumiți numai cînd se află în vârtejul unei mari activități. Puțin le pasă de ce natură este activitatea lor; le ajunge să știe că nu slujesc fățiș pe Satan și că în această lucrare ei ocupă un loc de frunte. Ei nu caută la rezultat, ci la muncă, sperînd că la sfîrșit vor afla că n-au fost prea dăunători. A-și lua timp să studieze Cuvîntul lui Dumnezeu, ca să afle ce fel de muncă dorește El, le-ar părea o încălcare a legămîntului lor de consacrare, fiindcă ei s-au consacrat pentru lucrarea Sa și sînt

mulțumiți numai cînd se află în agitația activității lor.

374. Toate aceste consacrări și rezultatele lor au ațit influență bună cît și influență rea și fiecare dintre ele este mai de dorit decît o consacrare spre neleguire și spiritul ei; mai de dorit decît o consacrare egoistă, însoțită de spiritul egoismului și mai de dorit decît o viață fără scop, care nu se consacrează pentru nimeni și pentru nimic. Dar nici una din ele nu se poate asemăna, în nici un sens, cu consacrarea propovăduită de Sfînta Scriptură și exemplificată de Domnul nostru Isus Christos, Mîntuitorul lumii, ca pildă de urmat pentru Corpul Său, Biserica. Numai această consacrare adevărată aduce în suflet Spiritul Sfînt, Spiritul Adevărului, pe care lumea nu-l poate primi.

375. Această adevărată consacrare se deosebește de toate celelalte. Ea nu se pleacă decît în fața voinței lui Iehova, aducîndu-și eul și voința ca jertfă vie pe altarul Domnului, fără nici o condiție și fără nici o rezervă. Limbajul Marelui Arhiereu este limbajul fiecărui membru al "preoțimei împărătești": "N-am venit să fac voia mea, ci voia Celui ce m-a trimis"; "Iată-mă că vin! vreau să fac voia Ta, Dumnezeule" (Ps. 40:7,8; Ioan 6:38). Aceștia devin părtași ai Spiritului Sfînt.

376. Acei care și-au consacrat voința în întregime, primind în locul ei Cuvîntul și voința lui Dumnezeu prin Christos, sînt aceia care au inspirație (insuflețire) cerească sau spirituală. Ei sînt ațit de transformați (schimbați), ațit de deosebiți de starea lor pămîntească anterioară, încît sînt numiți "făpturi noi", dar acest nume nu li s-ar potrivi dacă n-ar însemna pentru ei nimic mai mult decît schimbarea fundamentală a inimii și a voinței lor prin care au trecut. El înseamnă însă mult

mai mult, înseamnă că acei care sînt aleși acum din lume de către Spiritul Sfînt al Adevărului și care se apropie de Dumnezeu "pe calea cea nouă și vie" ce le-a fost deschisă prin marea jertfă pentru păcat, sînt cu adevărat "făpturi noi" embrionare (începătoare) și vor fi făcuți desăvîrșiți în corpuri de natură divină la "întîia înviere", ce va avea loc către sfîrșitul acestui veac evanghelic. Iar această desăvîrșire depinde numai de credincioșia lor, ca făpturi noi, față de îndrumările Spiritului Sfînt - Evr. 10:19,20; Apoc. 20:6.

377. Totuși, această nouă creațiune mintală, acest embrion al "făpturii noi" care va fi făcut desăvîrșit la înviere, este, deocamdată, într-un corp omenesc, după cum spune apostolul Pavel referindu-se la această clasă: "comoara aceasta (mintea sau firea cea nouă) o purtăm în niște vase de lut" (2 Cor. 4:7). Vorbind mai departe despre același lucru, zice: "știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pămîntească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mîină, ci este veșnică" (2 Cor. 5:1). Această locuință va fi potrivită pentru mintea cea nouă, dacă vom fi printre credincioșii învingători, care continuă să umble pe calea îngustă, pe urmele pașilor Marelui nostru Căpitan, pînă la moarte.

378. Cuvîntul "sfînt" mai înseamnă și "deplin", "desăvîrșit". În acest sens Spiritul Sfînt este un spirit deplin sau desăvîrșit. De aceea este firesc să vedem că toți care posedă o măsură oarecare din acest Spirit Sfînt sau desăvîrșit, se dezvoltă în toate însușirile bune ale caracterului lor - ei sînt în stare să judece cu dreptate fiecare lucru ce-i privește; ei sînt stăpîniți de "spiritul minții sănătoase", în așa fel încît spiritul orb și vrăjmaș

al acestei lumi strigă după ei, ca și după Înaintașul lor: "Ai diavol"! și "Ești nebun"! (Ioan 10:20; 7:20; 8:48,52), aceasta fiindcă lucrurile pentru care ei trăiesc, lucrează și de care se bucură, sînt nevăzute acuma, dar sînt veșnice - 2 Tim. 1:7; Ioan 6:27.

379. Unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai acelor care au fost concepuți spre sfințirea spiritului, prin sfaturile și făgăduințele divine, este spiritul rău al fricii, considerat individual. Acesta încearcă să ne convingă că trebuie să fie vreo greșală: fie că nu Dumnezeu a inspirat marile și prețioasele făgăduințe, fie că ele nu sînt pentru noi sau că, din anumite motive, nu vom putea ajunge la ele niciodată. Toți copiii lui Dumnezeu sînt expuși atacurilor acestui spirit al fricii și al îndoielii, în mai mică sau mai mare măsură și toți trebuie să lupte pentru a învinge și a nimici acest spirit rău, ca el să nu poată nimici roadele spiritului din sufletul nostru.

380. Totuși, spiritul fricii nu este vreun zeu, nici vreun diavol care s-a cuibărit în inima noastră, ci numai o influență rea mintală, cu totul firească omului căzut și slab. El se naște din pricina imperfecțiunii personale și a neputinței de a obține favoarea divină. Antidotul (leacul) împotriva acestui spirit al fricii este Spiritul Sfint al Adevărului și instrucțiunile sale, primite și urmate cu deplina convingere a credinței. Spiritul Adevărului ne învață că acest spirit al fricii a luat naștere din motive bine stabilite, dar aceste motive nu mai există din momentul cînd am intrat în Christos ca făpturi noi. Separîndu-ne de slăbiciunile noastre neintenționate, Spiritul Adevărului ne îndreaptă către marea Ispășire îndeplinită de Domnul nostru și ne reamintește cuvintele inspirate ale apostolului Pavel: "Dacă Dumnezeu

este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pîra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniții Cine-i va osîndi? Christos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!" - Rom. 8:31-34.

381. Dacă "spiritul credinței", care e roada sau înfăptuirea "spiritului sfințeniei" și al "adevărului", face astfel progres și este primit și susținut de noua făptură, atunci biruința asupra fricii este ușor cîștigată și va fi urmată neapărat de pacea și de bucuria Spiritului Sfînt al iubirii și încrederii depline în Dumnezeu. Totuși, aceste lupte se repetă mereu în fiecare viață (persoană) creștină. Dar noi putem face din spiritul fricii un servitor prețios al noii făpturi, în timp ce nu-l putem îngădui ca stăpîn sau prieten al inimii noastre. Să facem, dar, din el un paznic vigilent la poarta inimii noastre, căci ne va fi de mare folos, atrăgîndu-ne atenția asupra hoților care se aproprie spre a ne răpi comorile sfințeniei, bucuriei, păcii, iubirii și ale unirii noastre strînse cu Tatăl Ceresc și cu frații. După cum ne îndeamnă apostolul Pavel, "să fim cu luare amînte" la atacurile din afară, după ce am fost împăcați cu Dumnezeu, după ce ne-am lepădat de influențele rele și am primit spiritul Său în inimile noastre. Să fim cu luare amînte, ca cei ce sînt "gata" să intre cu Mirele în "odăia de nuntă", să nu fie biruiți, chiar în "revărsatul zorilor", de un fel de lîncezeală, de somnolență și, asemenea "fecioarelor nechibzuite", să fie nepregătiti pentru marele eveniment - "căsătoria"! - Evr. 4:1.

382. Să nu uităm, deci, că, oricât de folositor ar fi ca servitor, spiritul fricii nu este de la Domnul și niciodată nu trebuie îngăduit înăuntrul inimii creștine, care trebuie să fie ocupată de diferenții membri ai familiei spirituale: iubirea, bucuria, pacea, etc., căci iubirea desăvârșită izgonește frica, ura, gelozia, nemulțumirea, mândria și ambițiile lumești. Apostolul declară: "Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință" - 2 Tim. 1:7; 1 Ioan 4:18.

383. Uneori atacurile vin pe la spate și nu din față - frica de prieteni și de lume. Spiritul răătăcirii se pretinde mai înțelept decât Cuvântul lui Dumnezeu și îndeamnă mintea carnală să judece după vederile sale proprii, în loc să judece potrivit descoperirii Cuvântului divin. Astfel, pe diferite căi, spiritul răătăcirii, spiritul fricii, spiritul înrobirii - toate elemente ale vrăjmașului - contrazic afirmația spiritului adevărului că "Christos Isus, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii" și că un prilej binecuvântat va fi oferit tuturor făpturilor, ca să poată ajunge în armonie cu Dumnezeu sub condițiile Noului Legământ. Atunci când fiecare va fi luminat de Adevăr, va fi judecat prin Adevăr și va câștiga viața veșnică sau va fi condamnat la moarte veșnică, la "moartea a doua". "Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul răătăcirii" - Evr. 2:9; Fapt. 3:23; 1 Ioan 4:5,6.

384. Spiritul lui Dumnezeu, spiritul sfințeniei, este un spirit de bucurie și de pace pentru toți care îl primesc, în măsura în care ei se află în armonie cu Mântuitorul și cu Tatăl Ceresc. Spiritul lui Dumnezeu îndeamnă la credință în făgăduințele Sale; spiritul răătăcirii conduce în direcție contrară, la neîncredere în făgăduințele lui

Dumnezeu, la speculații (Angelicieni) și superstiții omenesci, la credință în lucruri despre care Dumnezeu n-a vorbit și care sînt neraționale (absurde) pentru cei ce posedă Spiritul Sfînt sau "spiritul unei minți sănătoase". Spiritul Adevărului ne îndeamnă la activitate și la rîvnă în cauza adevărului divin și la aprecierea privilegiului de a comunica cu Domnul. Dimpotrivă, însă, spiritul rătăcirii este un "spirit somnolent" și neglijent în lucrurile cerești, ca și în cele pămîntoști. El este lipsit de atenție pentru adevărata Biserică și legămîntul ei de iubire, dar este plin de atenție pentru organizațiile omenesci și legămîntele lor - Rom. 11:8.

Spiritul care "ne vrea cu gelozie pentru Sine"

385. După cum am văzut, copiii consacrați ai lui Dumnezeu, "noile făpturi" concepute de Spirit Sfînt, sînt acum, ca să zicem așa, ființe duble. Ființa nouă, nefîind încă deplin dezvoltată și neavînd încă un trup corespunzător ei, trăiește în trupul vechi de carne, care este socotit mort. Spiritul nou, mintea lui Christos, voiața sfîntă, numai aceasta este recunoscută de Dumnezeu și numai ea e trebuit recunoscută de frații sfîinți, care au parte de chemarea cerească. Totuși, există un veșnic conflict între această voiață nouă, concepută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, și vechea voiață a trupului nostru cîzut. Voiața potrivnică a trupului nostru este deseori pomănită în Sfînta Scriptură, ca spiritul nostru așa de exemplu, citim: "credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru sine" - Iac. 4:5.

386. Spiritul nou, făptura nouă concepută d.

Spiritul Sfânt al iubirii, nu este geloasă, după cum este scris: "Dragostea nu pizmuiește" (1 Cor. 13:4). De aceea, ori de câte ori vedem că spiritul pizmei (geloziei), sau al urii, sau al mândriei, a pus o carecare stăpânire pe faptele sau cugetele noastre, avem o dovadă sigură că spiritul cel rău este învingător asupra noastră, ca făpturi noi. Dar, pe măsură ce ne lepădăm de acestea și simțem plini de roadele Spiritului Sfânt - blândețea, bunătatea, umilința, iubirea, etc., - în aceeași măsură creștem în asemănarea lui Christos, care este chipul Tatălui și în aceeași măsură simțem plini de Spiritul Tatălui, același spirit care era și este în Fiul Său Unui Născut.

387. Apostolul Pavel scrie despre lupta dintre carnea noastră și spiritul sau voința nouă care ne-a înnoit. El însă tratează chestiunea ca și când carnea n-ar mai face parte din noi, ci ca fiind dușmana noastră. El zice: "Zic dar, urăști cărnuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pămîntești. Căci firea pămîntească poartă împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntești: sînt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce văgî. Dacă sînteți călăuziți de Duhul nu sînteți sub Lege". Cu alte cuvinte, împotrivirea continuă a cărnii este o pîdică pentru faptele bune, deși, prin harul Domnului, carnea nu ne poate împiedica de a fi primiți de Dumnezeu ca "făpturi noi", ale căror inimă, spirit și intenție sînt sfînte și acceptabile Tatălui, prin Fiul prea iubit - Gal. 5:16,18.

Invățați de Dumnezeu prin spirit

388. Din cele spuse pînă aici cu privire la Spiritul lui Dumnezeu și la influența lui asupra copiilor Săi, lumîndu-i și îndepărtîndu-le rădăcinile, putem fi pregătiți

a înțelege și a prețui cuvintele apostolului Pavel: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează toate, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu" (1 Cor. 2:9,10). Aceasta înseamnă că, supunînd voința noastră voinței Domnului spre a fi învățați de El și a umbla pe calea Sa, am ajuns în armonie cu mințea și cu Spiritul Său. Iar, din acest punct de vedere al unei minți noi, bine îndrumată, sîntem pregătiți a vedea lucrurile într-o lumină nouă. Mințea și voința cea nouă ne îndeamnă să cercetăm lucrurile adînci ale lui Dumnezeu, să studiem Cuvîntul Său, ca să putem cunoaște voia Sa și s-o împlinim, ca fii ascultători. Dacă avem Spiritul Tatălui, atunci vom fi foarte atenți la învățăturile Sale și vom căuta să umblăm potrivit dorinței Sale. Căci "cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu" (1 Cor. 2:11). Adică, după cum nimeni nu poate înțelege voința și planul omului decît numai dacă îi sînt destăinuite, tot astfel, nimeni nu poate înțelege voința și planul lui Dumnezeu decît numai ajungînd în armonie cu ele și primind Spiritul Sfînt. Noi dar, am primit "duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său" (vers. 12). "Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sînt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește" (vers. 14). Ele pot fi înțelese numai de cei ce au spiritul lui Dumnezeu,

spiritul planului Său, Spiritul Adevărului. Toți aceștia trebuie să iubească dreptatea și adevărul, să caute zilnic să cunoască tot mai bine voința lui Dumnezeu și să câștige tot mai mult din Spiritul Său. Astfel de fii supuși și ascultători devin tot mai plini de "Spiritul Adevărului" și tot mai supuși lui. Ei nu pot ajunge însă la aceasta comparând lucrurile spirituale cu cele firești, așa cum face omul firesc, ci urmînd sfatul dumnezeiesc de a compara "lucrurile spirituale cu cele spirituale" (vers. 13). "Omul duhovnicesc (care a primit Spiritul Sfânt), dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni" (vers. 15). Nici un om firesc nu poate înțelege sau judeca motivele care îndeamnă pe "noile făpturi" să jertfească, nesiliți de nimeni (de bună voie), lucruri care sînt prețioase omului firesc, pentru speranțe și făgăduințe ce omului firesc i par nesigure și absurde. De aceea, ucenicii Domnului sînt priviți ca nebuni de către cei stăpîniți de spiritul lumii - 1 Cor. 2:16; 4:10.

Parakletos - Mîngîietorul

389. În Ioan 14:16,26, cuvîntul parakletos este tradus prin "Mîngîietorul" dar înțelesul obișnuit al cuvîntului "mîngîietor" nu este potrivit aici. Cuvîntul corect este acela de ajutor, încurajare, însoțitor, întăritor. Astfel făgăduințele Domnului nostru arată că Spiritul Sfânt pe care îl trimite Tatăl, în numele lui Isus și ca reprezentantul Acestuia, va fi cu urmașii Săi, îi va însoți și-i va ajuta la orice vreme de nevoie - puterea sfîntă prin care va călăuzi și îndruma pe poporul Său, ajutîndu-l să umble "prin credință și nu prin vedere" - și într-adevăr Domnul nostru ne face să înțelegem că toate puterile Spiritului sînt ale Sale, zicînd: "Nu vă voi lăsa orfani, Mă

voi întoarce la voi". Astfel, El se identifică pe Sine cu Spiritul Sfânt. "Dacă n-are cineva Duhul lui Christos (aceia) nu este al Lui" - adică nu are parakletosul sau ajutorul dumnezeiesc - Ioan 14:18; Rom. 8:9.

390. Această putere a Domnului este cu întreaga Biserică, însă fiecare personal primește partea sa - prin legătura individuală cu căile Spiritului. Insuși Adevărul este calea principală a Spiritului Adevărului; însă toți aceia care cunosc de aproape Adevărul și au spiritul său, sînt în aceeași măsură "căile" prin care spiritul ajută și influențează pe alții.

391. Puterea sau Spiritul Domnului nu poate fi văzut de oameni; însă efectele lui sînt vizibile și pipăibile. Fiind energia spirituală a Domnului, el pune în mișcare, luminează, instruieste și înflăcărează pe toți aceia care, aflîndu-se în condiții potrivite, sînt aduși în legătură cu Dînsul prin mijloacele sale proprii. Spiritul acesta poate aduce și moartea - a doua moarte - tuturor păcătoșilor cu voia. Cît este de necesar deci, ca fiecare din poporul Domnului să fie complet echipat cu adevărurile potrivite, pentru a fi plin de Spiritul Sfânt și activ în fapte bune!

392. Nimic din cele spuse mai sus nu dă de înțeles că ar fi vorba despre un alt Dumnezeu făcînd parte dintr-o trinitate de dumnezei. Dimpotrivă, vedem că spiritul mîngîietor și întăritor este spiritul Tatălui și al Fiului. În versetele 18 și 23, (din Ioan cap. 14), Tatăl și Fiul sînt arătați ca Cei ce întăresc, călăuzesc și mîngîie Biserica - prin Spiritul Sfânt. Astfel, Domnul nostru spune din nou: "Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului (evangelic)" - nu personal, ci prin Spiritul Sfânt - Mat. 28:20.

"El are să vă călăuzească în tot adevărul"

393. Domnul nostru arată calea prin care această putere a Sa, "Spiritul Adevărului", va veni la poporul Său, zicînd: "Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sînt duh și viață" (Ioan 6:63). Aceasta înseamnă: cuvintele mele exprimă mintea, voința și Spiritul lui Dumnezeu. De aceea este o necesitate principală a studia Cuvîntul lui Dumnezeu, spre a cîștiga victoria. Indemnul Domnului nostru este: "Cercetați Scripturile" (Ioan 5:39). Apostolul Pavel arată lui Timotei necesitatea cunoașterii Sfintelor Scripturi, "care pot să dea înțelepciunea . . . pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 3:15-17). El laudă pe ucenicii iudei din Berea, pentru că "cercetau Scripturile în fiecare zi" (Fapt. 17:11). De altă parte, apostolul Petru ne dă același îndemn la studierea Scripturilor, spre a fi totdeauna gata să răspundem oricui ne cere socoteală de nădejdea noastră (1 Pet. 3:15) și să luăm aminte la temericul cuvînt al proorociei - 2 Pet. 1:19; Ioan 16:13.

394. Făgăduința de a fi "plini de spirit" (Efes. 5:18) nu este pentru cei ce au Cuvîntul lui Dumnezeu, ci, pentru aceia care îl cercetează cu râvnă, spre a-l înțelege și care, după ce îl înțeleg, sînt dornici a-l împlini. Dacă vrem să fim plini de Spiritul lui Dumnezeu, trebuie să sorbim cu lăcomie din izvorul adevărului, Cuvîntul lui Dumnezeu. Întrucît însă, vasele noastre de lut sînt imperfecte, crăpate, lucrurile spirituale se scurg din ele (repede) ușor (Evr. 2:1); și, în cazul acesta, spiritul lumii, care stă la pîndă, va pătrunde repede spre a umple golul. În realitate, spiritul lumii exercită o presiune constantă asupra poporului lui Dumnezeu, tînzînd să

Aceasta s-a și întâmplat îndată ce apostolii și toți acei care primiseră aceste daruri prin mîinile apostolilor, muriră - 1 Cor. 12:31; 13:8,13; Efes. 4:11-13.

399. Credința, speranța și iubirea nu erau "daruri" făcătoare de minuni, ci "roade", după cum sînt numite în altă parte - Gal. 5:22; 2 Pet. 1:5-7; Ioan 15:16.

400. Printre darurile spiritului, apostolul specifică: (1) darurile apostolilor, (2) darurile profeților și (3) darurile învățătorilor. Noi mai posedăm și acum darurile apostolilor prin aceea că avem învățăturile lor atît de complet, încît nu mai au nevoie de adaos. De aceea, apostolii nu au urmași și nici nu e nevoie să aibă, deoarece există numai "doisprezece apostoli ai Mielului". (Apoc. 21:14.) Ei sînt cele "douăsprezece stele", curuna Bisericii (Apoc. 12:1; Ioan 6:70), cele "douăsprezece temelii" ale Bisericii glorioase, "Noul Ierusalim" (Apoc. 21:2,14). În Biserică mai avem darurile profeților și învățătorilor ca slujitori ai Domnului și ai Bisericii Sale, vorbind diferite limbi. Însă, acum Spiritul nu se mai revarsă asupra lor în chip miraculos, fără a avea mai întii talentele și educația cîștigate mai dinainte. Aceste miracole nu mai sînt necesare și nici folosite în aceeași măsură ca înainte. Domnul alege acum pe unii care, prin însușiri naturale și educație potrivită, sînt pregătiți pentru slujba Sa. Trebuie să ne amintim, însă, că starea inimii este mult mai importantă în ochii Domnului decît toate celelalte însușiri la un loc și că El este deplin împuternicit să folosească pe acei care îi alege ca servitorii Săi speciali, împuterniciții sau ambasadorii Săi (2 Cor. 5:20). El le poate da ajutor în orice chip voies' ca de exemplu, lui Moise, servitorul său special care avea vorbirea înceată, îi dăte pe Aaron ca mijloc de -

Exod. 4:10,14-16.

401. Poporul Domnului nu trebuie să uite că metoda a fost schimbată: același Domn călăuzește Biserica prin mijlocirea aceluiași Spirit, cu toate că această călăuză este mai puțin vădită, mai puțin observată, însă nu mai puțin reală și avînd aceeași purtare de grijă în toate amănunțele. Iar toți cei ce fac parte din turma Domnului, fiind călăuziți de Spiritul Său și instruiți de Cuvîntul Său, trebuie să judece și să cunoască pe cei ce par a fi învățatori și evangheliști, prezentîndu-se ca atari. Poporul Domnului nu trebuie să-i primească înainte de a se convinge că ei sînt înzestrați de Domnul cu aceste daruri. Iar una din probele cu privire la credincioșia lor față de Cuvîntul lui Dumnezeu, va fi că ei nu se vor slăvi pe ei înșiși, ci vor predica pe Isus Christos cel răstignit - care este pentru cei ce au credință, "puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Cor. 1:24). Dacă ar veni cineva la noi cu altă evangheliie, sîntem îndrumați de Cuvînt, să nu-l primim ca pe un învățator al Adevărului, ci să-l considerăm ca slujitor al rătăcirii, fie că el își dă sau nu seama de ceea ce face - 2 Ioan 10; Rom. 16:17; Gal. 1:8,9; Tit. 3:10.

402. Astfel, poporul Domnului este îndrumat de Spiritul Sfânt al Adevărului, călăuzindu-l, direct sau indirect, la cunoașterea Domnului. În felul acesta, Spiritul este calea ispășirii pentru Biserică acum, după cum va fi calea ispășirii pentru lume în epoca viitoare, Milenară, cînd "Duhul și Mireasa vor zice: Vinol . . . Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții, fără plată!" - Apoc. 22:17.

explică acest lucru spunând că Spiritul este de la Tatăl, prin Fiul, astfel: "Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Spiritului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți" (Fapt. 2:33). Prin urmare, vedem că acest botez cu Spiritul Sfânt este de mare importanță, fiindcă el arată primirea Bisericii, iar fără dînsul n-am avea nici o dovadă despre primirea jertfei Domnului nostru și despre îndreptățirea noastră.

406. Trebuie totuși să observăm că Sfînta Scriptură amintește numai de trei botezuri cu Spirit Sfînt - nefiind necesare mai multe și cele trei sînt părți ale unuia și aceluiași botez: (1) botezul Domnului nostru Isus Christos, (2) botezul din ziua Cincizecimii (de la Rusalii) și (3) botezul lui Corneliu, primul păgîn convertit și primit ca "fiu". Să examinăm aceste trei botezuri, în ordinea arătată:

407. (1) Botezul Domnului nostru cu Spiritul Sfînt era necesar nu numai pentru Dînsul, spre a se putea împărtăși de puterea divină, ci și ca o manifestare exterioară, o dovadă care va ajuta și altora a-L recunoaște ca Unsul lui Iehova. Această manifestare fu întru chipată printr-un porumbel, coborînd din cer și oprindu-se deasupra Lui. Părerea generală este că toată mulțimea fu martoră la această manifestare a favorii divine. Cuvîntul ne autorizează, însă, să credem că numai Ioan Botezătorul, recunoscut ca profet și slujitor al Domnului, fu martorul coborîrii Spiritului asupra Domnului. Iată cuvintele sale: "Ioan a făcut următoarea mărturisire: "Am văzut Spiritul pogorîndu-se din cer ca un porumbel și oprindu-se peste El. Eu nu-L cunoșteam dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: "Acela peste care vei vedea Spiritul pogorîndu-se și oprindu-se, este Cel

ce botează cu Spiritul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu" - Ioan 1:32-34.

408. (2) După cum explică Ioan aici, botezul Bisericii din ziua Rusalilor va fi făcut de "Acela care botează cu Spiritul Sfânt" - de Isus Christos. Petru înțărăște aceasta când spune că El "a turnat ce vedeți și auziți" (Fapt. 2:33). Numai El poate boteza astfel cu Spiritul Sfânt, deoarece El a răscumpărat lumea cu sîngele Său prețios. Apoi, nici un om nu poate veni la Tatăl decît prin Fiul, căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci "toată judecata a dat-o Fiului" (Ioan 14:6; 5:22). Iar Fiul preaslăvit lucrează ca Reprezentantul Tatălui, punînd în legătură cu Tatăl pe toți acei care vin la Tatăl prin Dînsul. Am văzut, deja, că acest botez al Bisericii cu Spiritul Sfânt era necesar ca o mărturie publică, după cum era necesar la botezul Domnului nostru Isus Christos, ca Spiritul Sfânt să fie văzut deasupra Lui și mărturisit.

409. Vîntul de vînt care umplu casa, ca și "limbile de foc" care s-au așezat peste ei, nu erau în realitate Spiritul Sfânt, ci numai manifestări pentru simțurile lor, ce reprezentau puterea nevăzută. Tot astfel, porumbelul văzut de Ioan nu era în realitate Spiritul Sfânt, ci numai o manifestare necesară simțurilor lui. Porumbelul, simbolul păcii și al curățeniei, reprezintă minunat spiritul plin de iubire al lui Iehova pentru Fiul Său Isus, după cum limbile de foc arătau tot așa de minunat că misiunea apostolilor este să pună în lume mărturie, sub călăuzirea Spiritului Sfânt. - Fapt. 2:32; 3:15; 5:32; 10:39,41; 13:31.

410. (3) În legătură cu primirea lui Corneliu, primul păgîn convertit, era necesară o manifestare specială,

fiindcă prin starea păgânii făcuseră înălțuraj de la orice favoare și nu puteau fi primiți de Dumnezeu și de alții ca servitori. Cu urmasii, credincioșii dintr-o evrei nu s-au putut înțelege și păgânii erau de acuma și ei primiți în înalta stare de fii ai lui Dumnezeu, dacă această favoare n-ar fi fost manifestată în chip vădit.

411. După cum am mai arătat, nu înțoca în programul divin ca păgânii să fie primiți înaintea de împlinirea celor 70 de săptămâni de favoare specială pentru evrei - la trei ani și jumătate după Rusalii. De aceea, nu se putea arăta, în botezul cu Spirit Sânt cu la Rusalii, că păgânii convertiți aveau să fie meșterilor egali cu evreii convertiți. Apoi, din cauza prejudecăților adânci ale apostolilor și ale altor evrei, era periclit ca pălăirea lui Corneliu să fie manifestată sinaxelor apostolului prin aceleași dovezi de la Rusalii. Nu trebuie să presăpăsem că limbi de foc s-au aprins asupra lui Corneliu, ci, împreună cu iudeii convertiți, și primii ucule săntari ce au fost revăseate asupra tuturor la Rusalii.

412. Cum am fi putut cunoaște că păgânii au fost primiți de Dumnezeu? Dacă botezul cu Spiritul și binecuvântările venite la Rusalii s-ar fi limitat numai la credincioșii care făceau parte din simțata firească a lui Avraam, atunci de-a lungul epocii Evanghelice ar fi predominat incertala (neștiințata) cu privire la natura fiilor lui Dumnezeu care din naștere nu erau evrei. Inșă, prin botezul lui Corneliu, Dumnezeu a scătat blăscricii că nu mai există nici o deosebire între evrei și păgânii, robii și slobozii, bărbai și femei, în ceea ce privește primirea în Christos. Nimeni nu este primit prin faptele meritorii sau prin obirșie de naștere; ci numai acei (toți) care vin la Tatăl prin Fiul preafubit vor fi primiți în viață -

1 Cor. 12:13; Col. 3:11; Rom. 10:12; Gal. 3:27, 28.

413. Sfânta Scriptură nu amintește alte cazuri de botez cu Spiritul Sfânt, afară de aceste trei; de aceea, părerea unora dintre copiii lui Dumnezeu că trebuia să aștepte, să stăruiască și să se roage pentru alte botezuri repetate cu Spiritul Sfânt, este cu totul neîndreptățită. Dacă altfel, aceste botezuri ar fi cu totul de prisos (netrebuincioase), deoarece botezul de la Rusali, împreună cu botezul lui Corneliu, au acoperit toate cerințele. Faptul că acest botez al Eusebiu a fost îndeplinit în două părți - mai întâi asupra credincioșilor evrei la Rusali, apoi asupra primilor credincioși dintre păgâni în casa lui Corneliu, este tocmai îndeplinirea făgăduinței Domnului nostru, făcută lui Petru înainte de a fi răstignit: "Ţi voi da cheie împărăției cerurilor" (Mat. 16:19). Cheia este o unealtă cu care se deschide o ușă; aici cheia fiind la plural, arată că trebuiau mai multe uși deschise. De fapt erau două uși și deci două chei. Apostolul Petru prin împăternicirea sa întrebuițează amândouă aceste chei, deschizând întâi ușa evreilor, apoi păgânilor, după cum a prezis Domnul. Prima cheie o întrebuițează la Rusali, dând, ca primul și cel mai competent cuvântător, a introdus noul dar al Spiritului la cei aproape trei mii de evrei care crezură și întorseră numelele prin ușa deschisă (Fapt. 2:37-41). A doua cheie o întrebuițează când sosi vremea ca Evanghelia să fie propovăduită păgânilor. Conform alegerii Sale, Domnul trimise pe Petru să facă aceasta, zicându-i lui Corneliu să trimită după Petru, iar lui Petru să se ducă la Corneliu pentru a vesti cuvântul Evangheliei, lui și familiei sale. În această împrejurare Petru întrebuițează cea de a doua cheie, deschizând ușa Evangheliei pentru neevrei. Dumnezeu a răst mântor la

acest eveniment prin aceea că a dat daruri miraculoase lui Corneliu și celorlalți credincioși consacrați dintre păgâni, răspinzind asupra lor Spiritul Sfânt. Înțelesul potrivit al acestui botez cu Spirit Sfânt este acela al unei revărsări, al unei ungeri, care este atât de completă încît poate fi asemănată cu o scufundare totală sau "botez" în apă. Același "botez" continuă de atunci a se revărsa asupra Bisericii de-a lungul epocii Evanghelice - acoperind, sfințind, binecuvîntînd și "ungînd" pe fiecare membru care vine și intră în "Corpul uns". Și aceasta va continua așa pînă cînd ultimul membru va fi primit și uns. Apostolul Ioan, vorbind despre acest botez, zice: "Ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămîne în voi" (1 Ioan 2:27; Ps. 133:2). El nu zice: "ungeriile (numeroase), pe care le-ați primit (după cum de bună seamă ar zice, dacă fiecare individual ar primi o ungere separată), ci ungerea" - unica ungere primită o dată pentru totdeauna și pentru întreaga Biserică - mai multe fiind de prisos și lipsite de armonie cu orînduirea divină - Fapt. 10:5; 19:22.

414. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, întreaga Biserică este recunoscută ca un întreg: "Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare . . . tot așa este și Christos . . . Voi sînteți trupul lui Christos, și fiecare în parte, mădularele lui" (1 Cor. 12:12, 27). Aceste cuvinte ale Scripturii ne arată că, deși Domnul ne consideră în mod individual, totuși situația noastră față de Tatăl nu este ca ființe izolate, ci ca membri sau părți ale unei singure ființe sau unități, care, unită, este Christos, cap și corp. Deci, Cuvîntul ne informează că, avînd credința, este necesar a mai face un pas pentru a ajunge în corpul lui Christos - botezîndu-ne în corpul

Său - Rom. 6:3-5.

415. Nu vom vorbi aici despre botez, în general, pe care-l vom examina mai târziu, ci amintim numai faptul că credincioșii sînt invitați a fi botezați în Christos, spre a putea fi cuprinși în botezul cu Spiritul Sfînt. Spiritul Sfînt nefiind o persoană, ci o putere în posesia Bisericii, înseamnă că toți care doresc să aibă această binecuvîntare trebuie să intre în legătură cu această Biserică, corpul lui Christos, altfel nu se vor putea împărtăși de ea. Prin aceasta, însă, nu înțelegem o afiliere la o biserică pămîntească - metodistă, lutherană, romano-catolică, sau la oricare altă organizație omenească. Noi înțelegem afilierea la Biserica celor aleși, înscriși nu pe pămînt, ci în ceruri (Evr. 12:23), ai cărei membri se pot cunoaște numai prin posesia Spiritului Sfînt al iubirii, dovedit prin diferitele sale roade.

416. Acela care se unește într-adevăr cu Christos, și prin acesta cu toți membrii corpului lui Christos, nu trebuie să se mai roage pentru binecuvîntarea Rusalilor, ci să privească înapoi cu bucurie și încredere la binecuvîntarea primelor Rusalii și a lui Corneliu; și așa toți ar trebui să fie mulțumiți cu orînduirea divină. Noi nu spunem că Dumnezeu se supără pe aceia care greșesc, cerînd mai multe botezuri cu Spirit Sfînt; dimpotrivă, presupunem că va avea milă de nepriceperea lor, și, fără a-și schimba planul sau orînduirea, va accepta gemetele lor după comunitatea divină, revărsînd asupra lor binecuvîntarea Sa.

417. Este ciudat că acești prieteni care se roagă mereu pentru botezuri cu Spirit, nu observă că apostolii nu s-au rugat pentru acestea și nici n-au îndrumat Biserica să facă astfel. Care acești prieteni se cred mai

înțelepți decât apostolii inspirați, sau mai sfinți decât dâștii? Sperăm că ei nu au astfel de cugete și că sentimentele lor sînt mai curate ca ale unor copii neștutori, care, fără să-și dea seama, necăjesc pe părinții lor, cerîndu-le lucruri ne folositoare care nu li se pot da.

Botezul general cu Spiritul Sfînt

418. "După aceea, voi trimite Duhul Meu peste orice făptură" (Ioan 2:28).

Spiritul Sfînt va fi izvorul de împăcare între Atotputernicul Dumnezeu și rasa umană, păcătoasă, necumpărată de Domnul nostru Iisus Christos cu viața Sa prețioasă. După cum scopul jertfei lui Christos a fost de a deschide calea prin care Dumnezeu poate fi din nou și totuși să îndreptățească pe păcătoșii care cred în El și vin la Tatăl prin El (Rom. 5:20), tot astfel, mărețea Sa lucrare ca Mîlătorilor glorioasă aduce în armonie cu Dumnezeu pe toți acei care doresc să vină la El. Am văzut că această lucrare de răscumărare la armonie deplină cu Dumnezeu a rasei căzute se împarte în două: (1) în epoca Evanghelică, Biserica, și (2) în epoca Milenară, restul umanității, doritoare a se împăca cu Dumnezeu.

419. Am văzut că armonia cu Dumnezeu nu se bazează pe faptul că Dumnezeu ar ierta păcatul, îngăduindu-ne a ne întoarce în favoarea Sa ca păcătoși, ci pe faptul că păcătoșii trebuie să se lase de păcat, să prîncească îndreptățirea dumnezeiească și să se întoarcă în armonia cu Dumnezeu. Acesta este programul Tatălui pentru Biserică și pentru împăcarea Sa cu rasa umană, în epoca viitoare. Nici o frîntură de litură din legea divină nu va fi schimbătoare: păcatul și nedreptățile nu

vor fi acuzate (justificate) și socotite drept perfecțiune și dreptate.

420. Întreaga omenire se va afla în grija lui Christos pentru a fi restatornicită la chipul Tatălui - pierdut prin păcatul lui Adam. Iar unui din mijloacele de ridicare a omenirii la nivelul armoniei cu Dumnezeu va fi dispariția influenței lui Satan înșelătorul și înrobitorul omenirii. Așa că omnea, în loc să mai fie sub influența răutăților, ignoranței și superstițiilor, va trece sub influența promănită din Spiritul adevărului dreptății și iubirii. Și în loc de omniașia să mai fie copleșită (biruită) de influențele ostile ale umă, invidiei, egoismului, etc., spiritul acestor influențe rele va fi înăbușat și înlocuit cu Spiritul Sânt al dreptății, înălțării, milei, iubirii . . . Astfel, Spiritul Sânt al Tatălui va fi răsplădit prin Christos asupra întregii omeniri, luminând-o și ajutând-o să scutură apăsările ei rele, înșelătoare; apoi va fi instruită și răsplădită către chipul și asemănarea Tatălui, pierdute prin ascultarea lui Adam.

421. În timp ce perspectiva acestor binecuvântări și privilegii este înăbușătoare pentru poporul lui Dumnezeu, cu un ofeț, însă, nici o mângiere dugmanilor și nici unelora care, având prilejul, refuză a primi Spiritul Sânt Sânt. Acesta va fi vărsat "peste orice făptură", dar va trebui ca cei ce doresc să se bucure de chipul, să se și folosească de privilegiile lui, întocmai după cum credincioșii din această epocă a Evangheliei, care sînt binecuvîntați cu Spiritul Sânt, trebuie să facă o deplină consecrare și să se nutrească cu Adevărul, pentru a dobîndi "Spiritul adevărului".

422. Cînd stăruim Dătător de viață, Marele Profet și Pece, George Andriak: lui Melchisedec, Christos (cap și

corp), se va scula să binecuvînteze lumea, aceasta va fi o binecuvîntare și viață veșnică pentru toți aceia care vor primi cuvintele acestui Profet: care îi vor asculta și vor lucra după îndrumările Lui, iar pentru cei care vor refuza să-L asculte, va însemna nimicire în a doua moarte, precum este scris: "Și oricine nu va asculta de prorocul acela, va fi nimicir cu desăvîrșire din mijlocul norodului" - Fapt. 3:23.

423. După cum am văzut, nu va exista nici o deosebire între Spiritul lui Dumnezeu care va fi "turnat" peste toți oamenii din epoca viitoare, și Spiritul revărsat acum asupra Bisericii. El va fi același Spirit al adevărului, dreptății, sfințeniei și armoniei cu Dumnezeu, aceeași influență bună pe care Dumnezeu o va face să lucreze în favoarea dreptății, bunătății, a adevărului.

424. Totuși, nu în toate privințele va însemna același lucru atunci ca în prezent: a avea acum Spiritul lui Dumnezeu și a trăi în armonie cu el înseamnă în mod inevitabil un conflict cu spiritul lumii care ne înconjoară din toate părțile. Pentru acest motiv, toți aceia care primesc acum Spiritul Sfînt și umblă în armonie cu el, sînt preveniți să se aștepte la prigoniri din partea mării majorității care nu l-a primit.

425. În epoca viitoare, însă, primirea Spiritului nu va însemna prigoniri, pentru că ordinea și rînduielele epocii Milenare vor fi cu totul deosebite de cele din prezent. Pe cînd astăzi, stăpînitorul acestei lumi este Satan (Ioan 12:31; 14:30; 16:11; Mat. 4:8, 9; 2 Cor. 4:4; Iov 9:24), Domnul lumii viitoare va fi Christos; iar omenirea care acum, în perioada păcatului, se află sub influența lui Satan - cu voie sau fără voie, conștient sau inconștient în epocile viitoare se va afla sub influența lui

Christos și a domniei Lui drepte. Atunci, Adevărul va fi liber și la îndemâna tuturor, "de la cel mai mic pînă la cel mai mare" (Ier. 31:34; Is. 11:9). Intrucît Impărăția lui Dumnezeu va fi cîrmuită de legile dreptății, ale adevărului și bunătății, cei care vor trăi în armonie cu această cîrmuire, avînd Spiritul adevărului nu vor avea de suferit prigoniri ci dimpotrivă, vor fi favorizați și binecuvîntați mergînd din biruință în biruință pe măsură ce primesc acest Spirit al sfințeniei - Isa. 26:9; Ps. 24:3-6; Isa. 35:10.

426. Posedarea Spiritului Sfînt în epoca Mileniului nu va fi ca în această epocă a Evangheliei, adică o ungere sau concepere cu Spiritul Sfînt spre o natură nouă, spirituală, și nici chemarea spre a moșteni Impărăția împreună cu Christos. Această făgăduință aparține numai Epocii Evanghelice, numai acelor care primesc Spiritul Sfînt și se lasă călăuziți de el, suferind pentru cauza dreptății; de aceea "Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste ei" - 1 Pet. 4:14.

427. Prin posedarea Spiritului Sfînt, în timpul Mileniului, posesorul se va afla în armonie cu Mijlocitorul Isus Christos și cu binecuvîntările pregătite de Dumnezeu pentru întreaga omenire, binecuvîntări care nu vor aduce o schimbare de la firea umană la firea divină, ci o restituire a tot ce a fost pierdut prin păcatul lui Adam. Este bine să ne amintim că binecuvîntările dăruite de Christos omenirii în epoca Mileniului, au fost cumpărate pentru ea cu jertfirea vieții Sale proprii. Deoarece El, ca "omul Isus Christos", S-a dat pe Sine drept preț de răscumpărare pentru omul Adam cel osîndit, El a dobîndit, în schimbul acestei mari jertfe, toate drepturile, privilegiile, împreună cu viața lui

Adam. Iar toate aceste bunuri răscumpărate vor fi dăruite omenirii reînnoite prin Reînnoitorul sau Tatăl ei, Domnul nostru Isus Christos, al doilea Adam.

428. Faptul că Domnul nostru Isus Christos nu era al doilea Adam când se afla în corp omenesc, nu dă de înțeles că El, ca al doilea tată al rasei, va dăruia omenirii viață pe plan spiritual, atunci când o va învâci. Dimpotrivă, să ne amintim că prin cuvântul "tată" se înțelege numai "dătător de viață", fără altă specificare. Astfel, în creațiune, tatăl Adam este numit "fiul lui Dumnezeu" (Luc. 3:38), în chipul și asemănarea morală a Tatălui ceresc; noi știm însă că el era un fiu pămîntesc, pe când Dumnezeu este Spirit. Principiile care au călăuzit pe Dumnezeu la crearea lumii n-au fost schimbate prin păcătoarea și căderea primului om; planul original rămîne același. După ce răul pus în acțiune de Satan va fi înlăturat, împreună cu toate urmările lui, planul lui Dumnezeu va fi împlinit de Christos. Biserica din epoca Evangheliei, care va fi înălțată și glorificată ca "Măreasa" lui Christos, este chemată și aleasă pentru o misiune specială; prin încercări speciale ea va fi pregătită pentru moștenirea cu Christos - o schimbare de la natura umană la natura spirituală, superioară îngerilor, "mai pe sus de îngeri, puteri și domni", devenind pătașă la natura divină.

429. Cu toate că n-ar trebui să ne rugăm pentru noi botezuri cu Spiritul Sfînt, totuși, sîntem învățați să ne rugăm pentru primirea Spiritului Sfînt.

Rugîndu-ne pentru Spiritul Sfînt

430. "Deci, dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru

cel din ceruri va da Spiritul Sfânt celor ce îl cer!" - Luc. 11:13.

431. Deși toate lucrurile sînt prin Fiul, aici, ca și în alt loc, El atribuie toată slava și cinstea Tatălui, izvorul tuturor binecuvîntărilor. Întreaga lucrare de răscumpărare și împăcare este a Tatălui, prin Fiul. Iar Domnul nostru ne spune că plăcerea Tatălui este ca noi să avem tot mai mult din Spiritul sfințeniei Sale, îndemnîndu-ne să ne rugăm pentru primirea lui, ca pentru cea mai mare binecuvîntare. În ceea ce privește binecuvîntarea pămîntească, Mîntuitorul nostru ne învață că Tatăl Ceresc cunoaște nevoile noastre, știe mai bine chiar decît noi ce ne poate fi de folos și ce ne poate fi spre pagubă și stricăciune. De aceea, nu este potrivit să ne rugăm pentru lucruri pămîntești sau să ne gîndim la ele, cum fac păgînii, ci, ca niște fii care au deplină încredere în tatăl lor, să fim siguri că El ne va da tot ce ne poate fi de folos. Să fim dar vultumiți cu această făgăduință - Mat. 6:7,8,25-33; Evr. 13:5.

432. Tatăl Ceresc se bucură cînd vede că noi dorim să avem tot mai mult din Spiritul Său Sfînt; și toți care îi doresc și-l caută sincer își vor vedea dorința îndeplinită. Tatăl Ceresc va îndoi astfel de împrejurări, încît toate piedicile să fie înlăturate, pentru ca Spiritul Său să prisosească în noi. Acest lucru, însă, nu arată necesitatea unor noi botezuri cu Spirit Sfînt: botezul a fost înfiptuit la început, o dată pentru totdeauna, și tot ce ne mai rămîne acum de făcut este să deschidem toate zăgăzurile ființei noastre, pentru ca Spiritul adevărului și al iubirii să ne pătrundă ființa și să îndrume toate faptele, cuvintele și gîndurile noastre.

433. Spiritul sfințeniei poate fi dobîndit numai de

acei care îl doresc din inimă sinceră, silindu-se și rugându-se mereu pentru a-l primi. Pe măsură ce vom izgoni spiritul lumesc din inimile noastre, vom putea umple golul rămas cu Spirit Sfânt. Tot astfel să facem și cu egoismul nostru, care trebuie să cedeze locul iubirii sfinte.

434. Acesta este și cugetul apostolului Pavel în rugăciunea sa pentru Biserica din Efes: "Christos să locuiască în inimile voastre, prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Christos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efes 3:17-19). Acela care este plin de Spiritul lui Christos, apreciind așa cum se cuvine iubirea manifestată de El, va fi plin de Spiritul Tatălui.

435. Sfânta Scriptură nu arată nicăieri că Tatăl Ceresc ar fi mulțumit ca copiii Săi să ceară sau să se roage la un alt dumnezeu - la al treilea dintr-o trinitate de dumnezei egali. Acest cuget este chiar respingător, iar acei care îl susțin sînt desigur atît de orbiți încît nu văd adevărata frumusețe și tărie a făgăduinței divine. Textul este deplin lămurit numai dacă înțelegem că Spiritul Sfânt este cugetul, influența sau puterea divină, dăruită pentru mîngîierea și ridicarea spirituală a copiilor lui Dumnezeu.

436. Textul nostru din Luca 11:11,13, face o asemănare între tatăl pămîntesc care dă fiului său o hrană folositoare, și bunul nostru Părinte Ceresc, care dăruiește Spirit Sfânt celor ce l-l cer. Inșă, după cum părinții pămîntești pun hrana la îndemîna copiilor, fără

a-i obliga să mănânce din ea, tot astfel, Tatăl Ceresc a pus la îndemîna familiei Sale spirituale scumpe făgăduințe ale darului Său, fără a-i obliga a se înfrupta din ele. Trebuie să fim flămînzi și însetați după ele și să le cercetăm, nu cu îndoială, ci cu deplină credință. De aceea, cînd ne rugăm pentru a primi Spiritul Sfînt, să privim în jurul nostru spre a vedea răspunsul la aceste rugăciuni, inspirate și călăuzite de el (de Spiritul Sfînt).

437. Ingrijirile lui Dumnezeu pentru noi le vom găsi în Cuvîntul Adevărului; nu este însă suficient să știm unde le vom găsi, ci mai trebuie să ne însușim Spiritul adevărului, căci altfel nu vom gusta din adevărata mulțumire. Acela care nu va lua parte la masa plină de bunătăți, va rămîne flămînd, ca și cînd n-ar exista hrană. Domnul nostru zice: "Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sînt Spirit și viață" (Ioan 6:63). Iar despre toți cei plini de Spirit se poate spune: "Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit" (Ier. 15:16; Apoc. 10:9). Este cu totul nefolositor a ne ruga: "Doamne, dă-ne Spirit Sfînt", dacă noi neglijăm Cuvîntul Adevărului, pe care Spiritul Sfînt l-a pregătit pentru desăvîrșirea noastră. Dacă noi numai ne rugăm pentru Spirit, fără a ne folosi de mijloace potrivite pentru dobîndirea Spiritului adevărului, atunci vom rămîne mai departe "copii în Christos", care caută "dovezi" exterioare în locul mărturiilor lăuntrice, oferite de Cuvîntul Adevărului.

Mărturia Spiritului Sfînt

438. "Însuși Spiritul adevărește împreună cu spiritul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu" - Rom. 8:16.

439. Puține învățăturii au mai mare importanță pentru poporul Domnului decît aceasta, pentru că de

această învățătură depinde, într-o măsură foarte mare "pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere" (Filip 4:7). Cum ar putea avea o "deplină asigurare a credinței lor" cei care sînt lipsiți de "mărturia Spiritului", doveditoare că sînt fii, care au fost bine primiți în familia lui Dumnezeu? Totuși, mic este numărul acelora care își dau seama cîtuși de puțin despre înțelesul sau însemnătatea expresiei "mărturia Spiritului" - sau despre faptele sau încercările care alcătuiesc "mărturia Spiritului".

440. De aceea, este foarte importantă întrebarea: Cum este Spiritul Sfînt martorul nostru în privința împăcării noastre cu Tatăl, dovedind că am devenit fiii lui Dumnezeu și că prin orînduirea divină sîntem pregătiți a moșteni lucrurile glorioase pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc, precum și împărăția milenară împreună cu Domnul nostru Isus Christos? Puține subiecte au neliniștit mai mult pe creștini decît acesta: "mărturia Spiritului". Neștiind ce este mărturia Spiritului, mulți din copiii Domnului sînt nevoiți a recunoaște că nu știu dacă au sau nu această mărturie. Unii, avînd mai multă siguranță în sine decît cunoștințe, își închipuie că posedă Spiritul Sfînt, bazajă pe sentimentele lor fericite. Dar, mai curînd sau mai tîrziu, își dau seama că "mărturia" pe care s-au bazat este înșelătoare, căci le lipsește la "vreme de nevoie". Cînd împrejurările le sînt favorabile și se bucură de sănătate, cînd lumea are o părere bună despre ei, cînd toate treburile le merg bine și au numeroși prieteni, ei se simt fericiți. Dar dacă vreuna din aceste împrejurări se schimbă, sau chiar toate, ei se simt "nenorociți" - ei pierd ceea ce au crezut că este "mărturia Spiritului" și

sînt într-o stare disperată.

441. Acești oameni au fost înșelați de simțămintele lor: ei se simt fericiți și cred că se apropie de Dumnezeu, cînd, în realitate, influențați de spiritul lui Satan, se află tocmai pe calea ispitei. Așa se explică deseori "pierderi ale darului" de către unii, pierderi ce-i surprind atît pe ei cît și pe prietenii lor. Înșelați de o "mărturie" falsă, ei se simțeau în siguranță; de aceea, n-au mai vegheat asupra lor înșiși și au căzut pradă ispitei, tocmai cînd se simțeau "fericiți în Domnul". Astfel, încercările și suferințele vieții, menite să ne apropie mai mult de Tatăl, să ne facă să apreciem mai mult iubirea și grija ce ne poartă Mîntuitorul nostru, sînt o pierdere pentru această clasă; căci, pierzînd "mărturia" sentimentelor lor, pe care greșit le-au considerat drept "mărturia Spiritului", se simt atît de "infomețați" și "insetați" după o revenire a lor, încît pierd multe din învățămintele prețioase ce pot fi cîștigate numai sprijinindu-ne cu încredere în Dumnezeu și comunitatea cu El, în timp ce simțeam trecuți prin experiențe "ghetsemanice".

442. O altă clasă de creștini la care "mărturia" (sentimentelor) este nestatornică, cred că Dumnezeu nu le-a dat nici o dovadă a favorii Sale, nici o "mărturie" despre faptul că au fost primiți ca "fii" în familia Sa.

443. Această nesiguranță se naște și din neînțelegerea învățăturii cu privire la alegere; și totuși, acești prieteni au perfectă dreptate cînd cred că sentimentele lor schimbătoare nu pot fi un îndreptar potrivit pentru a judeca primirea lor ca fii.

444. Unele persoane, foarte credule, își inchipuie că "auz șoapte" intericare ale Spiritului și se simt fericite, deși mai pe urmă se conving că informația "șoptită" a

fost în întregime falsă. Alți creștini, cu judecată mai chibzuită, care nu se pot înșela astfel, se miră văzînd că prietenii lor afirmă cu atîta convingere "mărturia Spiritului", în timp ce ei nu au această siguranță.

445. Toate acestea își au izvorul în credința greșită că Spiritul este o persoană. Cînd se va recunoaște faptul că Spiritul Sfînt este puterea sau influența pusă în acțiune, în orice chip și sub orice formă, de Dumnezeu, atunci chestiunea va fi lămurită și "mărturia Spiritului" va fi un lucru ce se va înțelege foarte ușor. Va fi o binecuvîntare pentru toată lumea și toată lumea va putea îndeplini condițiile necesare pentru cîștigarea acestei mărturii, fără, care nimeni nu este îndreptățit a se considera ca fiu al lui Dumnezeu, în condiție acceptabilă Tatălui.

446. Dar de ce bucurie și pace divină sînt cuprinși cei care posedă adevărata "mărturie", care au trecut prin încercările cerute, învățînd cum să le înțeleagă? Într-adevăr, pentru aceștia ea este bucurie în mijlocul necazurilor, mîngîiere în mijlocul suferințelor, lumină în întuneric și tărie în slăbiciunile lor. Iar îndrumările, complete și lămurite, în această direcție ca și în toate celelalte, se pot găsi în acea minunată carte, Cuvîntul Tatălui nostru Ceresc - Biblia. Prin mărturiile ei, Spiritul Domnului comunică cu spiritul nostru.

Cum putem cunoaște mărturia Spiritului

447. Spiritul sau cugetul unui om se poate cunoaște din cuvintele sau purtarea sa; tot astfel putem cunoaște cugetul sau Spiritul Domnului din Cuvintele și faptele Sale. Cuvîntul Său ne învață că oricine va veni la Dumnezeu, prin credință în Isus Christos, va fi primit

(Evr. 7:25). De aceea, acei care caută o mărturie a Spiritului cu privire la primirea lor ca fii, trebuie să-și pună următoarele întrebări:

(1) Am fost eu vreodată atras spre Christos, recunoscându-L ca Mântuitorul meu, prin a cărui singur merit pot să mă apropii de Tatăl și să fiu primit de El? Dacă la această întrebare se poate da un răspuns afirmativ, atunci cea următoare va fi:

(2) Am făcut eu pentru totdeauna o deplină consacrare a mea - a vieții mele, a timpului meu, a talentelor mele, a influenței mele, a tot ce am și sînt - lui Dumnezeu? Dacă și la această întrebare se va putea da un răspuns afirmativ, atunci putem fi pe deplin convinși că am fost primiți de Tatăl, prin Fiul, și recunoscuți ca fii.

448. Această convingere despre darul divin, ce-l posedăm prin Isus Christos, bazată pe caracterul neschimbător al Cuvîntului lui Dumnezeu, nu este nestatornică și nici schimbătoare, ca aceea care este clădită pe risipul sentimentelor. Dacă teama sau îndoiala ar pătrunde vreodată în inima noastră, n-avem decît să luăm "candela" Cuvîntului lui Dumnezeu (Ps. 119:105), și să-l examinăm din nou; iar dacă am rămas încă credincioși Domnului, atunci credința pacea și bucuria se vor întoarce la noi numai decît. Copiii lui Dumnezeu să fie siguri că din moment ce au primit favoarea divină, ea va rămînea mereu cu ei cîtă vreme inimile lor sînt credincioase Domnului și își împlinesc datorințele în armonie cu voința Sa; va rămînea cu ei cîtă vreme vor asculta de poruncile divine, cuprinse în cuvîntul *iubire* - iubire pentru Dumnezeu și pentru toți oamenii - Evr. 11:6; 13:8.

449. Acela care a luat măsurile arătate mai sus, are asigurarea sau "mărturia" Cuvîntului divin, că este un fiu al lui Dumnezeu; aceasta înseamnă că în Epoca Evanghelică și este o "mădăiță" din "vișea adevărată", un membru de probă al Bisericii adevărate (Ioan 15:1). Despre unii ca aceștia mărturisește Cuvîntul lui Dumnezeu că fac parte din Biserica adevărată care este corpul lui Christos. Această mărturie este dată cugetului lor prin Spiritul lui Dumnezeu, care ne vorbește prin Cuvîntul Său. Și același Spirit al adevărului, le dă convingerea că, dacă inimile lor convingă să rămână credincioase Domnului pînă la capătul încercării lor, dacă vor primi cu bucurie crucea suferințelor călcînd mereu pe urmele pașilor învățătorului lor, atunci poziția lor de membri vechiului în Biserica lui Christos se va schimba în curînd în una adevărată și definitivă - după ce își vor isprăvi alargarea și vor avea parte de înflăcă înviere - Filip 3:10; 2 Tim. 4:7,8.

450. Totuși, prin Cuvîntul Său, Spiritul Domnului ne previne lămurit și hotărît, că cei ce sînt deja "mădăițe" ale "vișei" adevărate, pot fi tăiați, în caz de necredință din partea lor, în cazul cînd nu produc adevăratele roade ale Spiritului lui Dumnezeu: "Pe orice mădăiță, care este în Mine și n-duce roadă, El o taie; și pe orice mădăiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă și mai multă roadă" (Ioan 15:1-6). Astfel, Spiritul lui Dumnezeu, prin Cuvîntul Său, ne arată felul cum se poartă Tatăl Ceresc cu copiii Săi - îndreptînd prin pedepse, curățînd și desăvirînd însușirile lor roditoare. A fi, deci, în acest chip încercați, după ce am devenit una cu "Vișea", înseamnă a avea "mărturia" Spiritului, că ne aflăm încă în "Vișea", că stătem încă recunoscători ca "mădăițe" ale ei

- aflându-ne încă sub paza și supravegherea Domnului. Dimpotrivă însă, dacă cineva este lipsit de aceste curățiri, de aceste discipline și încercări, după ce a fost considerat una cu "Vița", acela este lipsit de această "mărturie" a Spiritului și este îndreptățit să se întrebe dacă a fost cîndva primit sau nu ca "fiu" în Domnul - Evt. 12:7,8.

451. Sfînta Scriptură ne învață că Părintele nostru Cereșc dorește să facă din noi un Templu spiritual glorios, în care și prin care omenirea va avea privilegiul de a se împăca cu El. Tot ea ne arată idealul marelui Arhitect în privința acestui Templu viu. Modelul ideal al întregului Templu a fost arătat în persoana Domnului nostru Isus Christos, Piatra lui fundamentală, Temelia așezată în cer (1 Pet. 2:4-6; Efes. 2:19-22; 1 Cor. 3:11-17). De la cei care doresc să fie primiți de Domnul ca "pietre vii", se cere să fie zidiți la un loc cu Isus Christos, Capul, ca lăcaș al lui Dumnezeu, prin Spiritul Său (2 Cor. 6:16; 1 Cor. 6:19). Ne putem da seama, deci, că avem nevoie de multă cioplire și lustruire în vederea pregătirii noastre pentru locul din Templu la care, prin făgăduința și harul lui Dumnezeu, nădăjduim și dorim să ajungem. Dar cei care nu primesc loviturile cioplitoare și lustruitoare, sînduite și îngăduite de Tatăl Cereșc, care, conform Cuvîntului Său, trebuie să vină peste toate "pietrele vii" ale acestui Templu, sînt lipsiți de această "mărturie" (sau dovadă). Dacă înțelepciunea divină nu ne duce pe celea îngustă a diferitelor greutăți, dacă sîntem lipsiți de încercări și lupte, atunci putem fi siguri că Dumnezeu nu se "poartă cu noi ca și cu niște fii", nu ne pregătește ca pe niște pietre vii, din care se va clădi Templul Său, deoarece nu avem această "mărturie" sau dovadă a

primirii și formării noastre. Dându-ne seama de această stare de lucruri, trebuie să ne îndreptăm imediat spre Domnul ca să aflăm de ce nu sîntem și noi încercați și probați. Totodată, trebuie să ne examinăm pe noi înșine, spre a vedea dacă ne mai aflăm sau nu în credința Adevărului și dacă ne mai dăm silința să umblăm pe urmele Mîntuitorului, în deplină consacrare față de voința Tatălui. Și dacă posedăm această "mărturie" a lustruirii (șlefuirii), curățirii și încercării, care sînt de neapărată trebuință pentru înalta poziție la care sîntem chemați, trebuie să primim toate cu răbdare și chiar cu bucurie, ca o dovadă că Tatăl ne iubește și ca o "mărturie" a Spiritului că sîntem fiii lui Dumnezeu, "împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim proslăviți împreună cu El" - Rom. 8:17; Evrei 12:4-10.

Metode deosebite de disciplinare

452. "Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate pe orice fiu pe care-l primește . . . Dar dacă sînteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sînteți niște feciori din curvie, iar nu fii" - Evr. 12:6,8.

453. Supărările și necazurile vin asupra fiilor lui Dumnezeu ca și asupra lumii; însă acestea nu sînt mărturii (dovezi) de primire ca fii, decît pentru acei care s-au consacrat cu totul să facă voia Tatălui. Spiritul și Cuvîntul Tatălui mărturisesc numai pentru fiii lui Dumnezeu. Dar pedepsele în familia Tatălui nu sînt la fel pentru toți. După cum în cazul copiilor pămîntești este nevoie de o disciplină deosebită pentru fiecare, tot astfel este și în cazul copiilor lui Dumnezeu: pentru unii, o privire de dezaprobare este suficientă; pentru alții este

nevoie de muștrare, iar alții trebuie să fie bătuti. Și după cum un părinte se bucură mai mult de copilul ascultător și supus, pentru care un cuvânt sau privire de dezaprobară este suficientă pentru a-l abate de la rău, tot astfel și Tatăl nostru din ceruri își găsește mai multă plăcere în aceia "care se tem de Cuvântul Lui" - Isa. 66:5.

454. Aceste persoane lucrează împreună cu Dumnezeu la formarea și dezvoltarea caracterelor lor, își dau seama de propriile lor greșeli și caută să le îndrepte, ascultând vocea iubitoare și călăuzitoare a Tatălui, a cărui aprobare o caută mereu. Ele formează clasa despre care apostolul Pavel scrie că întrucât se judecă singuri, nu vor fi judecați și pedepsiți de Domnul (1 Cor. 11:31,32). Pentru a face parte din această clasă este nevoie de o consacrare deplină. Aceștia sînt și vor fi "biruitorii", socotiți vrednici a moșteni Impărăția împreună cu Domnul lor, Isus Christos. Acestei clase ascultătoare, Domnul îi spune: "te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta" - "mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă" (Ps. 32:8; 73:24). Acei care pot fi călăuziți numai prin bătăi repetate mereu, nu vor face parte din clasa celor "biruitori" și nu vor fi socotiți vrednici a fi "Mireasa" Domnului și a avea o astfel de "mărturie" din partea Domnului, prin Spiritul adevărului - Apoc. 7:9,14.

455. Dar nu totdeauna pedepsele sînt dovezi că am greșit, sau "mărturie" că Domnul nu ne aprobă. Dimpotrivă, asemenea Domnului nostru, credincioșii Săi urmași sînt călăuziți de înțelepciunea supremă divină pe calea suferințelor și a jertfirii, nu pentru că nu sînt aprobați sau plăcuți, ci pentru a le încerca iubirea și devotamentul față de Tatăl și față de cauza adevărului.

Și după cum Isus Christos a fost pedepsit pentru păcatele noastre, tot astfel și urmașii Săi trebuie să sufere de multe ori, nu pentru greșelile lor proprii ci pentru greșelile altora; deoarece, cum arată apostolul Pavel, ei sînt chemați "să împlinescă ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica" - Col. 1:24.

Mărturia Spiritului Sfînt

456. Față de cele spuse mai sus, fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să se cerceteze pe sine spre a se convinge dacă are sau nu "mărturia Spiritului", că este unul dintre fiii lui Dumnezeu. Această cercetare ar trebui repetată cît mai des, priveghînd și rugîndu-ne pentru a ne păstra mereu în iubirea lui Dumnezeu și a ne bucura de mărturia Spiritului Său.

457. Să ne punem întrebarea: ne curățăm noi tot mereu? Sau sîntem supuși unor astfel de încercări mici sau mari, menite să nimicească în noi pornirile firii pămîntești - ura, invidia, egoismul, brutalitatea și celelalte - toate luptînd împotriva Spiritului și fiind contrare iubirii lui Christos. Dacă da, atunci în același timp ne vom da seama și de mersul nostru înainte pe calea cea bună a umilinței, răbdării, îndurării, bunătății, blîndeții, iubirii, etc. Acela care, după o examinare amănunțită în această direcție, va observa un oarecare progres, poate fi sigur de primirea sa în Domnul, deoarece el are această mărturie a Spiritului.

458. Apoi Spiritul ne mai spune: "Știu că oricine este născut (conceput) din Dumnezeu, nu păcătuiește" (1 Ioan 5:18). Copilul lui Dumnezeu poate fi biruit uneori de vechea sa fire pămîntească; el poate fi surprins

într-o greșală, poate greși în vorbe sau fapte, însă niciodată nu va călca cu voia legea divină. Prin Cuvântul Domnului, Spiritul mărturisește că fiii lui Dumnezeu sînt separați de lume - deoarece speranțele, zelurile și năzuințele lor se deosebesc cu totul de cele ale lumii. "Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sînteți din lume . . . de aceea vă urăște lumea". "De aici, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Christos Iesus, vor fi prigoniți" - Ioan 15:19; 2 Tim. 3:12.

459. Care înaintile noastre pot susține că aceste cuvinte exprimă încrederea noastră în viață? Dacă da, atunci Spiritul lui Dumnezeu va fi din nou martor că sîntem ai Săi. Nu trebuie să uităm că lumea despre care vorbește Domnul nostru cuprinde pe toți acei care au spiritul lumesc. În vremea Domnului nostru aceasta se aplica la biserica nominală evreiască. De aceea, să nu ne mirăm dacă toți cei ce călca pe umulele Domnului nostru vor fi dezamăgiți și ei, văzînd că spiritul lumii se află tocmai acolo unde se așteptau mai puțin - adică printre acei care pretind că sînt copiii lui Dumnezeu. Spiritul Sfînt mărturisește prin Cuvîntul Domnului, zicînd: "Dacă pe Stăpînul casei L-au numit Beelzebub, cu cît mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui?" (Mat. 10:25). De aceea, dacă sîntem batjocoriți sau vorbiți de rău pentru că ne-am unit cu Adevărul, avem prin aceasta încă o mărturie a Spiritului să ne aflăm pe calea cea dreaptă.

460. Dacă Domnul nostru Iesus Christos S-ar fi întovărit cu condraclibocii poporului al bisericii evreiești, reținîndu-se de a vorbi adevărul în tîbîre și a da pe față fățărnicia lor și neatenținînd la învăgîturilor lor, El n-ar fi fost urît de ei, nici persecutat, nici omorît. Dimpotrivă,

ar fi fost foarte apreciat de toți. Dar, după cum El însuși zicea: "ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu" - Luc. 16:15.

461. Dacă Domnul nostru ar fi tăcut și nu ar fi muștrățat aspru fătărniciile și nelegiuirile, ca și învățăturile false ale cărturarilor și fariseilor, ei L-ar fi lăsat în pace și nu L-ar fi persecutat, iar Domnul n-ar fi avut de suferit nimic din cauza Adevărului. Tot așa se întâmplă și cu urmașii Săi; acei care au Spiritul adevărului și se supun învățăturii Domnului de a lăsa ca lumina lor să strălucească, vor întâmpina acum ură și persecuție. Totuși, dacă ei fac tot ce le stă în putință ca să spună Adevărul în iubire și au de suferit din această cauză, vor fi fericiți, deoarece, după cum zice apostolul Petru: "Spiritul măririi, Spiritul lui Dumnezeu, se odihnește peste ei" (1 Pet. 4:14). Ei au această "mărturie a Spiritului", despre credința lor pe calea îngustă - 1 Pet. 3:14.

462. Domnul nostru ne spune că "de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, se va rușina și Fiul Omului, când va veni în slava Tatălui Său" (Marc. 8:38). Aceasta înseamnă că acela care iubește pe Domnul și Adevărul Său atât de mult încât este gata să vestească cu plăcere pe Isus ca Mîntuitorul și Domnitorul lumii în orice împrejurare, are încă o mărturie a Spiritului Sfînt că este un fiu al lui Dumnezeu și moștenitor al Impărăției Sale. Acești credincioși au tot motivul să se bucure de făgăduința Domnului, că va pune mărturie despre ei înaintea Tatălui Său și a sfinților îngeri (Mat. 10:32; Luca 12:8,9). Dimpotrivă, acei care nu au această mărturie, a căror inimă se rușinează de Domnul, se

rușinează a se recunoaște ca urmașii Domnului și a se numi "frații" Săi, membrii Corpului Său - aceștia au mărturia Spiritului, că dacă situația lor nu se va schimba, Domnul se va rușina de ei la a doua Sa prezență și nu-i va mărturisi înaintea Tatălui și a sfinților Săi îngeri.

463. Spiritul Sfânt mai mărturisește: "oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră" (1 Ioan 5:4). Să ne examinăm inimile și cugetul în lumina acestei mărturii a Spiritului Sfânt și să ne întrebăm: sîntem noi biruitori în această privință? Ca să putem fi ai Domnului, trebuie să fim lipsiți de armonie cu lumea, să fim în conflict cu năzuințele, speranțele și ambițiile ei, cugetul acestui conflict fiind cuprins în cuvintele "biruiește lumea". Putem lesne observa că nimeni nu poate birui lumea dacă simpatizează cu ea și cu spiritul ei - al egoismului, mîndriei, etc.

464. Înainte de a ne convinge dacă am biruit lumea, sau nu, trebuie să fim atenți ca această biruință să nu fie o laudă deșartă, sau o întovărășire cu faptele ei nechibzuite, cărora încercăm să le afișăm o fațadă evlavioasă (religioasă) (2 Tim. 3:5). Tot astfel, nu vom birui lumea prin asocierea la vreo operă morală sau religioasă, cum ar fi de exemplu cursurile (lecțiile) ținute la o "școală duminicală", sau ajutorarea săracilor, sau alipirea la vreo sectă religioasă. Spiritul Sfânt al adevărului ne învață că pe nici una din aceste căi nu vom birui lumea. El mărturisește lămurit că "ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră". Astfel, Spiritul mărturisește că trebuie să "umblăm prin credință, nu prin vedere" (2 Cor. 5:7). De aceea, nu trebuie să ne uităm la lucrurile care se văd în lume (popularitate, lux,

mărire deșartă, etc.), "ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sînt trecătoare, pe cînd cele ce nu se văd, sînt veșnice" - 2 Cor. 4:18.

465. Spiritul Sfînt mărturisește mai departe, prin Cuvîntul divin, că în calitate de fii ai lui Dumnezeu nu vom fi lăsați în neștiință cu privire la lucrurile prezente și cele viitoare, fiindcă vom fi luminați și învățați de Dumnezeu, prin Cuvîntul darului Său - Cuvîntul rostit sub călăuzirea Spiritului Sfînt (2 Pet. 1:21). Dezvoltînd în noi darurile Spiritului: credința, cunoștința, virtutea, răbdarea, umilința, evlavia, bunătatea, mila, iubirea, ne vom apropia mai mult de Tatăl și de Isus Christos și astfel Domnul va putea și va dori să ne facă tot mai lămurite planurile Sale și caracterul Său generos. Cu privire la aceasta, apostolul Petru conchide: "Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Christos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți acest lucru, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Christos" - 2 Pet. 1:5-11.

466. Fiecare ar trebui să se întrebe pe sine dacă are sau nu această mărturie a Spiritului, această mărturie (dovadă) a creșterii sale ca "făptură nouă" în Christos Isus. Trebuie să ne amintim mai departe că creșterea noastră în iubire ca și în toate celelalte roade ale Spiritului atîrnă în bună parte și de creșterea noastră în cunoștință, după cum cunoașterea lucrurilor divine

atimă de creșterea noastră în darurile (roadele) Spiritului. Fiecare pas înainte pe calea cunoștinței, va spori ascultarea și îndatoririle noastre. Dacă posedăm această mărturie sau dovadă a creșterii în daruri și cunoștință, trebuie să ne bucurăm și să urmăm pe aceeași cale, pînă cînd, sub conducerea divină, vom ajunge la nivelul desăvîșirii, atît în daruri cît și în cunoștință.

Mărturia Spiritului Sfînt în epoca viitoare

467. În epoca Milenară, Spiritul Sfînt va mărturisi lumii împăcată cu Dumnezeu în același chip, însă deosebirea va fi în fapte. Cei care vor poseda atunci Spiritul, nu vor fi numai cîțiva slujitori speciali, ca acum, ci, după cum mărturisește Spiritul Sfînt prin profetul Ioel, "toată făptura". Mărturia Spiritului nu va mai fi: "toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Christos Isus vor fi prizonieri" (2 Tim. 3:12), fiindcă atunci nu va mai exista nici o prigonire. Nu va mai fi o cale îngustă și spinoasă a jertfirii, deoarece vremea jertfelor va fi fost trecută. Spiritul Sfînt va mărturisi că "cei nelegiuți vor fi nimiciți", pe cînd cei ce așteaptă și servesc Domnului, vor moșteni pămîntul (Ps. 101:8; Mat. 5:5). Apoi Spiritul va mai mărturisi prin binecuvîntări și viață pentru cei buni, pedepse și nimicire pentru cei nelegiuți. Este același Spirit al lui Dumnezeu, însă sub altă manifestare.

468. Prima mărturie ce poate avea unul "născut din nou" este aceea că a fost primit de Domnul ca o "mlădiță" tină în "Vița" adevărată, și că seva (spiritul) Viței este într-însul (adică dorința de a crește și a fi asemenea Viței, aducînd roadă multă). Noul născut al familiei spirituale își manifestă legătura sa cu membrii mai vîrstnici și mai dezvoltați ai familiei nu prin aceea

că mănîncă din hrana tare care ar putea să-i strice, ci prin dorința după laptele hrănitor, prin care va crește - 1 Pet. 2:2.

469. Acei care posedă mărturiile Spiritului, despre care s-a vorbit mai sus, ar trebui să se bucure și să se străduiască a-și dezvolta acele laturi care le mai lipsesc, spre a obține o mărturie favorabilă a Spiritului pentru toate însușirile necesare credincioșilor Domnului. Ei nu vor mai avea motiv de îndoială, ci vor avea cunoștință și o deplină siguranță a credinței, fiind puternic înrădăcinați și întemeiați în credință. Astfel este rînduiala divină; frica și îndoiala se depărtează de la noi, fiindcă încrederea noastră deplină este bazată pe făgăduințele lui Dumnezeu, care nu pot da greș niciodată - Evr. 6:13-18; 10:23; Ier. 1:12; Isa. 55:10,11; Luc. 1:37,45; 2 Cor. 1:20.

Sfințiți prin Spirit

470. "Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Christos, și prin Spiritul Dumnezeului nostru" - 1 Cor. 6:11.

471. Sfințire înseamnă despărțire sau separare pentru un scop. Toți acei care sînt sfințiți, consacrați pe deplin Domnului, trebuie mai întîi să fie "spălați" sau justificați, "făcuți neprihăniți (îndreptățiți) prin credință" (Rom. 5:1). Curățirea sau îndreptățirea adevărată (reală, nu socotită) va fi calea pe care omenirea se va apropia de Domnul în epoca Mileniului, sub îndrumarea și cu ajutorul slăvitului Mijlocitor, ca o parte a procesului de împăcare. Impăcarea sau îndreptarea prin credință este aplicată numai în Epoca Evanghelică; prin această îndreptățire, noi, care din fire sîntem nedrepti, păcătoși,

sîntem socotiți curați, sfinți, justificați, pentru că prin credință am primit pe Christos ca Mîntuitorul nostru. Noi credem mărturia Sfintelor Scripturi, că "Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi" (1 Cor. 15:3); crezînd aceasta și dorind din inimă a scăpa de păcate, sîntem primiți de Dumnezeu ca și cînd am fi perfecți, fără păcate, socotiți îndreptați prin meritul Sîngelui prețios. Fiînd astfel "socotiți neprihăniți prin credință", avem pace (sau sîntem împăcați) cu Dumnezeu, ne putem apropia de El și sîntem primiți de El. Dovada îndreptării și sfințirii noastre, ne vine prin Cuvîntul Domnului și este numită "pecetea" sau "mărturia" Spiritului în noi - 2 Cor. 1:21,22; Efes. 1:13,14.

472. Ceea ce ne dă putere și ne face în stare să trăim potrivit legămîntului nostru de consacrare este Spiritul Sfînt sau Cugetul sfînt al lui Dumnezeu, pe care L-am primit ca rezultat al credinței noastre în Isus Christos și al jertfirii noastre "în moartea Sa" (Rom. 6:3,4). Spiritul adevărului, pe care-l însușim prin studiul neobosit al Cuvîntului lui Dumnezeu, ne dă puterea necesară pentru a birui lumea și poftele noastre rele. Înțelesul textului pe care-l cercetăm este, deci, că justificarea noastră, curățirea și despărțirea de păcat - toate biruințele și binecuvîntările le primim prin meritul Domnului nostru Isus Christos și prin Spiritul sfințeniei, Spiritul lui Dumnezeu primit de noi - Filip. 4:13; Ioan 15:5.

473. Apostolul Petru ne spune că Biserica este aleasă "prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultare" (1 Pet. 1:2), ceea ce înseamnă că acei pe care Dumnezeu îi recunoaște acum ca "aleșii" Săi, care sînt îndemnați să-și asigure chemarea și alegerea lor, nu sînt aleși

împotriva voinței lor, ci după principii de libertate și anume: dacă Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, "turnat" asupra lor, îi va aduce la ascultare deplină de voința Tatălui, dacă îi va face să se supună planului și prevederilor Lui, atunci vor face parte dintre cei aleși.

474. Apostolul Pavel atribuie această putere de sfințire și curățire în Biserică Cuvîntului divin, zicînd: "Christos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească și curățească prin botezul (spălarea) cu apă prin Cuvînt" (Efes. 5:26). Nu vom presupune că apostolul contrazice aici afirmația sa precedentă, că Dumnezeu este Acela care sfințește Biserica, sau cealaltă afirmație a sa că Spiritul lui Dumnezeu o sfințește. În fiecare din aceste afirmații cugetul său clar și precis este că Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, răspîndit prin Cuvîntul adevărului Său, va fi cauza justificării, curățirii și sfințirii noastre.

475. Același înțeles îl are și rugăciunea Domnului nostru Isus: "Sfințește-i prin Adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). Astfel, vedem că diferitele texte scripturale, înmănunchiate laolaltă, ne învață că sfințirea Bisericii este îndeplinită prin Spiritul adevărului, împărtășit celor consacrați prin Cuvîntul lui Dumnezeu, scris și pregătit chiar în scopul acesta.

476. Toți cei sfințiți astfel sînt, de aici înainte, "făpturi noi în Christos Isus", și sînt pomeniți ca "cei ce au fost sfințiți în Christos Isus" (1 Cor. 1:2). Această sfințire în Christos nu este însă deosebită de Spiritul lui Dumnezeu, nici de Cuvîntul lui Dumnezeu; căci numai din cauză că am acceptat planul și prevederile divine, ajungînd la sfințirea prin Spiritul Sfânt, sîntem una cu Isus Christos, Domnul nostru. Și Sfînta Scriptură ne

arată acest lucru, zicînd: "Căci Cel ce sfințește și cei ce sînt sfințiți, sînt dintr-unul" (de un spirit, de un cuget, din Spiritul adevărului). De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească "frați" (Evr. 2:11). Astfel, sîntem "spălați", "sfințiți" și socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Christos și prin Spiritul Dumnezeuului nostru - 1 Cor. 6:11.

"Fiți plini de Spirit"

477. "Fiți plini de Spirit. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări spirituale, cîntînd și aducînd din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în numele Domnului nostru Isus Christos" - Efes. 5:18-20.

478. Acest text ne dă cugetul că poporul Domnului poate avea o măsură mai mică sau mai mare de Spirit. Ei trebuie să aibă într-o măsură oarecare Spiritul Său, ca să poată fi ai Săi; căci "dacă nu are cineva Spiritul lui Christos, nu este al Lui" (Rom. 8:9). Avînd la îndemîină mijloacele prevăzute de Domnul, rămîne la alegerea noastră în ce măsură vrem să fim plini de Spiritul și influența Domnului - de Spiritul sau influența Adevărului Său, pe care ni l-a descoperit tocmai în scopul de a sfinți inimile și viețile noastre, despărțindu-ne de cei ce au spiritul lumii.

479. Acest cuget de a fi plini de Spiritul lui Dumnezeu este în armonie cu o altă sugestie a apostolului Pavel, și anume că trupurile noastre imperfecte și muritoare sînt ca niște vase necorespunzătoare și crăpate, pe care Dumnezeu ne ajută totuși să le umplem cu Spiritul Său Sfînt. Ținînd seama de aceasta, apostolul ne sugerează că trebuie să fim cu băgare de seamă ca nu

cumva să lăsăm ca aceste lucruri scumpe să ne scape din vedere, deoarece "comoara aceasta (Spiritul Sfânt al adevărului, mintea cea nouă în armonie cu Dumnezeu) o purtăm în niște vase de lut" (2 Cor. 4:7). Este deci un lucru înțelept ca cei ce voiesc să umble acum pe urmele Domnului nostru Isus Christos, pe calea suferințelor, și în viitor să domnească cu El, să fie plini de Spiritul Său. Pentru aceasta trebuie să ne ținem aproape de Domnul și de membrii corpului Său, prin simpatie, iubire și conlucrare, și deci aproape de Cuvîntul Său, care este izvorul sfințirii pentru întreaga Biserică. "Sfințește-i prin devărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul" - Ioan 17:17.

480. Este zadarnic a încerca să ne umplem de Spirit Sfânt, dacă nu ținem seamă de regulile dumnezeiești în privința aceasta. Dacă neglijăm Cuvîntul Domnului, neglijăm această putere sfințitoare; dacă neglijăm a ne ruga, neglijăm și alte privilegii cu cîștigurile lor. Dacă nu ne adunăm împreună cu aceia care sînt poporul Domnului, la care vedem "pecetea" acestui Spirit Sfânt, nu ne vom putea bucura de beneficiile și ajutoarele pe care le-a făgăduit Dumnezeu Bisericii, prin membrii care sînt puși în Corp ca să arate și să explice Cuvîntul Său, prin care se poate cîștiga sfințirea sau Spiritul Său - 1 Cor. 12:25-28; Efes. 4:16.

481. De aceea, îndemnul "fiți plini de Spirit" ne spune multe; ne spune mai ales că ar trebui să ne folosim de diferitele rînduiri ale Domnului în interesul dezvoltării noastre spirituale. Deși nu putem avea legătură personală cu Domnul, putem ajunge la El prin rugăciune și prin membrii Corpului Său, cît și prin Sfînta Scriptură. Deși nu putem avea legătură directă cu apostolii, putem totuși s-o avem prin cuvintele lor. Și

dacă nu putem avea legătură personală, sau nu ne putem aduna totdeauna laolaltă cu ceilalți membri ai Bisericii, putem totuși ține legătura cu ei prin poștă și cu ajutorul tipăriturilor. Dacă dorim, deci, într-adevăr să ne umplem de Spiritul Domnului, trebuie să ascultăm de aceste îndrumări ale Lui.

Pecetea Spiritului

482. "Și voi, după ce ați auzit cuvântul Adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Spiritul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre" - Efes. 1:13,14.

483. În vremurile străvechi, pecetea avea diferite întrebuințări: (1) ca o semnătură, confirmare sau recunoaștere; (2) spre a încuia, a păstra secret sau a ascunde ceva de alții - ca în Mat. 27:66; Apoc. 10:4; 20:3.

484. În primul din aceste înțelegeri se spune că credincioșii Domnului sînt "pecetluiți cu Spiritul Sfânt al făgăduinței". Apostolul nu spune, cum pretind unii, că am fost pecetluiți de Spiritul Sfânt ca o persoană, a treia dintr-o trinitate de dumnezei egali; ci, afirmă că am fost "pecetluiți cu Spiritul Sfânt al făgăduinței" - aceasta este cu totul altceva. Spiritul Sfânt este de la Tatăl; El pecetluiește prin Christos cu Spiritul Sfânt, care este însăși pecetea. Acest lucru este confirmat de apostolul Petru (Fapt. 2:33) și este în deplin acord cu explicarea privitoare la Domnul nostru Isus Christos, cel dintîi din "Casa fiilor" care fu "pecetluit cu Spiritul Sfânt", după cum citim: "căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a pecetluit" - cu Spiritul Sfânt - Ioan 6:27.

485. Apostolul Pavel se mai referă la această pecetluire, în aceeași epistolă, zicînd: "să nu întristați pe Spiritul Sfânt a lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți

pentru ziua răscumpărării" (Efes. 4:30). Cu alte cuvinte, pecetea Spiritului, făgăduită pentru "ziua răscumpărării", este numai o altă formă de exprimare a cugetului că, "noi . . . (Biserica) avem primele roade ale Spiritului" - arvuna care pecetluiește contractul dintre Domnul și noi, asigurându-ne că, dacă vom fi statornici, vom moșteni făgăduința deplină. Pecetea Spiritului Sfânt este în mintea și inima celui pecetluit. Iată de ce nici un om nu o poate vedea, fiind simțită numai de acela care o primește; ceilalți îi pot vedea numai roadele în viața lui zilnică. "Și cel ce ne întărește împreună cu voi, în Christos și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Spiritului" - 2 Cor. 1:21,22.

486. Această arvună sau pecete a înfierii este Spiritul iubirii, care este una cu Tatăl și cu toate orînduirile Sale sfinte, și care ne face să strigăm: "Abba! adică Tată, sînt gata să fac cu bucurie voia Ta, o, Dumnezeule meu!" Cel ce are această pecete sau dovadă a înfierii lui, caută nu numai să îndeplinească voia Tatălui, ci îndeplinind-o, n-o găsește grea, ci ușoară și plăcută - 1 Ioan 5:3; Mat. 11:29,30.

487. Spiritul înfierii sau pecetluirea, posesiunea primelor roade sau arvuna viitoare moșteniri este deci una dintre cele mai înaintate mărturii ale Spiritului - este miezul sau simburele experienței creștine în această viață. Înainte de a experimenta aceasta, trebuie să primim partea noastră de ungere prin intrarea în trupul uns a lui Christos, în Biserică și prin conceperea noastră cu Spiritul adevărului, spre sfințirea spiritului nostru, pentru ca el să cunoască și să poată îndeplini voia Domnului. Această experiență ne va veni după ce vom

fi îndrumați de Spirit la slujirea dreptății (adevărului); este o dovadă că am pășit din starea de copii spre aceea în care Dumnezeu ne recunoaște ca fii ai săi, pecetluindu-ne ca atare.

488. După cum toți credincioșii ar trebui să se afle sub influența ungerii cu Spiritul Sfânt, cu Spiritul adevărului, tot astfel, acei cari au fost concepuți de Spirit ca fii, ar trebui să se silească să ajungă acea desăvârșită armonie cu Tatăl, pe care El o poate recunoaște și pecetlui. După ce am atins acest nivel, trebuie să băgăm de seamă ca nu cumva să vătămăm pecetea, sau să pierdem această comoară neasemuită, nici să nu schimbăm acest Spirit al iubirii și bucuriei în Domnul, într-un spirit de întristare și de întuneric. A nu vătăma această pecete, ci a o păstra mereu luminoasă și curată, iată care ar trebui să fie grija continuă a tuturor aceluia care o primesc.

Capitolul X

Spiritul minții sănătoase

"Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință" - 2 Tim. 1:7.

489. Oricît s-ar deosebi între ele diferitele traduceri ale textului citat, spiritul fricii este aici opus unui alt spirit. Dacă spiritul iubirii, al puterii și al minții sănătoase formează laolaltă o persoană, atunci spiritul fricii - opusul lor - ar trebui considerat ca o altă persoană. Falsitatea acestui argument este însă atît de vădită, încît simpla lui afirmație suscită (provoacă) dezaprobarea lui.

490. Pe măsură ce copiii lui Dumnezeu se umplu de Spiritul Sfînt și sînt luminați de el, spiritul fricii bate în retragere. La creștini, spiritul fricii înseamnă spirit de îndoială, care provine din lipsa de credință, de Spirit Sfînt. În viața spirituală, frica este izvorul răului, atît pentru fiecare aparte, cît și pentru Biserică, în general; ea face parte din slăbiciunea și neputința trupească. Copilul lui Dumnezeu, plin de Spiritul Sfînt, este, însă, un uriaș față de propria sa fire, deoarece frica este înlăturată și credința lui este înrădăcinată pe bază sigură în inima sa. În felul acesta el este ferit de dezastru, în

vreme de furtună. Astfel, Spiritul Sfânt este o putere pentru cel ce-l posedă, putere care, adesea, a pus în uimire pe dușmanii săi.

491. Noi nu sîntem de părere că Evanghelia lui Christos are un efect deosebit asupra celor tari la minte și la trup și că, de aceea, ai Săi sînt tari; chiar dimpotrivă, faptele și Sfînta Scriptură adevăresc că Evanghelia lui Christos este îmbrățișată mai ales de cei slabi, care își dau seama de neputința lor și simt nevoia de a fi ajutați. Iar influența sau puterea Spiritului Sfânt ce se revarsă asupra lor îi transformă în așa măsură încît ei devin tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Prin puterea lui Dumnezeu, cei slabi devin puternici, încît sînt în stare să respingă eroarea și păcatul, ca buni ostași ai lui Christos, spre marea mirare a acelor care, de la natură, sînt mai tari - 1 Cor. 1:26,27; 2 Cor. 4:1; 10:4; 2 Tim. 2:3,4.

492. Acest lucru s-a dovedit adevărat în trecut, cînd "cei slabi" au îmbrățișat cauza lui Christos, rămînînd statornici pînă la capătul vieții lor, îndurînd ca martiri suferințe și chinuri, pe care "cei tari" nu le-ar fi putut birui. Acest lucru este adevărat și astăzi, cînd, deși metodele de persecuție au fost mult schimbate, este totuși necesar a suferi "ca buni ostași" persecuție și dispreț, și a ne jertfi viața pentru frații noștri; iar "slabii" lumii acesteia, pe care i-a ales Dumnezeu, vor da și astăzi de rușine înțelepciunea și puterea lumească - 1 Cor. 1:27,28.

493. Apostolul spune (2 Tim. 1:7) că acest Spirit, pe care ni l-a dat Dumnezeu, nu este numai "un Spirit de putere", ci și "de iubire". Dar nu de iubire firească pe care o posedă într-o anumită măsură întreaga omenire. Acei care primesc Spiritul Sfânt al iubirii sînt stăpîniți de

o iubire mai caldă, mai adâncă, o iubire care își pierde din ce în ce mai mult caracterul ei egoist, devenind mărinimoasă, darnică, gata a se jertfi pe sine, întemeiată pe principiile dreptății, adevărului și bunătății, posedând în general Spiritul sau influența lui Dumnezeu. Iar acest Spirit al iubirii ar trebui să crească, să sporească tot mai mult, pînă cînd "va veni ce este desăvîrșit", iar "ce este în parte (nedesăvîrșit) se va sfîrși" - 1 Cor. 13:10.

494. Nu există o manifestare mai minunată a Spiritului Sfînt, la copiii lui Dumnezeu, decît aceea ce apostolul numește în textul nostru "duh (spirit) de chibzuință". Oricare copil al lui Dumnezeu, fie "slab", fie "tare", care a primit Adevărul divin într-o inimă cinstită și bună, producînd roade legitime (așteptate), devine pîrtăș al Spiritului Sfînt și primește prin aceasta "Spiritul minții sănătoase". Judecata unora ca aceștia devine mai clară, mai aproape de adevăr, mai demnă de încredere decît înainte; căci, înainte de toate ei au în mîntea lor îndrumările înțelepte ale Cuvîntului divin cu privire la tot ce ar trebui și n-ar trebui să facă, îndrumări care cuprind aproape toate fazele și năzuințele vieții. Acei care au primit pe Domnul ca Învățătorul lor și au spiritul Său de ascultare față de voința Tatălui, toți aceștia posedă "spiritul minții sănătoase"; deoarece ei nu se încred numai în judecata și priceperea lor, ci, ascultînd de îndrumările Domnului, ei sînt feriți în viață de cursele și înșelăciunile întinse aceluia care n-au călăuză și îndrumarea înțelepciunii supreme.

495. Ca o urmare a căderii rasei noastre în păcat și în osînda morții, întreaga omenire este nesănătoasă, atît mintal cît și trupește, în diferite grade, după împrejurări și prin moștenire. "După cum este scris: nu este nici un

om neprihănit, nici unul măcar" (Rom. 3:10). În chip figurativ: "Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi pînă-n creștet nimic nu-i sănătos" - căci blestemul păcatului s-a întins peste toți oamenii - Isa. 1:5,6.

496. Este recunoscut, aproape de toți că dacă un membru al trupului suferă, tot trupul împreună cu mintea suferă. Mintea (sau spiritul) nu poate fi deplin sănătoasă în timp ce locuiește într-un trup nesănătos și se nutrește din acesta. Un stomac bolnav influențează nu numai mintea, ci întreg corpul. Un tuberculos, dacă boala sa este în curs de dezvoltare, își va pierde încet nu numai puterile fizice, dar și mintea sa va suferi. La fel se întâmplă și cu alte organe ale corpului. Urmările sigure ale unei activități reduse a inimii, a ficatului și a rinichilor, vor fi stricarea singelui și dezordine în sistemul nervos, al cărui centru este creierul. Și dacă creierul este conturbat de dureri sau de o stare febrilă, toate funcțiile lui vor suferi și nu va fi capabil să mai judece atît de chibzuit ca în starea normală de sănătate. Tulburările spiritului sau ale minții sînt atît de obișnuite, încît acest cuvînt se întrebuițează numai în cazuri excepționale, cînd tulburarea a depășit măsura mintală obișnuită a omenirii. Nimeni dintre acei ce au oarecare experiență și sînt înzestrați-cu putere de judecată, nu va tăgădui aceste concluzii.

**Cum este Spiritul Sfînt, spiritul unei minți
sănătoase?**

497. Se naște deci întrebarea: Cum slujește Spiritul Sfînt, împărțit creștinilor, la îndreptarea judecării lor, devenind pentru ei "spiritul minții sănătoase"?

Răspundem că judecata divină este desăvârșită, "sănătoasă", și de aceea, în măsura în care creștinii se pot lepăda de propria lor judecată sau minte și primesc în locul ei mintea și judecata divină, în aceeași măsură vor primi Spiritul sau influența unei minți sănătoase - cugetul sau judecata lui Dumnezeu. Prin aceasta nu înțelegem că creierii creștinilor trec printr-o schimbare a stării lor firești, ci că, sub călăuză Spiritului Sfânt, a Spiritului adevărului, ei învață a îndrepta greșelile proprii lor judecăți, punînd-o de acord cu învățăturile Spiritului Sfânt prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Pentru a ilustra aceasta, să ne închipuim că avem un ceasornic ordinar, fără mecanism de reglare; apoi, că avem ocazia să-i verificăm mersul comparîndu-l cu un cronometru (ceasornic de mare precizie), care ne face să constatăm că ceasornicul nostru rămîne în urmă, în fiecare zi cu 30 de minute. Cunoscînd acest lucru, vom ști că trebuie să-l avansăm în fiecare zi cu 30 de minute; și în felul acesta vom putea afla diferența de timp la orice oră din zi. Așa se întîmplă și cu puterea noastră de judecată și cu lucrurile și afacerile vieții noastre. Dacă le punem față în față cu măsura desăvârșită, vom constata că mergem azi prea încet, ori prea repede, din care cauză devenim mai mult sau mai puțin supărați. În timp ce prin puterea noastră nu sîntem în stare a ne schimba modul de gîndire și de umblare, pînă acolo încît acestea să corespundă în toate privințele cu ale Domnului Isus, modelul nostru, totuși, avem ocazia să ne potrivim cugetele și umblarea noastră după modelul nostru, astfel încît nimeni nu ne va putea aprecia și imita, fără să aibă acest model desăvârșit și fără să caute a se aduce pe sine în armonie cu El.

498. Care dintre noi n-a observat la prietenii sau vecinii lui atâtea dovezi de nechibzuință, care îi fac neînstare a-și conduce afacerile cu chibzuială, și care, totuși, încearcă a pune ordine în afacerile altora. Ei au o părere așa de înaltă despre ei înșiși, încît se încumetă să judece pe alții. Aceasta este dovada unei minți nesănătoase, înclinată spre nebunie. Același principiu, dus la o și mai mare extremă, se poate observa la cei ajunși atît de nesănătoși în această direcție, încît au trebuit internați într-un ospiciu de alienați (casă de nebuni). Dacă intrăm într-un astfel de institut, vom întîlni acolo tot felul de oameni care susțin că sînt bogați, regi, regine, prinți, etc. Se înțelege, astfel de oameni sînt obsedați (stăpîniți) de spiritul rău al mîndriei și sînt extrem de sensibili și susceptibili (supărăcioși). Alții susțin că au suferit multe nedreptăți, își închipuie că nu sînt prețuiți cum se cuvine, că prietenii lor voiesc să-i înlăture din cale, temîndu-se de marea lor influență, sau pentru a tăinui istețimea lor, ca astfel să-i împiedece a cîștiga o avere. Alții iarăși, sînt obsedați de spiritul fricii, temîndu-se mereu că cineva voiește să-i omoare; ei susțin că toată lumea e nebună și că numai ei sînt sănătoși la mînte, sau cred că Dumnezeu S-a mîniat grozav pe ei, din pricina unor păcate neiertate, și de aceea sînt sortiți definitiv chinurilor veșnice.

499. Toate aceste sînt numai cazuri extreme de stări mintale, pe care un bun observator le poate vedea zilnic în jurul său, într-o formă mai puțin pronunțată decît cele despre care s-a vorbit mai sus. Tendința și spiritul lumii, cu ambiția și mîndria ei, cu ignoranța și superstițiile ei, cu rătăcirile și temerile ei, sînt cauza acestei situații nenorocite; iar ca rezultat vedem că nebunia, în forma

ei extremă, face progrese rapide în întreaga lume civilizată.

500. Astfel de oameni, ca și noi întreaga omenire, au nevoie de spiritul minții sănătoase. Însă timpul vindecării generale a bolilor mintale și fizice ale omenirii, de către marele Medic, este veacul Mileniului - Impărăția de o mie de ani a lui Christos. Bindecuvântările acestei Impărății nu pot fi însă stabilite decât la "vremea cuvenită". Între timp, Biserica aleasă în veacul Evanghelic este dăruită de către Domnul, prin Cuvântul Său, cu Spiritul Sfânt, cu Spiritul minții sănătoase, care este spiritul Tatălui. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndrumă (ne sfătuiește) astfel prin apostolul Pavel: "Eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine (nu carnale, ci în armonie cu noua sa natură), potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia" (Rom. 12:3). Unii trebuie să lupte toată viața împotriva părerii înalte ce au despre ei înșiși, ca să poată primi Spiritul Sfânt; în această luptă sau muncă de corectare a mândriei lor, ei sînt încurajați și ajutați de cuvintele Domnului, care spun: "ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul" (Mat. 5:5). Apoi, de cuvintele apostolilor: "Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar dă har celor smeriți", "smeriți-vă dar sub mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui, El să vă înalțe" - Iac. 4:6; 1 Pet. 5:6.

501. Potrivit realității, trebuie să recunoaștem că Dumnezeu n-a ales pe oamenii mari și înțelepți ai acestei lumi, ci, mai cu seamă, pe cei săraci, dar bogați în credință, care nu se încred în înțelepciunea lor, nici în neprihănirea lor, ci primesc pe Christos drept înțelepciunea

și neprihănirea (îndreptățirea) lor (1 Cor. 1:26-29). Tot așa, cei ce sînt stăpîniți de "spiritul fricii" sînt ajutați în lupta lor împotriva acestuia de către "Spiritul adevărului", "spiritul iubirii", deoarece "iubirea desăvîrșită izgonește frica" (1 Ioan 4:18). Învățînd a cunoaște pe Dumnezeu din cuvintele și lucrările Sale, cît și din planul generos al vîrstelor întocmit de El, acestea vor izgoni din mintea și inima lor otrava fricii și a îndoielii, care chinuie pe ațiia. În locul fricii va crește speranța - o speranță care nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor prin Spiritul Sfînt, spiritul minții sănătoase - Rom. 5:5.

502. Astfel vedem că și cei prea smeriți, prea lipsiți de încredere în sine, sînt încurajați și ridicați de Spiritul adevărului, care dezaprobă și corectează pe cei prea încrezători, prea plini de sine. Primii sînt încurajați prin asigurarea că vor avea tot ajutorul Domnului; iar ultimii sînt înfrînați, potoliți și informați despre ceea ce este plăcut Domnului și folositor lor înșiși. După cum arată apostolul Pavel: "dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască" (1 Cor. 8:2). Ne amintim, însă, că schimbarea sau transformarea caracterului nu survine prin aceea că zicem "Doamne, Doamne", nici prin aceea că avem o Biblie și nici prin alipirea la o organizație omenească numită "biserica". Aceasta va avea loc numai prin unirea (întovărășirea) cu Christos și primind de la El Spiritul Cuvîntului Său, Spiritul adevărului, Spiritul sfințeniei, Spiritul minții sănătoase, Spiritul Sfînt al Său și al Tatălui.

Dovada unei minți sănătoase

503. Acela care, prin darul lui Dumnezeu și prin ac-

ceptarea acestui dar, a ajuns în posesia Spiritului minții sănătoase, are mari avantaje în toate privințele, în comparație cu restul neamului omenesc, deoarece Spiritul minții sănătoase este în același timp un Spirit al înțelepciunii. Un astfel de om poate aprecia mai just (potrivit) decât ceilalți valorile acestei vieți (bogăție, faimă, situații sociale, etc.). Minte sau judecata sa, instruită de Cuvîntul lui Dumnezeu, își dă seama că, chiar dacă ar putea aduna toate bogățiile lumii, cînd va muri nu va putea lua nimic cu el. El vede că faima este ceva zadarnic și foarte trecător și că, în goana vieții, morții sînt curînd uitați; că relațiile sociale sînt deșarte și adesea fățarnice. El vede că toată gloria lumească ia sfîrșit odată cu moartea, dacă nu s-a întîmplat cumva un dezastru financiar mai înainte. Chiar din punctul de vedere al omului lumesc viața aceasta nu este decît un joc de loterie, nemulțumitoare în rezultatele ei, fiindcă și pentru cei "norocoși" ea nu conține, în realitate, decît deșertăciune.

504. Din alt punct de vedere, copiii lui Dumnezeu, concepuți acum de Spiritul Sfînt ca părtași la "înalta chemare" din acest veac Evanghelic, primesc ceva care îndepărtează din mintea lor prostiile și înșelăciunile ce cuceresc mintea oamenilor, în general. Ei au bucurii și ambiții mai înalte, aleargă după situații și bogății mai mari - bogățiile cerești ale Împărăției veșnice. Ambițiile inspirate de făgăduințele cerești sînt ambiții sfinte, pline de îndurare și roade bune: ele sînt practicate în acord cu legea iubirii, pe cînd ambițiile pămîntești sînt inspirate și mișcate de egoismul pămîntesc.

505. Bărbatul sau femeia care își înalță ținta deasupra fleacurilor, deșertăciunilor și ambițiilor pămîntești,

va avea desigur o judecată mai sănătoasă în toate afacerile acestei vieți, deoarece le privește dintr-un punct de vedere oarecum dezinteresat. El se află în lume și, pentru a putea trăi, este obligat a se îngriji de cele necesare traiului într-un mod cinstit și cuviincios față de toți oamenii. Neavînd însă ambiția lucrurilor pămîntești, va fi eliberat întrucîtva de zgîrcenie, de lăcomie și mîndrie, ceea ce îl va face să fie mai drept și mai bun față de semenii săi. Acest Spirit al minții sau al judecății sănătoase, pe care-l posedă creștinul încercat, nu trebuie socotit ca o reparare sau îndreptare a cugetului său pămîntesc, el fiind o cugetare sau stare sufletească nouă, născută într-însul prin "făgăduințele nespuse de mari" ale Cuvîntului lui Dumnezeu (2 Pet. 1:4). Și așa, el este ajutat mereu de Spiritul minții sănătoase, de Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu. Iar mintea sau judecata lui va deveni tot mai sănătoasă, pe măsură ce se va umple cu Spiritul Domnului.

506. Domnul nostru a pus întrebarea: "Ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul (ființa - existența lui)? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său (ființa - existența lui)?" (Mat. 16:26) Cel ce are o minte sănătoasă nu va schimba lucrul său cel mai de preț pentru nimic în lume, fie bogăție, faimă sau slujbă înaltă. Vedem, însă, că lumea de astăzi face tocmai dimpotrivă, dovedindu-se astfel nesănătoasă la minte. Oameni recunoscuți ca cei mai înțelepți aleargă după lucruri care nu aduc nici mulțumire, nici fericire, adică după averi cît mai mari, după situații și glorii sociale, după deșertăciuni și plăceri păcătoase. Chiar dacă n-ar exista o viață viitoare, acei care sînt conduși de Spiritul minții sănătoase își dau seama cît de

neînțeleaptă este calea aceasta; căci cei mai mulți își risipesc viața scurtă din prezent pregătindu-și "bucurii", apoi mor, dându-și seama că n-au dobândit ceea ce au căutat și că faima sau bogăția pe care au lăsat-o în urmă se va pierde în curînd, sau, dacă nu, va deveni un monument al nebulniei, al lăcomiei, al zgîrceniei și al nechibzuinței lor.

507. Viața lumii, lipsită de scopuri și ambiții bine cumpănite, este ceea ce apostolul Petru numește: "felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri" (1 Pet. 1:18). Obiceiul de a alerga după lucruri nevrednice este ereditar (transmis prin moștenire); oamenilor nu le place să cugete, ci calcă în aceeași groapă în care au călcat și părinții lor. Apostolul arată că cu noi s-a petrecut o schimbare, numai fiindcă am învățat că am fost mîntuiți prin sîngele scump al lui Isus Christos (vers. 19). Din Cuvîntul lui Dumnezeu am aflat că mersul lumii este deșert și că toți urmează această cale deșartă din pricina depravării și nechibzuinței lor. Aflînd de minunata răscumpărare, ne predăm cu bucurie Aceluia care ne-a mîntuit și astfel primim Spiritul Său - Spiritul minții sănătoase.

508. Dacă privim viața actuală din punctul de vedere al Spiritului Sfînt, înfățișat în Sfînta Scriptură, vedem că ea este numai un fel de școală, o pregătire pentru o viață viitoare, pentru toți aceia care aud "chemarea" și văd premiul; totuși, numai cei ce au ochii credinței deschiși pot vedea lucrurile "dinăuntru", numai ei își pot da seama cît de neînțeleaptă este calea majorității.

509. Pe de altă parte, în timp ce Cuvîntul lui Dumnezeu și Spiritul Sfînt al acestui Cuvînt ne înfrînează ambițiile pămîntești spre îmbogățire, arătîndu-ne că

"iubirea de bani este rădăcina tuturor (răutăților) relelor" (1 Tim. 6:10), el ne apără și de lipsa de energie, de nepăsare, de trândăvie, învățându-ne că fiecare trebuie să se îngrijească de lucrurile bune și cinstite înaintea tuturor oamenilor și mai cu seamă în ce privește trebuințele stricte ale familiei (1 Tim. 3:5; 5:8). Astfel, cei ce sînt călăuziți de spiritul lui Dumnezeu, sînt feriți de nechibzuința celor ce adună comori fără valoare, feriți de nesocotința celor nepăsători și leneși, și sînt îndemnați a fi plini de râvnă în slujirea tuturor serviciilor bune, spre a fi de folos omenirii și a avea aprobarea divină, căci aceasta va fi socotită ca o slujbă făcută Domnului, pe care El o va răsplăti cu deplinătatea vieții veșnice.

510. Spiritul minții sănătoase vede în viața prezentă prilejul de a atinge bogăția de însușiri și daruri și de a aduna comori pe care nici molia nici rugina nu le pot strica, pentru că vor fi bucurii și fericiri veșnice. Spiritul minții sănătoase nu ne îndeamnă a trăi în viitor și a neglija prezentul, ci a trăi înțelept în prezent și a păstra în memorie viitorul.

511. Pe măsură ce se dezvoltă acest Spirit Sfînt al înfierii sale, "noua făptură în Christos" devine din ce în ce mai răbdătoare, mai generoasă, mai iubitoare, mai asemănătoare Domnului. Aceste însușiri bune ale caracterului său se vor vedea nu numai în purtarea pe dinafară (a vieții), ci și în cuvintele și cugetele sale. În măsura în care Spiritul Sfînt se împotrivesc unei fapte necinstite, în aceeași măsură se va împotrivi și unei vorbe necinstite din partea prietenilor, a vecinilor sau a dușmanilor, după cum va dezaproba și cea mai mică nedreptate făcută acestora.

512. Treptat și sigur, Spiritul minții sănătoase va

face din soț un soț mai bun, din tată un tată mai bun, din fiu un fiu mai bun, după cum și soția, mama și fiica, vor deveni mai bune. Aceasta se va întâmpla așa, deoarece temeiul cugetelor și al faptelor a fost schimbat, din egoism în bunătate. Acela care este pătruns de acest Spirit al minții sănătoase, de Spiritul Sfânt, de Spiritul iubirii, va fi mai puțin pretențios în privința drepturilor, privilegiilor și preferințelor sale, și va ține seama mai mult de drepturile, sentimentele și preferințele altora. Este de la sine înțeles că voința Domnului trebuie să aibă întâietate, dar, după ce aceasta a fost respectată, va putea căuta a fi pe placul altora, mai cu seamă al familiei sale. Iar cugetele sale vor fi dirijate și purtarea sa va fi pusă de acord cu această dorință de a sluji și a fi mai întâi pe placul Domnului, apoi pe placul tuturor copiilor lui Dumnezeu.

513. Aceasta nu înseamnă că bărbatul sau femeia care a primit Spiritul minții sănătoase va fi soțul sau soția cea mai bună, sau cel mai bun tată, frate, mamă sau soră, căci, după cum am văzut, misiunea Spiritului Evangheliei lui Christos este de a se revărsa mai ales peste cei neînsemnați, peste cei "slabi" în felul lumii. Pe aceștia trebuie să-i ridice, să-i facă în stare a se consacra lui Dumnezeu și astfel să primească Spiritul minții sănătoase (1 Cor. 1:26-29). Alții însă, născuți din familii mai nobile, au înclinații spre mândrie și refuză ajutorul oferit de Domnul. Aceștia pot fi soți, soții, copii sau părinți mai nobili, deoarece au moștenit de la părinți creștini o mai mare înțelepciune și o cugetare mai clară. Totuși, dacă nu vor primi pe Domnul ca Mîntuitorul lor și oferta minții noi, ei vor degenera fără îndoială, iar "bunătatea" și "blîndețea" lor va deveni numai o formă

pe dinafară, ce acopere egoismul din interior, care, mai curînd sau mai tîrziu, se va transmite în urmașii lor, degradîndu-i și pe ei.

514. Ceea ce vrem să spunem este că, pe orice treaptă a decăderii sau a imoralității s-ar afla cineva, dacă se va lăsa atins de Adevărul și darul Domnului (dacă și le va însuși în mod sincer), va deveni cu atît mai nobil, mai bun, mai curat și mai îngăduitor față de toți oamenii.

515. Nechibzuința oamenilor, în general, se poate vedea și în înmulțirea nesocotită, fără a ține seama de legile sănătății și fără pregătire pentru întreținerea urmașilor. Nu este deci de mirare că apostolul Petru îndeamnă pe credincioși să se poarte cu înțelepciune în exercitarea celei mai înalte puteri a omului - procrearea - zicînd: "bărbaților, purtați-vă și voi . . . cu înțelepciune cu nevestele voastre" (1 Pet. 3:7). Dacă acest sfat ar fi urmat, dacă Spiritul minții sănătoase ar stăpîni bărbații, ei ar da mai multă atenție soțiilor lor delicate și prea împovărate și s-ar purta cu ele mai înțelept.

516. Deocamdată, însă, numai servii Domnului au primit acest Spirit Sfînt al lui Dumnezeu - Spiritul minții sănătoase. Slăvit fie Domnul că se apropie vremea cînd, prin mijlocirea acestor servi proslăviți împreună cu Domnul, întreaga omenire va fi binecuvîntată și Domnul va "turna" Spiritul său Sfînt, Spiritul minții sănătoase, "peste orice făptură" - Ioel 2:28, 29.

Capitolul XI

Spiritul Sfânt al spășirii Examinarea obiecțiilor pretinse

517. Datorită faptului că traducерile Sfințelor Scrip-turi au fost făcute de adepții dogmei Treimii, multe pasaje au fost în așa fel întortocheate încît apar în contrazicere cu ceea ce am arătat pînă acum cu privire la Spiritul Sfânt - și anume că Spiritul Sfânt al Tatălui, dăruit prin Fiul copiilor lui Dumnezeu, este Spiritul ispășirii sau al împăcării. De aceea, ne vom ocupa aici de unele texte scripturale, care, pentru unii, ar putea părea confuze. Să le cercetăm deci împreună, cu o inimă sinceră și credincioasă Domnului, doritori de a fi călăuziți numai de Spiritul adevărului; după aceea vom trece la alte faze ale acestui subiect, care nu pot fi atît de bine înțelese cîtă vreme nu sînt înlăturate aceste presupuse nelămuriri.

"Nu stingeți Duhul" - 1 Tes. 5:19

518. Cuvîntul grecesc tradus aici prin "a stinge" se află de opt ori în Noul Testament și în toate celelalte cazuri se referă la stingerea focului sau a luminii. Cunoscînd aceasta vom înțelege că, datorită faptului că posedăm Spiritul Sfânt sau cugetul Domnului care ne luminează, sîntem numiți "lumina lumii" (Mat. 5:14).

Astfel, vedem că apostolul vrea să spună că, dacă ne vom lăsa amăgiți de spiritul acestei lumi, urmarea va fi că se va stinge în noi Spiritul Sfânt al Domnului, care strălucește prin noi asupra altora. În armonie cu aceasta, cităm cuvintele Domnului: "dacă lumina care este în tine devine întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!" - Mat. 6:23.

"Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării" - Efes. 4:30.

519. A pecetui înseamnă a marca sau a însemna. Fiii acestei lumi pot fi deosebiți prin anumite semne, iar fiii lui Dumnezeu, noile făpturi în Christos, prin alte semne caracteristice. Semnul caracteristic al primei clase este spiritul, mintea sau voința lumii, pe când al celeilalte este Spiritul, voința sau cugetul lui Dumnezeu. Din clipa adevăratei consacrării lui Dumnezeu, dovada sau pecetea se poate vedea în cuvintele, faptele și cugetele celui consacrat. Aceste semne devin din ce în ce mai clare, pe măsură ce mintea cea nouă sporește în daruri, cunoștință și iubire. Cu alte cuvinte, Spiritul sau cugetul lui Dumnezeu devine spiritul sau cugetul nostru, pe măsură ce renunțăm la voința sau spiritul nostru și ne supunem, în toate, voinței sau Spiritului lui Dumnezeu. În acest sens sîntem sfătuiți să avem în noi același cuget care a fost în Isus Christos Domnul nostru, adică cugetul care L-a îndemnat a se supune, în toate, voinței Tatălui. De aceea, spiritul sau mintea noastră cea nouă sînt sfinte și călăuzite de Dumnezeu. În textul pe care-l examinăm, apostolul ne îndeamnă să nu facem ceva care ar putea fi o violare (încălcare) a legămîntului

nostru, nimic ce ar putea vătăma conștiința noastră ca făpturi noi în Christos. Să nu întristăm astfel Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, care este pecetea primirii noastre ca fii - Filip. 2:5-7.

"Duhul adevărului"

520. "Duhul adevărului . . . nu va vorbi de la el, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare" - Ioan 16:13.

521. Acest text a mai fost examinat de noi, însă mai sînt unele amănunte de examinat aici. Ca evrei și oameni firești, apostolii vedeau lucrurile din punct de vedere pămîntesc, așteptînd o salvare omenească și o împărăție pămîntească, cîrmuită de oameni decăzuți. Domnul nostru le vorbise despre Impărăția lui Dumnezeu, dar încă nu le spusese că El va trebui să moară, să-i părăsească, plecînd într-o "țară" depărtată spre a primi autoritatea împărătească, de unde se va întoarce mai tîrziu spre a-și stabili Impărăția, în care va proslăvi pe credincioșii Săi, ca moștenitori cu El ai acestei împărății. Și fiindcă mărturisirea Lui îi întristă, Christos îi mîngîie, asigurîndu-i că nu-i va lăsa singuri, deoarece, în timpul cît va lipsi, Tatăl le va trimite un alt "Mîngîietor" în numele Său, ca reprezentantul Său pentru acest interval de timp. Dar ei nu trebuiau să-și închipuie că acesta va fi un alt Mesia, sau un alt învățător, de aceea le spusese că El nu va vorbi de la sine, ci vă va învăța aceeași învățătură pe care ați auzit-o de la Mine; căci ceea ce va auzi aceea vă va spune. Aceasta înseamnă că acest "Mîngîietor" va fi numai un mijloc de comunicație între Tatăl și Mine, pe de o parte, și voi, credincioșii Mei urmași, pe de altă parte. Spiritul adevărului, ca repre-

zentantul Meu, va pregăti (elabora) și vă va aduce la cunoștință mai multe adevăruri pe care Eu vi le-am spus deja, dar pe care nu le puteți înțelege încă din cauză că acum sînteți insuficient pregătiți și nici nu e momentul acum să le înțelegeți pînă cînd voi fi plătit prețul de răscumpărare pentru voi și Mă voi duce la Tatăl. Apoi, în armonie cu planul Tatălui, voi fi împuternicit a vă comunica, prin acest Mîngietor, lucrurile spirituale pentru care sînteți nepregătiți acum și la care nu aveți acum nici un drept, nefiind încă răscumparați. Și pe măsură ce lucrurile viitoare vor deveni potrivite înțelegerii voastre, acest Spirit al Tatălui, spiritul Meu, trimis în numele Meu, ca rezultat al operei Mele de răscumpărare, vă va călăuzi pas cu pas spre înțelegerea deplină a lucrurilor necesare și convenite vouă. Acela (Spiritul Tatălui) Mă va proslăvi pentru că va lua din al Meu și vă va vesti vouă. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din al Meu și va descoperi vouă.

522. De aceea nu trebuie să vă așteptați la o învățătură nouă, ci la o dezvoltare mai completă a învățaturii Mele; căci toate învățăturile viitorului Mîngietor, vor fi în armonie cu ale Mele și vor avea menirea să vă arate mai clar că Eu sînt Mesia. Totodată, nu trebuie să puneți la îndoială adevărul învățăturilor Lui, deoarece El este însuși Spiritul adevărului, care vine de la Tatăl. Acest Spirit al adevărului va fi trimisul Meu spre a vă comunica învățăturile Mele și a vă arăta lucrurile viitoare - Ioan 16:13.

523. Și chiar așa a fost: Spiritul adevărului a descoperit Bisericii, de-a lungul veacului Evanghelic, tot mai mult din suferințele lui Christos și necesitatea ca fiecare membru al corpului lui Christos să participe la aceste

suferințe, călcând pe urmele Domnului și Mîntuitorului nostru. El ne-a mai descoperit bogăția răsplății Sale și privilegiul nostru de a deveni "moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El" (Rom. 8:17). Iehova, Tatăl nostru, este Autorul acestui adevăr, așa că tot ceea ce am primit vine de la El, Izvorul oricărui dar bun și desăvîrșit (Iac. 1:17). El ni l-a trimis pe căi pregătite de mult - și anume prin învățăturile profetice și simbolice din trecutul îndepărtat, descoperite nouă prin cuvintele inspirate ale Domnului nostru Isus Christos și ale apostolilor Săi. Primind Spiritul Sfînt al Tatălui în inimile noastre și umblînd potrivit planului și Cuvîntului ceresc, sîntem în stare a prețui lucrurile adînci, pregătite de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc, care umblă prin credință și nu prin vedere - 1 Cor. 2:9,10; 2 Cor. 5:7.

"Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu" - Ioan 14:26.

524. Atragem din nou atenția asupra mărturisirii că Spiritul Sfînt va fi trimis de Tatăl, ceea ce dovedește că el este o putere sau influență ce se află cu totul sub controlul Tatălui, și nu o altă ființă egală în putere și mărime, după cum susțin credințele false ale oamenilor. Toate puterile Domnului se află sub controlul Său propriu, de aceea zicea El că va trimite Spiritul Său, sau, după exprimarea profetică, "voi pune Duhul Meu în voi". Se mai spune că Spiritul Sfînt este trimis în Numele lui Isus, întocmai cum un servitor este trimis în numele stăpînului și nu în numele său. Aici iarăși se contrazice

teoria nescripturală despre trei Dumnezei egali în putere și mărire. După cum vedem, superioritatea Tatălui este dovedită clar aici; Spiritul Sfânt este Spiritul Tatălui, puterea sau influența Sa, trimisă în locul și în numele lui Isus, Mântuitorul și Domnul nostru. De ce în numele lui Isus? Pentru că întreaga operă de răscumpărare, de restaurare și împăcare a fost încredințată Fiului, iar Spiritul Sfânt al Tatălui este mijlocul de care se servește Fiul, spre a dărui multele Sale binecuvântări cumpărate cu sângele Său prețios.

525. Când Spiritul Sfânt al Tatălui fu revărsat peste Domnul nostru Isus Christos cu ocazia botezului și consacrării Sale în Iordan, aceasta a fost într-adevăr o mângâiere și o binecuvântare, dar care, totodată, însemna jertfirea tuturor speranțelor și ambițiilor pămîntesti, în vederea realizării planului divin. Dacă Domnul nostru ar fi fost egoist și încăpăținat, călăuza Spiritului Sfânt, în loc să-I fi fost de folos, i-ar fi pricinuit neliniște și inima Sa ar fi fost plină de nemulțumire și răzvrătire. Tot așa se întâmplă cu poporul Domnului: cu cât cunoaștem mai bine cugetul Domnului, cu atât este mai nenorocit omul nostru firesc, deoarece acest cuget al Domnului se află în conflict cu spiritul, cu mințile și voința acestui om. Însă "noua făptură în Christos", a cărei voință este moartă și care caută a cunoaște și a mulțumi voința Tatălui, găsește o mângâiere și un ajutor în înțelegerea clară a voinței și planului divin și în călăuza Providenței divine, care aduce pace, bucurie și mulțumire chiar și în mijlocul suferințelor și prigonirilor. În armonie cu aceasta auzim cuvintele apostolului Pavel, privitoare la Cuvîntul adevărului, al cărui Spirit trebuie primit și prețuit dacă vrem să fim mângâiați: "și tot ce a fost scris

mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde" - Rom. 15:4.

"Plini de Spiritul Sfânt"

526. "Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească" - Fapt. 2:4.

527. Acest text arată o dublă înfăptuire a Spiritului Sfânt: (1) ceea ce au primit ucenicii era cugetul sau Spiritul lui Dumnezeu, ca Spirit al înfierii, care le-a adus inimile și mintea în legătură și simpatie cu Tatăl și cu Mîntuitorul glorificat. (2) Spiritul Sfânt al Tatălui se răspîndi asupra lor, dăruindu-le puterea de a face minuni, ca o dovadă pentru lume și pentru a pune temelia puternică Bisericii. A cugeta însă, că Dumnezeu, personal, a intrat într-unul sau într-o mie, sau chiar în sute de mii sau de milioane de oameni, ar fi ceva absurd; dar nu vedem ceva absurd sau nepotrivit a susține că puterea Tatălui, influența lui Iehova, s-ar putea afla în sute de milioane de oameni fără ca Iehova personal să înceteze, măcar o clipă, a se afla pe tronul măririi Sale, pe tronul Universului.

Mînjind pe Duhul Sfânt

528. "Petru i-a zis: Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșicării?" - Fapt. 5:3.

529. Satan a umplut inima lui Anania, tot așa cum Dumnezeu umple inima poporului Său cu Spiritul și influența Sa. Spiritul lui Satan este un spirit al egoismului și al lăcomiei care nu șovăie în fața minciunii, numai

să-și poată ajunge scopul. Apostolul Petru, care primise darul special de a cunoaște spiritele, era în stare a citi inimile; astfel el putu să vadă că Anania și Safira se purtau necinstit, simuľind că jertfesc tot ce au, pe cînd, în realitate, inima lor nu era de acord cu acest lucru. Să observăm că apostolul întrebuintează cuvintele "Dumnezeu" și "Duhul Sfînt" cu oarecare asemănare, zicînd în versul 3 că au mințit pe Duhul Sfînt, iar în versul 4 că au mințit pe Dumnezeu. Cugetul este același.

Ispitind pe Duhul Domnului

530. "Atunci Petru i-a zis (Safirei): "Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului?" - Fapt. 5:9.

531. Aceasta se poate înțelege la fel ca veretel precedent, dar același Spirit este pomenit aici ca "Spiritul Domnului", prin care apostolul înțelege, probabil pe Domnul nostru Isus Christos. Deci și aceasta este logic. Spiritul Tatălui, Spiritul Sfînt, se află în mod deosebit în Biserică; iar reprezentantul Domnului sau al Capului în Biserică în cazul acesta era apostolul Său, plin de Spirit, care lucra prin spiritul corpului Său.

Păcatul împotriva Spiritului Sfînt

532. "Origine va vorbi împotriva Duhului Sfînt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor" - Mat. 12:32.

533. Acei care cred că Spiritul Sfînt este unul din cei trei dumnezei ai Trinității, deosebit de Tatăl și de Fiul, deduc din această declarație a Domnului că Spiritul Sfînt este o persoană, mult mai însemnată decît Tatăl sau Fiul. După cum am văzut însă, Sfînta Scriptură nicăieri nu

recunoaște decât un singur Dumnezeu, Tatăl, ziditorul tuturor lucrurilor și care este mai mare decât toți, și un singur Domn Isus Christos, prin care s-au făcut toate lucrurile și care urmează imediat după Tatăl, înălțat la această poziție prin puterea Tatălui. Spiritul Sfânt era de la Tatăl, prin Fiul, și deci nu putea fi mai mare decât El. Am văzut că este vorba despre spiritul cuiva, despre Spiritul Domnului, despre influența și puterea Sa, și în acest înțeles al cuvântului, spiritul reprezintă toată înțelepciunea, mărirea, puterea și iubirea Sa. Să vedem, deci, ce vrea să spună textul citat.

534. Din context aflăm că Domnul nostru Isus Christos s-a folosit de această putere divină sau de Spiritul Sfânt dăruit Lui de Tatăl, pentru alungarea unui diavol. Fariseii, care văzuseră minunea și n-o puteau tăgădui, încercară să-i cunne puterea, zicând că a fost săvârșită prin puterea lui Satan. În răspunsul Său, Domnul nostru nu pretinde că puterea de care s-a folosit a fost a Sa, ci afirmă că a fost puterea sau influența divină, zicând: "Eu scot afară dracii cu Duhul (puterea) lui Dumnezeu" (vers. 28). Apoi muștră pe farisei pentru perfidia lor de a atribui o faptă bună unei origini (puteri) rele, o faptă care nu indica nici un păcat sau vreo ambiție personală.

535. Apoi, Domnul le arată că deși n-au defăimat direct pe Iehova și nici pe dănsul, totuși, au vorbit împotriva Spiritului Sfânt, care lucra printre-însul. Defăimarea lor ar fi fost mult mai ușoară, dacă nu L-ar fi înțeles pe Dumnezeu adevărat și nevăzut, sau dacă L-ar fi defăimat pe Domnul nostru Isus Christos măsurându-l faptele după propria lor ambiție, înfadrie și egoism. Dar purtarea lor a fost și mai rea. După ce au

fost martori la manifestarea puterii divine, care făcu o faptă bună eliberând pe unul din aproapele lor din legăturile diavolului, ei au defăimat această putere sfântă, ceea ce însemna un mai mare grad de răutate și o decădere sufletească mult mai adâncă decât cea caracterizată în celelalte injurii. Păcatele săvârșite din neștiință pot fi iertate și vor fi iertate oamenilor, deoarece neștiința a venit din pricina căderii, și un preț de răscumpărare a fost plătit pentru toți cei atinși de cădere și de blestemul ei. Dar păcatele împotriva manifestării clare a darului divin, nu pot fi puse în sarcina slăbiciunii cărnii și a moștenirii, ci sînt socotite drept păcate voite ale inimii, păcate ce nu pot fi iertate.

536. Păcatul voit, intenționat, nu va fi iertat niciodată - nici în epoca aceasta nici în cea viitoare. Dumnezeu nu silește pe nimeni să se împace cu Dinsul. Dar, fiindcă prețul răscumpărării a fost plătit, El va da fiecărui om ocazia de a cunoaște adevărul și de a mărturisi bunătatea lui Dumnezeu prin mijlocirea Spiritului Său Sfânt. Atunci oricine va urma mai departe în nearmonie cu orînduiala divină, se va dovedi pe sine ca păcătos voluntar (încăpăținat), un dușman al puterii sfinte a lui Dumnezeu; pentru unul ca acesta, Dumnezeu nu prevede nici o iertare, ci o pedeapsă veșnică - a doua moarte.

537. Nu putem judeca dacă fariseii și cărturarii au ajuns la o cunoștință clară a puterii divine, care să-i facă vrednici de a doua moarte pentru păcatul lor amintit mai sus; nu putem judeca, deoarece nu sîntem în stare a citi inimile lor și pentru că nici Domnul nu s-a pronunțat categoric în această privință (Mat. 23:33). Dacă ei într-adevăr au păcătuit în deplină cunoștință despre,

sau contra puterii lui Dumnezeu, atunci nu mai este nici o speranță pentru ei decât moartea a doua, fiindcă ei au respins darul cel bun al lui Dumnezeu.

538. Orice păcat împotriva Spiritului Sfânt, împotriva luminii și cunoștinței depline a puterii lui Dumnezeu, nu poate fi iertat, deoarece este un păcat făcut cu voia. Cine păcătuiește împotriva unei măsuri de lumină mai mică, va fi fără îndoială pedepsit, dar nu neapărat cu moartea a doua; și cu cât este mai mare lumina împotriva căreia se păcătuiește, cu atât mai mare va fi și pedeapsa. Însă, dacă are cineva lumina și cunoștința deplină, încît să poată face deosebirea între bine și rău, atunci pedeapsa nu poate fi decât moartea a doua, nimicirea eternă, plata deplină a păcatului (Evrei 6:4-6; 10:26,27). Iertarea asigurată de prețul răscumpărării acoperă numai păcatele făcute din necunoștință și din slăbiciune, ca urmare a căderii, dar nu și cele personale, intenționate și bine judecate, față de lumina deplină. Cu toate acestea, să nu uităm că multe păcate făcute într-o anumită măsură intenționat, au într-însele și o măsură oarecare de slăbiciune sau de necunoaștere a principiilor dreptății. Așa că orice păcat care are la bază și o măsură oarecare de slăbiciune sau de necunoștință poate fi iertat prin darul lui Dumnezeu în Isus Christos, prin recunoașterea și primirea lucrării de împăcare.

539. Vedem, astfel, că orice păcat cu voia este făcut împotriva luminii, împotriva Spiritului Sfânt al adevărului - și un astfel de păcat nu va fi iertat niciodată, ci va primi pedeapsa cuvenită.

"Duhul a zis lui Filip: Du-te și ajunge carul acesta!" - Fapte 8:29

540. Nimic în aceste cuvinte nu arată că ar fi vorba de un alt dumnezeu. Dimpotrivă, toate condițiile sînt satisfăcute și armonia cu restul Sfintelor Scripturi este menținută, cînd cunoaștem că, prin Spiritul, influența sau puterea Sa, Dumnezeu a îndrumat și îndemnat pe Filip să ajungă carul eunucului (famenului). Cuvîntul nu ne spune în ce chip fu îndrumat Filip de Spiritul Sfînt și ar fi neînțelept a face presupuneri. Știm, însă, că Dumnezeu are la îndemîna nenumărate mijloace de a comunica poporului voința Sa (prin asemănare, tot așa înțelegem și versetul 39).

"Duhul i-a zis: "Iată că te caută trei oameni"" - Fapt. 10:19

541. Aici se poate da același răspuns ca mai sus. Este cu totul fără importanță ca noi să știm cum a vorbit Spiritul Domnului lui Petru, dîndu-i această informație. Ajunge să știm că Dumnezeu, prin mijlocul ales de El, a informat pe apostol, încît el a putut înțelege clar, după cum arată întîmplarea descrisă mai departe.

"Duhul Sfînt a zis: "Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat"" - Fapt. 13:2

542. Aici, ca și în alte (locuri) cazuri, Spiritul Sfînt se servește de forma personală masculină. Nu putem obiecta nimic, fiindcă și Dumnezeu se servește de forma personală și masculină cînd vorbește despre Sine însuși. Nu ni se spune în ce chip a cerut Spiritul Sfînt ca Pavel și Barnaba să fie puși de-o parte pentru lucrarea la care

au fost chemați. Dar știm că toți oamenii consacrați ai lui Dumnezeu sînt chemați de Spiritul Său pentru a fi slujitori ai Adevărului, slujitori credincioși și activi, după posibilitățile și ocaziile lor. Prin chemarea generală, Spiritul le spune tuturor: "De ce stați aici toată ziua fără lucru? . . . Duceți-vă și voi în via Mea" (Mat. 20:6,7). În timp ce talentele, cu care erau înzestrați Pavel și Barnaba, pot fi considerate ca o chemare specială a Spiritului Sfînt, adresată lor, de a ocupa anumite slujbe pentru care erau înzestrați cu aceste talente speciale, totuși, probabil că Spiritul Sfînt s-a folosit de unul din "darurile" care lucrau în vremea aceea în Biserică, și anume de darul profetiei, ca să arate voința Domnului cu privire la Pavel și Barnaba, pentru că este scris: "În Biserică din Antiohia erau niște prooroci și învățători" - Fapt. 13:1.

543. Totuși, este bine să ne amintim cuvintele apostolului Pavel către Galateni (1:1), cu privire la chemarea sa. El arată că autoritatea sa era de la Tatăl și de la Fiul, lăsînd la o parte Spiritul Sfînt ca un alt dumnezeu egal, zicînd: "Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Christos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți". Dacă Spiritul Sfînt ar fi o persoană, dacă ar fi un Dumnezeu a cărui providență specială este de a numi slujitori ai Adevărului, o astfel de omisiune (neglijare) de a menționa Spiritul Sfînt, ar fi fost nerațională. Dacă, însă, avem un cuget corect despre Spiritul Sfînt, socotînd că este influența, puterea sau autoritatea Tatălui și a Fiului, sau a amîndurora, fiindcă țelul lor este unul și același, atunci totul este rațional și armonios.

"Căci s-a părut nimerit Duhului
Sfânt și nouă" - Fapt. 15:28

544. Apostolii se adunară într-un congres spre a hotărî asupra întrebărilor puse de Biserica din Antiohia, cu privire la obligațiile Vechiului Testament, pentru cei ce nu erau evrei prin naștere. Ni se dă asigurarea că, hotărîrea luată, n-a fost numai judecata apostolilor, ci judecata lor era aprobată de Domnul, avînd dovada că hotărîrea lor era în armonie cu Spiritul, mintea și voința Domnului.

545. Apostolul Iacov, principalul cuvîntător la această întrunire, ne dă cheia cum să cundăștem voința sau cugetul Domnului. Aceeași metodă este recomandată întregii Biserici și este folosită de credincioșii din zilele noastre, adică ei cercetară Sfintele Scripturi în lumina Providenței divine. El judecă voința Domnului în această privință cugetîndu-se la îndrumarea specială primită de Petru, care fu trimis la Corneliu, primul păgîn convertit, și astfel el împreună cu toată adunarea (Biserica) primiră învățătura Spiritului Sfânt - Fapt. 15:13-32.

"Oprîți de Duhul Sfânt să vestescă
Cuvîntul în Asia" - Fapte 16:6

546. La prima vedere și aici s-ar părea că Spiritul Sfânt este o persoană, care vorbește și interzice. Totuși, o examinare mai atentă a acestui text, în lumina contextului său, ne arată că este în deplin acord cu ceea ce am aflat pînă aici cu privire la acest subiect. Susținînd mai departe ideea că Spiritul Sfânt este influența sfîntă sau puterea lui Dumnezeu Iehova și a Domnului nostru Isus Christos, nu ni se arată de ce apostolul și consoții săi au

fost opriți a continua să predice Cuvîntul în Asia. Credem, însă, că împrejurări nefavorabile nu le-au îngăduit să facă aceasta. Nu este important să știm cum au fost opriți, învățătura pentru noi este că Dumnezeu însuși își conducea lucrarea și calea apostoliilor era pusă sub supravegherea divină; ei erau călăuziți de Spiritul Domnului, care folosea puterea nevăzută pentru a-i călăuzi ca slujitori ai Săi.

547. În orice caz, putem fi siguri că această călăuzire din partea Domnului era mai mult decît o simplă impresie mintală a apostolului. Contextul ne arată că unul din mijloacele de care se servi Spiritul Sfînt spre a îndruma în această direcție, a fost următorul: "Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugăminte: "Treci în Macedonia și ajută-ne!" După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim evanghelia" (vers. 9,10). Din aceasta vedem că metodele prin care Dumnezeu îndruma și călăuzea pe slujitorii Săi în vremea aceea, nu se deosebeau mult de cele întrebuintate astăzi. Și toate aceste îndrumări și călăuziri indirecte, sînt socotite a veni de la Domnul prin Spiritul Său Sfînt, sau influența Sa. Dacă un inger ar fi rostit mesajul Domnului către apostolul Petru care se afla în închisoare (Fapt. 5:19,20; 12:7-11), sau dacă Domnul nostru s-ar fi adresat personal lui Pavel, cînd călătorea spre Damasc (Fapte 9:4; 1 Cor. 15:8), aceasta nu s-ar fi atribuit Spiritului Sfînt sau puterii lui Dumnezeu, ci lui Dumnezeu însuși sau ingerului Său.

"Duhul Sfânt mă înșingățează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri" - Fapt. 20:23

548. Nimic în această declarație nu dă de înțeles că Spiritul Sfânt ar fi o persoană. Dimpotrivă, să citim relatarea uneia din aceste înștiințări la Cesarea, ca o ilustrare a mijloacelor prin care Spiritul Sfânt sau voința lui Dumnezeu, informă pe Pavel despre "lanțurile" ce-l așteaptă la Ierusalim. În Biserica din Cesarea se afla un proroc numit Agab, care "a venit la noi. A luat brîul lui Pavel, și-a legat picioarele și mîinile, și a zis: Așa vor lega Iudeii în Ierusalim, pe omul acela al cui este brîul acesta, și-l vor da în mîinile Neamurilor" (Fapt. 21:11). Credincioșii încercară mai întîi să-l oprească să meargă la Ierusalim, dar Pavel hotărî să nu schimbe cîtuși de puțin intenția Domnului cu privire la el, mărturisind că el este gata nu numai să fie legat, dar chiar să și moară în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus. Dacă au văzut ei neclintirea apostolului, n-au mai stăruit și au zis: "Facă-se voia Domnului!" (Fapt. 21:8-14). Astfel, vedem că, în fiecare caz, mărturia Spiritului Sfânt era recunoscută de Biserica primitivă ca fiind voința Domnului nostru Isus Christos, care era voința Tatălui.

Duhul Sfânt a pus episcopi

549. "Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (priveghetori, bătrîni), ca să păstoriți Biserica Domnului" - Fapt. 20:28.

550. Aceste cuvinte au fost adresate bătrînilor Bisericii din Efes. Apostolul le atrage atenția asupra faptului că ei, în calitate de slujitori ai Bisericii și ai Adevărului, nu numai că au fost numiți sau recunoscuți de Biserică,

ei alegerea lor a fost făcută posibilă prin influența sau călăuzirea Spiritului Sfânt. Pavel dorea să-i facă să înțeleagă, că toată autoritatea slujbei lor, se baza pe faptul că era recunoștință de Domnul, care i-a numit ca slujitori ai Bisericii. Tot astfel, spune apostolul și în altă parte, adresându-se Bisericii, nu lumii: "Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora - sînt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți . . . și Dumnezeu a rânduit în Biserică, înții apostoli; al doilea prooroci; al treilea, învățători" - 1 Cor. 12:7, 6,28.

551. În această declarație apostolul ne arată că numirea tuturor slujitorilor Bisericii se face de către Dumnezeu, prin manifestarea Spiritului Său Sfânt - dar nu este o înfăptuire a Spiritului Sfânt, separată și deosebită de Tatăl și de Fiul. Prin Christos, Dumnezeu supraveghează afacerile poporului Său, Biserica, prin Spiritul Său - puterea Sa sfântă atotștitoare și supravegheatoare - în întreg Universul. Astfel, ideea că Spiritul Sfânt ar fi o altă persoană este contrazisă, arătându-se că întreaga lucrare a fost înfăptuită de Domnul prin Spiritul Său Sfânt. Acești supraveghetori ai Bisericii s-au consacrat în slujbe Domnului și au fost aleși bătrini, învățători și pazeveghetori în Biserică, din pricina talentului lor special, sub călăuză Spiritului Sfânt și în unire cu voința, cugetul și scopul Domnului. Și cu toate că au fost numiți în slujbă prin mijlocirea oamenilor, ei au primit-o ca din partea lui Dumnezeu, avînd în vedere răspunderea ce le revine prin această însărcinare.

Spiritul Sfânt ca învățător

552. "Nouă însă Dumnezeu ni l-a descoperit prin

Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu . . . și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt" - 1 Cor. 2:10,13.

553. După cum am arătat, această scriptură dovedește că Spiritul Sfânt sau cugetul lui Dumnezeu, primit de copiii Săi, îi învață să înțeleagă planul Său. Numai fiind în deplină armonie cu Dumnezeu, prin Cuvîntul adevărului Său și prin înțelesul curat al acestui Cuvînt, sîntem împuterniciți a înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Vom observa că aici apostolul spune că "Duhul lui Dumnezeu" răspîndit asupra noastră este contrar cu "duhul sau spiritul lumii", care trăiește în omul firesc, influențîndu-l mereu. Cît de clar se vede că spiritul lumii nu este un individ, ci un cuget, o stare de inimă lumească. Și tot astfel, Spiritul lui Dumnezeu în poporul Său nu este o persoană, ci mintea sau influența Domnului, în lucrare asupra lor.

"Lucrurile Duhului lui Dumnezeu"

554. "Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sînt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește" - 1 Cor. 2:14.

555. Aceasta este o afirmație foarte hotărîtă și în deplină armonie cu tot ce am văzut pînă acum. Omul plin de spiritul lumesc nu este pregătit să vadă lucrurile adânci, ascunse și mărețe ale lui Dumnezeu, adică: "lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1 Cor. 2:7-10). Aceste lucruri adânci, numite de Domnul "mărgăritare", nu sînt pentru cei egoiști și nechibzuți, plini de spiritul acestei lumi, ci

pentru acei care s-au curățat prin Cuvînt, care s-au apropiat de Domnul prin singele Său prețios și s-au sfințit și consacrat pe deplin Domnului. Acestora Dumnezeu are plăcerea să le descopere lucrurile Sale adînci, ba chiar toate bogățiile darului Său.

556. Oricine își poate da seama că aceasta va fi o grea încercare, deoarece toți oamenii firești se vor despărți de noile fapte spirituale. Acei care sînt indiferenți față de "lucrurile pregătite de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc", amintite de apostol (adică față de lucrurile cu privire la schimbarea inimii în asemănarea Domnului), vor putea afla în aceste cuvinte că pricina indiferenței lor este că sînt lipsiți de Spiritul Domnului. Și totuși, noi am cunoscut învățători în diferite biserici care nu numai că și-au recunoscut ignoranța (necunoașterea) în această direcție, dar s-au și lăudat cu ea. Astfel, ei înșiși se dau pe față că n-au cugetul lui Dumnezeu, că nu cunosc planurile Lui, și de aceea nu pot avea Spiritul Său, care este Spiritul Adevărului. Aceasta este o piatră de încercare pentru noi, prin care ne vom dovedi capacitatea și destoinicia de a deosebi și aprecia lucrurile adînci ale lui Dumnezeu și că posedăm Spiritul Domnului; fiindcă aceste lucruri sînt ascunse dinaintea celor lumesti, pe cînd "nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său".

"Ungerea din partea Celui Sfînt"

557. "Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfînt și știți acest (orice) lucru . . . ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămîne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o

minciună, rămîneți în El, după cum v-a învățat ea" - 1 Ioan 2:20, 27.

558. Cuvîntul "ungere" amintește celor ce studiază Biblia, de untdelemnul sfînt al ungerii, turnat pe capul fiecărui urmaș la slujba de Mare Preot și de Rege în Israel. După cum poporul lui Israel simboliza pe Israelul spiritual "al lui Dumnezeu", tot așa preoții și regii lor simbolizau pe Christos, Marele Preot și Rege antitipic. Și după cum preoții și regii lor au fost unși cu "untdelemnul sfînt al ungerii", tot așa Domnul nostru Isus Christos a fost uns cu Spiritul Sfînt cînd s-a consacrat la apa Iordanului. Astfel, El deveni Christosul sau Unsul lui Iehova.

559. Biserica aleasă va fi o "preoție împărătească" sub Domnul și Capul ei. Spiritul Sfînt al ungerii, care veni peste Domnul nostru Isus cînd se botează în Iordan, a fost revărsat de Isus Christos, cu aprobarea Tatălui, asupra ucenicilor Săi în ziua Rusalțiilor. Iar începînd din acel moment, această ungere s-a scurs de la Cap peste întreg corpul Său, Biserica. Și toți care rămîn în acest corp al lui Christos sînt recunoscuți de Cuvîntul lui Dumnezeu, ca "cei aleși și credincioși", unși pentru a domni cu Christos o mie de ani asupra lumii, după ce mai întîi, sub călăuzirea Spiritului Sfînt, au învățat cele trebuincioase pentru a putea fi spre binecuvîntarea omenirii și pentru a poseda același cuget care era și în Christos Isus, cînd, prin puterea Tatălui, a fost înviat din morți și I s-a dat toată puterea în cer și pe pămînt - Mat. 28:18; Fil. 2:5; Efes. 1:19,20.

560. Cuvîntul "ungere" înseamnă investire cu putere. Ea se efectua cu uleiul turnat, ce răspîndea o aromă și un parfum plăcut. Cît de potrivit simbolizează

această influență Domnului spre bunățate, milă, blîndețe, răbdare, iubire, afincenție, pentru toți acei care vin sub această ungere simbolică. Ce mireasă plăcut aduce această ungere sfîntă cu spiritul iubirii, tutuzor acelora care o primesc! Oricît de necioplit sau neștiutor ar fi "omul vechi", "vasul de lut", el se va împărtăși repede din influența curățitoare a inimii și a voinței noi, și se va aduce pe sine în armonie cu "tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, vrednic de iubit" - Filip. 4:8.

561. Cuvîntul "ungere" este în deplină armonie cu ideea adevărată despre Spiritul Sfînt, și anume, că este o influență de la Dumnezeu, o putere nevăzută pusă în lucrare de Dumnezeu prin sfaturile, învățăturile și făgăduințele Sale, scrise în Cuvîntul Său. De bună seamă cuvîntul "ungere" nu sprijină ideea că Spiritul Sfînt ar fi o persoană. Cum am putea fi unși cu o persoană?

562. Că "Cel Sfînt", de la care primim ungerea (1 Ioan 2:20) este Tatăl Ceresc, se vede lămurit din cuvîntarea apostolului Petru de la Rusalii. El arată că Spiritul Sfînt a fost "turnat" (intocmai ca uleiul ungerii despre o persoană ar fi spus că a fost trimisă, nu turnată). Dar să cităm cuvintele lui: "Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți" (Fapt. 2:33), adică acea putere năvălitoare, care s-a manifestat în felurite chipuri: prin limbi de foc, prin înzestrarea oamenilor simpli și fără carte cu darul de a-și exprima gîndurile în chip logic și drept și în limbă străină. Tot așa a profecit și Iosif (2:28): "după aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură". Ar fi vorba

profetului despre o persoană în felul acesta? Ar fi cu putință oare ca prin cuvintele "a turnat ce vedeți și auziți" iudeii să fi văzut și auzit într-adevăr o persoană și încă, după cum se susține, un Dumnezeu în trei persoane, egale în putere și mărire? Acest cuget ar fi mai mult decât absurd.

563. Există, însă, o neînțelegere (neînțelegere n. t.) în versetul 20, unde citim că cei ce au primit ungerea știm "orice lucru". Dar câți adevărați copii ai lui Dumnezeu au constatat, totuși, că ei nu cunosc toate lucrurile și din cauza aceasta i-a cuprins deznădejdea și n-au fost siguri dacă au primit sau nu ungerea? Această neînțelegere dispăre, însă, când traducerea se face după textul celui mai vechi manuscris grecesc, care se exprimă astfel: "și știți acest lucru". Da, fără îndoială toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu știu bine ce deosebire este între inima și voința firii pământești și inima și voința condusă de spiritul dreptății și al iubirii. Și câți dintre cei mai iubiți și mai smeriți copii ai lui Dumnezeu n-au citit cu uimire cuvintele: "și n-aveți trebuință să vă învețe cineva" (vers. 27). Vai, acca ungere - nic ei - care susține că nu e nevoie să ne învețe cineva; care nu știm noi din proprie experiență că, dimpotrivă, avem o mare nevoie ca cineva să ne învețe și, de asemenea, că ceea ce cunoaștem și avem deja, am primit prin mijlocirea directă sau indirectă a oamenilor? Și aceste suflete smerite, în urma cugetării lor cinșite, se vor simți de bună seamă foarte împovărate și decourajate, văzând că și cei mai buni și mai prețioși dintre sfinți au nevoie să cunoască și să prețuiască pe învățătorii omenești. Unii, însă, mai puțin sinceri, mai puțin conștienți, se opintesc și se înșală atât pe ei înșiși, cât și pe semenii lor,

pretinzând că ei n-au învățat nimic de la oameni, ci că, tot ce au și știu au primit direct de la Spiritul Sfânt. Ei nu văd că prin aceasta susțin că sînt fără greșală în toate cuvintele și cugetele lor; nu văd că, atunci cînd greșesc în cuget, cuvînt și faptă, aceasta s-ar atribui - în cazul acesta - direct Spiritului Sfânt, făcînd prin aceasta pe Spiritul Sfânt drept autorul greșelilor și rătălmăcirilor lor.

564. Este necesar, deci, să examinăm acest text, ținînd seama de împrejurările în care a fost rostit și în armonie cu poziția lui firească. Dacă nu vom ține seama de aceasta, el va continua să contrazică întreaga mărturie a Sfintei Scripturi. Între darurile Spiritului făcute Bisericii, apostolul Pavel amintește pe apostoli, profeti (sau vorbitori publici), evangheliști, păstori și învățători. De ce au fost dăruiți aceștia dacă Biserica n-a avut lipsă să fie învățată de nimeni? Dar să ascultăm ce spune apostolul cu privire la motivul pentru care s-au dat aceste daruri speciale Bisericii: "și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvîșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos, pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu" - Efes. 4:11-13; 1 Cor. 12:28-31.

565. Nu putem crede că apostolul Ioan a voit să contrazică pe apostolul Pavel și pe ceilalți apostoli, care erau toți învățători. Fără îndoială, el era în deplină armonie cu sfatul apostolului Pavel, că Biserica trebuie să-și aleagă slujitori "în stare să învețe pe alții" (1 Tim. 3:2); "în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici" (Tit. 1:9-13;

2 Tim. 2:25); în deplină armonie și cu îndemnul apostolului Petru: "Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mîrșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpîni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcîndu-vă pilde turmei" - 1 Pet. 5:2,3.

566. Biserica trebuie să "învrednicească de îndoită cinste" pe "cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora" (1 Tim. 5:17; Evrei 13:7), și totdeauna să se ferească de învățătorii care nu corespund cerințelor Cuvîntului și le plac laudele și popularitatea - 2 Pet. 2:1.

567. Mai departe, însuși apostolul Ioan era învățător, și chiar în această epistolă învâța ceea ce el și noi socotim că este o învățatură sănătoasă, care trebuie propovăduită. Oare nu-și începe el epistola zicînd: "Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți pîrtășie cu noi" (1 Ioan 1:1-3). "Aceste vi le scriu ca să nu păcătuiți" (2:1), apoi iar: "Totuși vă scriu o poruncă (învățătură) nouă" (2:8). Mai departe: "Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit" (3:7); "noi însă sîntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă (învățăturile)" (4:6). Iar ca încheiere, ne dă o învățatură foarte importantă zicînd: "Copilașilor, păziți-vă de idoli" - nu îngăduiți nimănui și nici unui lucru să înlocuiască pe Dumnezeu în inimile voastre - 5:21.

568. Din aceste exemple, se poate vedea că apostolul Ioan n-a înțeles că Biserica n-ar avea lipsă de învățători omenești. Dimpotrivă, el a recunoscut în acești învățători pe reprezentanții Spiritului Sfînt, numiți special în

Biserică în această slujbă. Atunci ce înțelege el prin cuvintele "și n-aveți trebuință să vă învățați cineva" și "îngerea Lui vă învăța despre toate lucrurile"?

569. Răspunsul corect la această întrebare îl vom avea examinând contextul în lumina faptelor deja examinate. Învățați presupun că această epistolă a fost scrisă în anul 98 d. Chr. În vremea aceea creștinismul se bucura de mare respect în lume. Dezvoltarea impetuoaasă (năvalnică) a creștinismului făcea ca acesta să fie cercetat de filozofii greci, care năzuiseră să potrivească sau să unească teoriile lor cu învățătura creștină, devenind filozofi creștini și apoi creștini filozofi. Acești filozofi erau gata să recunoască pe lașe ca un om bun și învățător înțelept, însă nu ca pe Fiul lui Dumnezeu care părăsi gloria Sa spirituală, devenind trup omenesc, spre a deveni Mântuitorul omului și donatorul vieții veșnice pentru toți cei ce-L ascultă. Și, întrucât ei propovăduiau o viață veșnică viitoare, erau bucuroși să vadă că și creștinii propovăduiesc același lucru. Deosebirea era numai aceea că filozofii (Platon și alții după el) susțineau că viața veșnică este o însușire omenească, inerentă omului, care este nemuritor, în timp ce creștinii învățau că viața veșnică nu este inerentă (nu face parte din natura - n. t.) omului, ci este un dar de la Dumnezeu prin Isus Christos, dăruit numai acelora care îl primesc - Rom. 2:7; 5:15,21; 6:23.

570. Epistola apostolului Ioan a fost scrisă pentru a preveni și pregăti pe creștinii adevărați împotriva acestor învățături subversive ale filozofilor. În cap. 2:22-24, el îi îndeamnă să rămână în învățătura auzită de la început, și să privească scrierile filozofilor ca minciuni, iar toți acești învățători ai minciunii să fie socotiți ca reprezentanții

lui Antichrist, care se manifestă în felul acesta în Biserică (2 Tes. 2:3-7; 1 Ioan 2:18). Apoi le zice: "am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă răstăcească" (vers. 26), după care urmează vorbirea specială a versetului 27 în examinare acum, pe care o redăm mai pe larg astfel:

571. dar, presubiţilor, adevăraţii copii ai lui Dumnezeu nu pot fi amăgiţi de aceste filozofii. Pentru noi, nici o filozofie nu poate lua locul lui Christos în inimile noastre. Nici o teorie filozofică nu ne va face să punem la îndoială adevăratul şi minunatul mesaj al Evangheliei Doamnei noastre Isus Christos - Fiul presubit al Tatălui. Pe lângă credinţa adevărată dată sfinţilor, cuprinsă în acest mesaj, gândiţi-vă la puterea miraculoasă a acestui mesaj asupra voastră, care a fost însoţită de "daruri" făcătoare de minuni, de vorbiri în limbi, etc., minuni despre care filozofii afirmă că sînt săvîrşite şi de fahiri (scamatori) din ţările orientului. Afară de aceasta, voi aveţi şi o altă măntuire în inimile voastre, şi anume "angerea", care v-a schimbat şi v-a reinnoit cugetele, producînd în inimile şi viaţa voastră zilnică roadele spirituale ale sfinţeniei, care nu pot fi imitate de fahiri şi pe care filozofii nu le pot tăgădui.

572. Rămînînd voi pe această temelie a credinţei datei sfinţilor odăni pentru totdeauna - potrivit căreia Isus Christos n-a fost un falsificator, ci, însuşi Fiul adevărat al lui Dumnezeu şi Mîntuitorul nostru, şi ştiînd voi că viaţa veşnică poate fi cîştigată numai prin unirea deplină cu El - voi "n-aveţi trebuinţă să vă înveţe" nici aceşti învăţători falşi şi nici eu. Şi cînd vremea Spiritului iubirii locuieşte în voi, ei sînt să vă păzească de toate aceste teorii anticrestine şi primejdioase. Dacă vî

amintiți mereu că "pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere" va păzi numai inimile acelor care primesc pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu și ca singurul salvator din puterea morții, atunci veți rămînea neclintiți pe această temelie. Și aceeași cercetare vă va învăța toate lucrurile; căci, oricine contrazice sau nu este de acord cu acest Spirit al iubirii are un spirit nesfînt, sau o învățătură falsă. Să nu uitați că, dacă vreți să primiți o răsplată, trebuie să "rămîneți în El"; deoarece a părăsi pe Christos înseamnă a pierde totul.

Suspine negrăite

573. "Insuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului" - Rom. 8:26,27.

574. Aceste cuvinte, menite să arate copiilor lui Dumnezeu iubirea și îngrijirea Tatălui Ceresc, sînt înțelese de mulți cu totul greșit. Unii susțin că Spiritul Sfînt suspină pentru ei la Tatăl; alții încearcă să exprime aceste gemete în chip auzibil; iar alții presupun că, prin gemetele lor, vor ajuta pe Spiritul Sfînt să se poată exprima. Ei, însă, nu-și pot da seama cum se întîmplă toate acestea.

575. Ar fi ciudat într-adevăr dacă Spiritul Sfînt este o persoană (și încă, după cum învață Catehismul) egală în putere cu Tatăl și cu Fiul, ca el să trebuiască a se adresa Tatălui și Fiului "cu suspine negrăite", negăsind cuvinte pentru aceasta. O astfel de susținere este contrară Scripturii. Domnul nostru Isus Christos ne-a spus că putem veni la Dînsul, asigurîndu-ne că "Tatăl însuși vă iubeste". Totuși, unii au tras concluzia, din textul de mai sus, că trebuie să mergem la Tatăl și la Fiul

numai prin mijlocirea Spiritului Sfânt, care suspină și intervine pentru noi să fim primiți de Tatăl și de Fiul. Greșeala acestei interpretări se vede și din aceea că dacă suspinele nu pot fi "grăite", atunci nu mai sînt suspine. Acest text ar fi greșit și dacă l-am interpreta în sensul că Spiritul Sfânt, influența sau puterea lui Iehova, este incapabil a se exprima în mod inteligent. Știm că în vremurile de demult Spiritul Sfânt sau voința lui Iehova a găsit destule mijloace de a se exprima inteligent, prin cuvintele și faptele profeților, și nu putem presupune că aceste mijloace n-ar mai exista astăzi. Atunci ce ar putea însemna cuvintele: "însuși Duhul mijlocește pentru noi în suspine negrăite"?

576. Greșeala constă în presupunerea că însuși Spiritul lui Dumnezeu este acela care suspină. În realitate, însă, spiritul care mijlocește pentru noi este propriul nostru spirit, adică spiritul sfântului care suspină către Dumnezeu, și, adeseori, nu găsește cuvinte potrivite pentru a se exprima. Meditînd puțin asupra textului, ne vom da seama cît este de logică această exprimare. Apostolul a scris mai întîi despre omenirea chinuită de urmările păcatului și suspinînd de durere în legăturile lui. El ne asigură că această sărmană omenire, înrobîtă de păcat, va fi izbăvită din lanțurile lui, cînd fiii lui Dumnezeu, Biserica lui Christos, sub conducerea căpeteniei mîntuirii lor, vor fi, ei mai întîi eliberați. Apoi trece de la suspinele lumii la actuala stare a Bisericii, zicînd: "și nu numai ea (omenirea), dar și noi, care avem cele dintîi roade ale Duhului (cel dintîi rod al celor mîntuiți - Iac. 1:18; Apoc. 14:4), suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" - versul 23.

577. Spiritul morților Bisericii, care era odată lumesc, când cursu și ei în lume, a fost reînviat și transformat, și acum este sfânt și creștin, deși "vasele" în care a fost pus sînt încă cele de lut, avînd neadevăritățile sau defectele omenești. De aceea, cu toate că sîntem socotiți acum ca "făpturi noi", carnea, totuși, ne împovărează și suspinăm pentru eliberarea noastră în trupul nou, după asemănarea lui Christos (1 Iosn 3:2), pe care-l vom primi la înviere. Apostolul ne arată că prin credință putem scoti de pe acum trupul nostru pămîntesc ca mort, iar "noua făptură" ca desăvîșită. Și astfel, "în nădejdea aceasta sîntem izbăviți".

578. Apoi ne arată că din punct de vedere divin sîntem considerați "ființe noi" sfînte și spirituale, că Dumnezeu, privindu-ne din acest punct de vedere, nu recunoaște trupul și slăbiciunile lui, ci spiritul, mintea, intenția și voința noastră, "noua făptură" devotată slujirii Sale. Dumnezeu face deosebire între voința noastră și slăbiciunea cărnii, de aceea nu ne judecă după trup, ci după voința noastră. Prin faptul că am primit voința nouă, fiind pe deplin consacrați Domnului și concepuți de Spiritul Sfînt, noi am intrat într-o nouă legătură cu Dumnezeu și avem speranțe noi de care ne bucurăm. "Și tot astfel, și duhul (nostru) ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși duhul (nostru) mijlocește pentru noi cu suspine negrîite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința duhului (nostru); pentru că El mijlocește pentru aștinți după voia lui Dumnezeu" (compară cu 1 Cor. 2:11,12).

579. Cu alte cuvinte, Dumnezeu se mulțumește și numai cu dorințele spirituale ale poporului Său. *Go on.*

primite prin rugăciune, fie manifestate prin slujbă, și nu-i judecă după nedesăvârșirile lor trupești. Ce fericiri ar trebui să fie, că, în locul cuvintelor și faptelor noastre nedesăvârșite, Dumnezeu primește intențiile desăvârșite ale inimilor noastre! Căci, uneori cerem lucruri foarte nepotrivite. Din fericire, însă, Dumnezeu nu răspunde rugăciunilor după felul cum sînt formulate, ci trimite binecuvîntarea Sa în conformitate cu intențiile spirituale ale credincioșilor Săi.

580. Unii s-au lăsat amăgiți de păcat, prin ispita adversarului adresată unei slăbiciuni a firii lor decăzute; apoi le-a fost teamă să se apropie prin rugăciune de tronul îndurării pentru iertare. Neputînd rosti nici un cuvînt, ei suspirau cu lacrimi către Dumnezeu. Însă Tatăl Ceresc nu-i aștepte ca ei să-și formuleze rugămintea în cuvinte potrivite înainte de a se apropia de Dînsul. El a împlinit cu mărinimie dorința inimii lor, suspinele lor negrăite ce implorea iertarea, mîngîierea și binecuvîntarea Sa.

581. Iată care este concluzia apostolului în această chestiune, pe care o rezumă astfel: "Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?" (că adică Dumnezeu a rînduit toate pentru noi, iertăndu-ne slăbiciunile și nedesăvârșirile contrare voinței noastre, ca și neputința de a ne exprima dorințele; și, neștinînd seama de toate acestea, El a rînduit ca toate să fie spre binecuvîntarea noastră, în armonie cu spiritul și cugetul nostru). "Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (versul 31).

Cum va mustra Spiritul bunca

582. "Și cînd va veni El (Mîngîietorul, Spiritul Sfînt) va dovedi bunca vinovată în ce privește păcatul

neprihănirea și judecata" - Ioan 16:8.

583. Am arătat, deja, motivul pentru care Spiritului Sfânt, Spiritului adevărului, i se aplică prenumele masculin - și anume, pentru că el reprezintă pe Dumnezeu, care este de gen bărbătesc. Vom examina acum acest text, folosit de unii ca dovadă că Spiritul Sfânt lucrează în cei păcătoși pentru a-i îndrepta. Noi susținem că această părere este cu totul incorectă, deoarece Sfânta Scriptură, înțeleasă așa cum trebuie, ne învață că Spiritul Sfânt este dăruit numai credincioșilor consacrați; că necredincioșilor nu li se dăruiește și deci nu-i poate influența, cum susțin unii. Tocmai dimpotrivă, fiii acestei lumi au spiritul lumii și numai fiii lui Dumnezeu au spiritul, mintea, voința sfântă a lui Dumnezeu. Spiritul lumii este vrăjmaș lui Dumnezeu (Iac. 4:4). Iar cei ce au spiritul lumii nici nu pot primi (nu pot fi de acord cu) cele spirituale ale lui Dumnezeu, fiindcă acestea pot fi cunoscute numai de cei ce au Spiritul lui Dumnezeu (1 Cor. 2:11-15). De aceea, ori la cine s-ar afla Spiritul Sfânt, el este în armonie cu Dumnezeu, cu voința și orînduirea Sa, și experimentează o transformare, o concepere spre o nouă viață. De acord cu aceasta sînt și cuvintele apostolului Pavel: "dacă n-are cineva Duhul lui Christos, nu este al Lui" (Rom. 8:9). Și cei ce n-au Spiritul lui Christos, și nu sînt ai Lui, formează lumea în general - ei nu sînt ai lui Christos, fiindcă n-au primit Spiritul Tatălui.

584. Prin roadele și mărturiile sale, Spiritul lui Dumnezeu face dovada reînnoirii noastre. Este vădit pentru toți că Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, dăruit Bisericii, nu este același spirit pe care-l au cei ce fac parte din lume; că el nu se află în aceia pe care Sfânta Scriptură

îi numește "fiii neascultării" (Efes. 2:2; Col. 3:6), "fiii veacului acestuia" (Luc. 16:8), "fiii întunericii" (1 Tes. 5:5), "fiii diavolului" (Ioan 8:44). Totuși, este bine să știm că Spiritul adevărului a modificat întrucîtva spiritul lumii, care, deși se află în întuneric și în cătușele egoismului, imită, însă, la suprafață, unele din darurile Spiritului Sfânt. De altfel ar fi de mirare dacă frumusețile Spiritului sfințeniei înfățișate prin blîndețe, bunătate, dragoste, răbdare . . . n-ar impresiona pe cei lumești.

585. Unii dintre fiii acestei lumi cultivă darurile Spiritului numai fiindcă aceste sînt considerate ca dovezi de bună creștere. Și mulți, care nu au nici măcar un pic de simpatie pentru principiile Spiritului sfințeniei, totuși, copiază aceste daruri ca o simplă spoială aurită, menită să le ascundă adevărata fire nedesăvîrșită, nefinanțată, nesfințită, lipsită de armonie cu Dumnezeu și cu Spiritul Său de sfințenie. De aceea, trebuie să facem o deosebire clară între cei ce-și spoiesc auriu purtarea pe dinafară și cei ale căror inimi au fost transformate de Spiritul lui Dumnezeu. Numai aceștia sînt fiii lui Dumnezeu, care, fiind în favoarea Sa, vor fi în curînd binecuvîntați și proslăviți.

586. Acum se naște întrebarea: dacă Spiritul lui Dumnezeu este dăruit numai celor ce sînt ai Lui, prin credință și deplină consacrare în Isus Christos, ce a înțeles Domnul nostru prin declarația Sa de mai sus, că Spiritul adevărului "va dovedi lumea vinovată (va muștra lumea) în ce privește păcatul, neprihănirea (dreptatea) și judecata (viitoare)"?

587. Vom înțelege mai ușor cuvintele Domnului nostru, dacă ne amintim declarația Sa, că urmașii Săi, care aveau să fie dăruți cu Spiritul Său în măsură din

ce în ce mai mare, potrivit cu gradul lor de credință și de ascultare, sînt meriți să fie "lumina lumii". Aceasta este lumina Adevărului (și a faptelor lor), care luminează din Biserica consacrațiilor asupra lumii și asupra bisericii nominale (descoperind întunericul dogmelor și faptelor lor) și dovedindu-i vinovați. Domnul nostru zice despre Sine însuși: "Eu sînt lumina lumii" . . . "Cîi sînt în lume, sînt Lumina lumii" (Ioan 8:12; 9:5). Adresîndu-se ucenicilor de față și, inclusiv, tuturoș urmașilor Săi viitori din epoca Evangheliei, le zise prin același Spirit Sfînt: "voi sînteți lumina lumii . . . așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor" - Mat. 5:14-16.

588. Apostolul Pavel, adresîndu-se aceluiași membri ai corpului lui Christos, zice: "odinioară erați întuneric (prin faptele voastre rele); dar acum sînteți umină în Domnul. Umblați, deci, ca niște copii ai luminii" (Efes 5:3-8; 1 Tes. 5:5). Mai departe: "Căci Dumnezeu (prin Spiritul adevărului) . . . ne-a luminat inimile - cu lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu" (2 Cor. 4:6). Astfel, vedem că lumina Adevărului, a Spiritului și a cugetului sfînt, este aceea care luminează din Biserică asupra lumii. De acord cu aceasta este și îndemnul: "Faceți toate lucrurile fără cîntă și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume" - Filip. 2:14,15.

589. Vedem, prin urmare, că Spiritul Sfînt luminează lumea, nu direct, ci reflexiv, (indirect - după cum luna, care primește lumina de la soare, luminează pămîntul). Dumnezeu "nu dăruiește Spiritul său Sfînt

oamenilor din lume, și poporului Său consacrat; și acest Spirit al lumii se reflectă din poporul Său asupra oamenilor aflați în întunericul acestei lumi. Așadar, lumina Adevărului, care este expresia minții sau a Spiritului Domnului, în felul cum luminează într-o viață sfântă, așa Spiritul Sfânt mustă sau dovedește vinovată lumea aflată în "întunericul de afară", dovedind acelor care văd lumea descurajată dintre neleguire și neprihănire și această luminare le va forma convingerea despre dreptăți, judecată viitoare, când dreptatea va fi răsplătită iar păcatul pedepsit. O viață cucerită este totdeauna un mustă pentru cel necredincios, chiar acolo unde curățatul Adevărului nu poate fi rodit.

590. Pentru că Spiritul Sfânt al fiilor lui Dumnezeu mustă sau dovedește spiritul de nesfințenie și egoism la acei din jurul lui, de aceea apostolul Pavel îndeamnă pe credincioșii sfânți să-și aducă aminte că ei sînt niște epistole vii, "citate de toți oamenii" (2 Cor. 3:2,3). Biserica îndrăpățită și sfântă a fost totdeauna o lumină în lume, deși lumina ei n-a avut totdeauna efectul dorit. Tot astfel s-a întâmplat și cu Domnul nostru, care a spus că toți cei ce erau cuprinși de spiritul întunericului erau, fiindcă spiritul întunericului era mustă de Spiritul lumii Lui. Din cauza aceasta nu numai Domnul, "lăsa lumina", fu persecutat pînă la moarte, ci toți purtătorii de lumină, care merg pe urmele Lui, se împărtășesc de aceeași persecuție și suferință (Ioan 16:2,3; Rom 8:17,18).

591. De toate că misiunea principală a Bisericii a fost pregătirea și dezvoltarea ei proprie, totuși, ea avea și o misiune secundară - aceea de a pune mărturie despre Adevăr, lăsa lumina să lumineze și să mustre astfel:

lumea. Domnul nostru ne arată cât este de necesar să facem ca lumina noastră să lumineze mereu, zicînd: "dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!" (Mat. 6:23) - atît pentru ființa în care s-a știns lumina, cât și pentru lume, care va fi lipsită astfel de lumina Adevărului. Satan nu cîștigă o mai mare victorie, ca atunci cînd a reușit să înșele o ființă care a fost luminată și sfințită prin Spiritul adevărului. "Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" - amintindu-și că a fi zgîrcit cu lumina înseamnă a merge sigur spre întuneric - 1 Cor. 10:12.

Cunoașterea Spiritului lui Dumnezeu (spre deosebire de spiritul lui Antichrist)

592. "Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Christos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus (ca Christos venit în trup), nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antichrist" - 1 Ioan 4:2,3; 2 Ioan 7.

593. Orice minte inteligentă va înțelege ușor că apostolul Ioan nu se referă aici la o persoană, ci vorbește despre o influență sau învățătură. Contextul ne arată clar, că apostolul vrea să spună, că poporul Domnului trebuie să cerceteze temeinic învățăturile care îi sînt prezentate drept "adevăr" - să "cerceteze duhurile" (învățăturile), dacă sînt adevărate sau false, bune sau rele, dacă sînt de la Dumnezeu sau de la Adversar, dacă conțin Spiritul adevărului, sau al înșelăciunii. Amîndouă aceste învățături sînt prezentate de "profeți" și "învățători". Domnul nostru și apostolii Săi, care l-au urmat de aproape, au semănat adevăr curat sau "grîu", care a

zămislit în credincioșii consacrați o viață nouă și le-a sfințit spiritul (muntea). Adversarul și slujitorii săi au semănat "neghina" (rătăcirea), fiindcă n-au avut în ei Spiritul Sfânt al lui Christos, ci spiritul fals al acestei lumi. De aceea, oricine s-ar prezenta ca învățător și slujitor al Adevărului, posesor al Spiritului Sfânt, învățătura lui trebuie încercată spre a ne convinge dacă este adevărată sau falsă. Cuvîntul lui Dumnezeu va fi "îndreptarul" sau "piatra de încercare" pentru fiecare învățătură, înainte de a o primi ca bună și înainte ca învățătorul să fie primit ca adevărat, sau respins ca fals. "Căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși" și "învățători mincinoși" - 1 Ioan 4:1; 2 Pet. 2:1.

594. Apostolul ne arată o sigură încercare generală cu privire la credința adevărată și cea falsă, la Spiritul Sfânt al lui Christos, călăuzitor în tot adevărul, și spiritul necurat al lui Antichrist, care duce în rătăcire, nimicind credința dată sfinților. Această încercare era susținerea sau tăgăduirea că Mesia a devenit trup omenesc. Învățătura răscumpărării a fost, este și va fi totdeauna piatra sigură de verificare a oricărei învățături. Așa că orice învățătură care tăgăduiește răscumpărarea este contrară Adevărului și, prin urmare, contrară lui Christos; este în întregime stricată și periculoasă și nu poate veni de la Dumnezeu. Pe de altă parte, orice învățătură care susține răscumpărarea este adevărată, vine de la Dumnezeu și îndreaptă pașii pe calea cea bună.

595. Adversarul își începu de timpuriu atacurile împotriva credinței adevărate, reprezentată de Domnul și de apostoli. Aceste atacuri au fost pornite din două direcții sau puncte de vedere false, care ambele tăgăduiau că Isus a venit în trup de carne. Le redăm mai jos, pe

scurt:

(1) Filozofii păgâne, împotriva cărora ne atinge atenția și apostolul Pavel (1 Tim. 6:20,21), pretindeau că Isus era într-adevăr un mare profet și un mare învățător, egal în rang cu filozofii; însă nicidecum - ziceau ei - nu era un fiu al lui Dumnezeu și nici Mesia evreilor, ale căror speranțe și profeții le atribuiau mândriei și ambiției lor naționale de a se crede nașterea favorizată de Dumnezeu. Astfel, și tăgăduiau existența preexistentă a Domnului nostru, tăgăduiau că El a venit în trup de carne; ei tăgăduiau, de asemenea, că Isus ar fi fost mai mult decât un simplu membru al rasei omenești, adăugând totuși că a fost unul din apocriștii (genții) săi strălucite.

(2) Potrivit obiceiului său, adversarul începuse să opună (să pună în față) acestei erărilor extreme, o altă învățătură înșelătoare, astfel ca în lupta dintre cele două teorii mincinoase, adevărul să nu fie apăsător, ci ușor de tot. În acest scop, scoase în evidență o altă rășchio, susținând că Isus nici n-a fost om, ci însuși Dumnezeu Tatăl; care, pentru un timp scurt, simula a fi trup de carne, pe când, în realitate își menținea toate puterile Sale divine; iar trupul său de carne nu era decât un veșmînt sub care-și ascundea gloria, îmbrăcat opre a putea simula foamea și suferința, cu apăsător aparent. Această teorie tăgăduiește, la fel, că Isus "S-a făcut trup" omenesc - Ioan 1:14.

596. Că Adversarul i-a reușit aproape perfect să ascundă Adevărul, între aceste două înșelăciuni extreme, avem dovezi suficiente în jurul nostru, când vedem că majoritatea creștinilor nominali chiar de partea acestei învățături a lui Antiohian. În partea omenească se

afară în incurcătură și dezorientată, neputând vedea clar în această privință și, de aceea, nu se poate bizui cu deplină credință pe învățătura răscumpărării. Toți care nu pot vedea clar că "Cuvîntul (Logosul) S-a făcut trup", devenind "Omul Isus Christos", sînt la fel neinstare de-a vedea prețul de răscumpărare, ca și cei ce consideră pe Isus un om perfect, născut din carne de un tată pămîntesc. Vedem, așadar, că ceea ce spune apostolul prin cuvintele: "cercetați duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu", se referă la învățături - care pot fi de la Dumnezeu, prin Spiritul Său Sfînt, sau de la Satana, prin spiritul lui Antichrist.

597. În timp ce examinăm aceste texte, remarcăm și obiecțiile făcute împotriva versiunii comune a Bibliei, obiecții care n-au însă nici un temel, deoarece traducerea este bună. Aceste supoziții sînt:

(1) Că, cuvintele grecești în aceste două texte traduse prin "a venit", înseamnă "venind".

(2) Că, prin această schimbare, cuvintele apostolului ar însemna că orice învățatură care tăgăduiește că a doua venire a lui Christos va fi în trup omenesc, este spiritul lui Antichrist.

598. La acestea noi răspundem:

(1) Este adevărat că, cuvîntul "erchomai", rădăcina cuvîntului "eleiuthota" (1 Ioan 4:2) și "erchomenon" (2 Ioan 7) înseamnă "venire" sau "sosire"; că această venire însă este un fapt trecut sau viitor, se poate preciza numai prin construcția frazei, așa cum putem întrebuița și cuvîntul nostru "venind" atît pentru evenimente trecute, cît și pentru cele viitoare.

(2) Această obiecțiune este ridicată de unii care pretind că textul se referă la un fapt viitor. Ei susțin că

Domnul nostru nu este "schimbat" la natura divină, că și după înviere El a rămas om și va rămânea ființă omenească pentru totdeauna, purtând pe corpul Său semnele suferințelor Sale omenești, semnele crucificării Sale, în toate eternitățile. Ei tăgăduiesc sau nu iau în seamă numeroasele mărturii scripturale care afirmă că: "Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult" (Filip. 2:9); "chiar dacă am cunoscut pe Christos în felul lumii (după trup), totuși, acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta" (2 Cor. 5:16); "căci Domnul este Duhul (ființă spirituală)" (2 Cor. 3:17). "El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în Duh (adică în corp spiritual, asemenea Tatălui)" (1 Pet. 3:18). Și acum "este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui" (Evr. 1:3). Dorința și râvna lor de a găsi câteva declarații scripturale care să susțină ideea lor neînțeleaptă, îi înșeală cu totul în privința acestor texte. Ca urmare, putem spune că majoritatea "creștinilor" susțin această părere greșită, și printre ei se află aproape toți acei care s-au ocupat întrucitva de traducerea Sfintelor Scripturi.

599. Mai putem observa că, după cum mărturia că Christos "S-a făcut trup" omenesc la înția Lui venire este esențială pentru credința în răscumpărare, iar o tăgăduire a acestui fapt înseamnă o tăgăduire a ispășirii, tot astfel acei care susțin că Christos a rămas om și după învierea Sa și că va veni a doua oară tot ca om tăgăduiesc prin aceasta răscumpărarea. Căci, dacă Domnul nostru este încă tot om, înseamnă ori că nu Și-a dat viața omenească pentru răscumpărarea noastră, ori că după trei zile Și-a luat-o înapoi - retrăgându-Și astfel prețul răscumpărării și anulind mântuirea noastră. Dar, slavă Domnului, lucrurile nu stau așa. Răscumpărarea noastră

a fost plătită de Domnul nostru "pentru totdeauna" (Evr. 10:10) și El n-a mai fost înviat om, ci "în chipul Dumnezeului celui nevăzut" (Col. 1:15). Pentru supunerea Sa pînă la moartea cea mai rușinoasă, Tatăl L-a înălțat "mai pe sus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere - și de orice nume, care se poate numi (afară bineînțeles de cel al Tatălui)" (Efes. 1:20-23). Așadar, de la învierea Sa, El nu mai este om și nu este în nici un chip asemănător nouă. Iar credincioșii Săi urmași au neprețuita făgăduință: "Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd se va arăta El (Bisericii Sale glorificată la a doua Sa venire), vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este (și nu cum a fost)" - 1 Ioan 3:2. (Slăvit să fie în veci de veci Numele Sfînt al Tatălui nostru Ceresc pentru această nemaipomenit de măreață făgăduință făcută nouă celor nevrednici! - n.t.)

Capitolul XII

Obiectul răscumpărării - omul

"Ce este omul, ca să te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decît îngerii, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpînire peste lucrurile mîinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor" - Ps. 8:4-8.

600. Cît de importantă făptură este omul, ca însuși Creatorul Universului să se intereseze așa de mult de soarta lui încît să-i pregătească o împăcare atît de costisitoare și de darnică - chiar cu prețul jertfirii Fiului Său, "singurul născut din Tatăl" (Ioan 1:14). Pe această făptură, cea mai minunată dintre toate făpturile lui Dumnezeu, de pe pămînt, ar trebui s-o cunoaștem cît mai bine; dar judecata și cunoștința noastră sînt atît de mărginite, încît nu putem cunoaște altceva despre el decît ceea ce iubitul nostru Creator a binevoit să ne descopere în Cuvîntul Său. Deși se recunoaște aproape de toți că studiul omului este cea mai importantă știință, totuși, trebuie să mărturisim că probabil nici nu există un subiect care să provoace atîta nedumerire ca întrebarea: Ce este omul? Cercetînd problema mai amănunțit

aflăm că sînt două păreri principale, dar pe nici una din ele nu o putem recunoaște ca adevărată și biblică. Și, deși amîndouă conțin părți de adevăr, totuși, privite în întregime, ele sînt false și rătăcitoare, în așa măsură, încît, chiar și pe cei ce nu sînt cu totul înșelați de ele, totuși i-a zăpăcit și influențat în așa mare măsură, încît multe adevăruri li se par acum absurde și lipsite de temei. De aceea, studiul acestui subiect este important pentru toți cei ce vor să cunoască adevărul, pentru ca el să aibă o influență binefăcătoare asupra inimii și vieții lor. Acest subiect mai are o importanță specială și în legătură cu ispășirea. Cine nu are o cunoștință clară despre ceea ce este omul, va înțelege foarte greu, dacă nu deloc, învățăturile Sfintei Scripturi cu privire la jertfa de ispășire pentru păcatele omului și urmările binecuvîntate ale acestei ispășiri.

601. Ne vom ocupa aici de părerea generală și aceea așa numită "ortodoxă" cu privire la întrebarea: "Ce este omul?" Apoi vom arăta răspunsul strict științific, după care vom cerceta punctul de vedere al Bibliei, care se deosebește fundamental de cele două și este mult mai logic decît acestea, dar, în același timp, oferă singura bază de unire și armonizare a celor două păreri.

Punctul de vedere ortodox

602. Întrebarea "ce este omul?" este lămurită de teologia ortodoxă cam așa:

603. Omul este o ființă compusă din trei părți: trupul, spiritul și sufletul. Trupul se naște în chip firesc, ca și animalele, cu deosebirea că la om, în timpul nașterii, intervine Dumnezeu și "sădește" în trup spiritul și sufletul, care sînt părți din El însuși, și, fiindcă

sînt părți din Dumnezeu, sînt veșnice și nu pot muri niciodată. "Ortodoxia" nu este în stare a separa și a deosebi aceste două părți (spiritul și sufletul), și de aceea se folosește de acești termeni după cum îi convine. Spiritul și sufletul, după părerea "ortodoxă", ar constitui omul adevărat, în timp ce trupul de carne nu este decît "învelișul" exterior al omului adevărat, în care el locuiește vremelnic, în timpul vieții sale pămîntești, ca într-o casă. Apoi, odată cu "moartea", ne spune ortodoxia, omul se "eliberează" din această "închisoare trupească" spre a se duce în condiții de viață mult mai potrivite.

604. Cu alte cuvinte, ortodoxia pretinde că "omul adevărat" nu este o ființă pămîntească, ci spirituală, cu totul nepotrivită pentru pămînt, decît doar spre a fi încercată în trup. Teoria mai susține că omul, "eliberat" de trup prin moarte, ajunge la o mare binecuvîntare, deși în timpul vieții lui făcea tot ce-i sta în putință spre a mai rămîne în această "închisoare trupească" folosindu-se de doctorii și de diferite descoperiri medicale menite să prelungească viața acestei "case - închisoare", care, teoretic, este necorespunzătoare pentru el. "Eliberarea", numită "moarte", este socotită a fi un pas înainte în procesul evoluției. Iar în mintea multora o astfel de evoluție de la starea pămîntească la cea cerească este socotită ca un rezultat logic al concluziei științifice, că omul n-a fost creat om, ci s-a dezvoltat de-a lungul veacurilor, din protoplasma epocii preistorice în microorganism . . . mai tîrziu în maimuță, și, în cele din urmă, din maimuță în chipul omului. Mai departe, se pretinde că în starea primitivă, omenirea era mult inferioară omenirii de astăzi, că ea a tot progresat, iar următorul pas

al fiecărui om este o evoluare sau transformare din starea pămîntească la starea spirituală, ca îngeri și dumnezei, sau ca diavoli.

605. Toate acestea par foarte măgulitoare pentru trufia din veacul al 19-lea, cu toate că prin aceasta se recunoaște cea mai îngrozitoare și mai nedemnă origine ce se poate închipui - maimuța. Iar, pe de altă parte, se susține că toată victoria și progresul prezent se datorează omului, care-i dă dreptul și la o ridicare viitoare. Această părere nu este numai a popoarelor civilizate, ci e susținută și de popoarele păgîne, ba chiar și sălbaticii manifestă în practică acest cuget cu privire la om, numai că nu urmăresc originea lui atît de departe; o susțin toți filozofii păgîni, și, în măsură considerabilă se unesc cu această părere și teoreticienii științei din vremea noastră, care, deși explică acest lucru cu totul altfel, totuși, speră și ei într-o viață viitoare, pe baza procesului de evoluție, și simt o mulțumire a ambiției lor deșarte într-o direcție care nu corespunde deloc cu "descoperirile științifice" și părerile lor cu privire la "scînteia vieții omului".

Omul, văzut de știință

606. Iată care ar fi răspunsul științei, formulat în limbaj simplu, la întrebarea: Ce este omul?

607. Omul este specia superioară între animalele pămîntului, ce s-a dezvoltat și cunoscut pînă acum. Corpul său se deosebește de corpul celorlalte animale, prin figura lui mai frumoasă, prin dezvoltarea lui mai nobilă. Creierul lui se aseamănă cu cel al animalelor, dar este mai bine dezvoltat, din substanțe mai fine și cu capacități incomparabil mai mari, care fac dintr-însul domnul și regele creațiunii inferioare. Sufletul omului

sau spiritul vieții lui este la fel cu al animalelor. Organismul și scînteia vieții vin de la părinții lui, întocmai cum animalele primesc viața și trupul de la părinții lor.

608. Știința recunoaște că omul este un suflet sau o ființă simfioare. În ceea ce privește însă viitorul, eternitatea existenței omului, știința nu poate oferi nici o speranță, pentru că nu are pe ce-și întemeia ipotezele. Deși nu poate dovedi, știința speră, totuși, într-o viață viitoare, în armonie cu procesul de evoluție. Știința este mîndră de evoluția înfăptuită prin legea naturală (de legea naturii), care este Dumnezeu ei, și speră că această lege a naturii (fără un Dumnezeu personal) va aduce omenirea pe o treaptă mai înaltă decît cea de astăzi, făcînd-o stăpîină de sine.

Omul din punct de vedere biblic

609. Deși, în unele privințe, Biblia este în armonie cu ambele teorii arătate mai sus, totuși, în punctele lor esențiale ea le contrazice pe amîndouă. Biblia nu face simple presupuneri, ci, ca vocea sau descoperirea lui Dumnezeu, ea vorbește cu autoritate și putere, arătînd clar și sigur, începutul, prezentul și viitorul omului. Învățătura Bibliei este singura învățatură hotărîitoare și singura teorie adevărat științifică și ortodoxă asupra acestui subiect. Cît privește crearea omului, Biblia dă această cinste numai lui Dumnezeu, învățînd clar că Adam (părintele întregii omeniri) a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Ea muștră pe om pentru că nu și-a păstrat chipul în care a fost creat, iar dacā a căzut în păcatul care l-a degradat atît mintal cît și moral și fizic, ducîndu-l la moarte, ea îl învinuiește și-l face răspunzător

pe om pentru acest lucru. Biblia aduce slavă și cinste lui Dumnezeu și prin aceea că ne descopere îndurarea și dărniciă Sa față de om în starea lui căzută, cât și mîntuirea și restatornicirea lui la starea de la început, prin Isus Christos Mîntuitorul, în epoca Mileniului.

610. Studiînd firea omului și încercînd a afla părerea Sfințelor Scripturi cu privire la aceasta, mulți creștini rămîn nedumeriți, nefiînd în stare a face deosebire între omenire în general și Biserică sau "turma mică", pe care Dumnezeu o alege dintre oameni în această epocă a Evangheliei, spre a o pregăti pentru o poziție mai înaltă, cerească. Neputînd "împărți drept cuvîntul adevărului" (2 Tim. 2:15), ei aplică tuturor oamenilor declarațiile și făgăduințele Sfințelor Scripturi, mai cu seamă cele ale Noului Testament, care, în mod vădit, se referă numai la Biserică și n-au nici o legătură cu speranțele de restatornicire ale omenirii întregi. Așa de exemplu cuvintele apostolului Pavel "socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu", aplicabile numai celor chemați a fi membri în Biserică, sînt aplicate întregii omeniri. Tot astfel, condițiile speciale ale chemării Bisericii în timpul Evangheliei, sînt aplicate ca fiind aceleași pentru toată omenirea - Rom. 6:11.

611. Un alt text, greșit aplicat lumii, și care în realitate se referă numai la poporul consacrat Domnului, mărturisește: "comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi" (2 Cor. 4:7). Aceste cuvinte privesc numai Biserica, numai pe acei care au primit această comoară a cugetului și a firii noi. Ei păstrează această comoară, "făptura nouă", în trupul firesc, de carne, care este socotit mort, fiind arătat aici ca "vas de

lut". Această vorbire simbolică, se potrivește clasei la care se referă, adică Bisericii, dar nicidecum omenirii în general, și este incorect a presupune că orice ființă omenească are o comoară cerească sau "făptură nouă", sau că fiecare trup omenească este un vas de lut în care se păstrează această făptură nouă. Lumea are o singură fire: firea omenească; ea nu posedă firea cea nouă, și nici nu i s-a făgăduit că o va avea vreodată. Chiar dimpotrivă, Cuvîntul divin ne arată că cea mai înaltă speranță pentru omenire este "restatornicirea" - adică revenirea la viața desăvîrșită a firii omenești pierdută în Eden și răscumpărată pe Golgota - Fapt. 3:19-23.

612. S-ar putea cita, astfel, o mulțime de mărturii ale Noului Testament, care nu se referă la omenire, în general, ci numai la Biserica consacrată, concepută de Spiritul Sfînt spre o nouă fire, spirituală, cerească. Ar fi folositor în această privință ca fiecare din noi să observe cuvintele de salut prin care apostolii își încep diferitele lor epistole. Vom vedea că ele nu sînt adresate (cum presupun unii) omenirii în general, ci "bisericilor", "sfînșilor", "casei credinței".

613. De aceea să avem în vedere că în acest capitol vom examina "ce este omul", nu ce este Biserica, "noua făptură în Christos", nici la ce fel de fire spirituală este concepută acum Biserica de Spiritul Sfînt, pentru ca, după ce va lupta cu credincioșii lupta bună a credinței pînă la moarte, să aibă parte de înția înviere. Dimpotrivă, cercetarea noastră se va mărgini la primul om, Adam, creat de Dumnezeu și la urmașii lui. Cu alte cuvinte, dorim să știm și să aflăm ce sîntem noi prin natură, ca rasă - "ce este omul". Astfel vom putea înțelege clar de la ce și unde a căzut omul, de la ce a

fost salvat și la ce va fi restatornicit, precum și alte lucruri în legătură cu omul.

Omul - trup, spirit, suflet

614. Acceptând definiția tipică a cuvîntului "animal", ca "ființă care simte și se mișcă", nu vom șovăi a-l clasifica pe om ca unul dintre ele - cel mai însemnat dintre animalele pămîntului. Pînă aici, Sfînta Scriptură este în deplin acord cu "descoperirile" științei. Să ne cugetăm puțin la textul de la începutul acestui capitol. Profetul David ne arată în acest text că omul, prin natura sa, este inferior îngerilor, fiind, totuși, stăpînul tuturor fapturilor pămîntești, reprezentantul lui Dumnezeu pentru toate gradele mai mici de ființe simțitoare.

615. Sfînta Scriptură nu ne arată nicăieri că o scînteie din Ființa Divină este transmisă la nașterea fiecărei ființe omenești. Aceasta nu este decît o presupunere fără temei a acelorora care doresc să construiască o teorie, dar se văd lipsiți de materialul necesar. Și totuși, această teorie de domeniul închipuirii a devenit baza mai multor învățături false, care hulesc caracterul lui Dumnezeu și sînt cu totul lipsite de respect față de puterea, înțelepciunea, dreptatea și iubirea divină.

616. Această teorie a făcut necesară teoria iadului cu chinurile lui veșnice pentru om, teorie care dă de înțeles că dacă omul ar fi fost creat ca și celelalte animale inferioare, el ar fi murit ca și ele, fără să aibă teamă de chinurile iadului. Dar, fiindcă Dumnezeu transmite omului o scînteie din propria Sa ființă, omul este nemuritor, fiindcă și Dumnezeu este nemuritor; iar concluzia logică este că nici Dumnezeu nu poate nimici această faptură a Sa, chiar dacă nimicirea ei ar fi

necesară. Și dacă n-o poate nimici, ea trebuie să viețuiască undeva de-a lungul tuturor veșnicilor. Și fiindcă marea majoritate a oamenilor trăiesc în păcate, și numai o "turmă mică" este sfântă și plăcută Domnului, înseamnă că această mare majoritate a oamenilor vor avea parte de un viitor îngrozitor, plin de chinuri, după cum "turma mică" va avea un viitor fericit, plin de bucurii și binecuvântări. Cu alte cuvinte, această teorie a preținșilor "dreptcredincioși" lasă a se înțelege că ar fi mai bine pentru om și ar fi spre cinstea lui Dumnezeu și în folosul păcii și prosperității universale, dacă toți nelegiuții ar putea fi nimiciți. Ea susține, însă, că Dumnezeu, avînd puterea să creeze, nu are puterea și să nimicească pe om, făptura mîinilor Lui, deoarece i-a transmis și lui o scînteie din viața divină nemuritoare. Sperăm că vom reuși să dovedim că întreaga această teorie este falsă și, nu numai că nu are nici un temei în Sfînta Scriptură, dar este o născocire a oamenilor, din veacurile întunecate (Evul Mediu).

617. Sfînta Scriptură învață că omul e compus din două elemente: trupul și spiritul. Aceste două, împreunate, formează sufletul, ființa simțitoare, inteligentă - omul însuși. Cuvîntul "trup" reprezintă numai organismul fizic, fără să cuprindă și viața care-l însuflețește. Un trup nu formează un om, deși n-ar putea exista un om fără trup. Tot așa, spiritul (sau duhul) vieții, nu formează omul, deși n-ar putea exista un om fără spirit sau duh de viață. În Vechiul Testament, cuvîntul "spirit" (duh) este tradus din cuvîntul evreiesc "ruah". Înțelesul său la început era "suflare", și, de aceea, a fost tradus "suflare de viață", sau "spiritul vieții", fiindcă "scînteia" de viață este susținută prin suflare (respirație)

- Gen. 2:7.

618. Totuși, spiritul vieții înseamnă mai mult decât simpla suflare; el reprezintă scînteia de viață însăși, fără de care suflarea ar fi cu neputință. Această scînteie de viață o primim de la tatăl nostru, fiind apoi hrănită și dezvoltată de către mamă. Este cu totul falsă susținerea că scînteia vieții omului este transmisă în chip miraculos. Toate animalele inferioare sînt concepute de partea bărbătească și născute de partea femeiască a rasei lor, întocmai după cum se reproduce și neamul omenesc. Teoria intervenției divine la nașterea odraslei omenești este o născocire a oamenilor, făcută cu scopul de a sprijini această teorie falsă. A presupune că Dumnezeu este creatorul direct al fiecărui copil ce vine pe lume, înseamnă a crede tocmai ceea ce este contestat de Sfînta Scriptură, deoarece, în acest caz, Dumnezeu ar fi autorul păcatului și al nedesăvîrșirii, în timp ce Sfînta Scriptură mărturisește că "lucrările Lui sînt desăvîrșite" (Deut. 32:4). Cei ce pretind că fiecare făptură omenească este creată direct de Dumnezeu, ajung la concluzia că Dumnezeu este răspunzător de toată prostia și nechibzuința lumii. Dar, atît știința cît și Sfînta Scriptură dovedesc că copiii moștenesc de la părinții lor atît vicile cît și virtuțile, slăbiciunile ca și talentele acestora. Apostolul Pavel declară lămurit: "după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit" (Rom. 5:12), iar profeții confirmă același lucru: "părinții au mîncat agurida (păcatului), și copiilor li s-au strepezit dinții" - Ier. 31:29; Ezech. 18:2.

619. Dar cineva ar putea întreba: nu cumva Dumnezeu a transmis o scînteie divină primilor noștri părinți și astfel această scînteie divină să fi fost transmisă mai departe, vrînd-nevrînd, urmașilor lor? Cu privire la aceasta vom cerceta cuvîntul Sfințelor Scripturi, amintindu-ne că nu este altă descoperire divină, pentru nimeni, și dintr-însa putem afla și noi tot ce se poate afla și ce trebuie să știm în privința aceasta. Ce aflăm din cartea Facerii? Că omul a fost creat în chip special, spre deosebire de celelalte viețuitoare. Totuși, declarațiile din cartea Facerii sînt simple și clare și nimic nu dă de înțeles că omului i s-ar fi transmis vreo scînteie de viață divină. Conform relatărilor Genezei, superioritatea omului față de animale nu constă în o suflare de viață deosebită, ci, în forma mai nobilă a trupului său și în organismul său fin, înzestrat cu un creier capabil a raționa asupra unor întinderi ce depășesc puterea de înțelegere a animalelor inferioare, a creațiunii brute. Omul a fost deci creat un chip pămîntesc al Creatorului său - Ființa spirituală supremă - Ioan 4:23,24; 2 Cor. 3:17.

Spiritul omului

620. După cum am văzut, în Bibliile noastre, cuvîntul "spirit" ("duh") este tradus din cuvîntul ebraic "ruah" și cel grecesc "pneuma". Pentru a putea înțelege deci, așa cum trebuie cuvîntul spirit, trebuie să avem mereu în vedere înțelesul pe care-l au ele în original. Am văzut că "spirit" înseamnă mai întîi "vînt", iar în al doilea rînd se aplică oricărei puteri nevăzute. Cînd se referă la Dumnezeu înseamnă că El este puternic, dar nevăzut; iar, în legătură cu influența lui Dumnezeu, arată că aceasta se face printr-o putere nevăzută. El se

mai aplică și la minte, deoarece ea este o putere nevăzută și nepipăibilă. Cuvintele de asemenea sînt nevăzute și totuși puternice; iar viața, atît de importantă și atotcuprinzătoare, este și ea o putere sau însușire nevăzută, întocmai ca electricitatea. De aceea, cuvîntul "spirit" se aplică la orice putere, influență sau ființă nevăzută. Astfel, Sfînta Scriptură ne vorbește despre spiritul minții - puterea nevăzută a minții; despre spiritul omului, adică puterea și voința sa mintală; despre spiritul vieții - puterea de viață care însuflețește trupurile noastre; despre spiritul lui Dumnezeu - puterea sau influența lui Dumnezeu care lucrează asupra ființelor vii, cît și asupra lucrurilor neînsuflețite; despre spiritul cel rău, mișcat de nelegiuire; despre spiritul adevărului - influența sau puterea lucrătoare a adevărului; despre spiritul lumii - puterea sau influența societății omenești. Tot astfel, ființele cerești sînt arătate ca ființe spirituale, nevăzute ochilor firești, avînd totuși putere, inteligență, rațiune, etc. Aceasta nu se referă numai la Dumnezeu, Tatăl, despre care Domnul nostru Isus a spus că "este Spirit" (Ioan 4:24), ci și la Domnul nostru Isus Christos, după învierea Sa, căci este scris despre El: "Domnul este Duhul" (2 Cor. 3:17). Apoi se referă și la îngerii, care sînt "spirite slujitoare" (Evr. 1:13,14; Ps. 34:7), cît și membrii Bisericii care au făgăduința că la înviere vor primi corpuri spirituale (1 Ioan 3:2). În sfîrșit, Sfînta Scriptură îi arată și pe Satan și îngerii lui ca pe niște ființe spirituale nevăzute, dar foarte puternice.

Cuvîntul spirit (duh) în Noul Testament

621. Cercetînd întrebuintarea cuvîntului "spirit" -

legătură cu omul, vom putea observa că:

(1) Cuvintele "spirit (duh)" și "spiritual (duhovnicesc)" sînt folosite deseori în Noul Testament, spre a arăta: (a) voința, sau mai ales mintea cea nouă a sfinților, concepuți de Cuvîntul și Spiritul lui Dumnezeu. "Noile fapte în Christos" sînt chemate la o schimbare de natură, de la cea umană la cea spirituală, avînd făgăduința că, dacă vor rămîne credincioși pînă la moarte (Apoc. 2:10), vor primi la înviere (b) corpuri spirituale, asemenea Domnului mării și Tatălui (1 Ioan 3:2). În vederea acestei perspective viitoare, speranța Bisericii este arătată ca o speranță spirituală și cerească, cu totul deosebită de speranțele bazate pe făgăduințele pămîntești, ce vor fi moștenite de omenirea întreagă, începînd cu epoca Mileniului. Spiritul mai este întrebuintat cu privire la îngeri, care sînt ființe spirituale, nu de carne și oase. Însă, oriunde și oricînd este folosit cuvîntul "spirit" și "spiritual", el are înțelesul de putere, influență nevăzută. Dăm mai jos cîteva exemple în care sînt folosite aceste cuvinte:

"Pavel și-a pus de gînd (în spirit) să se ducă la Ierusalim" - Fapt. 19:21.

"Pe cînd îi aștepta Pavel în Atena, i se întărită duhul la vederea acestor cetăți pline de idoli" - Fapte 17:16.

"El (Apolo) era învățat în ce privește Calea Domnului, avea un duh înfocat și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus" - Fapt. 18:25.

"Dumnezeu, căruia îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor" - Rom. 1:9.

"Cit despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat ca și cînd aș fi fost de față" - 1 Cor. 5:3.

"Ci să fie omul ascuns al inimii . . . a unui duh blînd și liniștit" - 1 Pet. 3:4.

"Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc" - 1 Cor. 15:44.

"Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc" - 1 Cor. 15:46.

"Umblarea după lucrurile duhului este viață și pace" - Rom. 8:6.

"Voi, care sînteți duhovnicesți, să-l ridicați cu duhul blîndetei" - Gal. 6:1.

"Dumnezeu . . . ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicesți" - Efes. 1:3.

"Vorbiți între voi cu psalmi . . . și cu cîntări duhovnicesți" - Efes. 5:19.

"Să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească" - Col. 1:9.

"O roabă, care avea un duh de ghicire" (prin legătura cu ființe spirituale decăzute) - Fapte 16:16.

"Pavel, necăjit, s-a întors, și a zis duhului - îți poruncesc să ieși din ea" - Fapt. 16:18.

"Și ieșeau afară din ei duhurile rele" - Fapte 19:12, 13.

"Saducheii zic că nu este înviere, nici îngeri, nici duh" - Fapt. 23:8.

"Dar dacă i-a vorbit un duh sau un înger? Noi nu găsim nici o vină în el" - Fapt. 23:9.

Cuvîntul spirit în Vechiul Testament

622. (2) Cuvîntul "spirit" (duh) este deseori întrebuițat atît de oameni cît și de Vechiul Testament; el se referă totdeauna la spiritul vieții, la scînteia însuflețitoare care trecu de la Adam asupra tuturor urmașilor săi, formînd o putere nevăzută, sau la spiritul

minții, voinței - o putere nevăzută care stăpânește viața și toate faptele ei.

"Ruach", "pneuma" - o putere de însuflețire

623. Când vorbim despre crearea omului, prin aceasta înțelegem spiritul vieții sau suflarea de viață. Sfânta Scriptură arată clar că acest spirit sau suflare de viață îl au toate făpturile lui Dumnezeu - și nu numai omul - după cum vom vedea din următoarele câteva mărturii scripturale:

"Și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ . . . Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață (ruah) în nări" - Gen. 7:21, 22.

"Duhul tatălui lor, Iacov s-a înviorat" - Gen. 45:27.

"El ține în mână sufletul (ruah) a tot ce trăiește" - Iov 12:10.

"Dumnezeule, dumnezeul duhurilor (ruah) oricărui trup! Un singur om a păcătuit, să te mîni împotriva întregii adunări?" - Num. 16:22.

624. Invățătura, care face deosebire între spiritul de viață (ruah) al oamenilor și cel al animalelor, și susține că după moarte spiritul omului merge în cer, iar al animalelor se întoarce în pământ, pare a fi foarte veche între filozofiile lumii; căci, chiar Solomon face aluzie la ea, când zice: "Cine știe dacă suflarea (de viață - ruah) omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se pogoară în jos în pământ?" - Ecl. 3:21.

625. Solomon își arată propria sa convingere mai sus în versetele 19,20), zicînd: "Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amîndoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare (ruah), și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc . . . Toate

merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână”.

626. "În mâinile Tale îmi încredințez duhul" (Pa. 31:5). Acesta a fost strigătul (profeți cu mult înainte) pe care Domnul nostru Iesus Christos l-a îndreptat către Tatăl, când muria pe cruce (Luca 23:46). El primise spiritul vieții în dar de la Tatăl; și acum, după ce a împlinit în întregime voia Tatălui, jertfindu-se ca om spre a fi Mântuitorul omului, își încredințează spiritul vieții Sale în mâinile Tatălui.

627. Omenirea primi spiritul vieții de la Dumnezeu, Izvorul vieții, prin tatăl Adam. Însă, prin neascultare, Adam își pierdu dreptul la spiritul vieții (care era un dar de la Dumnezeu), murind încet, încet, timp de nouă sute treizeci de ani. Apoi, se stinse și trupul său se întoarse iarăși în pământ, unde s-a descompus în elementele din care fu creat, iar spiritul vieții, adică dreptul său de a trăi mai departe, se înapoie la Dumnezeu, de la care îl primise în dar (Ecl. 12:7). Nimic în acest text (sau în altele) nu dă de înțeles că ceea ce se întoarce la Dumnezeu ar fi o ființă, o persoană, și nici măcar un cuget, ci, simplu, "spiritul" sau duhul vieții, dreptul sau puterea, sau privilegiul vieții care s-a pierdut. Omul, păcătuiind, nu mai are nici un drept la viață, acest drept sau îndreptățire prin dar înapoiindu-se la Dumnezeu care l-a dat, iar trupul de carne prefăcându-se în elementele pământului din care a fost creat. După aceasta, situația lui este întocmai ca înainte de a fi fost creat.

628. Însă, după cum Domnul nostru Iesus Christos, murind pe cruce, avea credință în făgăduințele Tatălui că îi va da înapoi "spiritul vieții", tot astfel, datorită

răscumpărării plătită de Isus Christos, omenirea are oarecare speranță că își va primi înapoi viața pierdută, prin Isus Christos "Mijlocitorul Noului Legământ".

629. In chipul minunat al învierii pămîntești, profetul Ezechiel ne arată clar legătura dintre trup și spiritul vieții. Deși profetul se folosește de icoana aceasta numai ca de un simbol, totuși, ea dovedește că organismul omenesc nu este viu pînă nu primește "duhul de viață" (ruah), pe care îl au și făpturile inferioare, și fără, care nimeni nu poate trăi. Să ascultăm cuvintele profetului: "Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: Iată că voi face să intre în voi un duh (ruah), și veți învia! . . . Și am prorocit, cum mi se poruncise. Și a intrat duhul (ruach) în ei, și au înviat . . . Și veți ști că Eu sînt Domnul, cînd vă voi deschide mormintele, și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi - Ezec. 37:5,10,13,14.

630. Dacă Adam ar fi rămas ascultător, și-ar fi putut păstra pentru totdeauna acest spirit sau putere de viață. Dar, prin neascultare, îl pierdu și se întoarse la Acela care i l-a dăruit; nu ca persoană, nici ca ființă sau lucru, ci ca un drept sau privilegiu, suflarea sau duhul vieții (ruach) se întoarse la Dumnezeu, care i l-a dat sub anumite condiții, care au fost încălcate - Ecl. 12:7.

631. "Omul nu este stăpîn pe suflarea lui ca s-o poată opri, și n-are nici o putere peste ziua morții" (Ecl. 8:8). Prin darul lui Dumnezeu, dreptul sau privilegiul la viață, pe care orice om îl restituie lui Dumnezeu în clipa morții sale, a fost răscumpărat cu sîngele prețios al lui Isus Christos, iar slăvitul Răscumpărător va fi noul Dătător de viață, Reînnoitorul sau Tatăl omenirii, care va dărui viață de prisos tuturor acelor care Îl vor primi

Mintuitorul lor.

632. Vom da numai un exemplu din Noul Testament: "după cum trupul fără duh (pneuma - suflarea vieții) este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă" - Iac. 2:26.

"Ruach", "pneuma" - mintea, voința

633. Intrucît mintea sau voința este o putere sau influență nevăzută, ele sînt exprimate prin aceleași cuvinte în limba greacă și ebraică, după cum ne vor arăta următoarele exemple:

"Iar Ana răspunse și zise: nu, Domnul meu, femeie cu sufletul (ruach) întristat sînt eu" - 1 Sam. 1:15 (Nițulescu).

"Imi cade duhul (ruach) pe gînduri, și zic" - Ps. 77:6.

"Nebunul își arată toată patima" (ruach-plan, scop părere) - Prov. 29:11.

"Sufletul (ruach) credincios (cel cu mintea - ruach-Nițulescu) ține ce i s-a încredințat" - Prov. 11:13.

"Toate căile omului sînt curate în ochii lui, dar Cel ce cercetează duhurile (ruach - cugetele, intențiile inimii), este Domnul" - Prov. 16:2.

"Mîndria (ruach - cugetul înalt despre sine) merge înaintea pieirii" - Prov. 16:18.

"Mai bine să fii smerit (ruach - să ai un duh smerit, minte smerită) cu cei smeriți" - Prov. 16:19.

634. Și acum cîteva exemple din Noul Testament:

"Iar pruncul creștea și se întărea în duh (pneuma - minte, caracter)" - Luc. 1:80.

"Fiți plini de rîvnă cu duhul (pneuma - mintea, caracterul, voința)" - Rom. 12:11.

"Și noi n-am primit duhul (pneuma - mintea,

inclinația) lumii" - 1 Cor. 2:12.

"N-am avut liniște în duhul (pneuma - mintea, inima) meu" - 2 Cor. 2:13.

"Și să vă înnoiți în duhul (pneuma) minții voastre" - Efes. 4:23.

"Ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția neperitoare a unui duh (pneuma - minte) blând și liniștit" - 1 Pet. 3:4.

635. Aceste exemple ne arată destul de clar că cuvântul duh sau spirit se potrivește cu felul nostru de vorbire, deoarece noi vorbim nu numai de spiritul vieții, ci și de spiritul bun, spiritul blând, spiritul minții, spiritul răutății, etc., folosindu-l chiar și pentru faptele inferioare. Sperăm că ceea ce am dorit să dovedim este acum clar, și anume că spiritul nu este omul adevărat nici vreun alt om, ci acest cuvânt, folosit în legătură cu crearea omului, reprezintă numai scînteia sau "suflarea de viață", pe care o au toate faptele inferioare.

"Neshamah" - suflarea de viață

636. Deși cuvântul ruach este uneori tradus "suflare", totuși, evreii au avut un alt cuvânt pentru "suflare" și anume - "neshamah". Acest cuvânt se află în Vechiul Testament de 26 ori, și este tradus de 19 ori "suflare", o dată "inspirație", de două ori "suflet" etc. Spre a dovedi că acest cuvânt înseamnă "putere de viață" și rîdicată nu dă de înțeles viața veșnică, cităm următoarele texte:

"Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărina pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu" - Gen. 2:7.

"Și a pierit orice făptură care se mișca pe pămînt, atît

păsările cît și vitele și fiarele, tot ce se țira pe pămînt, și toți oamenii. Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pămîntul uscat a murit” - Gen. 7:21,22.

637. Aceste două prime întrebuințări ale cuvîntului “neshamah” în Biblie, constituie o dovadă suficientă că acest cuvînt nu se referă la nemurire nici la principiul nemuririi, ci numai la vitalitate, la puterea vieții. Se arată că această putere de viață fu dăruită lui Adam și tuturor celor de pe pămînt, aît omului cît și făpturilor inferioare. Ele muriră toate la fel, cu deosebirea că Dumnezeu prevăzu o mîntuire pentru om și că va pregăti salvarea lui din puterea morții, prin învierea lui la o viață nouă.

Un suflet omenesc

638. Citind cartea Facerii, mulți au observat din cele citite că Dumnezeu, după ce a format pe om din elementele pămîntului, “i-a suflat în nări suflare de viață” și așa “omul” s-a făcut un suflet viu (Gen. 2:7). Mulți, însă, din cauza tecrilor false în care au fost educați, au o noțiune greșită despre “suflet”; nesocotind această afirmație clară a Sfințelor Scripturi, că omul însuși este un suflet, ei susțin că omul posedă un suflet, ceea ce de fapt nu este același lucru. De aceea, este foarte necesar ca fiecare cercetător al adevărului să dea la o parte orice prejudecată cu privire la acest subiect și să primească drept călăuză numai Cuvîntul lui Dumnezeu; mai cu seamă cînd este vorba despre lucruri pe care nu le înțelege, căci ușor s-ar putea atribui înșușii și puteri unor lucruri care par cu totul de neînțeles. Astfel, părerea deobște cu privire la suflet este că el este o ființă desăvîrșită, nevăzută, nepipăibilă, că dispune de

puteri minunate, că nu poate fi distrus - el este deci o ființă de neînțeleș.

639. Un episcop metodist a dat următoarea definiție sufletului, definiție care se unește cu toate teoriile pretinse adevărate ale creștinătății, în general, chiar dacă, examinată de aproape, apare atât de absurdă! El explică: "este fără interior, fără exterior, fără trup, fără formă - și ai putea pune un milion de suflete într-o coajă de nucă". Și totuși, această teorie susține că sufletul este o ființă reală, o scînteie din dumnezeire, avînd însușiri dumnezeiești, viață, inteligență, rațiune, etc., deosebit de trup. Ea mai susține că sufletul locuiește un timp în corpul omului, apoi, cînd acesta moare, îl părăsește, zburînd către meleagurile fericirii veșnice, sau ale chinurilor veșnice. Și, fiindcă nimeni n-a văzut vreodată un suflet intrînd sau ieșind dintr-un corp și nici prin cea mai minuțioasă cercetare, cu cele mai perfecționate aparate "Roentgen" sau microscopice, nu poate fi găsit, în timp ce se află în corpul omului, de aceea se presupune că "sufletul este fără trup și fără formă". Și, deoarece este așa de mic încît nu poate fi văzut nici cu cel mai puternic microscop, se poate lesne afirma că cincizeci de milioane de suflete pot încăpea comod într-o coajă de nucă. Intr-adevăr, acest "episcop" a definit în chip strălucit "nimicul", și oricine poate să înțeleagă ușor că cincizeci sau o sută de milioane sau chiar de miliarde de "nimicuri" pot încăpea în cea mai mică coajă de nucă, mai rămînînd încă destul loc liber.

640. Pe ce se bazează această afirmație îndrăzneată? Fără îndoială ea nu are nici un temei, ci este rezultatul faptului că omul, respingînd învățătura planului divin, își formează singur teoria despre o viață viitoare. Teoria

plăsmuită de om spune: trebuie să fie ceva ce nu moare, altminteri n-ar putea exista viața viitoare. Însă Cuvîntul lui Dumnezeu spune: același Dumnezeu, care a creat pe om la început, are puterea și să-l învie din morți - "Domnul omoară și învie, El coboară în mormînt și tot El scoate de acolo" (1 Sam. 2:6; Deut. 32:39; Osea 6:1,2). Aceasta este nepotrivirea între Cuvîntul lui Dumnezeu și teoriile oamenilor, atît ale celor "civilizați" cît și ale celor considerați pe o treaptă de cultură inferioară. Toate teoriile omenești susțin că omul nu moare (Gen. 3:4), și, deci, nu are lipsă de un Mîntuitor și de o înviere. Biblia, însă, spune că omul moare și că fără Dătătorul de viață și fără înviere moartea ar pune capăt la toate și n-ar mai exista nici o viață viitoare.

641. Pentru a susține această teorie, lumea și toate cărțile religioase propovăduiesc nemurirea sufletului, zicînd că omul are un suflet, cu o viață deosebită de cea a trupului său, că acest suflet, fiind nemuritor, nu poate fi distrus și, prin urmare, destinul său va fi ori fericirea veșnică, ori chinurile veșnice. Atunci, de la sine, vine întrebarea:

Ce este sufletul?

642. Privind lucrurile din punctul de vedere al Bibliei, vom vedea că omul are un trup și un spirit, dar este un suflet. În privința aceasta, știința este de acord cu Sfînta Scriptură. Aici, suflet înseamnă ființă vie, care simte și înțelege ce simte. Eliberîndu-ne de orice prejudecăți sau idei greșite, să ne îndreptăm atenția la explicarea pe care ne-o dă Geneza cu privire la crearea omului, observînd că (1) a fost format organismul sau trupul; (2) apoi trupul fu însuflețit de spiritul vieții, numit "suflare de viață" și (3) rezultatul fu "un suflet

viu" sau ființa vie (Gen. 2:7). Acest lucru e simplu și ușor de înțeles. Vedem, dar, că nici trupul nici spiritul sau suflarea de viață primate fiecare izolat, nu este sufletul. Dar, când aceste două au fost unite de Dumnezeu, rezultatul a fost omul viu, ființa vie - "un suflet viu" cu simț, văz, miros, auz . . . Nu există nici o taină în aceasta - nici o probabilitate că o "scînteie" din dumnezeire ar fi fost transmisă omului, după cum n-a fost transmisă nici făpturilor inferioare. Într-adevăr, deși creațiunea animalelor inferioare nu este descrisă în chip special putem, totuși, înțelege că ele au trecut prin același proces de creare ca și omul. Știm că nu poate exista un cîine fără organism sau trup de cîine, și fără ca acest trup să fie însuflețit de spiritul sau suflarea vieții. Trupul cîinului nefinsuflețit de viață, nu este cîine; și același lucru se poate spune despre toate animalele.

643. În deplin acord cu aceasta vom atrage acum atenția asupra unui fapt care va surprinde poate pe mulți; și anume că, potrivit Sfintelor Scripturi, fiecare cîine este un suflet, după cum suflete sînt și oile, boii, caprele, păsările, peștii, și toate celelalte animale nenumite aici. Aceasta înseamnă că ele toate sînt făpturi vii, simțitoare, avînd capacitatea de înțelegere prin simțuri. Este adevărat că unele dintre aceste făpturi se află pe o treaptă de viață superioară, iar altele pe o treaptă inferioară însă, indiferent de treapta de viață ce o ocupă, ele toate sînt suflete, ca și oamenii - fie vite, păsări, pești, fiare, reptile, etc. Repetăm aici și subliniem că ele nu au suflete, în înțelesul obișnuit și greșit al acestui cuvînt, ci ele însele sînt suflete, în înțelesul că au viață, existînd - sînt ființe, suflete vii. Drept confirmare a acestei susțineri citim: "și să iei și pentru lehova dare dela

băbaji de răzbel, care au ieșit la oțire: din toată cinci sute câte un suflet, din cameri, și din boi și din asini și din oi" (Num. 31:38 - trad. Nișulescu). Vedem aici că cuvântul "suflet" este folosit nu numai când este vorba de om, ci și de vite; și tot așa am găsi-o pretutindeni în Sfânta Scriptură, dacă traducătorii nu s-ar fi lăsat călăuziți de teoriile lor false în privința acestui subiect. Vom cita acum câteva texte din Cartea Facerii, în care originalul ebraic al cuvântului "suflet" (neh-phesh) se referă la animale inferioare:

644. "Dumnezeu a zis: să mișune apele de viețuitoare (neh-phesh - suflete)" - Gen. 1:20.

645. Este de observat că traducerea corectă este suflet, și că aceasta a avut loc în ziua a cincea - deci mult înainte de crearea omului.

646. "Dumnezeu a făcut pești cei mari și toate viețuitoarele (neh-phesh - sufletele) care se mișcă și de care mișună apele, după soiturile lor" (Gen. 1:21). Și aceasta s-a întâmplat în ziua a cincea - înainte de crearea omului.

647. "Dumnezeu a zis: "Să dea pământul viețuitoare (neh-phesh - suflete) după soiul lor, vite, târtoare și fiare pămîntesti, după soiul lor"" (Gen. 1:24). Aceste erau suflete de uscat, superioare peștilor - însă omul, sufletul sau ființa umană, nu fusese încă creat.

648. "Și Dumnezeu a zis: . . . Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață (neh-phesh - "și are în sine un suflet viu" - trad. Nișulescu), le-am dat ca hrană toată iarba verde" (Gen. 1:29,30). Aici se spune lămurit că animalele inferioare sînt suflete vii, aplicîndu-li-se același termen

"neh-phesh" ca și la om.

649. "Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare (neh-phesh - suflet viu), acela-i era numele" (Gen. 2:19). Aici orice comentariu este de prisos. Nu mai încapă nici o îndoială că sufletul nu este numai o parte sau o însușire omenească, ci, înțeles așa cum trebuie, este aplicabil la toate făpturile simțitoare, de la cele inferioare pînă la cele superioare.

650. "Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau ca și iarba verde. Numai carne cu viața ei, adică sîngele ei, să nu mîncăți" (Gen. 9:3,4). Despre animale nu se spune numai că sînt suflete vii, ci și aceea că sîngele reprezintă viața sau sufletul lor, și de aceea i s-a interzis omului să folosească sîngele ca hrană, fiind astfel oprit a cultiva setea de sînge.

651. "Dumnezeu a mai vorbit lui Noe și fiilor lui care erau cu el, și a zis: "Iată, Eu fac un legămînt cu voi, și cu sămînța voastră care va veni după voi; cu toate viețuitoarele (neh-phesh - suflete vii), care sînt cu voi, atît păsările cît și vitele și toate fiarele de pe pământ, care sînt cu voi" (Gen. 9:8-10). Aceasta iarăși este o mărturie clară că toate făpturile sînt suflete, așa cum suflet este și omul, cu toate că sînt inferioare lui prin fire, organism, etc.

652. "Și Dumnezeu a zis lui Noe: acesta este semnul legămîntului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură (neh-phesh - suflet) de pe pământ" (Gen. 9:17). Aceeași expresie este repetată și în versetele 15 și 16, și

nu mai încapă nici o îndoială în ceea ce privește înțelesul acestui cuvânt (neh-phesh) când vălul eroarei este ridicat descoperindu-ne cugetul pe care Dumnezeu voia să ni-l transmită prin Cuvântul Său.

653. Am putea înmulți dovezile și din alte cărți ale Sfințelor Scripturi, însă sperăm că cele citate pînă aici dovedesc în suficientă măsură afirmația noastră și pot mulțumi cerințele unei minți sănătoase și lipsite de prejudecăți. Noi susținem că omul este un suflet sau ființă de cel mai înalt grad pe pămînt - stăpîn și domn peste toate sufletele sau ființele inferioare, făcînd, totuși, parte din rîndul lor, căci este și el un suflet pămîntesc. Totuși, omul (Adam) era atît de minunat la început încît este descris ca avînd chipul și asemănarea lui Dumnezeu - chipul Creatorului său.

654. Ca suflet omul se deosebește de celelalte viețuitoare sau suflete inferioare, prin organismul său superior și prin faptul că posedă facultatea de a gîndi (a raționa) și de a vorbi. Această superioritate nu se învederează, deci, numai prin forma trupului său drept, ci, mai cu seamă, prin însușirile sale mintale și morale, asemănătoare cu ale lui Dumnezeu. În acest din urmă înțeles a fost creat omul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Și cu toate că omul a căzut în păcat și au trecut peste el multe veacuri de întuneric și degradare, totuși, se mai poate observa la el ceva din asemănarea cu Dumnezeu, mai cu seamă la cei care au primit împăcarea cu Dumnezeu, mijlocită de Christos și au devenit iarăși "fiii lui Dumnezeu", luptînd a se conforma chipului Fiului Său prea iubit.

655. Să ilustrăm aceasta astfel: omul poate învăța animalele, cai, cîini păsări însemnătatea unor cuvinte,

asa că acestea pot să înțeleagă unele lucruri ce se petrec în viața zilnică. Unele sînt în stare să numere sau să imite vorba omului (de exemplu papagalul). Dar cine s-ar gîndi să încerce să le învețe pe oricare dintre făpturile inferioare, matematică elementară, geometrie, algebră sau astronomie? Omul este în stare să dresese chiar și fiare fițoase, așa încît să le facă să asculte de dresor, să nu-l lovească, să nu-l muște și să nu-l omoare (Iac. 3:7). Dar cine ar încerca să învețe pe oricare dintre animalele necuvîntătoare cele 10 porunci? Noi le putem imprima (întipări) și o anumită dragoste sau simpatie și dependență față de stăpînul lor și de prietenii acestora; dar cine măcar și-a închipuit să le învețe iubirea și respectul față de Dumnezeu și față de aproapele (cu atît mai puțin față de dușmanii)?

656. Deosebirea dintre om și animal nu constă în aceea că omul ar avea o suflare sau spirit de viață deosebită de al animalelor, căci, după cum am văzut "toți au aceeași suflare (de viață)" (Ecl. 3:19), și nici în faptul că omul este un suflet, iar animalul n-ar fi, căci, după cum am văzut, oamenii și animalele sînt suflete. Inșă fiecare se deosebește prin organism, ceea ce îi dă o caracteristică specifică, și face ca unul să fie superior altuia pe scara inteligenței. Mai este de observat că nu mărimea sau greutatea determină superioritatea, căci, în acest caz, elefantul și balena ar fi stăpînii pămîntului. Superioritatea constă în calitatea organică, reprezentată prin creier și funcțiunile lui.

657. De aceea, omul este tipul cel mai înalt (superior) al creațiunii pămîntești, superioritatea lui constînd în înzestrarea sa mintală și morală, care nu este o urmare a dezvoltării, ci un dar al Creatorului.

"Sufletul care păcătuiește, acela va muri" - Ezech. 18:4,20.

658. În armonie cu cele de mai sus, Sfânta Scriptură repetă mereu că sufletul este muritor, același suflet pe care filozofia omenească îl declară nemuritor. Așa, de pildă, citim că Domnul nostru Isus Christos, oferindu-se ca preț de răscumpărare pentru noi, "își aduse sufletul ca sacrificiu pentru vină", și "dat-a la moarte Sufletul Său" (Isa. 53:13,15 - Nițulescu). Acest lucru era necesar, deoarece Adam, ca un suflet, fu osândit la moarte, iar omenirii i s-a făgăduit răscumpărarea sufletului din puterea morții (Osea 13:14). "Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților (sheol - starea morții)" (Ps. 49:15). Și fiindcă toate sufletele sînt răscumpărate prin unica răscumpărare plătită de Isus, de aceea, toți prietenii noștri - întreaga omenire - sînt presupuși a fi "adormiți în Isus" - 1 Tes. 4:14; Ioan 11:11-14.

659. Observăm că prin aceste cuvinte apostolul Pavel nu se putea referi numai la sfinți, ca atunci cînd vorbește despre "cei morți în Christos" (1 Tes. 4:16); căci cei arătați ca "făpturi noi" sînt numai cei ce au fost concepuți de Dumnezeu, prin Spiritul Sfînt, spre a moșteni împreună cu Christos, ca membri ai corpului Său. Însă cei "adormiți în Isus" sînt întreg neamul omenesc, deoarece Isus a ispășit păcatele întregii omeniri, și, în virtutea acestui sacrificiu, El este acum dătătorul de viață al nostru și nu numai al nostru, ci al întregii omeniri, căreia mărturia și prilejul (privilegiul) înfierii i se va da în viitor - 1 Ioan 2:2; 1 Tim. 2:4-6; Tit. 2:11.

660. Că acesta este cugetul apostolului se vede clar din acest text, în care el îndeamnă pe credincioși să nu se întristeze, ca "ceilalți care n-au nădejde". Iar ca temei al nădejzii este faptul că Isus a murit pentru toți oamenii și a înviat spre a fi îndreptățitorul lor, și deci toți "dorm în Isus", adică sînt legal eliberați de sub osînda morții și sînt socotiți numai ca adormiți pînă cînd vor fi treziți din nou la viață prin puterea divină (Isa. 26:19; 42:6,7; 49:8,9). Dacă apostolul ar fi vrut să spună că numai sfinții vor fi astfel binecuvîntați prin Isus, atunci credincioșii ar fi găsit prea puțină mîngiere în cuvintele lui, deoarece marea majoritate a credincioșilor de atunci și de acum nu pot fi numiți sfinți. Apostolul se referă însă la întreaga lume socotită numai adormită în Isus, deși acest lucru nu este știut decît de Tatăl, de Domnul și de consacrații Săi, care au fost învățați de Cuvîntul Său cu privire la planurile Sale viitoare, pentru ca ei să se poată bucura de lungimea și lărgimea, de înălțimea și adîncimea bunătății lui Dumnezeu, și să nu fie întristați și ei ca cei ce n-au nici o nădejde (că vor învia absolut toți, cu excepția celor ce au fost luminați și au păcătuit din nou contra Spiritului Sfînt - Evrei 6:4-6; 10:26,27 - o mărturisesc atît Domnul nostru Iisus Christos, cît și apostolul Pavel în Ioan 5:28,29; Faptele 13:15; 1 Cor. 15:22).

661. După cum somnul natural și sănătos este o stare de inconștientă, tot astfel este și moartea - somnul figurativ: este o perioadă de absolută inconștientă, ba chiar de absolută inexistență (Ecl. 9:10). Astfel, cei coborîți în mormînt nu-și dau seama de lungimea timpului petrecut în completă inexistență, și cînd vor fi treziți din somnul morții aceasta va însemna o reînviere

a cunoștinței lor exact din clipa și punctul în care ea a fost întreruptă (sau a încetat) prin moarte. Clipa trezirii va fi pentru ei clipa ce va urma imediat morții, întrucât este vorba de revenirea la conștiința de sine. Întrebarea lor va fi: oare cât timp am stat în mormânt?

662. Acest lucru a fost experimentat în clinici cu persoane care, datorită unui accident, și-au "pierdut" cunoștința, fără să-și piardă și viața. În urma intervențiilor medicale sau chirurgicale, accidentatul - după un timp mai lung sau mai scurt - s-a trezit, începând firul gândirii exact de unde a fost întrerupt în momentul accidentului. Tot astfel, puterea lui Dumnezeu va reproduce din nou toate părțile creierului în fiecare om, cu toate impresiile, faptele și experiențele întipărite în timpul vieții lui, și, de aceea, omenirea se va trezi la înviere cu același fel de gândire și de vorbire, reamintindu-și ultimele cuvinte și ultimele cugetări înainte de a i se fi stins cunoștința prin moarte. Dar să nu uităm că aici ne referim la omenire în general, nu la clasa "celor aleși", la Biserica sau corpul lui Christos, deoarece aceștia vor avea parte de întâia înviere, care, în unele privințe, se deosebește de învierea generală.

663. În timp ce prin răscumpărare și potrivit planului divin, moartea adamică a fost transformată, dintr-o nimicire veșnică numai într-o suspendare vremelnică a existenței, numită "somm", totuși, Sfânta Scriptură ne arată că, după trezirea din somnul morții, va depinde de fiecare om dacă vrea să meargă spre desăvârșire, pe "calea înaltă a sfințeniei" (Isa. 35:8), sub îndrumarea și supravegherea înțeleaptă și părintească a glorioșului Christos, cale la capătul căreia va găsi sau viața veșnică, sau să continue mai departe în mod voit

și conștient pe calea păcatului. Alegând pe aceasta din urmă el va suferi osînda morții, nu a morții adamice, ci osînda "morții a doua". Nicăieri această "a doua moarte" nu este pomenită ca "somn" și nu există nici cea mai mică speranță de înviere. Dimpotrivă, ea este arătată ca "o pierzare veșnică, de la fața Domnului" - 2 Tes. 1:9; Apoc. 20:12-15; Isa. 65:17-20; Ps. 9:17; 101:8.

664. Despre fiecare om din rasa adamică răscumpărată, care va fi încercat în epoca Mileniului, Sfînta Scriptura spune: "sufletul care păcătuiește, acela va muri" (Ezec. 18:4,20). Israel și toți oamenii aflați atunci la probă pentru viață nu vor mai zice: "părinții au mâncat aguridă, și copiii li s-au strepezit dinții", deoarece atunci fiecare va răspunde numai de faptele lui personale în fața judecății drepte a lui Dumnezeu; numai "sufletul care păcătuiește", acela va muri. "Fiul nu va (mai) purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va (mai) purta nelegiuirea fiului său. Neprăhănitarea celui neprăhănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el" (Ezec. 18:2-4,19-22). (În perioada de domnie a celui rău (Satan) lucrurile se petrec pe dos - vezi Mal. 3:15-18; Ps. 10:4-7; 37:35,36; 73:2,9,12, 16,17,27; 75:2-8; 92:5-7; Iov 12:6; 21:7-34; Ecl. 7:15; 8:11-14; 11:9; 12:13,14; Ier. 12:1,2, etc.) Este lucru vădit că acest timp n-a sosit încă; dinții copiilor sînt încă strepeziți din cauza aguridei păcatului părinților lor. Sîntem, încă, sub legea păcatului moștenit, și lumea moare, încă, pentru păcatul lui Adam și nu pentru păcatele individuale. O dovadă convingătoare pentru oricine este faptul că aproape jumătate din numărul oamenilor mor în fragedă copilărie, fără să atingă vîrsta răspunderii proprii. Cine nu-și poate da seama că copiii care mor în vîrstă de numai cîteva zile

sau câteva luni nu mor pentru păcatele lor proprii, ci din cauză că, făcând parte din familia adamică, se află încă sub sentința de moarte rostită împotriva tatălui Adam? Dar, după cum se împărtășesc de blestemul acestei osinde a lui Adam, tot așa vor avea parte și de binecuvântările învierii viitoare, cîștigată prin jertfa ispășitoare a Mîntuitorului nostru Isus Christos mistuită pe Calvar - vezi Rom. 5:10,12,14-19.

665. Profetul Ieremia (31:29-34) ne dă o lămurire mai precisă în legătură cu responsabilitatea individuală din ziua Milenară de judecată, zicînd: "În zilele acelea nu se va mai zice: părinții au mîncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții, ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om, care va mîncă aguridă (care va păcătui), i se vor strepezi dinții (va muri)".

666. Este evident că cuvintele "în zilele acelea" fac aluzie (se referă) la epoca viitoare Milenară, de restatornicire sub domnia lui Christos, și nu la epoca actuală a domniei păcatului și a morții. Este de observat că profetul descrie și alte evenimente ale epocii Milenare. El vorbește despre "un Legămînt Nou" care va fi încheiat cu "casa lui Israel și cu casa lui Iuda", legămînt veșnic, pe baza căruia vor primi partea lor mult așteptată din binecuvîntările făgăduite lui Avraam și seminței lui (vezi Rom. 11:25-31). (Despre faptul că "nici unul nu va mai trebui să învețe pe aproapele, sau pe fratele său, zicînd: cunoaște pe Domnul! Căci toți Îl vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare" (vezi Ioan 6:45) și "pămîntul va fi plin de cunoștința lui Dumnezeu" - Isa. 11:9; Hab. 2:14).

667. Același cuget este exprimat și în cuvintele Domnului nostru Isus Christos, cînd zice: "Nu vă temeți

de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în Gheenă" (simbolul morții a doua) (Mat. 10:28). Cu alte cuvinte, tot moartea va fi plata păcatului și în timpul Mileniului pentru acei care, după ce vor fi eliberați de moartea adamică și vor gusta darul cel bun al lui Dumnezeu, vor primi acest dar în zadar.

668. Aici este dovedită în modul cel mai clar puterea lui Dumnezeu de a nimici sufletul - și încă o putere care nu poate fi pusă în discuție. Dar teologia falsă a căutat să sucească înțelesul adevărat, afirmând că aceasta înseamnă a nimici fericirea sufletului în gheenă, și nu însuși sufletul, pe care Dumnezeu nu-l poate nimici. Aceasta este o falsificare și o denaturare a Sfințelor Scripturi, fapt ce nu va întârzia să aducă urmări rele aceluia care "strică Cuvîntul lui Dumnezeu" (2 Cor. 2:17; 4:2). În broșura "Ce spun scripturile despre Iad?" am explicat și dovedit amănunțit că cuvîntul "Gheena", folosit aici, înseamnă "moartea a doua" - nimicirea veșnică și fără nici o speranță a tuturor aceluia care nu vor asculta de Profetul cel Mare al lui Dumnezeu, Isus Christos, care, la timpul convenit, va vorbi lămurit poporului Său, după cum vorbește acum în pilde și cuvinte tainice, înțelese numai de Biserică - Fapt. 3:23; Mat. 13:10,11.

669. În concluzie, am văzut că Sfînta Scriptură învață lămurit că omul este un suflet sau o ființă; că, din cauza păcatului, el și-a pierdut dreptul la viață și acum se află sub blestemul sentinței divine - moartea; că drepturile și privilegiile pierdute de om au fost răscumpărate de Omul Isus Christos, cu prețul vieții Sale proprii (1 Tim. 2:5,6) și că, în urma acestui fapt, moartea nu mai

trebuie socotită ca o nimicire veșnică, ci numai ca un somn vremelnic, din care omenirea va fi deșteptată de Mântuitorul ei, în dimineața zilei Milenare - în dimineața învierii - Iov 14:13-15.

Confuziile pricinuite de traduceri greșite ale Bibliei

670. Nu trebuie să ne mirăm dacă traducătorii Bibliilor obișnuite s-au aflat în mare încurcătură, din cauza ideilor lor greșite despre suflet, despre spirit și despre Dumnezeu. Încercînd să pună de acord traduceri lor cu ideile lor preconceptuate (greșite), ei n-au făcut decît să înzecească confuzia cititorilor. Ei au întunecat și încîlcit în așa măsură înțelesul cuvintelor, încît cititorul să nu poată vedea clar prin dubla opacitate a (1) învățăturilor false asupra acestui subiect și (2) a traducerilor greșite care, în aparență, susțin aceste învățături false.

671. Totuși, mulțimită Providenței divine care orînduiește toate lucrurile, noi trăim astăzi într-o epocă de lumină, avînd la îndemînă tot felul de ajutoare și îndrumătoare, și orice bărbat sau femeie cu educație mijlocie poate cerceta și verifica subiectul mai bine decît înșiși traducătorii.

672. Un cuvînt care în Bibliile obișnuite a fost tradus de foarte multe ori, este cuvîntul ebraic "neh-phesh", aflat în Vechiul Testament de vreo șapte sute de ori, și care a fost tradus de cele mai multe ori prin cuvîntul "suflet", dar de multe ori a fost tradus și altfel, după caz și împrejurări, așa cum s-a arătat mai sus.

673. Echivalentul grecesc în Noul Testament, al cuvîntului ebraic "neh-phesh" este "psiche", care, la fel,

înseamnă suflet, ființă simțitoare. În traduceri mai noi, este redat de obicei prin "suflet" și "viață"; și tocmai această traducere în două feluri a contribuit în mare măsură la întunecarea adevărului, prin aceea că cititorul, neprevenit și stăpînit de idei greșite cu privire la suflet, s-a convins și mai mult că sufletul și viața sînt două lucruri cu totul deosebite unul de altul, așa că omul își poate pierde viața, fără însă a-și pierde sufletul. Textele în care cuvîntul "psiche" a fost tradus prin cuvîntul "viață" și care, dacă ar fi fost tradus corect prin cuvîntul "suflet" sau "ființă", ar fi înlăturat o mulțime de încurcături, sînt următoarele:

"Căci au murit și cei ce căutau să ia viața (psiche - sufletul) pruncului" - Mat. 2:20.

"Nu vă îngrijorați de viața (psiche - sufletul, ființa) voastră, gîndindu-vă ce veți mânca . . . Oare nu este viața (psiche - sufletul, ființa) mai mult decît hrana?" - Mat. 6:25; Luca 12:22,23.

"Cine își va păstra viața (psiche - sufletul) o va pierde; cine își va pierde viața (psiche - sufletul) pentru Mine, o va cîștiga" - Mat. 10:39; 16:25; Luc. 9:24; 17:33.

"Fiul omului a venit . . . să-și dea viața (psiche - sufletul) ca răscumpărare pentru mulți" - Mat. 20:28. (Compară cu Isa. 53:13, 15 - Nițulescu)

"Este îngăduit în ziua Sabatului . . . să scapi viața (psiche - sufletul - vezi traducerea Nițulescu) cuiva, sau s-o pierzi?" - Marcu 3:4; Luca 6:9.

"Căci oricine va vrea să-și scape viața (psiche - sufletul) o va pierde; dar oricine își va pierde viața (psiche - sufletul) din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mîntui" - Marcu 8:35. (Este de notat, că în toate textele de mai sus, cuvîntul "psiche", a fost

tradus prin cuvîntul "suflet" în Biblia de Nițulescu.)

674. Cugetul acestui text, și al altora de felul acesta, este că fiii lui Dumnezeu trebuie să-și amintească mereu că viața sau existența lor prezentă se află sub sentința morții; că înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu s-au îngrijit totuși de o răscumpărare, nu pentru a continua această viață condamnată, ci pentru a fi izbăviți din ea printr-o înviere, prin, o viață nouă. Credincioșii din această epocă a Evangheliei sînt chemați să-și depună viața ca o jertfă vie și sfîntă în slujba Domnului, ca și răscumpărătorul lor, și, în schimb, dacă vor fi credincioși pînă la moarte, le este făgăduită moștenirea cu Christos, în Împărăția Sa, și natura divină, la întîia înviere. Astfel, ei își vor cîștiga nu viața prezentă predată morții, ci viața sau sufletul răscumpărat, o viață eternă, nemuritoare, o viață "din belșug" - Ioan 10:10 (Vezi Rom. 12:1; 8:17; 2 Pet. 4:4; Apoc. 20:6; 3:21).

"Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște (nu iubeste mai puțin) pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața (psiche - sufletul) sa, nu poate fi ucenicul Meu" - Luc. 14:26.

"Păstorul cel bun își dă viața (psiche - sufletul) pentru oi" - Ioan 10:11 (Domnul nostru Isus Christos s-a dat pe sine la moarte - "și-a dat la moarte sufletul Său" ca jertfă pentru păcatul lui Adam - Isa. 53:13,15 Nițulescu).

"Eu îmi dau viața (psiche - sufletul) pentru oile Mele" - Ioan 10:15. (Vezi trad. Nițulescu).

"Îmi dau viața (psiche - sufletul - trad. Nițulescu), ca iarăși s-o iau" (prin puterea lui Dumnezeu la înviere) - Ioan 10:17.

"Cine își iubește viața (psiche - sufletul - trad. Nițulescu), o va pierde; și cine își urăște viața (psiche - sufletul - Nițulescu), o va păstra pentru viața veșnică" (zis zoen aionion) - Ioan 12:25.

675. A fi credincios lui Dumnezeu în "acest veac rău" (Gal. 1:4) înseamnă a nu te lăsa cucerit de lucrurile prezente, a nu prețui privilegiile sau avantajele oferite de lumea de astăzi și a fi gata a le cheltui sau jertfi în interesul cauzei lui Dumnezeu și a Adevărului Său, și în interesul poporului Său și a semenilor tăi. Cine face așa, are făgăduințele dumnezeiești că va fi socotit vrednic de cea mai înaltă cinste și de cel mai înalt grad de existență (viață) în epoca Milenară. Dimpotrivă, cine iubește viața prezentă, cu privilegiile, plăcerile și comoditățile ce le oferă ea, mai mult decât Adevărul divin și ascultarea de voia lui Dumnezeu, unul ca acesta mărturisește despre sine că nu este vrednic de viața viitoare la moștenire cu Christos, oferită acum de Dumnezeu, că nu este vrednic ca sufletul sau ființa sa să fie înălțată la cea mai înaltă treaptă de viață (viața în sine, nemuritoare) la înția înviere - Apoc. 20:6.

"Îți vei da viața (psiche - sufletul - ființa - Nițulescu) pentru Mine?" - Ioan 13:38.

"Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața (psiche - sufletul - Nițulescu) pentru prietenii săi" - Ioan 15:13.

"Oamenii aceștia, care și-au pus în joc viața (psiche - sufletele - Nițulescu) pentru Numele Domnului nostru Isus Christos" - Fapt. 15:26.

"Dar eu nu țin numai decît la viața (psiche - sufletul - Nițulescu) mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfîrșesc cu bucurie calea și slujba, pe care

am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu" - Fapt. 20:24.

676. Apostolul Pavel a învățat să cîntărească în chip înțelept viața prezentă, și, comparînd-o cu făgăduințele învierii și binecuvîntările viitoare, el a socotit-o pe aceasta ca fără valoare. El n-a socotit-o mai de preț decît privilegiul de a cunoaște pe Christos și puterea învierii Lui, mai de preț decît privilegiul de a-L servi pe El și cauza Sa. El a fost gata să se jertfească pe Sine (să-și jertfească sufletul Său) cu bucurie, împreună cu tot ce avea, slujbei Domnului, la care a fost chemat, spre a-și întări astfel speranța și a fi sigur că va putea, în cele din urmă, să ajungă la înția înviere din morți - Filip. 3:8-11. (Lucru despre care a fost sigur mai tîrziu, după ce și-a isprăvit lupta bună a credinței - 2 Tim. 4:6-8.)

"Oamenilor, călătoria văd că nu se va face fără primejdii și fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar chiar și pentru viețile (psiche - sufletele - Nițulescu) noastre" - Fapt. 27:10.

"Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună, pentru că nici unul din voi nu va pieri" (Nițulescu: "căci nici o pierdere de suflet - psiche - nu va fi dintre voi") - Fapte 27:22.

"Am rămas eu singur, și caută să-mi ia viața" (psiche - sufletul - Nițulescu) - Rom. 11:3.

"Căci pentru lucrul lui Christos a fost el aproape de moarte, și și-a pus viața (psiche - sufletul - Nițulescu) în joc, ca să se împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine" - Filip.2:30.

"Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața (psiche - sufletul - Nițulescu) pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața (psiche - sufletul -

Nițulescu) pentru frați" - 1 Ioan 3:16.

"Și a treia parte din fapăturile care erau în mare și aveau viață (psiche - suflet, suflare - Nițulescu), au murit" - Apoc. 8:9.

"Ei . . . nu și-au iubit viața (psiche - sufletul) chiar până la moarte" - Apoc. 12:11.

677. Credem că am lămurit îndeajuns însemnătatea cuvîntului "suflet", după ce am examinat amănunțit înțelesul pe care-l are cuvîntul ebraic "neh-phesh" și cel grecesc "psiche", cuvinte folosite de scriitorii inspirați ai Sfințelor Scripturi. Astfel, orice mister ce plana asupra cuvintelor "suflet" și "spirit" sau "duh" a fost înlăturat - mister ce exista nu numai pentru cei ignoranți, ci și pentru mulți dintre cei preținși cultivați, care atribuiau acestui cuvînt un înțeles neclar și mistic.

678. Nimeni însă să nu creadă că trupul este sufletul; aceasta ar fi o greșeală, după cum rezultă clar din cuvintele Domnului nostru: "Ci temeți-vă de Dumnezeu, care poate să piardă și sufletul și trupul". În altă privință însă, nu poate exista un suflet, o ființă fără trup - fie ea pămîntească sau cerească, naturală sau spirituală.

679. Cercetînd în Cartea Facerii, spre a afla cum a fost creat omul, vedem că întîi a fost format trupul, dar încă nu era omul, ființa sau sufletul, înainte de a fi fost însuflețit sau făcut viu. Acest trup avea ochi, dar nu vedea; urechi, dar nu auzea; gură, dar nu vorbea, inimă, dar nu bătea; plămîni, dar nu respira; și avea sînge dar nu circula în vene, fiind rece, fără viață. Într-un cuvînt, nu era încă un om, un suflet, ci un cadavru, un trup neînsuflețit.

680. Pasul următor în procesul creațiunii omului a

fost însuflețirea trupului format și pregătit astfel. Acest pas este descris prin cuvintele: "i-a suflat în nări suflare de viață". Când suflarea de viață a pătruns în trup, plămîinii se umflară, începu respirația, singele fu vitalizat și trecu la inimă care îl pompă mai departe prin vene în toate organele trupului; prin aceasta, toți nervii, care pînă atunci erau nemișcați și nesimțitori, deveniră activi și simțitori. În aceeași clipă elementul vital a pus în activitate și creierul, făcîndu-l capabil să simtă și să cugete; văzul, auzul, gustul, mirosul, pipăitul începură numaidecît să funcționeze. Cu un cuvînt, ceea ce pînă atunci fusese un trup omenesc neînsuflețit deveni acum un om viu, o ființă simțitoare și conștientă; sau, după cum se exprimă textul, "și omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Gen. 2:7), ceea ce înseamnă, nici mai mult, nici mai puțin, decît o "ființă vie", cu simț, miros, văz, auz.

681. Este de observat însă mai departe, că, deși organismul (trupul) lui Adam a fost creat perfect, totuși, pentru a-și întreține sufletul, ființa sau viața, trebuia să se hrănească din pomii grădinii în care fu pus, cît și din "pomul vieții" din mijlocul grădinii. După ce păcătui, însă, Dumnezeu îl "izgoni din grădina Edenului . . . ca nu cumva să-și întindă mîna, să ia și din pomul vieții, să mănînce din el, și să trăiască în veci" (Gen. 3:22). Vedem, astfel, cum sînt risipiți norii și teoriile mistice, de lumina Adevărului care strălucește puternic din Cuvîntul lui Dumnezeu.

682. Deși omul, după căderea în păcat și degradare s-a depărtat mult de perfecțiunea originală, și, prin cugetarea continuă la lucrurile inferioare și obișnuite ce-l înconjurau, a pierdut mult din capacitățile (însușirile) sale spirituale (mintale), totuși, creierul s-a păstrat

întreg, cu toate capacitățile (însușirile) lui originale, și, deși adormite, ele pot fi trezite și dezvoltate, ceea ce la nici un animal nu este cazul. Astfel, vedem că slăvitul Creator a înzestrat pe om cu un organism mult mai fin decât al oricărui animal, ceea ce face din el regele împărăției animalelor. Oamenii și animalele sînt la fel, din carne și oase, respiră același aer, beau aceeași apă, mănîncă aceeași hrană⁶ pe care o rodește pămîntul și toate sînt suflete sau ființe înzestrate cu inteligență. Însă omul, avînd un trup mai distins, capacități intelectuale, rațiune, darul vorbirii, este tratat de Creatorul său cu totul deosebit de animale sau de celelalte făpturi inferioare. În măsura în care păcatul a degradat omul, coborîndu-l de la starea lui originală asemănătoare Ziditorului său, în aceeași măsură se poate spune despre el că s-a apropiat tot mai mult de starea "animalică", asemănîndu-se tot mai mult cu animalele lipsite de simțămîntele mai înalte și mai delicate.

683. Cei ce au început să înțeleagă acest subiect așa încît să poată vedea că "suflet" înseamnă ființă sau făptură vie inteligentă, iar "suflarea de viață" sau "spiritul vieții" înseamnă puterea divină care dă viața, vor putea vedea mai ușor, din cele arătate mai sus, că fiecare făptură conștientă de viața sau existența sa trebuie să aibă în primul rînd un organism, în al doilea rînd fiecare are spiritul vieții care o însuflețește; iar în al treilea rînd, ca rezultat al acestora ia naștere existența, ființa sau sufletul. Pentru a putea înțelege mai ușor cele spuse mai sus, vom asemăna sufletul cu căldura. Dacă o bucată de cărbune ajunge în contact cu aerul oxigenat, el va produce căldură. Cărbunele nu este căldura, deși are însușiri de a o produce. Nici oxigenul nu este

căldura, dar și acesta, în împrejurări favorabile, poate servi ca element care să producă căldura. Tot astfel, prin asemănare, trupul nu este sufletul, cu toate că trupul are însușirile necesare spre a deveni suflet; nici suflarea sau spiritul vieții nu este sufletul, ci este puterea care vine de la Dumnezeu, necesară producerii ființei, sufletului. Trupul, împreună cu suflarea sau spiritul de viață, produce un lucru nou - o ființă vie, o făptură simțitoare, un suflet.

684. Procesul descompunerii - moartea - este în armonie cu aceste fapte. Într-adevăr, când suflarea sau spiritul vieții dispăre, urmează numaidecît moartea. Atunci se naște întrebarea: Ce moare? Suflarea sau spiritul vieții? Desigur că nu, deoarece acesta niciodată n-a avut o viață simțitoare, el fiind numai un principiu, o putere, o energie, ca și electricitatea; ca atare, neavînd gîndire, nici simțire, nu poate fi vorba de moartea lui. Poate trupul muri? Iarăși desigur nu: trupul își poate pierde viața cu care a fost însuflețit de Tatăl, însă trupul singur, fără "suflarea de viață" nu are conștiință sau simțire și, deci, nu se poate zice că moare - el fiind deja mort, ca trup lipsit de "suflarea vieții". Trupul era nemișcat, neînsuflețit, pînă cînd "suflarea de viață" sau spiritul vieții a pătruns în el, făcîndu-l viu, mișcător. Și tot așa, devine iarăși neînsuflețit, nemișcat sau mort cînd "suflarea de viață" sau spiritul vieții dispăre.

685. Atunci ce moare? Sfînta Scriptură răspunde că sufletul este acela care moare - ființa simțitoare încetează a exista. ("Sufletul care păcătuiește acela va muri" - Ezech. 18:4,20). Să ne amintim că ființa simțitoare devine ca atare prin împreunarea sau îmbinarea "suflării de viață" cu trupul rece, nemișcat, neînsuflețit. Iar despărțirea:

acestor două elemente, unul de altul, cauzează moartea, încetarea ființei, a sufletului. Nimeri nu va pune la îndoială că acest lucru se întâmplă cu toate animalele sau făpturile inferioare; și tot astfel se întâmplă și cu omul, făptura superioară, care a fost creat după chipul și asemănarea morală și intelectuală a lui Dumnezeu (Gen. 1:26). Acest lucru este cu totul adevărat și ar trebui să fie clar pentru oricine. Ne dăm seama, însă, că unele texte scripturale ar putea fi interpretate și înțelese greșit, ca și cum ar contrazice această susținere a noastră; pe acestea le vom cerceta la rândul lor spre a dovedi că și ele sînt în armonie cu cele afirmate mai sus.

686. Pentru a exemplifica mai clar legătura dintre trupul, spiritul și sufletul omului și al făpturilor inferioare, ne vom servi de o luminare. O luminare stinsă corespunde unui trup neînsuflețit sau cadavru; aprinderea lumînării corespunde scînteii de viață dăruită de Marele Creator, în timp ce flacăra sau lumina, sau lumînarea aprinsă corespunde ființei vii, simțitoare, cugetătoare, iar aerul oxigenat din atmosferă corespunde suflării sau spiritului de viață, care se unește cu organismul spre a produce sufletul, ființa cugetătoare, simțitoare. Dacă o întâmplare sau un accident ar răsturna sau distruge lumînarea, este sigur că flacăra ar înceta. Tot astfel, dacă un trup omenesc sau un animal ar fi răpus de o boală, fie prin accident, sufletul, ființa, personalitatea, ar înceta. Sau, dacă flacăra lumînării ar fi lipsită de aerul necesar, lumina ar dispărea (s-ar stinge), chiar dacă lumînarea ar rămînea neatinsă. Tot astfel sufletul, ființa, existența omului sau a animalului, ar înceta dacă suflarea vieții ar fi stinsă (oprită), fie prin înec sau asfixiere, în timp ce trupul ar fi încă sănătos.

687. După cum în împrejurări (condiții) prielnice lumînarea aprinsă poate fi întrebuințată la aprinderea altor lumînări, dar îndată ce flacăra ei s-a stins nu mai poate aprinde alte lumînări, tot așa, trupul omenesc sau animal, fiind făcut viu prin "suflarea de viață", ca suflet sau ființă vie, poate, prin orînduirea divină, să conceapă alte suflete sau ființe. Dar îndată ce scînteia vieții dispăre, ființa sau sufletul, cît și puterea de a cugeta și a simți, încetează. În concordanță cu aceasta, citim în Sfînta Scriptură: "sufletele ieșite din coapsele lui Iacov erau șaptezeci de toate" (Exod. 1:5). Iacov primi scînteia de viață împreună cu organismul său fizic de la tatăl său Isaac, deci de la Adam, care, singur, primi viața direct de la Dumnezeu. Iacov trecu mai departe viața, organismul, deci sufletul, la urmașii săi, și aceștia, în continuare la întreaga omenire.

688. O lumînare poate fi aprinsă de orice om; însă, prin orînduirea divină, trupul omenesc lipsit de "suflarea vieții", este redat pămîntului din care fu luat, unde se descompune, iar scînteia vieții nu-i poate fi retransmisă decît prin puterea divină. Făgăduința învierii este, deci, o făgăduință de "reînviore", de reînsuflețire a oamenilor în care s-a stins viața. Și fiindcă nu poate exista o ființă sau un suflet fără trup și fără spiritul vieții, urmează că învierea făgăduită sau restaurarea sufletului va necesita trupuri sau organisme noi. Astfel, Sfînta Scriptură ne asigură că trupurile omenesti, putrezite și prefăcute în pămînt, nu vor fi refăcute (și nici n-ar fi nevoie să fie refăcute tocmai din elementele vechiului trup putrezit sau descompus), ci, la înviere, Dumnezeu le va da trupuri noi, "după cum voiește"; "și fiecărei semințe îi va da un trup al ei" (ceea ce înseamnă că

trupul nou va semăna întocmai cu cel vechi, după cum boabele din spicul de grâu seamănă întocmai cu boabe de grâu semănată și descompusă în pământ 1 Cor. 15:35-41.

689. Apostolul Pavel arată că la înviere va fi clasă specială socotită vrednică de a primi o fire nouă, spirituală, în locul celei vechi, umane; și această mare schimbare de fire se va face prin aceea că celor ce vor face parte din acea clasă li se va dărui trupuri cerești, spirituale, deosebite de cele de pînă acum - pămîntesti. (Despre această clasă vorbește apostolul Ioan - 1 Ioan 3:2 - și apostolul Pavel în 1 Cor. 15:42-44.)

690. Dacă Preaslăvitul nostru Creator și Tată n-ar fi Atotputernicul și Atotînțeleptul Dumnezeu, am avea poate, motive să ne temem că la înviere ar putea uita ceva din zestrea intelectuală, morală și fizică, ce formează personalitatea fiecărui om, și care va fi reimprimată (întipărită din nou) în noul corp de la înviere, spre a se putea stabili identitatea fiecăruia - mai cu seamă a acelor care vor fi schimbați de la natura umană la cea spirituală, la înția înviere. Dar, în această privință ca și în toate celelalte, putem fi liniștiți și plini de încredere în Marele Creator. El, care cunoaște pînă și gîndurile ascunse ale oamenilor, nu le va putea oare reproduce în creerul nou și în inima nouă, atît de complet, încît nici o amintire, nici o învățatură sau experiență prețioasă, etc., să nu fie pierdută? (Ps. 94:11; 139:1-6; 1 Cron. 28:9; Amos 4:13.) El este prea înțelept ca să greșască și prea bun ca să nu fie destul de generos (darnic); de aceea, putem fi siguri că ce a făgăduit va și împlini, cu atîta dărnicie cum nici nu putem crede sau dori.

691. Unii presupun că trupurile îngropate vor fi refăcute atom cu atom. Dar apostolul Pavel arată tocmai dimpotrivă, că "ce sameni, nu sameni trupul care va fi"; și că Dumnezeu "va da fiecăruia un trup după cum voiește; și fiecărei semințe îi va da un trup al ei", (1 Cor. 15:37, 38). Deci, ceea ce va învia Dumnezeu, prin puterea Sa cea mare, este sufletul, ființa simțitoare. În ce privește trupul nou pe care îl va primi fiecare la înviere, acesta va fi așa cum l-a rânduit nemărginita Sa înțelepciune (probabil identic la înfățișare cu cel pe care l-a avut mai înainte). Membrii Bisericii vor primi trupuri spirituale, întocmai ca al Domnului (1 Ioan 3:2), iar ceilalți, trupuri omenesti, dar nu neapărat acelea care au fost pierdute prin moarte.

692. După cum unirea trupului cu suflarea de viață a dat naștere unei ființe simțitoare sau unui suflet, tot așa despărțirea acestora pune capăt vieții: sufletul încetează de a mai exista; apoi trupul se descompune în elementele din care a fost făcut, adică se prefăce în pământ, iar spiritul, puterea sau suflarea de viață se întoarce înapoi la Dumnezeu, care o dăruise primului om Adam și prin el tuturor urmașilor săi (Ecl. 12:7). (Ceea ce înseamnă că orice speranță la o viață viitoare este în mîna sau puterea lui Dumnezeu.) Avînd cunoștință despre aceasta, ucenicii Domnului și-au pus toată speranța unei vieți viitoare, prin învierea din morți, în Dumnezeu ("care înviază morții" - Rom. 4:17), și în Isus Christos, Reprezentantul Său preamărit, Răscumpărătorul și Salvatorul nostru (vezi Luc. 23:46; Fapt. 7:59). Vedem, așadar, că, dacă Dumnezeu n-ar fi prevăzut în planul Său readucerea omului la viață în viitor, prin răscumpărare și înviere, moartea omului ar

fi veșnică, ea ar fi sfârșitul oricărei speranțe pentru omenire - 1 Cor. 15:12-23.

693. Slavă lui Dumnezeu, care a orînduit ca noi să fim înviați din morți și să trăim iarăși! Și, întrucît Dumnezeu și-a făcut cunoscut planul său generos, de aceea, slujitorii Săi alesi special ca să scrie și să vorbească despre acest lucru - cum sînt de pildă profetii și apostolii Vechiului și Noului Testament, și chiar Fiul Său preaiubit, Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Christos - vorbesc despre perioada dintre moarte și înviere ca despre un "somn". Această asemănare este cît se poate de potrivită, deoarece oamenii nu-și vor da seama cît timp au stat adormiți, și momentul trezirii lor la viață li se va părea momentul pierderii cunoștinței sau clipa morții. Astfel de pildă, Domnul Isus, vorbind despre moartea lui Lazăr, zise: "Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn". Ucenicii, neștiind că Invățătorul le vorbise despre moartea lui, și nu despre un somn natural, Isus le-a spus pe față: "Lazăr a murit" (Ioan 11:11-14). Intreagă Sfînta Scriptură conține cugetul că acum ne aflăm în noaptea morții și a somnului și că va veni dimineata trezirii și a învierii. Că acum este noaptea plîsetelor, care va fi urmată de dimineata bucuriei (Ps. 30:5) - de dimineata învierii, cînd cei ce dorm în morminte vor ieși de acolo cum zice profeția: "Treziiți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărînă! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pămîntul va scoate iarăși afară pe cei morți" - Isa. 26:19.

694. Apostolii întrebunțau și ei această figură de vorbire potrivită și plină de speranțe. Așa de pildă Luca scrisese despre Ștefan: "el a adormit". Apostolul Petru folosește același cuvînt, zicînd: "părinții noștri au

adormit". Iar apostolul Pavel întrebuintă adeseori acest cuvînt. Despre David zicea: "Căci David . . . potrivit hotărîrii lui Dumnezeu, adormi" (Fapt. 13:36 - Nițulescu) La fel și în următoarele texte:

"Cei mai mulți sînt încă în viață, iar unii au adormit" - 1 Cor. 15:6.

"Căci dacă nu înviază morții . . . și cei ce au adormit în Christos sînt pierduți" - 1 Cor. 15:13-18.

"Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți" - 1 Cor. 15:51.

"Nu voim fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit" - 1 Tes. 4:13.

"Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El" - 1 Tes. 4:14.

"Noi cei vii, care vom rămînea pînă la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți" - 1 Tes. 4:15.

695. Același cuget este exprimat și de profetul Daniel, cînd vorbește despre înviere: "mulți din cei ce dorm în țarina pămîntului se var scula" - și cei buni și cei răi (Dan. 12:2 - vezi și Ioan 5:28,29; Fapt. 24:15). Ei "au adormit" în pace, liniștiți, și așteaptă ziua Domnului, ziua Mileniului, ziua învierii, fiind pe deplin încredințați că Christos are puterea să păstreze ceea ce I s-a încredințat (individualitatea, personalitatea, sufletul fiecăruia) pentru ziua aceea (2 Tim. 1:12). Același cuget străbate de-a lungul Vechiului Testament, din momentul cînd Dumnezeu îi vesti lui Avraam mai întîi Evanghelia sau vestea bună a învierii. Cuvinte ca: "El adormi cu părinții săi" sînt foarte obișnuite în Vechiul Testament. Dreptul Iov ne arată aceasta în cuvinte impresionante, cînd zice: "Ahl de m-ai ascunde în

locuința morților (în mormânt), de m-ai acoperi pînă-Ți va trece mînia și de mi-ai rîndui o vreme cînd Ți vei aduce iarăși aminte de mine!" (Iov 14:13). Lunga perioadă de peste șase mii de ani a păcatului și a morții este timpul mîniei lui Dumnezeu, cînd blestemul morții apasă greu asupra tuturor, din cauza păcatului originar. Avem însă făgăduința sigură a lui Dumnezeu, că la timpul convenit blestemul va fi ridicat și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate prin Mîntuitorul nostru Isus Christos. În această speranță, Iov zice mai departe: "Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, pînă se va schimba starea în care mă găsesc. Atunci M-ai chema și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mîinilor Tale" (Iov 14:14,15). Iar noi, care trăim în epoca Noului Testament, auzim răspunsul Domnului nostru: "vine ceasul cînd toți cei din morminte (inclusiv Iov) vor auzi glasul Fiului Omului, și vor ieși afară din ele" - Ioan 5:28,29.

696. Acest somn al morții este un timp de completă inconștiență și cei ce vor fi sculați din acest somn nu-și vor putea da seama despre lungimea timpului petrecut în moarte. Cuvintele "somn" sau "adormire" sînt exprimări figurative spre a arăta că moartea nu este veșnică, ci limitată la un timp. În realitate, însă, morții sînt cu adevărat morți, nimicivi, numai că înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu le păstrează identitatea, personalitatea, caracterul, pentru ziua învierii lor prin Christos. Aceasta (învierea) va fi de fapt o creare din nou - o manifestare mult mai mare, a puterii divine creatoare decît aceea a creării lui Adam și Eva - crearea din nou a zeci de miliarde de suflete omenești, în loc de numai

două suflete, ca la început. Va fi reproducerea a miliarde de caractere autentice, nemărginit de felurite, în tot atâtea organisme (tipuri) noi, identice. Într-adevăr, numai Dumnezeu nostru Atotputernic și Atofințelept poate și are plăcerea să înfăptuiască această operă gigantică și miraculoasă. De aceea, în veci de veci Înțelepciunea și Puterea, Dreptatea și Iubirea divină, care au făcut posibilă o asemenea desfășurare a caracterului lui Dumnezeu, vor străluci puternic înaintea îngerilor și a oamenilor și vor fi văzute și recunoscute de toate făpturile Sale.

697. Mărturia Sfințelor Scripturi cu privire la învierea morților este clară și categorică. Cum ar putea exista o înviere a morților dacă nimeni nu este mort, dacă, așa cum cred unii, "toți cei ce ni se par nouă a fi morți, sînt mai vii ca oricînd"? Acești credincioși sînt în contradicere nu numai cu cele cinci simțuri ale oricărei ființe inteligente, dar și cu mărturia categorică a Sfintei Scripturi, că, "oricine trăiește, tot mai trage nădejde; căci un cîmp viu face mai mult decît un leu mort. Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă pînă și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare . . . Tot ce găsește mîna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților (mormînt) în care morți, nu mai este nici lucrare, nici chibzuință, nici știință, nici înțelepciune!" - Ecl. 9:4-10; Isa. 26:14.

"Cum se prăbușește muntele și piere . . . așa nimicești Tu nădejdea omului. Îl urmărești întruna, și se duce; îi schimbonești fața, și apoi îi dai drumul. De

ajung fiii lui la cinste, el nu știe nimic; de sînt înjosiți, habar n-are" - Iov 14:18-21; Isa. 63:16.

698. Să ascultăm cuvintele pline de logică ale apostolului Pavel, cu privire la învierea morților, din 1 Corinteni 15:12-54. El spune: "Iar dacă se propovăduiește că Christos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților?"

699. Dacă morții n-ar fi morți, ci mai vii ca oricînd, atunci, de bună seamă, n-ar putea fi vorba despre învierea morților. Dar apostolul combate această teorie, mărturisind că morții sînt morți, într-adevăr, ca orice făptură care moare, și n-ar fi nici o speranță pentru om dacă Dumnezeu n-ar fi pregătit în planul Său o înviere a morților. Trebuie să cugetăm adînc asupra argumentării exprimată de apostolul Pavel cu o logică de neînfrînt. El leagă atît de puternic învierea morților de învierea lui Christos, încît una fără alta ar fi o imposibilitate, și arată că învierea morților este urmarea firească a învierii lui Christos. El zice: "Dacă nu este o înviere a morților, nici Christos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Christos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi sîntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Christos, cînd nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Christos n-a înviat".

700. Să băgăm de seamă că apostolul, în argumentarea Sa, nu susține o înviere a trupului, ci o înviere a ființei, a persoanei, a sufletului - "că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților" (adică în groapă, în Sheol - Fapt. 2:31,32). El nu putea susține ceea ce era tocmai

contrar adevărului. El propovăduia o înviere a persoanelor, a oamenilor, a sufletelor, din starea de inconștiență a morții, dar tăgăduia învierea trupului mort și putrezit, zicînd: "Ce sameni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întii. Și cînd sameni, sameni nu trupul care va fi . . . Dumnezeu îi dă trup (nou) după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei" - 1 Cor. 15:36-38.

701. Marea majoritate a oamenilor vor primi trupuri omenești; dar nu neapărat aceleași trupuri care s-au transformat în pămînt, în elementele din care erau compuse. Membrii Bisericii alese vor primi trupuri cerești, spirituale, cu totul deosebite de trupurile pămîntești. Ei au făgăduința: "prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este" - și nu cum a fost - 1 Ioan 3:2; 2 Cor. 5:16.

702. Să urmărim, însă, mai departe, argumentarea apostolului, care declară:

"Și dacă n-a înviat Christos, credința voastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Christos sînt pierduți" - vers. 17,18.

703. Cei ce susțin că sufletul e nemuritor, și, prin urmare, că nu poate muri, tăgăduiesc astfel învierea sufletului sau a omului, și pretind că Sfînta Scriptură se referă numai la învierea trupului. Pe ei îi încurcă aceste cuvinte inspirate ale apostolului și nu știu cum să le tîlmăcească. Pretinzînd că Isus Christos era viu - chiar "mai viu ca oricînd" - în cele trei zile (cînd Sfînta Scriptură mărturisește că era mort), prin aceasta ei tăgăduiesc moartea și învierea Domnului și, deci, și

învierea morților. Atunci mai poate exista încălțată cu credința într-un Christos care n-a murit, ci numai și-a lepădat trupul pentru trei zile, este o credință degertă? Cum își poate închipui cineva că o astfel de înviățatură falsă va scăpa de osîndă? Cum își pot închipui că acel Christos, "mai viu ca oricînd", care s-a eliberat de trup în cele trei zile, a putut salva pe păcătoși și, deci, că toți cei ce au adormit în Christos nu sînt "pierduți"?

704. Întreaga lor teorie este în contradicție cu mărturiile Sfințelor Scripturi. Ei tăgăduiesc că sufletul poate muri sau că poate fi distrus, pe cînd apostolul spune tocmai dimpotrivă. Ei tăgăduiesc și aceea că "unii au adormit în Christos" și că moartea este un somn care va fi întrerupt în dimineața învierii. Dar Domnul nostru, apostolii și toți sfinții profeți mărturisesc că moartea este "un somn" vremelnic, din care numai Dumnezeu, prin puterea Lui cea nemărginită, va putea trezi la viață sufletele aflate în "închisoarea morții". Trebuie bine să ne însemnăm că acei care vor fi găsiți vrednici de înția înviere și vor fi schimbați de la natura umană la natura divină, vor fi aceleași suflete, personalități sau indivizi care au fost și cînd aveau o natură pămîntească; numai natura trupului va fi schimbată. Chiar și Dumnezeu este un suflet, după cum citim: "și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el" - Evr. 10:38.

705. Filozofia platonice (care pretindea că omul are un suflet nemuritor) era stăpîna Greciei la înția venire a Domnului și era un obstacol serios în calea propășirii Evangheliei printre păgîni. Așa, de exemplu, cînd apostolul Pavel predica Evanghelia la Atena, era privit ca un mare înviățător chiar și de unii filozofi, care l-au

după la Areopag (locul unde se adunau învățații) ca să le vorbească despre noua învățătură. Dar, când Pavel le-a vorbit despre învierea morților, ei nu l-au mai ascultat căci nu-i mai interesa învățătura nouă, considerându-se pe ei mult mai înaintați decât acest iudeu, care credea că morții nu pot avea altă viață viitoare, decât prin înviere. De aceea, "când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: Despre aceste lucruri, te vom asculta altă dată" - Fapt. 17:16-34.

706. Ideea păgînă că moartea nu este moarte, ci un pas înainte spre o viață desăvîrșită, a împiedicat răspîndirea ideii iudaice, pînă în epoca primei veniri a Domnului. Fariseii erau secta principală a evreilor și pretindeau a fi reprezentanții legii mozaice. Domnul nu le-a contestat această pretenție a lor, după cum însuși a zis despre ei: "Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise" (Mat. 23:2). A doua sectă, din punctul de vedere al influenței, dar mai puțini la număr decât fariseii, erau saducheii. Ei erau necredincioși, nu credeau în viața viitoare, nici în învierea morților, și ziceau că omul moare ca și vita. Nu credeau nici în venirea lui Mesia și în făgăduințele Lui, nici în ființe supraomenești, îngeri etc. (Fapte 23:8). Marele istoric al evreilor, Iosephus Flavius (37-95 d. Chr.), amintește de o sectă a esenienilor, care credeau în teoria platonice, populară printre păgîni, și anume că omul nu moare în realitate, ci face numai un pas înainte în dezvoltarea vieții, în clipa cînd, în aparență, moare. Trebuie să avem în vedere, însă, că Iosephus a scris istoria evreilor pe cînd se afla la curtea romană, printre sfetnicii Cezarului, și a scris-o așa cu intenția de a influența pe împărat și pe curtenii săi în favoarea evreilor. Romanii îl socoteau pe evrei "un

popor încăpăținat și răzvrătit", cum îi arată și Sfânta Scriptură, și ajunseseră la convingerea că religia lor era cauza firii lor răzvrătite. Convingerea lor era temeinică, deoarece este știut că adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu dau naștere în inima celor ce le trăiesc, la un spirit de libertate, de independență, care nu se împacă cu deosebiri dintre preoți și popor, dintre regi și supuși, ci propovăduiește că toți sîntem egali și trebuie să ne supunem toți singurului Judecător și Rege suprem. Iosephus intenționa, deci, să nimicească efectul acestei aprecieri drepte despre poporul evreu și religia lui. De aceea, prin denaturarea adevărului, el se strădui să arate Romanilor că, în realitate, religia evreiască se aseamănă cu diferitele religii păgîne: (1) că morții nu sînt morți în realitate, ci vii, și (2) că și ei cred în chinurile veșnice. Și în dovedirea afirmațiilor sale, citează ca exemplu pe esenieni, ca și cînd ei ar reprezenta cea mai importantă sectă religioasă a evreilor. Esenienii erau, însă, atît de neînsemnați ca număr și influență, încît Noul Testament nici nu pomeneste ceva despre ei, neajungînd niciodată în discuție cu Domnul și cu apostolii, în timp ce fariseii și saducheii sînt mereu pomeniți.

Înainte de Dumnezeu toți sînt vii

707. După ce Domnul nostru răspunde învățătorilor legii - cărturarilor și fariseilor - dezarmîndu-i, au venit și saducheii la El cu o întrebare, crezînd că prin aceasta vor putea dovedi superioritatea învățăturii lor necredincioase și vor nimici astfel învățăturile Evangheliei pe care le propovăduia Domnul nostru Isus Christos. Acestor saducheii, care pretindeau că morții sînt morți pentru totdeauna și nu vor mai învia niciodată, Domnul

le răspunse: "Dar că morții înviază a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre "rug", când numește pe Domnul: Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov, dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sînt vii" - Luc. 20:37,38.

708. Domnul nostru arată că acest singur fapt constituie o dovadă suficientă că cei morți vor învia; căci altminteri, Dumnezeu nu s-ar mai referi la ființe dispărute pentru totdeauna din viață, ca fiind Dumnezeuul lor, dacă acestea n-ar mai învia. Apoi mai arată că Dumnezeu a hotărît în planul Său o înviere a tuturor morților, iar acei pe care oamenii îi socotesc acum morți, "pentru El toți sînt vii", din punctul Său de vedere ei numai "dorm", acum. De aceea, Cuvîntul lui Dumnezeu îi arată ca "adormiți" și nu ca nimiciți pe vecie. Cu toate că osînda originală (adamică) însemna nimicire veșnică, aceasta a fost, însă anulată prin jertfa Domnului nostru Isus Christos. Astfel, Moise zice: "Tu întorci pe oameni în țărîină și (în ziua învierii) zici: Intoarceți-vă (din țărîină) fiii oamenilor!" (Ps. 90:3). Iar apostolul Pavel: "El adică (Avraam), este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sînt (care sînt încă în viitor), ca și cum ar fi (acum)" - Rom. 4:17.

Trupul, spiritul și sufletul Bisericii

709. Cuvintele trup, suflet și spirit (duh) sînt întrebuințate figurativ pentru întreaga Biserică. Așa de exemplu, apostolul Pavel zice: "Și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Christos" (1 Tes. 5:23).

Această rugăciune se aplică Bisericii ca întregă, Bisericii aise, la toți acei ale căror nume sînt scrise în ceruri. Spiritul adevăratului a fost păstrat în mica turnă, dar și trupul ei poate să recunoască astăzi, deși neghina făcând să-l ascundă și să-l doboare. Iar sufletul - activitatea, inteligența lui - este văzută pretutindeni, mărturisind și purtând crucea, vorbind despre împăcare, căutând să ridice omenirea.

710. Cuvintele apostolului nu pot fi tălmăcite altfel; căci, cărare ar fi părințe în privința sufletelor și spiritelor individuale, toți vor fi de acord a recunoaște că trupurile lor n-au fost păstrate, și s-au prefăcut iar în pămînt ca și ale altora. Deosebit de aceasta, cuvintele trup, suflet și spirit sînt folosite la singular și nu la plural.

Ce înseamnă cuvîntul ebraic "sheol" și cel grecesc "hades", unde merg toate sufletele?

711. Afirmîndu-se că sufletele merg în "sheol" sau "hades", se presupune că sufletul omului se poate pipăi și este conștient după despărțirea spiritului vieții de trup. De aceea, este necesar să examinăm cuvintele Domnului cu privire la "sheol" și "hades", spre a vedea ce înseamnă ele.

712. Cuvîntul ebraic "sheol" se află de 65 de ori în Vechiul Testament. El trei ori este tradus "înmîntă", de 51 ori "groapă" și 51 ori "iad". Acestea toate sînt traduceri greșite, dacă le comparăm cu înțelesul actual al cuvintelor iad, groapă și înmîntă. (În Biblia românească traducerea nouă (Cornilescu), cuvintele "sheol" și "hades" sînt traduse aproape peste tot prin expresia: "locuința morților", dar ar fi fost mai aproape de adevăr dacă ar

fi fost traduse prin expresia latină "fascinat"?)

713. Încălțătura cerșetului pleacă "aloc" și a celui gâscă "hacș" (cum nu arată călugăr înțeles), folosite de-a lungul străzilor și piețelor, dar poate fi redată exact prin nici un cuvânt românesc. Înțelesul lor ar fi: secun, sau stins, sau înținat, starea morții. Peis de nu se înțelege un loc, ci o stare, de aceea, ar fi fost mai potrivit traduce prin "nimeni", "neavând", ceea ce ar fi exprimat mai bine înțelesul cuvintelor "aloc" și "hacș". Aceste două cuvinte au oarecum același sens, dar încă lăsa de înțeles, de înțelș, de înțelș, de înțelș sau de conștiență. Mărturie clară a Sfințitului Șarșarului care de înțelșu oarecun - și bun și sfi - înțelș în "aloc" sau "hacș", adică în nimeni, în nimeni, și, și în această stare nu există nici înțelș, nici conștiență, nici înțelș, nici înțelș și nici un fel de conștiență; acela înțelș nu poate nici înțelș, nici înțelș înțelș înțelș; ea este o stare de conștiență înțelș, o stare de înțelș, înțelș un câmp de înțelș, decât dacă încă există o speranță de înțelș.

714. Vom vedea că este înțelș (înțelș) bun și și cele rele merg în "aloc" sau "hacș", în nimeni, în nimeni, unde vor din prințelș vor puși înțelș Dădăscului de înțelș, în înțelș înțelș. În înțelș trece cu vederea poate faptul că, înțelș, înțelșului Biblii comune (engleză) și înțelș înțelș în înțelș expresiilor. În, înțelșului de înțelș de înțelș mai mult conștiență din înțelș. În înțelș de înțelș înțelș provenite din "înțelș înțelș" (înțelș înțelș), decât înțelș înțelș.

715. Înțelșului înțelș înțelș ale înțelșului "haci", înțelșului este înțelș să observe că ea ar fi înțelș

pasajului dacă cuvîntul "sheol" ar fi tradus, în loc de "iad", prin "focul iadului" sau "locul chinurilor". Apoi mai trebuie să observe cît de potrivită și clară ar fi traducerea, dacă cuvîntul "sheol" ar fi tradus "uitare", "mormînt". Toate textele arată lămurit că sufletele merg în "sheol" - uitare, unde nu pot fi chinuite, nu pot avea bucurie, neavînd simțire, conștientă, înțelepciune, și sînt într-o completă neființă, pînă cînd, prin puterea lui Dumnezeu, vor auzi "glasul Arhanghelului și Trîmbița lui Dumnezeu" - 1 Tes. 4:16.

716. Redăm mai jos cîteva texte din acestea:

"Plîngînd mă voi coborî la fiul meu în locuința morților (sheol - uitare, mormînt)" (Gen. 37:35). Așa plîngea Iacov pe fiul său Iosif, despre care credea că a pierit de o moarte groaznică.

"Dacă i s-ar întîmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceți, cu durere îmi veți coborî perii mei cei albi în locuința morților ("sheol" - mormînt)" (Gen. 42:38). Aceleași cuvinte se repetă în cap. 44:29, cînd este vorba de plecarea lui Benjamin, iar în versetul 31, la fel, se spune: "robii tăi vor coborî cu durere în locuința morților (sheol - mormînt) bătrînețele robului tău, tatăl nostru".

717. Aici avem patru cazuri în care "sheol" este tradus "locuința morților" (Nițulescu - "mormînt"; Galaction îl lasă netradus, redîndu-l "sheol"). Își poate închipui oricine cît de nepotrivit ar fi fost tradus "iad", cu înțelesul de foc și chin veșnic. Este evident că traducătorii erau convinși că folosind aici cuvîntul "iad", așa cum este înțeles în general, ar fi dat naștere la idei greșite cu privire la soarta lui Iacov și a fiilor săi; de aceea, l-au tradus aici "locuința morților", "mormînt", și unii l-au lăsat netradus. Patriarhul nu se gîndea nici la

înmormîntarea trupului său, căci atunci ar fi exprimat același cuvînt "qeburah" pe care l-a exprimat cînd a vorbit despre mormîntul Rahelei (Gen. 35:20); sau ar fi folosit cuvîntul "qeber", pe care l-a folosit și fiul său Iosif, vorbind despre mormîntul tatălui său Iacov, pe care acesta și l-a pregătit singur, încă înainte de a muri (Gen. 50:5). Dimpotrivă, vedem că Iacov vorbea despre sine însuși ca despre un suflet sau ființă, că durerea pricinuită de pierderea lui Beniamin îi va aduce moartea - o stare de uitare.

"Dar dacă Domnul (Iehova) va face un lucru nemaiauzit, dacă pămîntul își va deschide gura . . . și se vor coborî de vii în locuința morților (sheol, uitare; Nițulescu - "infern"; Galaction - "șeol") - Num. 16:30.

"Și s-au coborît astfel de vii în locuința morților, ei și tot ce aveau; pămîntul i-a acoperit de tot și au pierit din mijlocul adunării" - Num. 16:33.

"Căci focul mîniei Mele s-a aprins și va arde pînă în fundul locuinței morților (sheol, Nițulescu - "pînă la cele mai adînci ale infernului"; Galaction - "pînă jos în împărăția morții"). Va nimici pămîntul și roadele lui, va arde temelile munților" - Deut. 32:22.

718. Aici se amintește focul, dar nu este vorba despre un foc literal. Întreg textul arată că este vorba despre "focul mîniei" lui Dumnezeu, cum citim din versetele 24 și 25: "vor fi topiți de foame, stinși de friguri și de boli cumplite . . . Afară vor pieri de sabie, și înăuntru vor pieri de groază". Aici nu există loc la presupuneri în privința felului cum a fost împlinită această profecie, deoarece apostolul Pavel, inspirat de Spiritul Sfînt, se referă la acest pasaj, aplicîndu-l la Israelul trupesc și la marele necaz ce veni peste ei, ca

naștina, dară ce nu resping pe Dumnezeul nostru Ieșu
 Christos și nu ceret să fie răscălit, fiind și ei respinși
 de Dumnezeu după aceea. Apocritul mărturisește că "le
 munci în starea mîniei lui Dumnezeu" (1 Tes. 2:16), o
 mînie ce va arde ca focul, pînă cînd își vor fi ispășit
 păcatele lor nașionate. După aceea, Dumnezeu le va vorbi
 cu îndurare, prin mîntuiala "păcătoasă" ale Sisaxicii Sale:
 "Mîngîiați, mîngîiați pe pop. lui Meu, nice Dumnezeu
 vostru. Văzuiți bine înscălmăturii și strîngeți-i că robia lui
 a-a sfîșiat, și răscălitărea lui arde înșășită: căci a primit
 din mîna Dumnezeului de dăru. cui dă toate păcatele lui"
 (Isa. 40:1,2). Atunci va vorbi și răscălitărea lui Iecov despre
 care amintăște apocritul Iacov: "Ascata va fi legămintului,
 pe care-l voi face cu ei, cînd le voi șterge păcatele"
 (Rom. 11:26,27). Așezăți-vă să mîntuiți dămnezăciții
 înșășirea lui Iacov, se desprind de din lîngă contextul -
 vezi Deut. 32:36-46.

"Dumnezeu (Iahova) omorîă și țavia, și coboară în
 locuința omului (Iahov. Nîșălescu - "mormînt"); Iahov-
 tici - "mormînt", și în șerpe de acia" - 1 Sam. 2:6.

"Legătura mormîntului (Iahov. Nîșălescu -
 "mormînt"); Iahov. Nîșălescu - "șerpe", nu înșășăre"
 - 2 Sam. 2:6

729. - Dăruirea țării reprezintă aici păcătoșia care-i
 amănăță viața. După Dumnezeu le-a scos din mîna
 vășă țării și pe din mîna lui Saul. David reprezintă
 însă pe David - Iacov și Iacov, și, din păcătoșărea
 conșășă, se poate vedea că păcătoșul a scos aici o
 profetie despre Iacov și despre omul țării înșășă
 Curtea lui Iacov și gîndirea lui în împăria
 Milenară, și înșășă și înșășă și omul țării înșășă
 țării lui Iacov se va avea în Iacov țării unor

mari tulburări și manifestări ale puterii divine împotriva nelegiuirii.

"Să nu lași ca perii lui cei albi să se coboare în pace în locuința morților" (1 Imp. 2:6). "Și știi cum trebuie să te porți cu el. Să-i cobori perii albi înstingerați în locuința morților" (sheol, Nițulescu - "morănit"; Galaction - "șeol") - vers. 9.

720. Aici David spune fiului său Solomon că Ioab i-a făcut mult rău și a vărsat în timp de pace sânge de război. La fel Șinei, care a rostit mari blesteme împotriva sa și a aruncat cu pietre după el. Arzindoi meritau a fi pedepsiți înainte de moarte. Este clar că traducătorii au socotit că, deși Ioab și Șinei erau canoni răi, nu era potrivit a folosi cuvântul "iad", deoarece textul vorbește despre păr cărunt, pe când teoria lor sugerează că părul, împreună cu tot trupul, este înmormântat și numai "sufletul" sau spiritul merge în "iad". De aceea, traducătorii au fost nevoiți să traducă aici cuvântul "sheol" prin cuvântul "morănit".

"Cum se risipește norul și trece așa nu se va mai ridica cel ce se coboară în Locuința morților (sheol, Nițulescu - "morănit"; Galaction - "împărăția morții")" - Iov. 7:9.

721. Iov scată aici năucirea totală a sufletului uman prin moarte. Totuși, în versetul 21 el zice: "Căci voi adormi în țărână, și când mă vei căuta, nu voi mai fi". Intervalul morții este pomencit aici ca un somn, întrucât cum epoca Milenară este numită "dimineața", iar epoca prezentă ca o "noapte" de plâns, și de tulburări, de neștiri și de moarte. Domnul îl va "cauta" pe Iov în "dimineața Milenară", în "ziua tinerții", și, cu toate că el "nu va mai fi", căci moartea l-a năucit cu desăvârșire,

totuși, refacerea lui nu este peste atotputernicia divină. De aceea, când va fi sosit ziua Domnului, ziua învierii, după ce mînia și răzbuñarea Sa vor fi trecut, atunci El îl va chema, atît pe Iov cît și pe toți ceilalți, și ei vor răspunde - vezi Iov 14:14,15.

"Ah! De m-ai ascunde în Locuința morților (sheol, Nițulescu - "mormînt"; Galaction - "împărăția morții"), de m-ai acoperi (de mi-ai pune un termen) pînă Îți va trece mînia și de mi-ai rîndui o vreme cînd Îți vei aduce iarăși aminte de mine" - Iov. 14:13.

722. Aici avem mărturia simplă și clară a speranței lui Iov. El nu se temea că suferințele lui vor ținea tot așa, ci dorea să fie ascuns, ținut în uitare (sheol), în neființă, pînă cînd blestemul păcatului sau vremea mîniei lui Dumnezeu va fi trecut și va fi înlocuită cu "vremile de reînsuflețire" (Fapt. 3:19; Mat. 19:28). El, însă, nu dorește să fie nimic pe vecie, și avînd încredere în făgăduința divină a unei vieți viitoare prin învierea din morți, se roagă lui Dumnezeu să-și aducă aminte de el, la timpul convenit, după ce va fi înlăturat blestemul păcatului, și să-l cheme din starea de uitare, din neființă (sheol) iarăși la viață, prin restatornicirea ce va fi înfăptuită de Christos, Cap și Corp - vezi Fapt. 3:19-21.

"Cînd locuința morților (sheolul, Nițulescu - "mormîntul"; Galaction - "împărăția morții") o aștept ca locuință, cînd în întunecare îmi voi înălța culcușul; cînd strig gropii (mormîntului - sheolului): tu ești tatăl meu! și viermilor: voi sînteți mama și sora mea!" - Iov 17:13,14.

723. Cît adevăr exprimă aceste cuvinte! Uitarea este locuința sau culcușul întunecat al celor morți. Acolo se află și sufletul lui Iov, acolo doarme ființa lui așteptînd dimineața învierii, pe cînd trupul său se nimicește.

"Unde mai este atunci nădejdea mea? Și cine mai poate vedea nădejdea mea? Ea se va coborî cu mine la porțile locuinței morților (Nițulescu - "infernului"; Galaction - "împărăției morții"), când vom merge împreună să ne odihnim în țărână" - Iov 17:15,16.

724. Servul Domnului își exprimă speranța sau încrederea, întrebându-se cîți sînt cei ce au o astfel de încredere. El își exprimase, deja, speranța că moartea sa va fi numai un somn, din care se va trezi "dimineata". Fiecare la rîndul său se duce în sheol, în uitare, fie că are sau nu această speranță, însă în "țărână" toți se odihnesc.

"Își petrec zilele în fericire, și se coboară într-o clipă în Locuința morților (sheol - mormînt, împărăția morții, uitare)" - Iov 21:13.

725. Iov descrie aici calea "fericită" a unora care nu sînt poporul Domnului, punînd față în față această fericire cu suferințele unora care sînt poporul Domnului, aflați sub disciplina divină spre a fi pregătiți pentru lucrurile mai bune ce vor urma.

726. "Cum sorb seceta și căldura apei zăpezii, așa înghite Locuința morților (sheolul, uitarea) pe cei ce păcătuiesc" (Iov 24:19). Intreaga omenire a păcătuit și deci, este supusă morții, mergînd în uitare. Singura nădejde este în Isus Christos, care ne-a răscumpărat din puterea morții și care, în "dimineata învierii", ne va scoate, conform făgăduinței sale generoase. Totuși, aici Iov face aluzie la nelegiuirile care își grăbesc moartea pe calea neleguirilor. "Înainte Lui, locuința morților (sheolul, Nițulescu - "infernul"; Galaction - "împărăția morții") este goală, adîncul n-are acoperiș" (Iov 26:6). Iov ne arată aici înalta înțelepciune a Creatorului, care

nu numai că cunoaște sfârșitul de la început, dar orice faptă ascunsă este descoperită ochilor Săi atotvăzători.

727. "Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lăuda în locuința morților (în sheol, Nițulescu - "în infern"; Galaction - "în iad")?" (Ps. 6:5,6). Ce dovadă clară și categorică avem aici că în moarte omul este cu totul inconștient! Să observăm că aceste cuvinte nu se referă la cei răi, ci la credincioșii Domnului care doresc să-I mulțumească și să-I aducă laudele cuvenite pentru îndurările Sale cele multe. De asemenea, să observăm că nu este vorba de trupul de carne mort, care este înmormântat în "geber", ci de sufletul, de ființa, de personalitatea care merge în sheol, uitare.

728. "Cei răi se întorc la locuința morților; toate neamurile care uită pe Dumnezeu (adică în sheol, Nițulescu - "mormînt"; Galaction - "locașul morții") (Ps. 9:17). Cuvîntul ebraic "shub" din acest text este tradus "se întorc". Înțelesul este că unii dintre cei scăpați din sheol se vor întoarce iarăși într-însul, din pricină că vor nelegiui mai departe și vor nesocoti pe Dumnezeu, Salvatorul lor. În timpul Mileniului toți vor fi eliberați din închisoarea sheolului - uitării, ca urmare a răscumpărării tuturor. Totuși, unii, treziți din somnul morții și aduși la cunoștința Adevărului, vor iubi din nou păcatul și vor păcătuï cu voia. Unii ca aceștia se vor întoarce din nou în sheol, în uitare, în nimicire veșnică, numită "moartea a doua", din care nu va mai fi răscumpărare, nici înviere, niciodată (vezi Isa. 65:20). Insuși textul lămurește că nu este vorba de omenirea de astăzi, care nu cunoaște pe Dumnezeu, ci despre acei care vor fi învățați să cunoască pe Dumnezeu și vor

dobîndi o cunoștință clară despre Adevăr și, potrivit cu această cunoștință vor avea și răspundere - Apoc. 20:7-9.

729. "Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților (în sheol, Nițulescu - "infernului"; Galaction - "împărăția morții") nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea" (Ps. 16:10). Apostolul Petru, vorbind în ziua Rusaliilor sub influența Spiritului Sfînt, explică însemnătatea adevărată a acestor cuvinte profetice, spunînd că ele nu se pot referi la David, căci sufletul lui David a fost lăsat în sheol - în uitare, "că a murit și a fost îngropat; și mormîntul (trupul) lui este în mijlocul nostru pînă în ziua de azi" . . . "căci David nu s-a suit în ceruri" (Fapt. 2:27-34). Cuvintele apostolului Petru sînt clare și convingătoare și cuprind două adevăruri: (1) că sufletul lui David se duse în sheol și se afla încă acolo cînd apostolul rostea vorbirea sa; că nu s-a suit în cer și (2) că și sufletul lui Isus a mers în sheol, însă n-a rămas acolo, căci a treia zi a fost înviat, apoi S-a "suit în ceruri". Sufletul sau Ființa Domnului nostru n-a existat în cele trei zile ale morții Sale, deoarece "El și-a dat sufletul la moarte ca jertfă pentru păcat". Însă sufletul Său n-a fost lăsat în moarte (sheol), ci a fost înviat, dăruindu-I-se un nou trup, spiritual.

730. "Mă înfășuraseră legăturile mormîntului (sheolului, Nițulescu - "infernului"; Galaction - "șeolului"), și mă prinseseră lațurile morții" (Ps. 18:5) - vorbire figurativă, de spaimă și teamă de moarte. "Doamne (Iehova) Tu ne-ai ridicat sufletul din locuința morților (sheol, Nițulescu - "infern"; Galaction - "împărăția morții"), Tu m-ai adus la viață din mijlocul celor ce se coboară în groapă" (Ps. 30:3); sînt tot cuvinte figurative

de mulțumire și recunoștință, rostite de David pentru că Iehova l-a scăpat de o boală grea care l-a dus aproape de moarte.

731. "Să rămână de rușine cei răi, și ei să se coboare muți în locuința morților" (sheol, Nițulescu - "infern"; Galaction - "șeol"). Aici, ca peste tot, psalmistul dorește curățirea pământului de cei ce iubesc și săvârșesc fărădelegea. Aceasta nu se referă la viața viitoare, nici nu dă de înțeles o speranță într-o înviere. Când Impărăția va fi a Domnului și El va fi cîrmuitorul neamurilor, pe care le va judeca după legile dreptății și adevărului, temeinic stabilite pe pământ, se poate ca unii dintre cei nelegiuți să caute dreptatea și adevărul și, prin îndurarea lui Christos, să cîștige viață veșnică. Nici profetul David, nici oricine altul, nu s-ar putea împotrivi unei astfel de reforme, nici întoarcerii la viață a celor reformați și readuși în armonie cu Dumnezeu.

732. "Ca oile în infern (sheol) vor fi puși, moartea îi va paște; și în dimineața aceea vor domni peste dinșii cei drepti. Și mutra lor o va mânca infernul (sheolul), locaș nu vor mai avea. Dară Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu din puterea infernului (sheolului, Galaction - "iad")" (Ps. 49:15 trad. Nițulescu). Că "sheol" nu înseamnă mormînt în înțelesul obișnuit al cuvîntului, ci "uitare", se vede clar din acest text. Căci oile nu sînt îngropate în mormînt, deși toate oile merg în "uitare", ca și cînd n-ar fi existat. Profetul ne arată aici încrederea sa în înviere, credința sa că Dumnezeu îl va răscumpăra din sheol. Aceasta este în deplină armonie cu mărturia apostolului Petru că "David nu s-a suit în ceruri". Sufletul lui David se dusesese în sheol, în uitare, iar singura lui speranță era izbăvirea sufletului său, a ființei

sale, din sheol, din uitare, printr-un Mîntuitor, în ziua învierii. Dar chiar și cei ce zac în uitare, ca oile, vor ieși de acolo, căci, "în dimineața aceea", în dimineața învierii (epoca Milenară), "cei drepti vor domni peste dînșii, adică îi vor călăuzi și-i vor judeca cu dreptate". După cum spune și apostolul Pavel: "nu știți că sfinții vor judeca lumea?" - 1 Cor. 6:2.

733. "Să vină moartea peste ei, și să se coboare de vii în locuința morților (sheol, Nițulescu - "infern"; Galaction - "împărăția morții")" (Ps. 55:15). Acest text, greșit înțeles, a pricinuit, nu o dată, nedumerire multora din poporul Domnului. Ei ziceau: cum se poate ca un credincios și profet ca David să se roage ca vrăjmașii Săi să fie trimiși în infern, în chinurile iadului veșnic! Un om bun nu se poate ruga astfel și nici nu este acesta înțelesul rugăciunii lui David. După cum am văzut, cuvîntul sheol nu conține nici o idee de foc sau de chin, ci înseamnă "uitare", ruperea firului vieții. Inseamnă, deci, că rugăciunile lui David împotriva dușmanilor săi, vrăjmașii dreptății, erau rugăciuni potrivite, în armonie și cu legile țărilor civilizate de astăzi. Aceste legi osîndesc pe toți ucigașii la moarte prin execuție, căutîndu-se totuși mijloacele cele mai puțin chinuitoare. Legea spune ce spunea și David: acești ucigași înrăiți trebuie să meargă în sheol, în uitare, ei trebuie să moară. Cu toate acestea, Dumnezeu, în îndurarea Sa, și prin singele prețios al Fiului Său preaiubit Isus Christos, a răscumpărat din acest sheol chiar și pe cel mai din urmă păcătos, deoarece Isus Christos a murit pentru fiecare om. El s-a dat pe sine ca preț de răscumpărare pentru toți, ceea ce se va aduce la cunoștința tuturor la vremea cuvenită. Dumnezeu a hotărît ca fiecare membru al

neamului omenesc să aibe un prilej deplin, favorabil și nepărtinitor, de a-și alege liber: ori dreptatea și viața, ori nedreptatea și a doua moarte - întoarcerea în sheol. Acest lucru este deplin garantat prin Noul Testament (sau Noul Legământ), cîștigat și sigilat cu sîngele scump al lui Isus Christos - Evr. 2:9; 1 Tim. 2:4-6; Luc. 22:20; Evr. 8:6-13.

734. "Căci mare este bunătatea Ta față de mine, și tu îmi izbăvești sufletul din adîncă locuință a morților" (sheol, Nițulescu - "infernul cel mai de jos"; Galaction - "înapărăția morții") (Ps. 86:13). Cuvintele "adîncă locuință a morților", înseamnă aici "uitarea cea mai completă". Credem că nu greșim cugetîndu-ne că profetul îl arată aici pe Domnul nostru Isus Christos așa cum îl arată în mai mulți psalmi. În acest loc cuvintele "uitarea completă" au un înțeles deosebit. În cazul omenirii, moartea este numai un somn, iar "uitarea" numai vremelnică, urmată de înviere, ca rezultat al rîscumpărării. Însă cazul Domnului nostru Isus Christos era diferit: luînd locul păcătosului (Adam) în moarte, moartea pentru Dînsul însemna osînda cea mai completă a păcatului, adică moartea sau "uitarea" veșnică, dacă, prin puterea și darul Tatălui Ceresc, n-ar fi fost înviat din morți, devenind Mîntuitorul celor pe care i-a rîscumpărat.

735. "Căci mi s-a săturat sufletul de rele, și mi se apropie viața de locuința morților (sheol, Nițulescu - "infern"; Galaction - "mormînt")" (Ps. 88:3). Profetul poate își exprimă astfel supărările și necazurile care îl apropiau de moarte.

736. "Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința

morților" (sheol, Nițulescu - "infern"; Galaction - "seol")? (Ps. 89:48) Am văzut răspunsul la această întrebare în cele examinate pînă aici. Cît de bine se potrivește el cu realitatea faptelor și cît de nechibzuit este cugetul celor mai mulți în privința sufletului? Părerea generală, dar foarte greșită, este că nici un om, nici un suflet nu este supus morții, clipa morții este clipa trecerii într-o viață mai liberă, mai fericită, și deci, că sufletul nu poate fi răpus de puterea sheolului sau a uitării; că el nu poate muri, fiindcă sheolul nu are nici o putere asupra lui. Cît de armonios și chibzuit este adevărul Sfintelor Scripturi, și cît de nechibzuită și zăpăcitoare este filozofia platonice susținută de majoritate!

737. "Mă înfășuraseră legăturile morții și mă apucaseră sudorile mormintului (sheolului, Nițulescu - "infernului"; Galaction - "împărăției morții") eram pradă necazului și durerii" (Ps. 116:3). Aici avem iarăși o exprimare poetică, "în iconă de vorbire" (1 Cor. 4:6), în legătură cu groaza morții, a "uitării", de care era cuprins psalmistul.

738. "Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților (Nițulescu - "infern"; Galaction - "împărăția morții") iată-Te și acolo" (Ps. 139:7,8). În Biblia de Luther cuvîntul "sheol" este tradus "iad". Ar însemna, deci, că în "iad" sau în "infern" te poți culca și că Dumnezeu și acolo locuiește! Dar nu ne vom lăsa duși în rătăcire de învățăturile greșite ale oamenilor și vom înțelege că psalmistul vrea să arate că nu există loc în Univers unde să nu poată pătrunde puterea și știința atotcuprinzătoare

a lui Dumnezeu. Și această putere și știință a dat-o și Fiului. De aceea chiar și sheolul - uitarea morții este supus Lui, după cum este scris: "Eu am cheile morții și ale locuinței morților (sheolului)" (Apoc. 1:18). Și tocmai pe aceste atotputernicii dumnezeiești ne întemeiem credința!

739. "Ca atunci când ari sau sapi pământul și dai de oase, așa sînt oasele noastre risipite la poarta împărăției morților" (Ps. 141:7 - Galaction). Nici acest text nu arată ceva în sprijinul părerii greșite despre iad.

740. "Haidem să-i înghițim de vii ca locuința morților, și întregi, ca pe cei ce se coboară în groapă" (Prov. 1:12). Contextul arată că acesta este un fel de vorbire a ucigașilor vărsători de sînge, care vor să suprime repede victima ca să n-o mai vadă și s-o piardă din memorie - s-o predea "uitării".

741. "Picioarele ei coboară la moarte, pașii ei dau în locuința morților (șeol)" (Prov. 5:5). Aici ni se înfățișează ispitele unei femei de moravuri ușoare și la ce urmări duce legăturile cu ea - la moarte, nimicire, uitare.

742. "Casa ei este drumul spre locuința morților (Nițulescu - "infern"; Galaction - "șeol"), drumul care coboară spre locașurile morții" (Prov. 7:27). Aici avem, însă, o dovadă că "șeolul" nu este un loc unde arde focul, sau al chinurilor vegnice, ci "locașurile" întunecate ale morții, neființei, uitării.

743. "Oaspeții ei sînt în văile locuinței morților (sheolului)" (Prov. 9:18). Aici invitații femeii desfrîdate sînt arătați în chip simbolic ca morți, lipsiți de demnitate și de respect pentru ei înșiși. Fără îndoială ei se află pe calea morții, deoarece o viață cheltuită în nelegiuiri grăbește boala și moartea. Ei sînt pe calea uitării, nu

numai în ce privește trupul, dar și în ce privește spiritul și mintea lor, sînt nesocotiți și disprețuiți de oameni.

744. "Locuința morților (Nițulescu - "infernul"; Galaction - "Adîncul șeolului") și Adîncul sînt cunoscute Domnului, cu cît mai mult inimile oamenilor!" (Prov. 15:11). Aici nici nu se pomeniște despre chinuri, ci dimpotrivă, "Sheolul" este întovărășit cu "Adîncul", care înseamnă același lucru - inexistența.

745. "Înțeleptul merge pe calea vieții care duce în sus, ca să ocolească drumul sheolului care duce în jos" (Prov. 15:24, trad. Galaction; Nițulescu - "infern"). Traducătorii erau gata să vadă în acest text confirmarea teoriei lor, că cei drepti merg în cer, iar cei răi se coboară în mormînt, sau în infern. Tălmăcirea corectă ar suna astfel: "înțeleptul umblă pe calea vieții care duce tot mai sus spre dreptate, ca prin puterea învierii să poată fi mîntuit din Sheol - uitare".

746. "Lovindu-l cu nuiava (pe copil) îi scoți sufletul din locuința morților" (Nițulescu - "de peire"; Galaction - "din șeol") (Prov. 23:14). Credem că nu este necesar să explicăm că acest text nu învață că după moartea copilului, trupul său ar trebui bătut pentru ca sufletul să poată fi scos din infern sau din pieire; aici ne învață că copilul nu trebuie cruțat uneori de bătaie sau de muștrare, atunci cînd are trebuință de ea, căci în felul acesta mulți ani folositori pot fi adăugați vieții lui - sufletul sau ființa lui fiind ferită astfel de o moarte prea devreme și chiar de a doua moarte.

747. "După cum locuința morților (Nițulescu - "Iadul"; Galaction - "adîncul șeolului") și adîncul nu se satură, tot așa nici ochii omului nu se pot sătura" (Prov. 27:20). Departe de a fi vorba aici despre un iad

plin de flăcări, cu neputință de umplut, textul arată numai că lăcomia morții nu are margini.

748. "Trei lucruri sînt nesățioase, patru lucruri nu zic niciodată "destul" și anume: locuința morților (Nițulescu - "infernul"; Galaction - "șeolul"), femeia steapă, pămîntul care nu este sătul de apă și focul, care nu zice niciodată "destul" (Prov. 30:15,16). În textul acesta, ca și în cel precedent, se arată că moartea și "uitarea" sînt de o lăcomie nesfîrșită, nesăturindu-se niciodată.

749. "Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, (Nițulescu - "mormînt"; Galaction - "șeolul") în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!" (Ecl. 9:10). Aici se arată clar, fără ocol, ce este iadul, infernul, sheolul, uitarea, unde merg sufletele, ființele, oamenii. Atît cei răi, cît și cei "buni", cei drepti, cît și cei nedrepti - toți care mor. În șeolul în care se duc, nu este nici lucru bun, nici lucru rău, nici laudă, nici blestem, nici gînduri bune, nici gînduri rele, nici știință, nici neștiință, nici un fel de înțelepciune - ci neființa, uitarea morții. S-ar putea oare zugrăvi mai clar inexistența?

750. "Gelozia este neînduplecată (crudă), ca locuința morților" (Nițulescu - "infernul"; Galaction - "șeolul") (Cînt. Cînt. 8:6). Aici starea morții, a uitării, este înfățișată ca personificarea cruzimii. Ea înghite întreaga familie omenească, fără nici o excepție.

751. "De aceea, își și deschide locuința morților (Nițulescu - "infernul"; Galaction - "șeolul") gura, și își lărgeste peste măsură gîtlejul" (Isa. 5:14). Profetul aseamănă cu șeolul soarta lui Israel, pedepsit și smerit din pricina nelegiuirilor lui. Dus în robie, acolo fu ca și

mort, ca și uitat. Textul nu face însă aluzie nici la vreun mormînt, nici la vreun iaz de foc.

752. "Locuința morților (Nișulescu - "infernul dedesubt"; Galaction - "șeolul, în adîncurile sale") se mișcă pînă în adîncimile ei, ca să te primească la sosire" (Isa. 14:9). În acest limbaj simbolic este înfățișat Babilonul mistic. Împlinirea acestei profeții se apropie cu pași repezi. "Babilonul cel Mare" va fi prăvălit ca o piatră de moară aruncată în mare, și nu se va mai găsi se va duce în sheol - în uitare veșnică (vezi Apoc. 18:1-8,21). Acest lucru îl afirmă și contextul, care zice: iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat! - vers. 4-8.

753. "Strălucirea ta s-a coborît și ea în locuința morților (Nișulescu - "infern"; Galaction - "șeol")!" (Isa. 14:11). Este același simbol al nimicirii Babilonului mistic, a cărui strălucire va fi nu peste mult un lucru al trecutului, fiind îngropată în uitare, nu într-un infern cu foc.

754. "Pentru că ziceți: Noi am făcut un legămînt cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților" (Nișulescu - "infern"; Galaction - "șeolul") (Isa. 28:15). Aici Domnul a prezis, prin profeți, tulburările, nedumeririle și lepădarea de credință a acelor care, făurindu-și învățături false, au nesocotit adevărul Sfințelilor Scripturi, că "plata păcatului este moartea" (Rom. 6:23). Vremea răsplătirii acelor care au luat în deșert Cuvîntul Domnului, care, în loc de a se sfinți prin Adevărul Său au preferat învățăturile rătăcite ale oamenilor, se apropie. Dușmanul cel mare al omenirii, Satan, se folosește de necredința ce bîntuie în lume pentru a înșela oamenii cu diferite învățături rătăcitoare, bazate pe minciuna lui, că omul nu moare. El a reușit să înșele majoritatea

creștinătății nominale și întreaga lume păgînă, învățîndu-i să facă rugăciuni și liturghii pentru morți, despre care spune că nu sînt morți, ci vii, și se află în chinurile iadului sau ale infernului. Creștinii nominali, cunoscuți sub diferite denumiri, au făcut un legămînt cu moartea, spunînd că ea este o prietenă a omului, pe cînd Sfînta Scriptură mărturisește că este cea mai mare dușmană a lui - ea fiind plata pentru păcatul lui. Ei susțin, mai departe, că groapa sau mormîntul nu este altceva decît un locaș pentru trupul pămîntesc, de care s-a lepădat sufletul. Nevrînd să înțeleagă că "plata păcatului este moartea", în schimb sînt gata să creadă minciuna lui Satan, că plata păcatului este chinul iadului veșnic. Astfel, prin crezul și învățătura lor, tăgăduiesc că moartea omului Iesus Christos este prețul de răscumpărare a omului din pedeapsa morții. Ca urmare, toate celelalte părți ale planului divin de mîntuire și de restatornicire a oamenilor la viața pierdută prin păcat sînt întunecate pentru ei și de neînțeles.

755. "Așa că legămîntul vostru cu moartea va fi nimicit, și învolala voastră cu locuința morților (cu "infernul"; cu "șeolul") nu va dăinui" (Isa. 28:18). În cele din urmă lumea va fi luminată de adevărurile Sfintei Scripturi, cu privire la moarte, suflet, etc., și se va convinge că teoriile înșelătoare ale lui Satan au dus-o pe căi rătăcite și va înceta să le mai creadă.

756. "Ziceam: în cei mai buni ani ai vieții mele trebuie să mă duc la porțile locuinței morților (Nițulescu - "infernului")" (Isa. 38:10). Cuvintele acestea sînt ale blîndului Ezechia, împăratul lui Iuda, căruia, în urma rugăciunii sale, Dumnezeu i-a prelungit viața cu încă cincisprezece ani. El arată ce gînduri îl muneau cînd era

bolnav. De bună seamă el nu se aștepta să meargă în iadul chinurilor veșnice. Împăratul se simțea doar aproape de moarte, aproape de a fi lipsit de restul anilor săi, de care dorea să se bucure.

757. "Te duci la împărat cu untdelemn . . . și te pleci la locuința morților (Nițulescu - "infern"; Galaction - "șeol")" (Isa. 57:9). Iarăși, cuvinte figurative care n-au nici o legătură cu vreun infern de chinuri sau cu vreun mormînt adevărat. Ele ne înfățișează pe Israel ca pe o femeie care și-a părăsit bărbatul (pe Domnul ei) și umblă după legături cu regii pămîntului. Din pricina aceasta ea devine moartă în chip simbolic, uitînd pe Domnul și principiile Adevărului Său și ale Dreptății Sale, prin care i-a călăuzit cu credincioșie.

758. "În ziua cînd s-a coborît în locuința morților (sheol, infern), am răspîndit jalea . . . De vuietul căderii lui am făcut să se cutremure neamurile, cînd l-am aruncat în locuința morților . . . s-au coborît și ei cu el în locuința morților, la cei ce au pierit de sabie" (Ezec. 31:15-17). Prin gura profetului Domnul ne vorbește aici în limbaj figurativ despre căderea Babilonului. După cum Babilonul vechi, tipic, a fost învins de medo-persi și nimicit, căzînd în uitare, adică murind ca națiune stăpînitoare, tot astfel Babilonul antitipic modern, mistic, va cădea în uitare, fără a se mai ridica vreodată.

759. "Atunci vitejii cei puternici vor vorbi în locuința morților (Nițulescu - "din mijlocul infernului"; Galaction - "în fundul șeolului") despre ei și cei ce-l sprijineau" (Ezec 32:21). Aici, căderea națiunii egiptene și a celorlalte națiuni este înfățișată ca vorbind despre căderea Egiptului. Așa cum am zice de exemplu: istoria ne învață anumite lucruri, sau istoria, își repetă învățătură.

760. "Ii voi răscumpăra din mîna locuinței morților (sheolului; Nițulescu - "infernului"). Ii voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuință a morților (sheolule - Nițulescu "infernule"), unde îți este nimicirea? Căința este ascunsă de privirile Mele!" (Osea 13:14). Cine nu este deja convins că "sheol" nu înseamnă un loc de chinuri, poate fi cel puțin mîngîiat prin acest text că sheolul va fi nimicित, că nu va dăinui veșnic, deoarece însuși Dumnezeu a hotărît nimicirea lui.

761. Cît de clară și armonioasă este însă această mărturie profetică! Intr-adevăr, prețul răscumpărării a fost deja plătit de către scumpul nostru Mîntuitor, iar lucrarea de eliberare a omenirii din temnița sheolului, din starea de "uitare" a morții, este în așteptare pînă cînd întreaga Biserică, Corpul lui Christos, va fi aleasă dintre oameni și glorificată împreună cu Domnul și Capul ei, Isus Christos. Și, de îndată ce învierea Bisericii va fi fapt împlinit, va urma ceea ce zice apostolul Pavel: "moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde-ți este boldul, moarte?" - 1 Cor. 15:54,55.

762. Inghițirea morții prin biruință va fi lucrarea Mileniului. Sentința morții ce apasă acum greu asupra omenirii, ca și "sheolul", uitarea, vor fi cu desăvîrșire desființate, nimicite, pentru că toți au fost răscumpărați de sub puterea ei. În noua orînduială, sub Noul Legămînt, cu numeroasele lui prevederi (dispoziții) și binecuvîntări, nimeni nu va merge din nou în sheol (uitare, moarte) decît numai cei ce vor păcătui cu voia (vezi Ps. 9:17; 101:8). Aceasta va fi moartea a doua din care nu va fi nici o speranță de salvare - vezi Isa. 26:10,14.

763. "De ar pătrunde chiar pînă în locuința morților ("infern", "șeol"), și de acolo îl va smulge mîna Mea" (Amos 9:2). În limbaj figurativ Domnul își afirmă aici puterea și stăpînirea Sa nemărginită asupra omenirii - referindu-se mai cu seamă la Israel. Atît ca națiune cît și ca persoane, ei nu pot scăpa de judecata divină, chiar dacă s-ar coborî în moarte; căci, cu toată siguranța, atît făgăduințele de binecuvîntări, cît și cele de pedepse, se vor împlini negreșit. Totuși, după ce Dumnezeu le mărturisește că îi va împrăstia printre neamurile pămîntului - cum de fapt s-a și întîmplat - El le făgăduiește: "în vremea aceea (în ziua Mileniului) voi ridica din căderea lui, cortul lui David (simbolizînd Împărăția lui Christos)" și "voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui ... Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul (Iehova) Dumnezeul tău!" - Amos 9:11,14,15.

764. "Din pîntecele infernului (Galaction - "șeolului") am strigat și Tu ai auzit vocea mea" (Iona 2:2 - Nițulescu) Este evident că pîntecele infernului sau sheolului din care striga Iona către Dumnezeu, era pîntecele uriașei balene, care-l înghiți. Acolo era ca în adîncul sheolului, și ar fi rămas în moarte, în uitare, dacă Dumnezeu, prin puterea Lui cea mare, nu l-ar fi izbăvit în chip miraculos. (Dumnezeu a făcut ca această întîmplare miraculoasă să reprezinte cele trei zile petrecute de Domnul nostru Isus Christos în moarte, în adîncul sheolului - vezi Mat. 12:40 comparat cu Iona 1:17).

765. "Ca și cel beat și semet, cel mîndru (trufaș) nu stă liniștit, ci, își lărgeste gura ca locuința morților (ca

"infernul", ca "geolul"), este nesățios ca moartea, așa că pe toate neamurile vrea să le strângă la el, și toate popoarele le trage la el" (Hab. 2:5). Aici, probabil, este vorba despre o împărăție ambițioasă și agresivă. Se potrivește și la împărățiile de astăzi, care vor să "tragă" popoarele mai mici sub stăpînirea și dependența sau "protecția" lor. Profetia se poate referi și la "Omul păcatului" (papalitatea) cu marea lui influență prin care își atrage venituri de la toate neamurile pămîntului. În orice caz, ideea fundamentală este că lăcomia, rapacitatea, se aseamănă cu moartea, cu sheolul, care nu zice niciodată "destul", care nu se satură niciodată.

Cuvîntul "hades" în Noul Testament

766. În Noul Testament cuvîntul grecesc "hades" are exact același înțeles ca și cuvîntul ebraic "sheol" în Vechiul Testament. Aceasta este dovedit prin aceea că apostolii, cînd citează texte din Vechiul Testament explică cuvîntul "sheol" prin cuvîntul "hades". Redăm mai jos toate textele din Noul Testament în care se află cuvîntul "hades":

767. "Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare pînă la cer? Vei fi coborît pînă la locuința morților (hades - Nițulescu și Galaction - "iad")" (Mat. 11:23). De bună seamă, cetatea Capernaum n-a fost coborîtă în chinuri veșnice și nici în mormînt, în înțelesul obișnuit al cuvîntului, ci a fost nimicită și cu timpul uitată.

768. "Și Eu îți spun: tu ești Petru (piatră), și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților ("hadesului" - Nițulescu și Galaction - "iadului") nu o vor birui" (Mat. 16:18). Petru tocmai mărturisise că Isus era Christosul (Unsul) Fiul Dumnezeului celui

viu! - Mesia! Acest adevăr era stînca de granit pe care urma să fie clădită întreaga Biserică a lui Christos - El, adică Christos, fiind stînca de temelie (Efes. 2:20), iar Petru una din pietrele vii ale clădirii. Apoi, toți credincioșii consacrați sînt zidiți ca niște pietre vii pe această stîncă de temelie. Și împreună vor alcătui Templul Său glorios, "sămînța" făgăduită, prin care se vor binecuvînta toate familiile pămîntului (vezi Efes. 2:21; 1 Cor. 3:11; 1 Pet. 2:15; Gal. 3:16,29). Totuși, Dumnezeu îngăduie ca moartea să fie acum mai tare decît poporul Său; după toate aparențele ei merg în moarte (în uitare - hades) ca și ceilalți. Dar Domnul îi asigură că moartea, hadesul nu va fi mai tare decît dînșii, că porțile hadesului (uitării) nu vor putea rămîne închise pe vecie. Ci, după cum El, Căpetenia lor, a frînt zăvoarele hadesului și a zdrobit moartea sub picioare, înviind a treia zi prin puterea Tatălui, tot astfel și Biserica Sa va fi scăpată din puterea morții (hadesului - uitării), făcîndu-se părtaşă la învierea Sa, la "întîia înviere" (Apoc. 20:6). Aceasta este în armonie cu toate mărturiile Sfintei Scripturi, și orice altă interpretare a Cuvintelor Domnului nostru, ar fi greșită.

769. "Pe cînd era el în Locuința morților (hades - Nițulescu, Galaction - "iad") în chinuri, și-a ridicat ochii în sus" (Luc. 16:23). Acesta este singurul pasaj din Sfînta Scriptură în care se face aluzie la posibilitatea de cugetare, de simțire, de vorbire, de chin sau fericire, în hades sau sheol. La prima vedere, pare a fi în contradicție cu altă mărturie care susține că în sheol nu este nici lucru, nici știință, nici înțelepciune . . . Dar, dacă știm că întreaga istorioară este o parabolă prin care Domnul nostru a voit să ascundă de cărturari și de

farisei unele adevăruri cu privire la Israel, atunci nedumerirea dispare. În altă parte este explicată amănunțit această parabolă, unde se arată că "bogatul" care a murit și s-a dus în "hades" - uitare și fu totuși "chinuit", este națiunea lui Israel. Israel a mers desigur în hades, în uitare, ca națiune este mort, iar ca popor este împrăștiat între toate popoarele. Israel trăiește și a suferit chinuri de când s-a lepădat de Mesia, și va mai suferi încă, pînă cînd va recăpăta favoarea divină, potrivit condițiilor legămîntului divin - Rom. 11:26-29.

770. "Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților" (în hades - Nițulescu și Galaction "în iad" - Fapt. 2:27). Aceste cuvinte sînt citate din Psalmul 16:10, cu care am început examinarea faptului dacă și sufletul sau numai trupul este acela care merge în "sheol", în "hades" - în uitare. Textul ne arată clar că sufletul Domnului nostru a mers în "hades" și că a fost eliberat de acolo prin înviere. Contextul arată că și sufletul lui David a mers în hades, dar el n-a fost încă eliberat și nici nu va putea fi eliberat decît numai după ce Biserica sau Corpul lui Christos va fi eliberat el întîi, și întîia înviere va fi terminată - vezi vers. 29,34 și Evr. 11:32,39,40.

771. "Despre învierea lui Christos a proorocit și a vorbit el (David) cînd a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților (în hades)" (Fapt. 2:31). Aceste cuvinte sînt o nouă confirmare a celor spuse mai sus.

772. "Unde îți este biruința, moarte (hades, uitare)? Unde îți este boldul, moarte (hades)?" (1 Cor. 15:55). Apostolul Pavel citează aceste cuvinte din profeția lui Osea (13:14), ca o dovadă a argumentării sale că singura speranță pentru cei ce au murit este învierea lor, nu învierea trupului, căci el afirmă că nu trupul îngropat va

fi înviat (vers. 37,38). Speranța învierii este pentru suflet, pentru ființa care a existat, indiferent de trupul pe care Dumnezeu i-l va da. Nu este scris: "dacă trupul vostru nu înviază atunci credința noastră este zadarnică", ci este scris: "dacă morții nu înviază, atunci credința voastră este zadarnică" și cei ce au adormit în Christos, sînt pierduți" (vers. 16,18). Prin urmare, ceea ce "adoarme" (sufletul) nu ceea ce este distrus (trupul) va fi trezit din somnul morții și sculat la o nouă viață.

773. "Eu sînt . . . cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților" (hadesului, Nițulescu și Galaction - "iadului") (Apoc. 1:17,18). Aceste cuvinte sînt oferite de Domnul ca o încurajare pentru poporul Său. Dacă Domnul a fost mort în cele trei zile, după cum Insuși mărturisește, atunci desigur cuvintele "sheol" și "hades" nu pot însemna un loc al chinurilor. Ele arată că poporul Domnului merge în "hades" (uitare), de unde, la timpul hotărît, slăvitul Mîntuitor îi va scoate, va deschide temnița morții și va trezi la viață pe prizonierii morții, îi va învia din hades, din sheol sau din uitare (inexistență). Acesta este înțelesul cuvintelor că El ține "cheile morții", adică are puterea și autoritatea de a învia morții. El poate încuia și deschide - toată puterea se află în mîinile Sale.

774. Vorbind în sinagoga din Nazaret, Domnul nostru a citit din profetia lui Isaia, cu privire la misiunea și lucrarea Sa, spunînd că Evanghelia sau vestea bună de bucurie pe care Tatăl L-a trimis s-o vestească, este că El va deschide închisoarea morții (hadesului) și va pune în libertate pe cei deținuți în ea (Isa. 61:1; Luc. 4:16-19). Aceasta este Evanghelia învierii, vestea bună că toți

prizonierii vor fi eliberați din uitarea morții, din puterea marelui Adversar, "care are puterea morții, adică diavolul" (Evr. 2:14). Ce înțeles minunat au aceste scripturi dacă le privim prin Spiritul adevărului, și cât de absurde și confuze par ele privite prin teoriile oamenilor.

775. "Cel ce sta pe el (pe calul galben), se numea Moartea, și după el venea Locuința morților (hadesul, Nițulescu și Galaction - "iadul"). Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului" (Apoc. 6:8). Ar trebui să aibă cineva o imaginație fantastică spre a putea armoniza această vorbire metaforică (simbolică) cu teoriile oamenilor că "hadesul" este un loc de chinuri veșnice, atât de mare încât să aibă loc în el zeci și zeci de miliarde de oameni. Și ce înțeles ar avea aceste cuvinte dacă acest loc de chinuri, numit "iad", ar fi reprezentat în simbol călătorind pe un cal? Dar, dacă dăm cuvîntului "hades" înțelesul lui adevărat, atunci icoana aceasta alegorică (simbolică) își va primi o tălmăcire potrivită cu realitatea. Oare moartea și tovarășul ei "hadesul", starea morții, nimicirea, uitarea, neființa, nu mătură ele omenirea de pe pământ?

776. "Moartea și Locuința morților ("hadesul", Nițulescu și Galaction - "iadul") au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui" (Apoc. 20:13). Ca rezultat al primei încercări din grădina Edenului, sentința morții trecu asupra tuturor oamenilor (Rom. 5:12,18) și probabil că cincizeci de miliarde se află deja în hades, în sheol, în uitare, pe cînd alte miliarde de oameni, pe care îi credem încă vii, nu sînt vii în înțelesul deplin al cuvîntului, ci ca și morți, fiind născuți chiar sub osînda morții. Ca rezultat al prețului de

răscumpărare plătit pe Golgota, fiecare membru al familiei omenesti va primi, ca prim dar, prilejul favorabil al unei noi încercări pentru viață. Aceasta înseamnă anularea sau desființarea primei sentințe de moarte și punerea întregii omeniri pe picior de judecată și de încercare pentru viață veșnică. Acest text ne învață, deci, că nu numai morții, socotiți astfel prin sentința condamnatoare, vor fi judecați din nou, spre a se dovedi fiecare individual dacă este vrednic sau nu de viață veșnică, ci și cei care au mers, de fapt, în hades, sheol sau nimicire (uitare), vor fi deșteptați toți din acest "somm al morții", spre a fi judecați și ei. Și această judecată a omenirii, în general, este orînduită în planul lui Dumnezeu să aibă loc în "epoca Mileniului", numită și "Ziua cea mare de judecată" pentru lume, după cum "epoca Evangheliei" este "ziua de judecată" a Bisericii lui Christos - 1 Pet. 4:17; 1 Cor. 11:32.

777. "Și moartea și Locuința morților (hadesul - iadul) au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua" (Apoc. 20:14). Mare trebuie să fie nedumerirea acelor care încearcă a dovedi că "hades" înseamnă un "iad de chinuri veșnice", atunci cînd citesc acest text. "Lacul focului" ("gheena") reprezintă nimicirea desăvîrșită, "moartea a doua" care va înghiți tot ce este rău. "Moartea" și "hadesul", zugrăvite aici în termeni alegorici ca fiind "aruncate în iazul de foc", care este "moartea doua", înseamnă, ca și în versetul precedent, că moartea adamică împreună cu nimicirea ei vor fi anulate, desființate pentru totdeauna și irevocabil. Starea actuală a omenirii, ca urmare a păcatului lui Adam, este numită "moarte" și "hades" - adică o stare muribundă (în proces de dispariție) a celor ce se numesc

"vii" și o stare de neființă, de completă uitare a celor ce se află de fapt în "somnul morții".

778. După cum versetul 13 mărturisește că toți oamenii vor fi treziți din această stare, pentru a fi judecați, tot astfel versetul acesta (14) arată că moartea adamică și urmările ei (uitarea completă), nu vor mai exista după încheierea epocii Milenare, fiind desființate de moartea a doua (nimicirea totală și definitivă). De aici înainte, sau după acea epocă, nimeni nu va mai muri din pricina păcatului lui Adam, care nu va fi luat în seamă (nu va fi pus în socoteală) în judecata viitoare (milenară). Singura moarte va fi "moartea a doua", care va mistui numai pe acela care va săvârși păcate proprii, voluntare. "Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său", ci "sufletul care păcătuiește, acela va muri" (Ezec. 18:20). Unul ca acesta va avea slăbiciunile firii vechi, căzute, de care nu se va lecu niciodată, fiindcă nu va voi să se folosească de ocazia favorabilă ce se va oferi tuturor în timpul Mileniului, de către preaslăvitul Mijlocitor al Noului Legământ. Potrivit acestui legământ nou, slăbiciunile moștenite nu le vor fi puse în socoteală, deoarece ele au fost ispășite prin jertfa Mîntuitorului nostru Isus Christos (1 Ioan 2:2). Astfel, din momentul cînd această ocazie favorabilă a epocii Mileniului va fi oferită fiecăruia, deși slăbiciunile și nedesăvîșirile moștenite vor apăsa încă asupra lui, totuși, moartea lui nu va fi socotită ca o moarte adamică, ci ca a doua moarte. Aceasta din pricină că lipsa lui de propășire către perfecțiune se va datora reiei sale voințe și nu păcatului adamic sau slăbiciunilor moștenite.

779. Am examinat, deci, toate textele Sfintelor Scripturi în care se află cuvintele "sheol" și "hades", și

am văzut că sufletele oamenilor sînt acelea care, murind trec în această stare de uitare, de nimicire, de neființă. Am văzut că "sheol" și "hades" înseamnă o stare și nu un loc anumit, deși în chip figurativ sau simbolic aceste cuvinte sînt menționate ca o "închisoare", din care toți deținuții vor fi eliberați în "dimineața învierii" (epoca Milenară). Tot în chip simbolic este arătat ca un loc întunecos și liniștit, în care nu există nici știință, nici înțelepciune, nici lucrare, nici blestemul, nici lauda Domnului din partea celor intrați în această stare de uitare. Singura speranță a salvării lor este în Domnul, care le-a răscumpărat sufletele din nimicire prin jertfirea propriului Său suflet și ca urmare îi va elibera din această stare de uitare, de neființă. Atunci El le va da trupuri noi, după cum va voi, și ei se vor afla într-o situație mai favorabilă decît cea de acum, deoarece atunci mînia și blestemul Său vor fi trecute și va fi stabilită epoca binecuvîntărilor Milenare.

780. Nu ne miră deloc faptul că traducătorii Bibliei și mai mulți comentatori, fiind sub influența teoriilor greșite cu privire la firea omului, la timpul și locul răsplătii și pedepsei lui, au tradus unele cuvinte și texte ale Sfintei Scripturi în armonie cu ideile lor greșite. Aceste traduceri greșite sînt o pricină de nedumerire pentru cei ce caută Adevărul. Ar fi de dorit, deci, să cercetăm și să lămurim unele din aceste traduceri greșite și să înlăturăm astfel din cale aceste piedici sau nedumeriri. Intrucît, însă, nu ne putem abate prea mult de la subiectul nostru, urmează să le examinăm, împreună cu alte idei greșite asupra Sfintelor Scripturi, în volumul următor al Studiilor în Scripturi.

Capitolul XIII

Speranța vieții veșnice și a nemuririi asigurată prin ispășire

"Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze, aş mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, pînă mi se va schimba starea în care mă găsesc" - Iov 14:14.

"Mîntuitorul nostru, Christos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea (nemurirea) prin Evanghelie" - 2 Tim. 1:10.

781. Oamenii se hrănesc cu speranța că moartea nu pune capăt vieții; că viața începută aici va avea, într-un fel oarecare, o continuare și după moarte. Pentru unii această speranță se schimbă în frică. Ei se tem de un viitor plin de suferințe, dîndu-și seama că nu sînt vrednici de un viitor plin de binecuvîntări și cu cît se tem mai tare de acest viitor, cu atît mai mult ajung să creadă într-însul.

782. Această speranță nelămurită și nesigură într-o viață viitoare și teama ce rezultă din ea pentru unii, își are izvorul, fără îndoială, în osînda ce o rosti Dumnezeu împotriva șarpelui (Satan), cu prilejul căderii lui Adam, și anume că "sămînța femeii îi va zdrobi capul" (Gen. 3:15). Aceasta înseamnă că măcar o parte din familia adamică va triumfa pînă la urmă asupra lui

Satan, asupra păcatului și a morții în care i-a atras el. Dumnezeu, fără îndoială, încurajă o astfel de speranță, chiar șovăielnică, vorbind lui Noe și prin Noe și prin Enoh care a proorocit: "Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi" (Iuda 14,15). Însă vestea bună a salvării din moarte, ce va fi oferită întregii omeniri la vremea cuvenită, a fost adusă la cunoștință mai clar și mai precis, întâi lui Avraam, după cum mărturisește apostolul Pavel: "Dumnezeu . . . a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună. Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine" (Gal. 3:8). Pe această făgăduință se întemeia speranța evreilor într-o înviere; și fiindcă mulți din familia omenească muriseră deja și mor nebinecuvântați, înseamnă că această făgăduință se referă la viitor și conține în sine învierea tuturor morților. Iar când, mai târziu, Israelii au fost împrăștiați printre neamurile pământului, au dus cu ei, peste tot unde au mers, această făgăduință și speranță.

783. Desigur, toată lumea speră într-o viață viitoare. Și această speranță își are sprijinul fie în făgăduințele dumnezeiești, fie că ea este un element al naturii omenești. Și aproape toți cred că această viață viitoare va fi veșnică. Apostolul Pavel numește aceasta "dorința arzătoare a firii" (Rom. 8:19-21). Însă speranța nu formează și dovezile așteptării; iar făgăduințele Vechiului Testament sînt prea puțin clare ca să poată forma baza unei credințe precise, și cu atât mai puțin a unei "teologii dogmatice" asupra acestui subiect.

784. Abia după ce aflăm mărturiile clare și pozitive ale Domnului nostru și ale apostolilor Săi în Noul Testament, cu privire la acest subiect important - "viața viitoare veșnică", abia atunci putem înlocui speranțele

șovăielnice prin convingeri pozitive (sigure). Mărturiile lor nu sînt numai declarații pozitive, care să arate posibilitatea vieții viitoare pentru toți, ci ele cuprind în sine și filozofia sau principiile pe care se bazează acest fapt și felul cum poate fi dobîndită și menținută această viață veșnică viitoare. Toate acestea sînt înfățișate mai clar, mai direct și mai amănunțit în Noul Testament decît în Vechiul Testament.

785. Cei mai mulți n-au luat seama la aceste particularități și de aceea sînt "slabi" în credință. Să cercetăm acum ce este această filozofie, spre a dobîndi o mai deplină siguranță că, prin orînduirea și îngrijirea marelui și înțeleptului nostru Creator, viață veșnică viitoare este posibilă pentru fiecare membru al familiei omenеști.

786. Spre mirarea noastră observăm că Noul Testament ne mustră la început spunîndu-ne că nu avem nimic bun care să ne îndreptățească speranța la viața veșnică; că viața neamului omenesc fu pierdută prin neascultarea tatălui nostru Adam; că acesta, deși a fost făcut desăvîrșit, potrivit a trăi veșnic, totuși, păcătuiind, nu și-a atras numai asupra lui osînda morții, ci germenul morții (păcatul - 1 Cor. 15:56) a trecut prin moștenire la toți urmașii săi. Legea lui Dumnezeu este desăvîrșită, ca și Autorul ei (Ps. 19:7), și tot așa a fost și făptura mîinilor Sale, Adam, înainte de a cădea în păcat; căci "lucrările Lui sînt desăvîrșite" (Deut. 32:4; Ecl. 3:14). Potrivit Legii Sale, Dumnezeu încuviințează (aprobă) numai ceea ce este desăvîrșit sau drept, osîndind la nimicire tot ce nu este desăvîrșit și drept. Prin urmare, neamul omenesc conceput și născut în păcat și fărădelege, nu poate avea nici o îndreptățire sau speranță la viața veșnică, decît

numai în cazul când acceptă condițiile arătate în Noul Testament sub cuvîntul "Evanghelie" - sau vestea bună, prin care ni se face cunoscut că Christos a deschis, pentru întreaga familie adamică, o cale care duce la desăvîrșire și la viața veșnică, printr-o împăcare cu Dumnezeu.

787. Cheia acestei speranțe de împăcare cu Dumnezeu o găsim în cuvintele: (1) "Christos a fost dat morții din pricina fărădelegilor noastre" și (2) "și a înviat din pricină că (moartea Sa fiind aprobată de Tatăl ca jertfă deplină pentru ispășirea păcatelor noastre) am fost socotiți neprihăniți" (Rom. 4:25; 1 Ioan 2:2); căci "omul Isus Christos s-a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți". Adam și toți urmașii săi au fost răscumparați "cu sîngele scump al lui Christos, Mielul fără cusur și fără prihană" - 1 Tim. 2:5,6; 1 Pet. 1:18, 19.

788. Deși darul lui Dumnezeu prisosește pentru fiecare, totuși nimeni nu se va putea folosi de el decît respectînd anumite condiții: (1) să primească pe Christos ca Mîntuitorul său și (2) să se străduiască a părăsi păcatul, trăind de aici înainte în armonie cu voința lui Dumnezeu și cu dreptatea Sa. De aceea ni se spune că "darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Christos Domnul nostru" (Rom. 6:23). "Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el" - Ioan 3:36,15,16.

789. Nimeni nu poate primi viață veșnică decît de la Mîntuitorul Isus Christos, Dătătorul vieții. Iar adevărul care ne dă privilegiul și ne călăuzește prin credință și ascultare pe calea vieții, este numit pîinea și apa vieții - Ioan 4:14; 6:50,51; 7:37,38.

790. Viața veșnică, făcută posibilă pentru Adam și toți urmașii săi, prin Răscumpărătorul nostru Isus Christos, dar care este făgăduită numai celor ce cred și se supun, va fi dăruită credincioșilor numai la înviere. În privința aceasta, făgăduințele simple și clare ale Cuvântului lui Dumnezeu se deosebesc cu totul de ideile lumii. Aceste idei susțin că omul trebuie să aibă o viață veșnică, fiindcă crede sau se teme de ea. Dar speranța și teama nu pot fi dovezi de credință. Susținerea că în om există "ceva" ce nu moare niciodată, n-are nici un temei și în nici un chip nu poate fi dovedită.

791. Adevărul Scripturii cu privire la acest subiect, nu poate fi răsturnat. E foarte potrivit și înțelept a recunoaște că existența, sufletul sau viața noastră este un dar de la Dumnezeu, cum se arată în Scripturi. Învățăturile păgâne, care susțin că omul nu poate fi nimic, că trebuie să trăiască în veci, că viața nu este un dar de la Dumnezeu, cum arată Biblia, ci o însușire a naturii omului, merg prea departe cu susținerile lor. Scripturile mărturisesc, însă, că acest mare și prețios dar - viața veșnică - îl vor primi numai aceia care cred în Mântuitorul și Dătătorul vieții și ascultă de El. "Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Christos, Domnul nostru" (Rom. 6:23). Toți nelegiuții vor fi nimiciți cu desăvârșire din poporul Domnului, în a doua moarte. "Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică", și vor fi ca și când n-ar fi existat. Nici o înviere nu va mai fi din această moarte veșnică. Ei vor suferi pierderea vieții veșnice cu toate privilegiile, bucuriile și binecuvântările ei - vor pierde tot ceea ce vor câștiga cei credincioși - Fapte 3:23; Ps. 37:9,20; Iov. 10:19; 2 Tes. 1:9.

792. Darul vieții veșnice este prețuit de toți membrii poporului Domnului. Numai acei care prin credință au câștigat viața veșnică primind pe Christos și consacându-se cu totul slujbei lui, sînt în stare să înfrunte cu succes toate vijeliile vieții prezente.

Deosebirea între viața veșnică și nemurire

793. Am văzut că viața veșnică este pregătită și făgăduită de Domnul tuturor membrilor din rasa lui Adam, care o vor primi la timpul cuvenit pe baza condițiilor Noului Legământ. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu ne vorbește și despre un alt grad de viață, mai presus de "viața veșnică", numit "nemurire" sau "nepurtare". Conform Sfintei Scripturi, "nemurire" înseamnă "viața în sine", "izvor de viață" imposibilitatea de a muri sub nici o condiție, imposibilitatea de a fi nimic de nimeni și de nimic. Acest grad de viață l-a avut la început numai unicul Dumnezeu, ea fiind o însușire a însăși naturii Sale; apoi a fost dăruit și Fiului prea iubit, la învierea Sa din morți, pentru supunerea Sa necondiționată pînă la moartea cea mai rușinoasă și este făgăduit, de asemenea, "turmei mici", care va alcătui "Biserica", "Corpul" sau "Mireasa" lui Christos (vezi 1 Tim. 6:15,16; Ioan 5:26; Rom. 2:7; 2 Pet. 1:4). Nimeni altul, în tot Universul, nu posedă și nu va poseda nemurirea - nici chiar îngerii, de orice grad.

Este sufletul omului nemuritor,
sau are speranța să devină nemuritor?

794. Am văzut că sufletul omenesc (ființa simțitoare) a rezultat din unirea suflării de viață (ruah - pneuma) cu trupul pămîntesc. Dacă am pune întrebarea: Oare

animalele sînt nemuritoare? răspunsul celor mai mulți ar fi, fără îndoială, negativ. Și atunci, în mod firesc, se impune întrebarea: are omul ceva mai mult decît animalele, care să-i îndreptățească speranța la nemurire? La această întrebare, indiferent care ar fi răspunsul oamenilor influențați de prejudecăți doctrinare, noi trebuie să primim răspunsul pe care ni-l dă Dumnezeu, Creatorul omului, prin Cuvîntul Său.

795. Mărturia înțeleptului Solomon, ca și propriile noastre observații, dovedește că omul este supus morții ca oricare animal, "cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare (ruah - pneuma), și omul nu întrece cu nimic (în această privință) pe dobitoc" (Ecles. 3:19). Toate faptele din jurul nostru ne dovedesc, fără putință de îndoială, că omul moare, că el nu este nemuritor. Oricare ar fi speranța omului la nemurire, aceasta nu este o posesie a sa proprie, ci, în cel mai bun caz, o speranță pentru viitor.

796. Înainte de a dovedi mai departe această chestiune, este de folos să cunoaștem înțelesul cuvintelor "muritor" și "nemuritor", în privința cărora există păreri foarte greșite, ce pricinuiesc multe nedumeriri.

797. Am arătat pe scurt ce înțeles are cuvîntul "nemuritor", mai completînd aici că el înseamnă "ceea ce nu poate pieri, ce nu poate fi distrus". Orice ființă a cărei existență depinde de altă, sau de condiții, ca hrană, apă, aer, lumină, etc., nu este nemuritoare. După cum am văzut, singurul nemuritor, prin însăși natura Lui, este "Împăratul veșnicilor, nemuritorul și singurul Dumnezeu" (1 Tim. 1:17), care a dăruit și Fiului "unul născut" această natură, și va dăruia și Bisericii. În fața textelor citate, ce formează o autoritate hotărîtoare în

cauză, putem fi absolut siguri că nici oamenii, nici îngerii, nu sînt ființe nemuritoare.

798. Cuvîntul "muritor" nu înseamnă însă a muri neapărat, sau în mod necesar, ci numai posibilitatea de a muri, adică moartea este cu putință. De exemplu, îngerii nefiind nemuritori, ci muritori, moartea lor fiind cu putință, înseamnă că ei pot fi nimiciți de Dumnezeu dacă s-ar revolta împotriva conducerii Sale drepte, înțelepte și iubitoare. Cazul lui Satan este lămuritor în această privință. El fusese odată un "heruvim ocrotitor", un "luceafăr strălucitor", dar, din pricina nelegiuirii lui, va fi la urmă nimicit pentru totdeauna (vezi Isa. 14:12-15; Ezech. 28:12-16; Evr. 2:14). Aceasta dovedește nu numai că Satan este muritor, ci mai dovedește și că natura îngerească este muritoare, ea poate fi nimicită de Creatorul ei. În ce privește însă omul, el "a fost făcut cu puțin mai pe jos decît îngerii" (Ps. 8:5), și deci muritor - fapt dovedit îndeajuns timp de peste șase mii de ani, în care moartea a stăpînit asupra rasei noastre; și chiar sfinții în Christos sînt îndemnați să caute cu stăruință nemurirea (Rom. 2:7). (Dacă ar avea-o deja n-ar mai fi sfătuiți s-o caute!)

799. Înțelesul obișnuit al cuvîntului "muritor" este "supus morții" sau "care își termină existența prin moarte"; iar al cuvîntului "nemuritor" este "care trăiește veșnic". Amîndouă aceste înțelesuri sînt greșite, sau neconforme cu înțelesul pe care-l dau Scripturile. Spre a vedea greșeala acestor înțelesuri generale, vom pune întrebarea:

Adam a fost creat muritor, sau nemuritor?

800. Dacă ni se va răspunde că a fost creat nemuritor, atunci cum putea fi osîndit la moarte? Și de

ce, după rostirea sentinței osînditoare, Dumnezeu îl izgoni din grădina Edenului, "ca nu cumva să mănînce din pomul vieții și să trăiască veșnic?" - Gen. 3:22-24.

801. Dacă ni se va răspunde că a fost creat "muritor", atunci cum putea Dumnezeu osîndi pe om la moarte pentru neascultarea sa, dacă în orice caz el era a ființă muritoare? Și dacă Adam a fost creat muritor în înțelesul obișnuit al cuvîntului, adică "supus morții", cum a putut declara Dumnezeu că moartea lui va fi urmarea păcatului său?

802. Confuzia va fi inevitabilă dacă nu recunoaștem înțelesul adevărat al cuvintelor "muritor" și "nemuritor" - "muritor", starea cînd moartea este cu putință, cînd alternativa vieții este posibilă, ceea ce nu dă de înțeles că ea, moartea, este o necesitate inevitabilă, decît în urma unei sentințe condamnatoare la moarte. Pe cînd "nemuritor" arată o stare cînd moartea nu are nici o putere, este cu neputință.

803. Din acest punct de vedere putem observa numai decît că Adam a fost creat "muritor" - o stare în care moartea era cu putință, și viața veșnică de asemenea era cu putință. Dacă Adam ar fi rămas ascultător, păstrîndu-și netulburată armonia cu Legea Marelui, Înțeleptului și Iubitorului nostru Creator, atunci el ar fi continuat să trăiască mereu, la nesfîrșit, fiind totuși expus morții în cazul întreruperii acestei armonii cu Legea Creatorului. Situația lui Adam înainte de căderea sa era asemănătoare cu aceea pe care o au îngerii: el era înzestrat cu viață veșnică desăvîrșită, pe care și-ar fi putut-o păstra totdeauna dacă ar fi rămas ascultător de Dumnezeu. Însă, deoarece el nu avea "viața în sine", viața inerentă, ci viața lui era condiționată

de ascultarea de porunca Creatorului său, de aceea avertismentul (prevenirea) Tatălui că dacă nu va asculta va muri, era de mare importanță. Aceasta însemna pierderea "suflării (scînteii) de viață", în lipsa căreia trupul se prefăce în pulbere, iar ființa însăși, sufletul, își încetează existența. Dacă Adam ar fi fost "nemuritor", nesupus în nici un caz morții, atunci prevenirea făcută lui că va muri în cazul neascultării de porunca Tatălui, n-ar fi fost decît o prevenire zadarnică. Inșă Adam a fost creat muritor, o stare în care moartea lui era posibilă, de aceea el și muri, chiar "în ziua" neascultării sale (care a fost o zi de o mie de ani, și nu de 24 de ore - vezi 2 Pet. 3:8).

804. Acei care cred că în Biblie se găsește expresia "suflet nemuritor" să ia o Biblie și să caute aceste cuvinte, cît și altele de importanță asemănătoare. Ei vor putea să le caute cît vor voi, căci tot nu le vor găsi nicăieri. Și astfel, adevărații cercetători ai Bibliei se vor convinge numaidecît că creștinii, timp de sute de ani, au tot adăugat, cel puțin în cuget, cite ceva la Cuvîntul lui Dumnezeu, contribuind astfel la propria lor confuzie.

805. Conform Sfintei Scripturi, îngerii se bucură de viață veșnică, dar sînt "muritori". Aceasta înseamnă că Marele Creator dorește ca ei să trăiască atît timp cît își vor folosi viața în armonie cu orînduirile Sale drepte și binevoitoare. Acest lucru este ușor de înțeles: Satan, n-a fost și el unul dintre îngerii sfinți, pînă a nu-l duce mîndria și ambiția la păcat și nu deveni el astfel unul dintre cei nelegiuți, despre care este scris: Dumnezeu va nimici pe toți nelegiuții - cu "o pierzare veșnică"? (Ps. 145:20; 2 Tes. 1:9). Să observăm mărturiile clare cu

privire la nimicirea lui Satan, aplicabile în principiu tuturor acelor care merg pe calea lui nelegiuită, respingînd cu voia osînduirea dumnezeiască - Evr. 2:14; Ezec. 28:13-19; Isa. 14:12-15.

806. Sfînta Scriptură, mărturisind despre Dumnezeu că este "singurul care are nemurirea" (1 Tim. 1:17; 6:15,16), ne ajută să înțelegem că nici oamenii nici îngerii nu sînt înzestrați cu acest grad suprem de viață. Și, după cum am văzut, Domnul nostru Isus Christos a primit nemurirea ("viața în sine", viața inerentă, proprie exclusiv naturii divine), numai la învierea Sa din morți, ca o răsplată pentru credincioșia Sa față de Tatăl, care merse chiar pînă la jertfirea vieții Sale în moarte, "și încă moarte de cruce". "De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume" - "mai pe sus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor" - Filip. 2:8,9; Efes. 1:20,21; Ioan 5:26.

807. Astfel, vedem că Cuvîntul lui Dumnezeu ne arată clar că numai Tatăl și Fiul Său, "singurul născut din Tatăl," aveau această fire nemuritoare în vremea cînd apostolii au scris epistolele lor.

808. Intr-adevăr, dacă Fiul "singurul născut din Tatăl" ar fi fost nemuritor înainte de vremea înjosirii Sale pe treapta umană, El nu putea fi Mîntuitorul lumii, pentru că n-ar fi putut muri (moartea Lui ar fi fost imposibilă); și, potrivit dreptății divine, Acela care urma să fie Mîntuitorul lumii, trebuia neapărat să moară în locul păcătosului osîndit la moarte.

809. Speranța unei vieți veșnice viitoare este

Intrucâtva amintită în Vechiul Testament, însă nemurirea nu este amintită deloc.

810. Apostolul, inspirat de Spiritul Sfânt, mărturisește că Domnul nostru Isus Christos a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin Evanghelia (2 Tim. 1:10). Aceasta ne arată două lucruri: (1) că viața veșnică este deosebită de nemurire; (2) că nici viața veșnică, nici nemurirea, deci nici una din aceste mari binecuvântări, nu erau descoperite și nici posibile, înainte de venirea Evangheliei - sau vestea bună despre înalta mîntuire, vestită mai întîi de Domnul nostru - Evr. 2:3.

811. Și ce aduse Evanghelia Domnului "la lumină" în privința acestor două mari binecuvîntări: "viața" și "nemurirea"?

(a) Ea ne arată că, prin darul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Christos a răscumpărat pe toți urmașii lui Adam, asigurînd astfel fiecărui membru al rasei umane un prilej de a se înapoia din moarte la viață. Cu alte cuvinte, ea ne vestește viitoarele "vremuri de înviore" și de înnoire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi profeți (Fapt. 3:19-21; Mat. 19:28). "Așezarea din nou a tuturor lucrurilor" sau "restatornicirea" nu înseamnă numai trezirea celor morți din "hades" la viață, ci și ridicarea treptată a tuturor din starea și urmările morții la viața veșnică desăvîrșită pe care o avea Adam înainte de a păcătui. Evanghelia lui Christos ne asigură că fiecare om va avea prilejul de a cîștiga această binecuvîntare a vieții, sub condițiile înțelepte și favorabile ale Noului Legământ, la "vremea cuvenită" a lui Christos, în epoca domniei Sale Milenare - 1 Tim 2:6; compară cu

1 Cor. 15:25,26; Evr. 10:12,13 și cu Apoc. 20:6.

(b) "Lumina Evangheliei lui Christos" ne descoperă că în Planul lui Dumnezeu se prevede o chemare și alegere specială a unei "turme mici", dintre făpturile Sale, pe care să-i pregătească și să-i formeze prin încercări speciale în asemănarea chipului Său moral. Este o invitație de a se supune cu totul voinței Tatălui, pentru ca Tatăl să poată face din ei "făpturi noi", "ogindirea Ființei Lui" și "părtași la firea dumnezeiască", a cărei însușire esențială este nemurirea. Iată ce aduce la lumină Domnul nostru Isus Christos prin Evanghelia Sa din darul lui Dumnezeu!

812. Cu mirare ne întrebăm: cărora dintre sfinții lui Dumnezeu - îngeri, heruvimi, serafimi - le-a fost destinată această înaltă chemare? Răspunsul Evangheliei lui Christos este că această chemare nu este îndreptată către nici unul dintre îngeri, ci către Fiul Său, singurul născut din Tatăl, și către "Mireasa" Sa, care va fi aleasă dintre cei pe care i-a răscumpărat cu sângele Său prețios.

813. Să ne uităm dar țintă la Isus, care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și, de aceea, se află acum la dreapta tronului lui Dumnezeu (Evr. 12:2,3). El era bogat, dar s-a făcut sărac pentru binele nostru (2 Cor. 8:9). Ca să poată plăti prețul de răscumpărare a omului, Isus trebuia să devină om. Și așa, S-a "smerit pe Sine luînd chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor" (Filip 2:7). Injosirea Sa a mers pînă la cea mai rușinoasă moarte - moartea pe cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat mai pe sus de toate ființele și lucrurile (Filip. 2:8-11). De aceea "vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea,

slava și lauda!" - Apoc. 5:9,12.

814. Bogăția favoarei divine ar fi putut înceta după glorificarea slăvitului Isus; însă Dumnezeu Tatăl rîndui în Planul Său ca Isus Christos, "căpetenia noastră", "să ducă la aceeași slavă" o "turmă mică" de fii ai lui Dumnezeu, dăruindu-le aceeași glorie, cinste și nemurire, după ce fiecare dintre ei va trebui să fie o copie fidelă spirituală a Fiului, "singurul născut din Tatăl" - Evr. 2:10; Rom. 2:7; Ioan 17:22-24.

815. Spre a servi de învățătură și ca o strălucită contrazicere a tuturor teoriilor evoluționiste, Dumnezeu hotărî să cheme la această poziție de înaltă cinste, nu pe îngeri, heruvimi sau serafimi, ci pe unii dintre păcătoșii răscumpărați prin sîngele prețios al Mielului. Dumnezeu hotărî numărul celor ce trebuiau să fie înălțați astfel și prevăzu dinainte ce fel de caractere trebuie să fie, dacă doresc să-și facă sigură chemarea și alegerea în această turmă mică mult onorată - 2 Pet. 1:10,11.

816. Timpul de la Rusalii pînă la stabilirea Împărăției, numit "epoca Evangheliei", este perioada cînd se face alegerea acestei clase deosebite numită "Mireasa lui Christos", "Biserica", "Trupul lui Christos", "preoție împărătească", "sămînța lui Avraam", etc. După cum răsplata gloriei, cinstei și nemuririi, cît și natura divină, n-au fost dăruite Fiului singurul născut pînă cînd nu și-a terminat lucrarea de jertfă în moarte, tot așa se va întîmpla și cu Biserica sau Mireasa Sa considerată ca o unitate, o colectivitate. Domnul nostru, Intîiul născut și "Căpetenia Mîntuirii noastre", a fost înălțat în glorie odată cu învierea Sa. Atunci deveni El "părtaș al naturii divine", fiind "sculat din morți" ființă spirituală - "născut din spirit". Atunci a fost înălțat El la tronul

favoarei divine și făgăduii și Bisericii că, odată cu învierea ei, va fi și ea schimbată prin puterea Tatălui, de la natura omenească, la gloria, cinstea și nemurirea naturii dumnezeiești - Evr. 13:20; 2 Pet. 1:4; 1 Pet. 3:18; Ioan 3:6.

817. Astfel, este scris despre învierea Bisericii: "Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc" - 1 Cor. 15:42-44.

818. Este de observat că toate făgăduințele cu privire la viața nemuritoare, cuprinse în Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt făcute acestei Biserici aleasă în mod special. Aceasta este viața inerentă despre care vorbește Domnul nostru, zicînd: "căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în sine" (Ioan 5:26). Și Fiul o dă cui voiește și anume: Mîresci sau Bisericii Sale, membrilor trupului său - Efes. 3:6.

819. Cuvîntul "nemurire" este tradus din două cuvinte grecești: "athanasia" și "apharsia":

(1) "athanasia": "Și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire (athanasia)" - referire la înția înviere, de care va avea parte numai Biserica - 1 Cor. 15:53.

"Cînd trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire (athanasia)" - aceeași referire la înția înviere a Bisericii - 1 Cor. 15:54.

"Singurul care are nemurirea (athanasia) - referire la Dumnezeu Tatăl - 1 Tim. 6:16.

(2) "apharsia" și "aphartos" (derivat din aceeași rădăcină) sînt traduse de 2 ori "nemurire" și odată

"nemuritor"; mai potrivit ar fi fost traduse însă prin "stricăciune" și "nesticăciune", așa cum se traduc și se înțeleg în mod obișnuit.

"Celor ce prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea (apharsia)" - Rom. 2:7.

"Nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu; și . . . putrezirea nu poate moșteni neputrezirea (apharsia) - 1 Cor. 15:50.

"Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire (apharsia)" - 1 Cor. 15:53.

"Cînd trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire (apharsia)" - 1 Cor. 15:54.

"Isus Christos . . . care a adus la lumină viața și neputrezirea (apharsia) prin Evanghelie" - 2 Tim. 1:10.

"Și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune în toate privințele, iar în învățătură, dă dovadă de curăție (apharsia - nesticăciune)" - Tit. 2:7.

"Și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor (apharsia)" - Rom. 1:23.

"Noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji" (aphartos) - 1 Cor 9:25.

"A împăratului veșnicilor, a Nemuritorului (aphartos) Dumnezeu" - 1 Tim. 1:17.

"Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară . . . ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare (aphartos) a unui duh blînd și liniștit" - 1 Pet. 3:3,4.

820. Cuvîntul acesta vrea să arate ceea ce nu poate pieri, ceea ce nu se poate strica, ce nu poate decădea și nu poate pierde valoarea; astfel "apharsia" este în multe privințe de aceeași valoare cu "athanasia" sau "nemurirea", cînd se aplică la ființe.

Speranța omenirii într-o viață veșnică

821. Invățații moderni au încercat să arate că viața omului nu este un dar al Creatorului. Ei susțin că omul de astăzi este rezultatul evoluției, dezvoltându-se încet, încet dintr-un germen microscopic, din protoplasmă (materie viscoasă care formează baza celulelor animale sau vegetale), pe care profesorul Huxley a numit-o "baza fizică a vieții", nesocotind astfel cu totul pe Marele Creator și Dătător al vieții. Totuși, n-au reușit să dovedească teoria lor că protoplasma poate obține viață dintr-o materie moartă; de aceea sînt nevoiți să recunoască o primă cauză a vieții. Cercetătorul Bibliei ar trebui să primească fără șovăială mărturiile Sfintei Scripturi, că Însuși Dumnezeu este Prima și Marea cauză a vieții, sau Izvorul din care se trage orice viață, după cum este scris: "căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina" (Ps. 36:9). Iar apostolul Pavel zice: "căci . . . nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile . . . și un singur Domn: Isus Christos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi" (1 Cor. 8:6). Nu numai în Cartea Naturii poate găsi creștinul dovezi suficiente despre existența Marelui Creator, ci și Biblia conține mărturii speciale cu privire la Creatorul tuturor lucrurilor și ființelor. El primește ca adevărată mărturia că primii noștri părinți au fost creați de Dumnezeu care le-a dăruit viața și a pregătit înmulțirea lor ca rasă de ființe sau suflete omenești, orînduind aceeași formă de înmulțire și pentru făpturile inferioare (animale).

822. Privind înapoi în grădina Edenului vedem pe Adam și Eva în perfecțiunea lor, înzestrați cu însușiri morale și intelectuale asemănătoare Creatorului lor și

deci pe o treaptă mult mai înaltă decît făptura animală, supusă lor; și atunci ne întrebăm: care a fost scopul lui Dumnezeu cînd l-a creat pe om?

823. În ce privește făpturile inferioare, animalele, etc., vedem că intenția Creatorului nu era ca ele să trăiască veșnic, ci, după mai mulți sau mai puțini ani, să-și înceteze existența, făcînd loc altora. Animalele erau menite să slujească omului, stăpînul lor, care, în perfecțiunea sa, era un stăpîn iubitor și darnic. Care era însă situația omului? Era și el sortit să moară după un timp, ca animalele? Am văzut că omul nu avea nemurirea, dar făgăduința vieții veșnice pentru toți cei aprobați de Dumnezeu, chiar dacă nu cuprindea în sine darul vieții nemuritoare, cuprindea însă bunăvoința și binecuvîntarea Creatorului, fără care omul nu poate trăi, nu se poate mișca și nu poate exista.

824. S-a întîmplat ca un gînditor superficial să susțină că omul este nemuritor, fiindcă știința a hotărît că materia este nemuritoare. Dar, după cum am văzut, materia nu este om, și nici sufletul sau ființa nu este materie. Trupul este materie, însă, spre a fi trupul unui om materia trebuie să aibă o organizare specială, adăugîndu-i-se suflarea sau spiritul vieții, ca să poată deveni om sau suflet. Nimeni nu va susține că un organism este nepieritor, și deci, oricine poate vedea că sufletul sau ființa, care își are baza în organism și depinde de acesta, poate fi nimicită. Apoi, prin asemănare, acest raționament absurd (că omul ar fi nemuritor fiindcă materia este nemuritoare), duce la concluzia că chiar și insectele, tîrîtoarele, etc., au nemurirea, adică sînt nepieritoare. Există o mare deosebire între ființă, care poate fi distrusă, și materia inertă (fără viață,

neînsuflețită).

825. Conform Sfintelor Scripturi, Dumnezeu a prevenit pe tatăl nostru Adam că viața lui este sigură câtă vreme va fi un fiu ascultător al Său. Tot ea ne arată că primii noștri părinți n-au ascultat de porunca binevoitoare și de aceea Dumnezeu a rostit împotriva lor sentința morții, ca pedeapsă a păcatului lor. Să observăm cum s-a exprimat Dumnezeu când a rostit această osîndă. El nu s-a adresat trupului, ca și cum ar fi neînsuflețit, și nici suflării sau spiritului de viață (care este numai o putere vitală, lipsită de inteligență), ca și cum ar fi separat de trup, ci s-a adresat sufletului, ființei vii care era Adam, deplin creat (vezi Gen. 2:7). Trebuie să recunoaștem cu toții că aceasta era calea logică și singura posibilă. Să ascultăm acum cuvintele prevenitoare ale lui Dumnezeu: "Poți să măninci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măninci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit" - Gen. 2:16,17.

826. După ce Adam călcă porunca și se făcu vrednic de moarte Dumnezeu ar fi putut executa într-o clipeală de ochi sentința, însă El lăsă ca moartea să-și facă lucrarea încet, încet asupra lui. De îndată ce păcătui, el fu izgonit din grădina Edenului "ca să nu-și întindă mîna" să mănince din pomul vieții să trăiască mai departe (Gen. 3:22,23). Și astfel deveni supus morții ca și animalele inferioare. Totuși, în cazul omului moartea nu este un lucru firesc, ci un blestem, ea fiind urmarea nesocotirii poruncii divine. Blestemul morții nu lovi numai pe Adam, ci se întinse și asupra copiilor și a tuturor urmașilor săi, deoarece tatăl Adam nu le putea transmite drepturile și privilegiile vieții, pe care le

pierduse din pricina păcatului. Deci, după cum ne arată cuvîntul Sfintei Scripturi, întreaga rasă a lui Adam căzu sub blestemul său (vezi Rom. 5:12,18, 19).

827. Ca ființe inteligente, înzestrate cu facultatea de a cunoaște și de a gândi logic, ca și Creatorul nostru, ne îndreptăm privirea spre Dumnezeu și ne întrebăm: oare Atotputernicia, Înțelepciunea Supremă, Dreptatea Supremă și Iubirea Nemărginită, lucrînd de comun acord, n-au întocmit cumva un plan de salvare a omului, prin care Dumnezeu să poată rămîne drept, chiar socotind drept pe păcătosul care crede în Isus? - Rom 3:26.

828. Speranța aceasta n-ar fi deci împotriva cugetării logice și nici împotriva celor patru mari atribute ale Divinității. Și într-adevăr, Planul lui Dumnezeu, descoperit în Cuvîntul Său, prevede o înviere a morților, și o restabilire a omului la starea anterioară păcatului; prin mijlocirea lui Isus Christos, Mîntuitorul lumii. Totuși, vor fi anumite condiții și restricții și nu toți vor fi dispuși a se întoarce la favoarea divină; însă prilejul de a se întoarce va fi dat tuturor; și sînt motive să se creadă că cei mai mulți dintre oameni, după ce vor cunoaște adevărul, vor primi darul lui Dumnezeu prin Christos și își vor potrivi viața după legile Noului Legămînt, prin credință în Christos.

829. Celor ce au însă acum urechi de auzit, ar trebui să le reamintim mereu cuvintele Domnului nostru: "nevoiți-vă să intrați pe ușa (calea) cea strîmtă. Căci vă spun, că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea, odată ce Stăpînul casei se va scula și va încuia ușa și voi veți fi afară; și veți începe să bateți la ușă și să ziceți: Doamne, doamne, deschide-ne! drept răspuns, El vă va

zice: nu știu de unde sînteți" (Luc. 13:24,25). Cu alte cuvinte, chemarea - singura chemare - din această epocă a Evangheliei, este la calea cea strîmtă a jertfirii de sine; și nimic n-ar trebui să ne împiedice în alergarea noastră pentru mărețul premiu al nemuririi, oferit "astăzi". Căci, după ce numărul celor aleși va fi complet, iar marea strîmtorare, cu care se va încheia acest veac Evanghelic, va vesti că Biserica este glorificată, atunci mulți vor vedea cu totul altfel lucrurile lumești care îi împiedică acum să-și îndeplinească legămîntul de consacrare, să-și facă sigură chemarea și alegerea.

830. Planul de mîntuire generală va cuprinde pe fiecare membru al rasei lui Adam; și el conține oferta vieții veșnice pentru fiecare în condițiile Noului Legămînt, pecetluit cu sîngele prețios al lui Isus Christos. Nu se face însă, nicăieri, nici cea mai mică aluzie că nemurirea, natura divină, va mai fi dăruită și altora, afară de membrii Bisericii aleasă în epoca Evangheliei - turmei mici, Miresei sau Soției Mielului. Pentru ceilalți este pregătită "restabilirea" la viața, libertatea și fericirea naturii desăvîrșite omenești, de care se bucura Adam înainte de a cădea în păcat și moarte. Iar la sfîrșitul Mileniului, cînd toți cei supuși vor fi atins desăvîrșirea pierdută de Adam și răscumpărată de Christos, fiind atunci toți echipați cu o cunoștință și experiență deplină și cu o deplină capacitate de a birui singur ispitele, vor trebui să treacă încă o dată și pentru totdeauna prin aspre încercări (Apoc. 20:7-9). Și numai cei ajunși la desăvîrșită armonie cu Dumnezeu și cu rînduielile Sale drepte și sfinte vor putea trece dincolo de hotarele Mileniului, la viitorul veșnic, la epoca vieții și fericirii fără sfîrșit. Toți ceilalți vor fi "nimiciți cu desăvîrșire din

mijlocul poporului" în "a doua moarte" (simbolizată prin "iazul de foc"), și împreună cu ei va fi nimicuit și căpetenia lor, Satan - Fapte 3:23; Apoc. 20:10,14,15.

831. Cu toate că moartea nu va mai fi nici tinguire, nici țipăt, nici durere și nici altceva care ar putea tulbura viața fericită a celor mântuiți, totuși, aceasta nu se va datora faptului că biruatorii din Epoca Mileniului ar fi fost încununați cu "nemurirea", ci va fi o urmare firească a faptului că ei, fiind învățați să deosebească binele de rău și avînd un caracter format în perfectă armonie cu Dumnezeu și cu dreptatea Sa, nu vor mai dori păcatul, ca să moară. Ei, deci, nu vor avea "viața în sine", "nemurirea" - care va fi partea numai a singurului Dumnezeu Tatăl, a Fiului Său "singurul născut din Tatăl" și a Bisericii Sale alese - ci viața lor va fi întreținută cu hrană și alte elemente dătătoare de viață - Apoc. 21:4,6,8; 22:17.

832. După cum blestemul aduse moartea întregii omeniri, tot astfel ridicarea blestemului va însemna înlăturarea tuturor piedicilor legale pentru înapoierea omului la binecuvîntările originale de care se bucura în Eden. Vedem, dar, că în planul lui Dumnezeu experiența omului în legătură cu păcatul și urmările lui, este menită să constituie o lecție trainică, cu influență veșnică asupra celor mai mulți, și să-i facă să cunoască, prin încercări personale, marea nelegiuire a păcatului și urmările lui - moartea (Rom 7:13). Astfel, fiind învățați din timpul Mileniului să cunoască dreptatea și adevărul, iubirea și toate înaltele însușiri ale caracterului divin, cei buni și ascultători vor prețui privilegiul vieții veșnice într-o măsură în care tatăl Adam n-a fost în stare să-l prețuiască în condițiile în care se afla și nu l-ar fi putut prețui niciodată.

833. În vederea acestui scop, moartea omului s-a desfășurat treptat și tot în vederea aceluiași scop învierea se va desfășura, și ea, treptat: încetul cu încetul omenirea va fi ridicată tot mai sus din mocirla păcatului, din infernul degradării și al morții, la viața și perfecțiunea pierdute din pricina păcatului strămoșesc. Singura excepție de la acest program general, arătată de Sfânta Scriptură, o va alcătui numărul mic de credincioși care au fost aduși mai dinainte în armonie cu Dumnezeu, sămînța trupească și spirituală a lui Avraam - Gal. 3:29; Evr. 11:39, 40.

834. Astfel, privită în lumina Sfințelor Scripturi, problema nemuririi strălucește în chip minunat. Ea arată drumul pe care se poate câștiga "viața veșnică", pe care o va dăruia Dumnezeu la toți aceia pe care Mîntuitorul îi va găsi vrednici a o primi, pe baza singurei condiții pe care se poate primi, spre binecuvîntare. Iar cei nevrednici vor rămîne mai departe supuși pedepsei drepte, scrisă cu litere de foc în Cartea Legii Marelui Judecător: "plata păcatului este moartea" (Rom. 6:23); "sufletul care păcătuiește acela va muri" (Ezec. 18:4,20); "cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el" - Ioan 3:36.

835. Vedem, așadar, că în privința acestui subiect, cît și a altora, filozofia Cuvîntului divin este mai profundă, mai lămurită și mult mai logică decît teoriile și sistemele filozofice ale oamenilor, fie că se numesc "creștine" sau "păgîne". Să dăm slavă lui Dumnezeu pentru darul ce ne-a făcut, descoperindu-ne Adevărul din Cuvîntul Său și pentru inimile gata a-l primi cu descoperirea înțelepciunii și puterii sale!

836. Dar îndoiala va zice: cum va putea Dumnezeu

reproduce, la învierea din morți, miliardele de oameni, în așa fel încît fiecare să se recunoască pe sine (și ei toți unul pe altul) și să se bucure de experiența vieții veșnice? La aceasta răspundem că chiar și omul este în stare astăzi să-și perpetueze și să-și reproducă vocea sau vorbele cu ajutorul unor aparate (fonograf și magnetofon); cu atît mai mult Creatorul nostru va fi în stare să reproducă în fiecare om reînviat sau refăcut, întocmai cum a fost, tot ce a reprezentat el ca ființă sau suflet pînă în clipa morții, și anume: caracterul, sentimentele, memoria, gîndurile, experiențele vieții etc., atît de complet, încît să nu poată exista nici o îndoială în ceea ce privește autenticitatea persoanei. În privința aceasta, David vorbește despre puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu într-un limbaj care poate fi aplicat nu numai la nașterea omului, ci și la învierea lui din morți. El zice:

837. "Te laud că sînt o făptură așa de minunată. Minunate sînt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, cînd am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adîncimile pămîntului. Cînd nu eram decît un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rînduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele" - Ps. 139:14-16.

Capitolul XIV

Necesitatea ispășirii - blestemul

"Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo" -
Apoc. 22:3

838. Textul nostru este în deplin acord cu mărturia generală a Sfintei Scripturi, că se apropie vremea când lucrarea răscumpărării și a ispășirii va fi pe deplin înfăptuită și, ca rezultat al ei, blestemul va fi ridicat pentru totdeauna. Această mărturie, împreună cu realitatea faptelor, dovedește că blestemul nu este încă ridicat, că el apasă încă greu asupra omenirii și asupra pământului. Ea mai arată că acest blestem n-a fost la început, ci s-a abătut asupra tuturor la un anumit timp, datorită unor cauze. Oricine își va lua sarcina să cerceteze în Sfinta Scriptură aceste trei probleme va găsi într-însa o armonie atât de perfectă cu privire la ele, încât se va convinge că Sfinta Scriptură nu este de obârșie omenească, ci de inspirație divină. Aceasta dovadă este cu atât mai impresionantă când constatăm că, deși a fost scrisă de diferite persoane și la diferite epoci, într-un interval de peste două mii de ani, totuși, mărturiile ei formează o legătură de o perfectă unitate (ca și când ar fi fost scrisă de o singură persoană). Nu există, poate, un subiect despre care Sfinta Scriptură să vorbească mai direct, mai armonios și mai hotărât ca despre un blestem

și urmările lui asupra omenirii și, în sfârșit, ca despre ridicarea și înlăturarea lui pentru totdeauna.

839. După cum se crede și se predică, în general, blestemul ce apasă asupra omenirii este blestemul viitor al chinurilor vegnice - nu se crede că suferințele actuale fac parte din blestemul original. Însă, după cum ne arată Sfânta Scriptură, suferințele de acum fac parte din blestemul original, ele sînt însoțitoarele morții, care va fi nimicită în viitor. Sub "blestemul morții" nu trebuie să înțelegem numai ceasul morții sau clipele din urmă în luptă cu moartea, cînd încetează "suflarea vieții" - după cum se crede de obicei. Dimpotrivă, pentru a ne da seama ce reprezintă acest blestem al morții, trebuie să privim la primul om, creat desăvîrșit, după chipul și asemănarea mintală și morală a Creatorului Său, care, după ce l-a făcut, a zis că este "foarte bun" - Gen. 1:31.

840. Faptul că Adam, chiar sub blestem și în împrejurările nefavorabile în care a fost nevoit să trăiască după izgonirea lui din Eden, a mai putut trăi încă 930 ani, dovedește cît de perfect și rezistent era la început organismul omenesc. Numai comparînd această putere de viață, neajutată de știința medicală și regulile igienei, cu viața în împrejurările de astăzi, cînd, cu tot progresul științei medicale, jumătate din omenire moare înainte de a ajunge vîrsta de zece ani, iar durata medie de viață a omului este de 33 ani, ne putem da seama cîtă putere de viață fizică am pierdut de atunci pînă astăzi și cît de mult ne-a dăunat blestemul. Cunoscînd, mai departe, că puterile morale, fizice și intelectuale sînt cu atît mai viguroase cu cît organismul nostru este mai sănătos, ne putem da seama cît de viguroase trebuie să fi fost aceste puteri ale tatălui nostru Adam, despre care Marele

Creator a zis că este "foarte bun", demn de a-I fi fiu, fiind chipul moral și mintal al Său - Luc. 3:38.

841. Adam a fost creat desăvârșit nu numai mintal și trupest, ci și moral. Desăvârșirea mintală și fizică ce i-a fost dăruită cu ocazia creării sale trebuia să cuprindă neapărat și desăvârșirea sa morală. De altfel, Sfânta Scriptură ne face să înțelegem că atunci nu exista încă nici o stricăciune morală cu urmările ei degradante. Față de acestea, trebuie să recunoaștem că Dumnezeu n-ar fi putut spune despre om că e "foarte bun", după chipul și asemănarea Sa, dacă puterile sale morale n-ar fi corespuns cu deplina măsură a capacității sale mintale.

842. Sentința de moarte sau blestemul rostit împotriva lui Adam: "vei muri negreșit" (Gen. 2:17), nu privea numai trupul său, ci omul întreg, mintal și fizic. Toate acestea le putem vedea confirmate la omul de astăzi, care este o făptură degradată în înțelesul deplin al cuvântului. Din punct de vedere fizic el este atât de degenerat, încât viața lui mijlocie abia atinge 33 de ani. Iar din punct de vedere mintal și moral vedem cât este de slab, deși posedă organe capabile de o mai mare desfășurare decât îi îngăduie această viață scurtă. Vorbind despre slaba capacitate morală a omului, apostolul Pavel zice: "Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar . . . Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu" - toți sînt părtași la păcatul originar și la urmările lui - Rom. 3:10,23.

843. Apostolul ne mai spune că Adam n-a fost amăgit, ci a călcat cu voia porunca divină (1 Tim. 2:14), ceea ce înseamnă că, prin însușirile sale morale, el era deplin capabil să asculte de cerințele legii divine. De altfel, Dumnezeu nici nu i-ar fi cerut aceasta dacă ar fi

fost creat incapabil să învingă ispita, în încercarea lui de a asculta de voința Tatălui. Iar faptul că Dumnezeu nici după răscumpărare n-a pus omenirea din nou la încercare în fața aceleiași Curți Supreme a dreptății Sale, văzînd-o incapabilă în starea ei decăzută să fie încercată în fața Dreptății Sale neînduplecate (implacabile), ne dovedește nu numai că omenirea se afla într-o adîncă decădere, ci și aceea că Dumnezeu nu l-ar fi pus nicidecum la încercare pe Adam dacă el n-ar fi fost mult mai bun decît ceea ce sîntem noi astăzi, adică deplin pregătit pentru orice ispită, un om desăvîrșit. Din pricina aceasta Dumnezeu a pregătit totul, în marea Sa înțelepciune și dragoste, ca omenirea, în starea degradată în care se află, să nu fie pusă direct în fața Dreptății Supreme, ci să fie judecată de Fiul Său în timpul domniei sale Milenare, după cum este scris: "Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" - Ioan 5:22; comp. cu Evr. 2:17,18; 4:15; 7:25.

844. Privind omul ca un întreg (fizic, moral și mintal), cum îl privește Sfînta Scriptură, putem vedea că blestemul, osînda morții distrugătoare, își face lucrarea ei împotriva tuturor elementelor ce alcătuiesc ființa, sufletul omenesc. Confirmarea acestei realități o vedem clar dacă ne uităm la omenirea din jurul nostru, și chiar la noi înșine. După cum, din pricina slăbirii puterilor fizice, unii suferă cu stomacul, alții cu musculatura, iar alții cu oasele, tot astfel, privind pe om ca un întreg, la unii cea mai mare scădere este mintală, la alții morală, iar la alții fizică; toți sînt însă degradați, toți au fost pierduți fără speranță, prin acest blestem. Nimeni nu poate spera că va scăpa vreodată din aceste cătușe ale morții în care sîntem chiar născuți, după cum este scris:

"Iată că sînt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea" (Ps. 51:5). Acest blestem al morții, apăsînd asupra noastră chiar din clipa cînd ne-am născut, înseamnă că nu este rezultatul păcatelor noastre individuale sau personale, ci al păcatelor moștenite - un blestem care s-a întins asupra noastră prin moștenire de la tatăl Adam - Rom. 5:12,14,15,17-19.

845. Am văzut că sîntem născuți sub osînda morții; și cît de adevărat este aceasta putem mărturisi fiecare: bolile, slăbiciunile, durerile, decăderea, sînt numai procesele elementare ale morții care lucrează în noi. Dacă oamenii n-ar fi orbiți de înșelăciunile lui Satan, ei ar putea vedea manifestarea clară a blestemului. Citim că "mînia lui Dumnezeu, se descopere din cer împotriva . . . oricărei nelegiuiri a oamenilor" (Rom. 1:18). Apostolul nu spune că mînia lui Dumnezeu va fi descoperită în viața viitoare în chinurile iadului, ci, că se descopere în viața aceasta, lucru ce poate fi văzut de toți acei cari pot să vadă acest adevăr. Mînia lui Dumnezeu nu se manifestă numai împotriva celui mai nelegiuit, ci și împotriva oricărei nelegiuiri, fie cît de neînsemnată. De aceea nu este nici o scăpare, pentru că niciunul nu este fără păcat, "nici unul măcar". Iată pentru ce, începînd de la copiii nou născuți pînă la cei albiți de bătrînețe, toți sînt supuși acestei mîinii, acestui blestem - Rom. 3:10-12.

846. Aflîndu-se sub acest blestem, sub aceasta mînie a lui Dumnezeu, profetul neprihănit Iov se tînguia în desnădejdea sa: "Ah! de m-ai ascunde în locuința morților, de m-ai acoperi pînă-ți va trece mînia, și de mi-ai rîndui o vreme cînd îți vei aduce iarăși aminte de mine! Atunci m-ai chema, și ți-aș răspunde, și ți-ar fi dor

de făptura mâinilor Tale" (Iov 14:13,15). Această mînie a lui Dumnezeu, care dăinuiește de peste șase mii de ani, va culmina în "ziua cea Mare a Răzbunării", care, potrivit Justiției Divine, "va fi o vreme de strimtorare cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile" (Dan. 12:1; comp. cu Mat. 24:21,22). (Cu aceasta se va isprăvi mînia lui Dumnezeu - vezi Isa. 57:16-19; Ps. 30:5; 46:6,8-10; Ier. 23:20; 30:24; Apoc. 15:1). Credincioșii Domnului au făgăduința că vor fi socotiți vrednici de a scăpa de toate necazurile ce vor veni peste lumea întreagă, și "să stea în picioare înaintea Fiului omului" (Luca 21:36). Ei vor scăpa de această mînie specială, însă nu vor scăpa de mînia generală care este descoperită din ceruri împotriva oricărei nedreptăți. În multe privințe, ei se împărtășesc de aceasta ca și lumea, și totuși, este o oarecare deosebire pe care apostolii o arată clar, și anume, că acei care primesc pe Christos în acest veac al Evangheliei și se consacrează în întregime să facă voia Lui, sînt considerați ca "trecuți din moarte la viață", ca scăpați de mînia, de blestemul sau pieirea ce apasă asupra lumii (2 Pet. 1:4; 1 Ioan 3:14). Este adevărat că ei mai sînt încă în lume, că sînt încă supuși morții, că se împărtășesc de durerile, intristările și bolile lumii, și, din punct de vedere lumesc, nu este nici o deosebire între ei și lume; însă, din punct de vedere dumnezeiesc - credinciosul trebuie să privească lucrurile din acest punct de vedere și anume, ei nu mai sînt socotiți supuși morții prin blestem, ci, avîndu-se în vedere îndreptățirea lor prin Christos și consacrarea lor, moartea lor este socotită ca o participare la jertfa lui Christos: "Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea lui? Noi deci, prin botezul în moartea lui, am fost

îngropați împreună cu El . . . Acum, dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom și trăi împreună cu El" - Rom. 6:3,4,8.

847. Noi, însă, privim necesitatea ispășirii, din punctul de vedere al lumii în general, al întregii omeniri: blestemul, sentința legii divine împotriva tuturor imperfecțiunilor este moartea - nimicirea. Dumnezeu a creat toate lucrurile în stare foarte bună și numai astfel îl pot mulțumi. Faptul că pentru un timp oarecare El îngăduie existența unor lucruri, ființe și împrejurări imperfecte, nu dovedește că Dumnezeu și-ar fi schimbat planul. Această perioadă de imperfecțiune este îngăduită pentru că înțelepciunea divină a prevăzut că aceasta va aduce un sfârșit glorios; și de aceea, El "face toate după sfatul voiei sale" - Efes. 1:11.

848. Ca exemplu, amintim că Dumnezeu l-ar fi putut nimici pe Satan chiar în clipa când s-a răzvrătit; tot astfel și pe îngerii care au păcătuit, cât și pe om, și, în felul acesta, rasa umană imperfectă n-ar fi existat. Dimpotrivă, Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, a prevăzut în planul său că este bine și necesar să îngăduie ca cei imperfecti și păcătoși să-și urmeze calea aleasă de ei, pentru ca astfel să exemplifice (odată pentru totdeauna și pentru întreg Universul) prin Satan, prin îngerii căzuți și prin întreaga omenire, urmările groaznice și nimicitoare ale păcatului - vezi Rom. 7:13.

849. Căderea omenirii sub osînda dreaptă a morții, a nimicirii, era, în mod indirect, rezultatul lipsei de cunoștințe a mamei noastre Eva și, prin moștenire, cuprinde pe toți, deși nu toți au călcat legea divină cu bună știință (vezi Rom. 5:14). Faptul acesta a prilejuit intervenția iubirii și înțelepciunii divine, ilustrând inci-

dental conlucrarea înaltelor însușiri dumnezeiești, care pe nici o altă cale nu puteau fi atât de bine și de complet ilustrate. Intenția Creatorului era să se descopere pe Sine Însuși, arătându-se astfel însușirile caracterului Său - nu numai omenirii ci și îngerilor. Este fără îndoială că, după ce mărețul plan de mîntuire va fi înfăptuit, atât îngerii din cer, cît și oamenii împăcați cu Dumnezeu și restabiliți la viața umană desăvîrșită, vor putea cunoaște și aprecia mult mai bine minunatele atribute ale caracterului Său: puterea, înțelepciunea dreptatea și iubirea, de cum le-ar fi putut cunoaște și aprecia fără marile învățăminte cîștigate acum prin îngăduirea păcatului și mîntuirea făgăduită în planul lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Acest lucru îl arată și apostolul Petru, cînd zice: "chiar îngerii doreau să privească" (adică să înțeleagă planul divin de mîntuire a lumii) - 1 Pet. 1:12.

850. După cum am văzut, sentința adusă împotriva omenirii este dreaptă și dreptatea divină fără greșală și nestrămutată (imuabilă) nu îngăduia nici un apel împotriva ei. Totuși, putem vedea că Dumnezeu ar fi putut găsi o altfel de osîndă pentru om, fără a viola nici unul din principiile dreptății. În privința aceasta avem un exemplu în procedeul Său față de îngerii căzuți. Ei n-au fost osîndiți la moarte, ci pedeapsa lor a fost pierderea libertății. Ei se află încătușați și acum, așteptînd judecata (sau ultima lor încercare) din "ziua cea Mare" - Iuda 6.

851. Tot astfel, Dumnezeu ar fi putut îngădui omului să trăiască acești șase mii de ani (de domniea a păcatului), fără vătămarea organismului său, fără a-l pune sub osînda morții. În felul acesta omul, întocmai ca și îngerii care nu și-au păstrat starea lor cerească, și-ar fi continuat viața pînă la "judecata zilei celei mari",

cînd cazurile lor ar fi fost definitiv judecate. Însă Dumnezeu nu este limitat în lucrările Sale și aceeași varietate pe care o vedem în natură, unde o floare se deosebește de alta în culoare și frumusețe, și o făptură de cealaltă prin "înțelepciunea sa nespūs de felurită" (Efes. 3:10), a procedat într-un fel cu acești îngeri cari au păcătuit și într-alt fel cu omenirea căzută. Minia divină se manifestă și împotriva unora și împotriva celorlalți; o minie sfîntă ațîțată de dreptate și de iubire, care, pe de o parte, urăște tot ce este păcat și nelegiuire, și le va nimici, iar, pe de alta, face tot ce este cu putință pentru acei dintre răufăcători, care se întorc și devin slujitori credincioși ai adevărului divin și ai dreptății, după ce au avut experiențe cu păcatul și cu dreptatea, cît și cu urmările acestora.

852. Prin procedeul Său față de om, Dumnezeu a voit să arate sfîrșitul "din urmă" al păcatului și al păcătoșilor - moartea, nimicirea. Aceasta se dovedește prin diferite preveniri la care omul este făcut atent, ca: "plata păcatului este moartea" (Rom. 6:23), "sufletul care păcătuiește, acela va muri" (Ezec. 18:4,20). Prin aceste avertismente date omului Dumnezeu face cunoscut că numai o lege generală este, care, peste puțină vreme va governa întreaga creațiune, și anume că tot ceea ce nu este perfect va fi nimicit, și numai ceea ce este perfect și în desăvîrșită armonie cu Dumnezeu, cu voința și scopul divin, va putea să-și continue viața la nesfîrșit, spre binecuvîntarea sa personală, spre cinstea și gloria Marelui Creator și spre binele și fericirea tuturor făpturilor.

853. Dar intenția lui Dumnezeu nu este ca, folo-
sindu-se de om spre a exemplifica asprimea dreptății

divine în osîndirea răului și a făptuitorilor lui, să permită ca omenirea să sufere mai mult decît este necesar. Dimpotrivă, orînduirea divină este ca omenirea să se bucure de tot atîta îndurare, favoare și dragoste din partea Creatorului, ca oricare dintre făpturile Sale. De aceea, Dumnezeu a pregătit mîntuirea tuturor la timpul cuvenit, "căci după cum prin neascultarea unui singur om (Adam), cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om (Isus Christos) cei mulți vor fi făcuți neprihăniți" - Rom. 5:19.

854. Aceasta nu înseamnă, însă, că "cei mulți" trebuie să se facă drepți acum, în decursul acestui veac Evanghelic, căci în caz contrar nu vor avea altă ocazie în veacul care urmează. Tocmai dimpotrivă, mărturiile, unanime ale Sfintei Scripturi arată că numai o "turmă mică" va fi îndreptățită sau socotită neprihănită prin meritul lui Isus Christos în acest veac al răului, numai acei care vor fi special "atrași" de Tatăl și invitați la înalta chemare de a fi moștenitori cu Fiul. Ceilalți oameni nu vor fi atrași și nu vor fi chemați pînă cînd Christosul întreg (Capul Isus și membrii corpului Său - 1 Cor. 12:12,13,27) va fi înălțat în glorie (și își va începe domnia de judecată, de pedepse și binecuvîntări pentru lume). Acest înțeles îl au cuvintele Domnului nostru: "Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii" - Ioan 6:44; 12:32.

855. Această "atragere" generală a omenirii aparține viitoarei epoci Milenare de domnie a lui Christos și nu epocii actuale Evanghelice și nici celor din trecut. Ea nu va însemna atragerea numai a cîtorva și numai a unei clase, sau a unei națiuni, ca în trecut, ci va fi atragerea întregii omeniri, răscumpărată prin sîngele prețios al lui

Christos - 1 Pet. 1:19.

856. Totuși, această chemare nu va obliga pe nimeni: căci, după cum în epoca prezentă cei chemați de Tatăl au libertatea să primească sau să nu primească chemarea, tot astfel, în epoca viitoare oamenii vor avea libertatea să respingă chemarea lui Christos la mântuire (numai cine va dori, va lua și primi darul vieții) - vezi Apoc. 22:17; Isa. 55:1-3. Dar Sfânta Scriptură ne dă o mulțime de mărturii că pentru cei răscumpărați (întreaga omenire) se va deschide o cale nouă, care va fi atât de netedă, atât de comodă și condițiile ei atât de favorabile (cu totul deosebită de "calea îngustă" și spinoasă pe care merge acum "turma mică"), încât numai cei care vor iubi mai departe păcatul și-l vor alege de bună voie - după ce vor fi ajuns să cunoască principiile adevărului și ale dreptății - vor fi judecați ca nesupuși Marelui Profet și vor fi "nimiciți cu desăvârșire din mijlocul poporului" (Fapt. 3:23) - vezi și Isa. 65:20; 35:8,9; 57:14; 62:10.

857. Oricât de aspră a fost pedeapsa pentru păcatul lui Adam - ținând seama de toate suferințele și necazurile acestor șase mii de ani - credem, totuși, că soarta omului a fost mai ușoară decât a îngerilor vinovați, care n-au fost osândiți la moarte și deci nu și-au pierdut energia vitală prin moarte, dar care au fost lipsiți de libertatea și tovărășia sfinților. Dacă omul ar fi fost tratat la fel ca îngerii căzuți, ne putem închipui ce stare haotică și îngrozitoare s-ar fi perpetuat pe pământ, unde răutatea și nelegiuirea ar fi înmulțit suferințele și necazurile acestei lumi. Și așa, vedem că viața scurtă a oamenilor este tocmai suficientă pentru dezvoltarea genială (peste măsură) a egoismului și a lăcomiei nesățioase, pentru a se asupri unii pe alții. Dacă socotim că mulți dintre

milionarii zilelor noastre erau odată niște băieți săraci, și că imensa lor avere și-au adunat-o în mai puțin de cincizeci de ani, la ce spirit lacom de avere ar fi ajuns dacă ar fi avut la dispoziție sute și mii de ani pentru opera lor acaparatoare? Fără îndoială, rezultatul ar fi fost înrobirea și degradarea completă, abrutizarea majorității oamenilor spre a sluji interesului, vicleniei și zgîrceniei unora dintre stăpînitori.

858. Privind lucrurile din acest punct de vedere, inimile noastre se înalță pline de recunoștință către Dumnezeu, pentru felul cum a hotărît pedeapsa sau blestemul asupra noastră: "vei muri negreșit". Și dacă experiența neamului omenesc este plină de învățăminte, nu numai pentru noi înșine, ci și pentru îngerii sfinți și pentru cei căzuți, bucuria noastră este cu atât mai mare (vezi I Cor. 4:9). Se prea poate că intenția lui Dumnezeu este ca această mare experiență cu păcatul și urmările lui, peste măsură de nenorocite, să servească și ființelor inteligente din alte lumi, necreate încă. Și, cine știe, poate că în viitorul îndepărtat, pentru ființele ce se vor crea pe alte planete, se vor lua ca învățători tocmai oameni din rasa răscumpărată și restatornicită, care le vor preda lecții din proprie experiență, despre monstruoșitatea păcatului și urmările lui groaznice, spre a-i preveni astfel mai temerinic asupra abaterilor de la Legea dumnezeiască.

859. Acest principiu, al întoarcerii unui blestem în binecuvîntare, a fost ilustrat în poporul Israel. Ca popor, Israel a fost ales "dintre toate familiile pămîntului", ca să slujească drept pildă. În realitate, Vechiul Testament (sau Legea) a reprezentat pentru ei o a doua judecată, care le-a adus a doua osîndă - ei fiind în aparență mai

osîndiți decît restul lumii, pe care Dumnezeu intenționa s-o îndrepte prin credință, văzîndu-se din experiența lui Israel că nici unul dintre ei nu s-a putut îndrepta prin Lege (Rom. 3:20,28; 8:3; Gal. 2:16; Evr. 7:19). Legea cerea Israeliților fapte desăvîrșite, pe care ei, din pricina slăbiciunilor moștenite, nu le-au putut îndeplini, și astfel ei căzură din nou sub blestemul sau osînda de moarte a Legămîntului lor. Deci acest legămînt, în loc să le aducă viață veșnică, le-a adus moartea (Rom. 7:9,14). Cu toate că Dumnezeu s-a folosit de Israel spre a dovedi că nici un om imperfect nu poate împlini Legea perfectă a lui Dumnezeu și să cîștige viața prin ea (vezi Deut. 30:15,19; Rom. 10:5), totuși, El nu îngădui ca această încercare a lor să-i ducă la o moarte veșnică, ci rîndui astfel în planul Său, ca aceeași jertfă care trebuia să mîntuiască întreaga rasă a lui Adam să-i mîntuie și pe ei, poporul favorizat, care era osîndit în mod special de Legea veche (Rom. 2:11-13; 3:19-23). În scopul acesta se născu Domnul nostru Isus Christos sub Lege, ca să poată răscumpăra pe cei ce erau osîndiți de această Lege, prin aceeași jertfă care va mîntui întreaga omenire osîndită din pricina păcatului lui Adam - Gal. 4:4,5; Deut. 7:6; Amos 3:2.

860. Vedem, prin urmare, că împăcarea omului cu Dumnezeu este o necesitate impusă de faptul că Dumnezeu însuși este izvorul vieții și că viața poate fi căpătată numai ca un dar din partea Sa, condiționată, totuși, de armonia cu Legea Sa. "Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Christos, Domnul nostru" (Rom. 6:23). Conform principiilor dreptății, care stau la baza guvernării Sale, Dumnezeu nu poate, nicidecum, să fie îngăduitor cu păcatul și nici nu poate

admite necesitatea lui. Și fiindcă El este desăvârșit, nimeni dintre păcătoși nu poate fi recunoscut ca fiu al Său. Deci, fiindcă omul, din pricina căderii în păcat, ajunsese nu numai sub osînda morții, ci alunecă tot mai jos, distrugându-și în mare parte asemănarea cu Dumnezeu, de aceea viața sa veșnică depinde de puterea care va realiza următoarele două lucruri: (1) salvarea omenirii din osînda morții impusă de forul Dreptății; (2) ridicarea omenirii din starea înjositoare a păcatului la starea sfântă și desăvârșită din care căzu. Dacă aceste două lucrări pot fi realizate, atunci există speranță. Dacă nu pot fi realizate amîndouă, atunci omul nu mai poate avea nici cea mai mică speranță de a cîștiga viața veșnică. În zadar am căuta ajutor la familia omenească decăzută, fiindcă, chiar dacă unii sînt mai puțin degradați, totuși, toți au păcătuit, toți au pierdut asemănarea cu Dumnezeu (Rom. 3:10-12,23). Dacă măcar unul ar fi drept, el ar putea răscumpăra pe fratele său (pe Adam și întreaga rasă) și ar fi astfel, conform orînduirii divine, Salvatorul sau Mîntuitorul rasei sale. Dar nici unul nu este drept și, deci, nu poate "să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării". De aceea, răscumpărarea omenirii "nu se va putea face niciodată" de nici unul dintre cei căzuți în păcat - Ps. 49:6-8.

861. Dumnezeu prevăzu toate acestea în înțelepciunea Sa atotcuprinzătoare și iubirea Sa pregăti răscumpărarea, chiar înainte de a fi fost creat omul. Iar, la timpul convenit, Își descoperi planul pentru mîntuirea omului din înjosire și degradare. Cînd încă nu se zărea nici un mîntuitor, "brațul lui Iehova" aduse mîntuirea. "Brațul" (puterea) care venea din cer de la Dumnezeu, în ajutorul omului, pentru salvarea lui din ghiarele morții și din

mocirla păcatului, era Domnul nostru Isus Christos. (Isa. 53:1; Ps. 40:2.) Prin El, Dumnezeu ne-a descoperit planul Său.

(1) Răscumpărarea omenirii din abisul "sheolului", din puterea morții, de sub blestemul și urgia ce apasă acum asupra lumii, a fost posibilă prin moartea omului perfect Isus Christos. Dreptatea, care cerea această înlocuire în moarte a omului pierdut, este acum satisfăcută (Mat. 18:11,12) și întreaga omenire este predată Domnului nostru Isus Christos, care a cumpărat-o cu sângele Său prețios - 1 Pet. 1:18,19.

(2) El alege acum dintre oamenii răscumpărați pe "turma mică" a moștenitorilor cu Dinsul, care prin jertfa și devotamentul lor vor fi socotiți părtași la suferințele Lui, precum și părtași la gloria Lui și la lucrarea viitoare de ridicare și binecuvântare a lumii - rodul jertfei Lui - Isa. 53:11,12; vezi și Efes. 1:3-10; Col. 1:24; 2 Tim. 2:11,12; Rom. 8:17.

(3) Lucrarea de restabilire va fi adusă la îndeplinire de acest glorios Mîntuitor și de comoștenitorii Săi, "Mireasa, Biserica" Sa, la "vremea înnoirii tuturor lucrurilor", despre care au vorbit toți profeții sfinți din vechime (Mat. 19:27,28; Fapt. 3:19-23). Grandioasa lucrare de ispășire va fi terminată după ce făcătorii de rele cu voia, care vor fi respins condițiile favorabile ale Noului Legământ și darul și îndurarea dumnezeiască, vor fi cu desăvîrșire nimiciți, iar ceilalți oameni vor fi întorși la Tatăl Ceresc desăvîrșiți fiind din nou "după chipul și asemănarea Sa", de data aceasta cunoscîndu-L mai bine, datorită experiențelor cu păcatul și urmările lui. Toți acei care pot înțelege și recunoaște acestea, se vor convinge de necesitatea ispășirii, precum și de faptul

că omenirea nu poate fi binecuvîntată fără să fie adusă în armonie (sau împăcată) cu Dumnezeu, Creatorul ei, și că posibilitatea acestei împăcări trebuie să fie precedată de răscumpărarea păcătosului. Căci numai așa poate Dumnezeu îndreptăți pe păcătoși, fără să vateme dreptatea, adică El să rămînă, totuși, drept - Rom. 3:26.

862. Deși jertfa de ispășire a fost dată de Domnul nostru pentru toți oamenii și prin aceasta blestemul a fost înlăturat, totuși, din cele spuse pînă aici nu avem nici o indicație pe baza căreia putem socoti numărul celor ce prin ascultare vor fi, în realitate, eliberați de păcat și din blestemul acestuia și împăcați cu Tatăl Ceresc, folosin-du-se de ocazia pregătită de Răscumpărătorul nostru pentru toți. Nu este intenția Domnului (și nu avem motiv să presupunem) că favoarea divină și viața veșnică sa fie cîștigate și de alții, afară de acei care vor ajunge la deplina armonie sufletească cu Dumnezeu și cu toate legile dreptății Sale. Ne bucurăm, totuși, că cunoașterea darului divin și alte prilejuri mai favorabile decît cele actuale vor fi oferite, la timpul ales de Dumnezeu, întregii Sale creațiuni - 1 Tim. 2:6; Rom. 8:19-23.

Capitolul XV

Prețul răscumpărării pentru toți, singura bază a împăcării omului cu Dumnezeu

"Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care S-a dat pe Sine, însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia (sau va trebui) adevărat la vremea cuvenită" - 1 Tim. 2:5,6.

863. Impăcarea omului cu Dumnezeu depindea, înainte de toate, de prezentarea unei jertfe acceptabile (mulțumitoare) pentru păcatul omului. Până când sentința sau "blestemul" ce apasă asupra omului nu va fi înlăturat, el va fi o piedică permanentă pentru om de a recîștiga favoarea divină și viața veșnică. Sub legea osînditoare a dreptății divine, singurul cuvînt al lui Dumnezeu către om ar fi acuzator: ești un păcătos - prin păcatul săvîrșit de tine, cu bună știință, și-ai atras asupra-ți toate necazurile și nenorocirile. Sentința condamnatore la moarte adusă împotriva ta este dreaptă, și ea nu poate fi anulată fără violarea dreptății, lucru cu neputință, deoarece "Dreptatea este temelie guvernării Mele" (Ps. 89:14). De aceea, sentința Mea va rămîne neschimbată, iar voi trebuie să vă plecați înaintea ei, cîtă vreme nu-Mi puteți da o cheazășie acceptabilă (pe

altcineva) care să vă înlocuiască.

864. Am văzut că sentința nu osîndea pe păcătos la chinul veșnic, ci la moarte. A presupune că nu moartea, ci chinul veșnic a fost pedeapsa omului, înseamnă a bănuși că Dumnezeu a fost nedrept cu Adam și Eva în Eden, informîndu-i greșit și înșelîndu-i. Am văzut că sentința condamnatoare la moarte este o sentință dreaptă împotriva păcătosului, deoarece viața i-a fost dăruită cu condiția să asculte. Călcînd porunca, Creatorul era în drept să i-o retragă. Nu este greu, însă, să observăm că un chin veșnic pentru Adam n-ar fi fost o pedeapsă dreaptă pentru vina de a fi gustat din pomul oprit; și ar fi fost și mai nedreaptă această sentință a "chinurilor veșnice" dacă s-ar fi adus împotriva urmașilor lui Adam, reprezentînd nenumăratele milioane de oameni. Toți pot vedea, însă, că sentința morții, însoțită de boli, suferințe și necazuri, care s-a abătut asupra tatălui Adam, și de la el a trecut asupra întregii omeniri, este o sentință dreaptă și acceptabilă - o sentință în fața căreia toți trebuie să tăcem și să admitem dreptatea ei, bunătatea și asprimea lui Dumnezeu.

865. Cunoscînd osînda rostită împotriva păcătosului, putem mai ușor înțelege care ar fi pretenția Dreptății pentru plățirea acestei osînde. Intrucît pedeapsa n-a fost dată din pricina că întreaga rasă a păcătuit, căci numai un singur om a păcătuit, de aceea și sentința morții era îndreptată direct numai împotriva lui Adam și indirect împotriva urmașilor săi, prin moștenire. În deplin acord cu aceste fapte, Dreptatea nu putea pretinde decît un singur preț corespunzător; ea a cerut numai viața unui alt om în locul vieții lui Adam, pentru a elibera pe Adam și urmașii săi din temnița morții. Prin aceasta, pedeapsa

a fost ridicată cu totul, deoarece după cum un păcat a dus în pierzare întreg neamul omenesc, tot așa o singură jertfă i-a răscumpărat pe toți de acolo.

866. Am văzut că omul perfect Adam, păcătosul ce fu condamnat la moarte, nu era un înger, ci un simplu om, creat "cu puțin mai pe jos decât îngerii". De aceea, Dreptatea nu putea pretinde în locul său nici mai mult nici mai puțin decât un alt om din neamul său, perfect și nesupus osîndei divine - adică unul întocmai cum era Adam înainte de cădere. Am văzut că o astfel de ființă n-a putut fi găsită printre oameni, fiindcă toți se născuseră după căderea lui în păcat, și, deci, prin moștenire, toți erau părtași la păcatul, la osînda și degradarea lui Adam. De aceea s-a ivit necesitatea ca cineva din sferele cerești, dintre ființele spirituale, să-și însușească natura umană perfectă și să se aducă pe sine însuși drept preț de răscumpărare pentru Adam și toți urmașii săi, care își pierduseră viața prin el.

867. Intenția divină era ca, cu această ocazie să dea un exemplu veșnic care să ilustreze că oricine încearcă să-și satisfacă numai ambițiile personale egoiste (ca Satan) va fi degradat și înjosit. Și, dimpotrivă, că oricine care se va înjosi pe sine, ascultînd de voința divină, va fi înălțat. Dumnezeu așa își întocmi planul de acțiune încît acest lucru să fie o necesitate, pentru ca manifestarea iubirii Sale față de oameni să fie în același timp un prilej și pentru Fiul Său, "singurul născut din Tatăl", de a-și dovedi iubirea, umilința și ascultarea - pentru care Tatăl cu plăcere a înălțat pe Fiul său prea iubit la cea mai mare cinste din Univers - Mat. 23:12; Iac. 4:10; 1 Pet. 5:6.

868. După cum am văzut, Domnul nostru Isus Christos, care înainte de a se naște om, fusese reprezen-

tantul lui Iehova în toată opera creațiunii și, ca "singurul născut", fusese cu Tatăl înainte de crearea celorlalte făpturi, a putut să cunoască bine pe Tatăl și înalta Sa glorie, fiind "mîna dreaptă" a puterii Sale (Ioan 7:28,29; 8:18,19,54,55; 1:1-3,10,14). Deoarece El fusese primul după Tatăl, cel mai mare după Tatăl în Impărăția cerească, apostolul Pavel ne arată că această lucrare de mîntuire, această ocazie de a îndeplini dorința Tatălui cu privire la om, îi fusese dăruită Lui, ca o dovadă de încredere și de favoare specială, căci Tatăl avea toată încrederea în Fiul Său și dorea ca El să cîștige slava ce va rezulta din credincioșia Sa. Astfel, Tatăl îi oferi mai întîi Lui acest prilej, pentru ca El să continue a rămînea primul, căci "El este începutul, cel întîi născut dintre cei morți pentru ca în toate lucrurile să aibă întîietate. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt, cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin sîngele crucii lui" - Col. 1:18-20.

869. Alegerea unei ființe spirituale spre a deveni Mîntuitorul omului, nu vrea să arate că era cerută jertfirea vieții unei ființe spirituale ca preț de răscumpărare a omului. Chiar dimpotrivă, fiindcă viața omului fu pierdută prin păcat, numai viața unui om putea fi primită ca preț de răscumpărare, de mîntuire. Pentru acest motiv era necesar ca Logosul să părăsească gloria existenței Sale spirituale și, înjosindu-se, să devină om, căci numai ca om putea plăti El prețul răscumpărării. Și "nu în ajutorul îngerilor" trebuia să vină El, "ci în ajutorul semînței lui Avraam". Intrucît copiii pe care Dumnezeu voia să-i salveze și să-i scape din robia păcatului și a morții erau copii din carne și din sînge,

de aceea "și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele (în chip foarte apropiat), pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul" (Evr. 2:14,16). El lămurește aceasta mai bine, zicînd "Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților" (1 Cor. 15:21). Evanghelistul Ioan (1:14) exprimă același cuget cînd zice: "Și Cuvîntul (Logosul) S-a făcut trup". Iar mai departe ne spune chiar Domnul nostru Isus Christos, că "Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea (atunci, cînd El venise ca s-o răscumpere), ci, ca lumea să fie mîntuită prin El" (Ioan 3:17). El nu zice că lumea a fost mîntuită deja, sau că s-a făcut ceva pentru mîntuirea ei - afară de trimiterea Aceluia care o va mîntui prin jertfa Sa. Primul pas în îndeplinirea misiunii Sale a fost, după cum Însuși mărturisește: "Căci Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața (drept) răscumpărare pentru mulți" (Marc. 10:45). Aici avem dovada clară că prin părăsirea vieții Sale glorioase avută lîngă Tatăl înainte de facerea lumii și schimbarea firii sale spirituale în fire omenească, Domnul nostru nu-Și dăduse încă viața ca preț de răscumpărare, ci făcuse numai un prim pas pregătitor pentru această lucrare care-I sta înainte. Aceasta se dovedește și prin aceea că îndată ce împlini vîrsta de treizeci de ani (vîrsta maturității după lege) se duse la Iordan ca să fie botezat de Ioan, oferindu-și astfel, prin acest simbol, viața sa umană ca o jertfă vie pentru salvarea omului.

870. Atunci se împlini vechea profeție scrisă despre El: "Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!" (Ps. 40:7,8; Evr. 10:5-9). Prin acest fapt al consacrării Sale El se

înfățișă pe Sine ca jertfă vie și în slujba lui Dumnezeu, pînă la moarte. Apostolul Pavel ne arată că Isus Christos a desființat (înlăturat) jertfele tipice (simbolice) ale Legii vechi, aducînd în locul lor, "odată pentru totdeauna", adevărata jertfă cerută de Justiția divină, adevăratul "Miel" care ridică în realitate păcatul lumii. Această jertfă era însăși viața Sa umană jertfită morții la Iordan și mistuită în întregime pe Cruce, pe creasta Calvarului, iar sîngele acestei vieți, predată morții, spre a ține locul păcătoșului în moarte, pecetlui Noul Legămînt dintre Dumnezeu și oameni (Evr. 10:9-12; 9:11,12; Ioan 1:29; Luca 22:20; Apoc. 5:12). Același lucru ne spune apostolul, cînd zice că "omul Isus Christos" fu acela care "s-a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" - și nu "Logosul" în slava lui cerească - 1 Tim. 2:5,6.

Primul pas din program

871. In epistola către Evrei 2:5-9 apostolul Pavel schițează pe scurt întreg planul lui Dumnezeu și, subliniind făgăduințele divine privitoare la restatornicirea omului, citează din profetia lui David (Ps. 8:4-8), explicînd că planul lui Dumnezeu prevede ca în cele din urmă omenirea să fie ridicată la perfecțiunea pierdută, la domnia asupra pămîntului și asupra făpturilor lui, stăpînindu-le în armonie cu legile Creatorului. "Totuși, acum - zice apostolul - încă nu vedem ca toate îi sînt supuse". Nu vedem încă pe om ridicat la asemănarea cu Dumnezeu și repus în domnia de la început asupra pămîntului, dar vedem că lucrarea care duce la îndeplinirea acestui scop al lui Dumnezeu a și început. Iată primul pas din acest program de lucru: "dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decît

îngerii, adică pe Isus, îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți". Astfel ni se schițează primul pas din lucrarea de salvare a omului, început de Iehova prin pregătirea unui preț de răscumpărare valabil pentru mîntuirea noastră, preț egal în valoare - în glorie și perfecțiune - cu primul om Adam. Și, în acest scop, îl vedem pe "Fiul singurul născut din Tatăl" dezbrăcîndu-se de slava ființei Sale cerești și coborîndu-se pe o treaptă "mai pe jos de a îngerilor". Îl vedem născîndu-se în fire omenească, spre a putea "gusta moartea pentru toți oamenii" și a lua locul lor în "osînda morții".

872. În fața acestora inimile noastre se pot bucura, pline de recunoștință că iubirea și bunăvoința Tatălui Ceresc au pregătit răscumpărarea și restatornicirea noastră, pe baza absolutei dreptăți, în așa fel încît să fie drept și totuși să socotească drepti pe cei ce cred în Isus (Rom. 3:26). "Intr-adevăr, Domnul este drept în toate căile Lui și milostiv în toate faptele Lui" (Ps. 145:17). (Acum slăvitul nostru Răscumpărător a fost înălțat la dreapta puterii Tatălui și așteaptă să sosească momentul pentru al doilea pas din programul de mîntuire a omului - restatornicirea omenirii și a tuturor lucrurilor (Evrei 10:12,13; 1 Cor. 15:25-28). Astfel vedem că jertfa Domnului nostru Isus Christos pentru păcatul omului n-a fost o jertfă spirituală, deoarece o asemenea jertfă n-ar fi fost "un preț corespunzător" - un preț care să corespundă în toate privințele omului Adam, care trebuia răscumpărat.

Înțelesul cuvintelor, "răscumpărare" și "mîntuire"

873. Am ajuns acum la un punct unde trebuie să ne ocupăm puțin de cuvîntul "răscumpărare", pe care Noul Testament îl amintește numai de două ori, într-o formă limitată, dar precisă: o dată îl amintește Domnul Însuși, cînd vorbește despre scopul venirii Sale în lume, și a doua oară apostolul Pavel cînd arată această misiune a Domnului îndeplinită. Cuvîntul grecesc întrebuițat de Domnul nostru este "anti-lutron", care înseamnă "preț de răscumpărare". Astfel, Domnul zice: "Fiul omului a venit să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți" (Mat. 20:28). Iar apostolul Pavel zice: "Omul Isus Christos . . . s-a dat pe sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți" - faptul acesta se va adevăra la vremea cuvenită - 1 Tim. 2:6.

874. Același cuget este adesea exprimat în Sfînta Scriptură, care vorbește despre lucrarea Domnului nostru ca despre o lucrare de mîntuire, etc. Noi dăm o atenție specială cuvîntului "răscumpărare" (anti-lutron), deoarece el ne prezintă ideea într-o formă mai completă și mai clară. Cuvintele: "mîntuire", "mîntuit", "mîntuitor", deși cuprind în ele cugetul unui "preț de răscumpărare", totuși ele conțin mai cu seamă ideea unei eliberări a celor răscumpărați. De aceea, atît în limba noastră cît și în limba originală (greacă, în care s-a scris Noul Testament) aceste cuvinte sînt întrebuițate uneori în legătură cu jertfa, cu plățirea prețului de răscumpărare, iar alteori se referă la eliberarea celor răscumpărați, la salvarea lor. Mulți dintre dușmanii răscumpărării, între care cel mai mare este Satan, încearcă în mod viclean să sustragă atenția de la prețul plătit de Domnul pentru răscumpărarea omului din blestemul morții, folosindu-se de acele texte

ale Scripturii în care cuvintele "mîntui" și "mîntuire" se referă numai la deplina eliberare a omenirii din osînda morții. Sustrăgînd atenția de la eliberare și falsificînd Cuvîntul lui Dumnezeu, ei încearcă să întunece adevărul cu privire la faptul că viitoarea salvare și toate binecuvîntările prezente și viitoare, pregătite pentru oameni, se bazează pe jertfa de răscumpărare plătită cu viața Sa de Omul Isus Christos pe Calvar.

875. Poate fără să vrea, traducătorii Bibliilor noastre obișnuite (este vorba de versiunea comună engleză n.e.) au ajutat pe acești dușmani ai răscumpărării, prin aceea că au tradus unele cuvinte grecești care au un înțeles cu totul deosebit prin cuvîntul "mîntuire". Pentru a ne putea face o idee clară despre aceasta, vom cita toate cuvintele grecești traduse "mîntui", "mîntuire", "mîntuit", după cum urmează:

876. Cuvîntul "mîntui" este tradus uneori din grecescul "agorazo". Profesorul Young zice că înțelesul acestui cuvînt este "a cumpăra pe piață", deoarece "agora" înseamnă "piață", cum de fapt este tradus - Mat. 20:3; Marc. 12:38; Luca 7:32; Fapte 16:19.

877. Iată traducerea cuvîntului "agorazo" în Noul Testament:

"Căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sîngele Tău, oameni" - Apoc. 5:9.

"Și nimeni nu putea să învețe cîntarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pămînt" - Apoc. 14:3.

"Și au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintîi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel" - Apoc. 14:4.

878. Toate aceste trei cazuri arată ideea unei cumpărări publice; și toate celelalte cazuri ale cuvîntului

"agorazo" din Noul Testament, conțin un înțeles comercial . . . Atragem atenția în mod deosebit asupra însemnătății acestui cuvânt, deoarece tendința de a tăgădui că rasa noastră a fost răscumpărată cu un preț din blestemul morții se dezvoltă mereu și este contrară "credinței care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna" - Iuda 3.

879. Un alt cuvânt tradus în Bibliile noastre "răscumpărat", "răscumpărare", este înrudit cu cel de mai sus, fiind format dintr-un prefix "ex", care înseamnă "din" și "agorazo" adică "exagorazo", care înseamnă "a cumpăra și a prelua în posesie":

"Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi" (Gal. 3:13). Apostolul ne arată aici că Iudeii deveniți creștini, care fuseseră sub jugul Legii vechi, au fost "răscumpărați" nu numai din osînda Legii, ci au fost eliberați și din jugul ei. Cuvântul "agorazo" înseamnă "cumpărare" iar prefixul "ex" înseamnă eliberare datorită acestei cumpărări, așa că ei nu se mai află sub stăpînirea acestei legi.

"Dumnezeu a trimis pe Fiul Său . . . ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea" (Gal. 4:4,5). Această mărturie se aseamănă cu cea de mai sus și înseamnă răscumpărarea poporului evreu de sub vechea Lege și eliberarea credincioșilor ca să poată deveni fii ai lui Dumnezeu - Ioan 1:12.

880. Încă un cuvânt grecesc este tradus prin "izbăvi", "scape" și anume "lutroo", care înseamnă "a elibera prin plățirea unui preț". Rădăcina acestui cuvânt este "lutron" care întrebuintat cu prefixul "anti" ("anti-lutron") înseamnă un "preț corespunzător".

"Noi trăgeam nădejdea că El este acela, care va

izbăvi (Nițulescu - "care avea să scape") pe Israel" (Luca 24:21). Apostolii erau înșelați în așteptările lor din pricina morții învățătorului și ziceau că se așteptaseră ca Isus să elibereze pe Israel din jugul roman, prin plățirea unui preț. Ei nu fuseseră încă "unși" cu Spiritul Sfânt și nu puteau înțelege lungimea și lărgimea, înălțimea și adâncimea planului divin prin care, nu numai Israel, ci întreaga lume fusese eliberată, nu numai din jugul roman, ci și din jugul lui Satan și din marea închisoare a morții, prin prețul de răscumpărare plătit de Domnul nostru cu viața Sa umană.

"Căci știți că nu cu lucruri peritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu singele scump al lui Christos, Mielul fără cusur și fără prihană" - 1 Pet. 1:18,19.

881. Acest text nu se referă atât de mult la ultima noastră salvare prin învierea din morți, ci mai mult la întoarcerea noastră de pe calea deșertă a purtării noastre vechi, și a nelegiurii în general. Această eliberare a fost cumpărată pentru noi cu singele scump al lui Christos, care plăți și eliberarea mai mare a învierii viitoare. Fără plățirea prețului de răscumpărare, fără mulțumirea cerințelor Dreptății, Dumnezeu nu ne putea primi ca fii, nici nu putea pecetlui (confirma) înfierea noastră în familia Sa (Efes. 2:18,19). Aceste diferite denumiri ale harului Său, oferite acum credincioșilor Săi, formează deci puterea de salvare divină, care zdrobi puterea păcatului din inimile noastre, înlocuind-o cu puterea spiritului Domnului.

882. Un alt cuvânt tradus "răscumpărare" (Nițulescu) este cuvântul grecesc "lutrosis", care înseamnă a elibera.

Acest cuvânt nu conține ideea unui preț plătit, și deci n-ar trebui tradus "răscumpărarea" sau "mîntuirea" ci "eliberarea".

"A venit și ea (prorocița Ana) în același ceas, și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mîntuirea (eliberarea) Ierusalimului" (Luc. 2:38). Poporul din Ierusalim aștepta eliberarea din jugul roman - fără să poată înțelege că eliberarea mai mare trebuia să se facă printr-un preț de răscumpărare.

883. Un alt cuvînt grecesc, tradus o singură dată "răscumpărare", "răscumpărat", în Noul Testament, este "poieolutrosin", care înseamnă a pune în libertate, a salva:

"Binecuvîntat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat (a salvat) pe poporul Său" - Luc. 1:68.

884. Se poate observa că această exprimare era o profeție, deoarece aici sînt amintite lucruri neterminate ca și cînd ar fi fost îndeplinite. Primul pas către salvarea lui Israel abia fusese făcut și este pomenit aici ca și cînd întreaga lucrare ar fi fost deja săvîrșită. Acest cuvînt nu conține ideea cum se va ajunge la această salvare sau eliberare; alte texte ne arată însă că va fi obținută prin plățirea mai întîi a unui preț de răscumpărare și apoi prin stabilirea Impărăției Răscumpărătorului spre a desăvîrși lucrarea de salvare sau eliberare. Acest cuvînt n-ar fi trebuit tradus "răscumpărat" ci, "salvat", spre a se preveni orice confuzie.

885. Un alt cuvînt grecesc tradus greșit "răscumpărarea" este "apolutrosis", care, iarăși, nu conține ideea unui preț de răscumpărare, ci înseamnă

numai "o scăpare", o "eliberare".

"Cînd vor începe aceste lucruri să se întîmple . . . să vă ridicați capetele (să prindeți curaj), pentru că izbăvirea (scăparea, salvarea - Nițulescu și - "răscumpărarea" - Galaction) voastră se apropie" - Luc. 21:28.

886. Aceste cuvinte nu dau de înțeles răscumpărarea propriu zisă, ci numai salvarea asigurată poporului Domnului prin înviere. Evanghelistul privește problema din punctul de vedere al Domnului; credincioșii sînt socotiți îndreptați necondiționat, fără fapte meritorii din partea lor. Lucrul acesta este realizat prin salvarea pregătită de Dumnezeu în Domnul nostru Isus Christos.

887. "Christos Isus a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare" (1 Cor. 1:30). Nimic în această exprimare nu se referă la prețul de răscumpărare plătit pe Calvar. Apostolul nu vorbește despre ceea ce Domnul nostru făcu pentru noi, ci despre ceea ce va mai face. El este înțelepciunea noastră în sensul că noi trebuie să renunțăm la propria noastră înțelepciune sau voință, primind în locul ei pe a Sa, pentru a avea astfel "spiritul minții sănătoase" care ne face destoinici "a umbla cu înțelepciune". El este neprihănirea sau îndreptățirea noastră în sensul că, dîndu-se pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, El reprezintă pe toți acei care vin la Tatăl prin El. El este sfințirea noastră, deoarece prin meritul Său sîntem primiți de Tatăl ca "jertfe vii" (Rom. 12:1) și Christos este acela care ne ajută să ne putem aduce pe noi înșine ca "jertfe vii", mergînd pe urmele Lui, pentru îndeplinirea legămîntului nostru de jertfă (Filip. 4:13). El este "salvarea" noastră (nepotrivit tradus

"răscumpărarea"), prin aceea că Christos trăiește și nu mai moare și astfel ne garantează că vom trăi și noi (Rom. 6:8,9); că la timpul cuvenit va elibera din robia stricăciunii și a morții - Biserica Sa, cumpărată cu sîngele Său prețios. Așadar, despre salvare și nu despre răscumpărare propriu zis este vorba aici. Dar tocmai pentru că ne-a răscumpărat poate fi El pentru noi - și pentru toți acei pe care i-a răscumpărat - înțelepciune, îndreptare, sfințire și salvare.

888. "Și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor cîștigați de Dumnezeu" (Efes. 1:14). Prin jertfa Sa, Christos a cîștigat întreaga omenire sau pe toți cei ce vor primi cu bucurie favoarea Sa, în condițiile Evangheliei, cum a primit și Biserica, Mireasa Sa. Biserica va fi eliberată întîi, "la revărsatul zorilor". Timpul eliberării omenirii este epoca Mileniului. Pămîntul făcea parte din bunul moștenit al omului și a fost răscumpărat și el prin aceeași jertfă; de aceea și el va fi scos de sub blestem, devenind iarăși - de data aceasta în întregime - ca grădina Edenului (Isa. 51:3; Ezech. 36:33-36). Răscumpărarea e îndeplinită, dar eliberarea așteaptă "timpul hotărît de Dumnezeu".

889. "Să nu întristați pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării (eliberării)" - Efes. 4:30. Aici nu este vorba de jertfa de răscumpărare mistuită pe Calvar. Totuși, pînă cînd această jertfă n-a fost mistuită și primită de Tatăl, pînă atunci Spiritul Sfînt nu s-a revărsat asupra nimănui spre a-l "pecetlui" ca fiu al lui Dumnezeu. Inșă acum, acei care au fost "pecetluiți" trebuie să păstreze bine această pecete a înfierii lor - conceperea lor la natura divină. Pecetea spiritului este "pîrga" spiritului sau "arvuna

moștenirii noastre" (Efes. 1:13,14) și este tot ce ni se dă drept garanție în viața noastră prezentă. Pentru primirea în întregime a binecuvântării sau a darului făgăduit - natura divină - trebuie să așteptăm pînă va sosi "timpul hotărît" de Tatăl, "ziua eliberării" (nu a "răscumpărării"), epoca Milenară - ziua cînd Biserica, Mireasa lui Christos, "cetatea lui Dumnezeu", va fi ajutată "în revărsatul zorilor" (Ps. 46:5). Oricine pierde această pecete sau "arvună" a Spiritului Sfînt, nu va avea parte de "întîia înviere" în "revărsatul zorilor" zilei de eliberare deplină din puterea păcatului și a morții - Apoc. 20:6.

890. Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legămînt nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legămîntul dintîi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită (Evr. 9:15). Încă o dată, traducerea greșită a cuvîntului întunecă în parte înțelesul acestui text; înlocuind însă cuvîntul "răscumpărare" cu "elibe-rare", totul se clarifică. Pentru israeliți moartea Domnului nostru avea o însemnătate mai mare decît pentru neamuri (păgîni). Pentru ei ea nu însemna numai răscumpărarea din păcatul lui Adam, ci și eliberarea sau scăparea de blestemul sau asprimea Legii vechi, care apăsa greu asupra acestui popor din pricina nesupunerii lor la poruncile ei. Israelii se aflau deja sub blestemul adamic, ca și restul omenirii; și, pe deasupra, se aflau și sub blestemul vechiului legămînt primit de ei la muntele Sinai, prin mijlocirea lui Moise - vezi Rom. 8:2.

891. "Unii, ca să dobîndească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea (scăparea), care li se dădea (oferea), și au fost chinuiți" (Evrei 11:35). Acesta este singurul caz de redare corectă a cuvîntului, de către

traducători. Probabil încercînd a-l traduce prin "răscumpărare" și-au dat seama că acest cuvînt ar suna cam ciudat în fraza citată.

892. În Vechiul Testament cuvintele "a elibera", "eliberare", "izbăvire", "mîntuire", sînt în general traduceri corecte ale cuvintelor ebraice originale, de exemplu cuvîntul "Gaal" înseamnă "a elibera prin răzbunare sau răsplătire". Cităm următoarele exemple:

"Dar știu că Răscumpărătorul (Galaction - "Mîntuitorul", Nițulescu - "răzbunătorul") meu trăiește". - Iov 19:25.

"Își aduceau aminte că . . . Dumnezeuul Atotputernic este Izbăvitorul (Mîntuitorul) lor" - Ps. 78:35.

"El îți izbăvește (scapă) viața din groapă" - Ps. 103:4.

"După ce se va fi vîndut, unul din frații lui să poată să-l răscumpere (corect: elibereze). Unchiul lui . . . sau una din rudele lui de aproape, va putea să-l răscumpere, sau, dacă are mijloace, să se răscumpere (elibereze) singur" - Lev. 25:48,49.

"Da, va veni un Răscumpărător (Mîntuitor, Eliberator) pentru Sion" - Isa. 59:20.

893. Citînd aceste versete, unde traducătorii Noului Testament au aplicat cuvîntul "răscumpărare" fără ca originalul grecesc, din care a fost tradus, să conțină ideea unui preț de răscumpărare, dorim să prevenim pe cititori împotriva unor scriitori și învățători falși, care tăgăduiesc răscumpărarea. Tăgăduind că lumea a fost răscumpărată prin moartea Domnului nostru Isus Christos, ei sînt gata (pregătiți) a cita în sprijinul negării lor texte din acelea în care cuvîntul "răscumpărare" este fals și rău plasat în locul cuvîntului "eliberare", susținînd apoi că în toate cazurile "eliberare" este singurul înțeles

al cuvîntului "răscumpărare". Față de neglijența traducătorilor, singura metodă ce se poate urma în asemenea cazuri, cînd atîtea lucruri depind de înțelesul corect al unui cuvînt, este să căutăm cuvîntul original și înțelesul lui adevărat.

894. Am arătat că în multe cazuri, Spiritul Sfînt a exprimat prin gura scriitorilor Noului Testament ideea unei răscumpărări a rasei noastre, prin plățirea unui preț corespunzător, idee exprimată chiar în cuvinte semnificative de natură comercială: substituirea sau înlocuirea obiectului cumpărat cu un preț de răscumpărare de aceeași valoare. Am mai arătat că în alte cazuri, în care cuvîntul folosit înseamnă numai "scăpare", "eliberare", nimic nu se opune ideii că o astfel de eliberare va fi căpătată ca rezultat al răscumpărării (anti-lutron - al plățirii unui "preț corespunzător"), însă peste tot contextul lămurește că este vorba despre "eliberarea" sau "salvarea" căpătată în felul acesta.

895. Cît despre cei răscumparați, nu are importanță pentru ei felul cum iubirea și dreptatea lui Dumnezeu a rînduit soluționarea iertării noastre, căci pentru dînșii este un dar gratuit care se poate căpăta numai recunoscîndu-l și primindu-l ca atare. Noi nu-l putem cumpăra, nici nu putem oferi lui Dumnezeu vreo răsplată pentru acest dar. Atunci se ridică următoarea întrebare: dacă pentru noi este un dar gratuit, de ce ne-am oboși cercetînd, sau de ce ar voi Dumnezeu să ne descopere faptul că acest dar a fost cîștigat printr-un preț de răscumpărare - prin moartea lui Christos? Sau de ce stăruie atît de mult Sfînta Scriptură asupra faptului că moartea Sa reprezintă prețul exact, prețul corespunzător pentru păcatele noastre (adamice) sau pentru cumpărarea

noastră din osînda morții? Credem că de aceea ne explică Dumnezeu amănuntele înfăptuirilor Sale pentru salvarea noastră, ca noi să-l înțelegem mai bine pe El și legile Sale, cît și întocmirea și efectul lor. Dumnezeu vrea ca noi să ne dăm seama că Legea Dreptății Sale este absolută, neschimbătoare (ea fiind parte din firea Sa), este "temelia guvernării Sale" (Ps. 89:14; 97:2); că nu poate exista un conflict prin care iubirea Sa să poată stăpîni asupra dreptății (devenind astfel în conflict cu Sine însuși, întrucît iubirea este și ea parte a firii Sale); și că singura cale prin care osînda Sa dreaptă poate fi înlăturată sau ridicată este satisfacerea Dreptății prin plata unei valori echivalente, a unui preț corespunzător, a unui "preț de răscumpărare". Omul perfect Adam a păcătuit, a fost osîndit la moarte, și a fost nimicît cu totul în moarte. Deci nu exista nici o speranță pentru salvarea lui din nimicirea desăvîrșită (sheol, hades), decît numai în cazul cînd iubirea divină ar fi pregătît un înlocuitor al tatălui Adam în moarte. Și după cum am văzut, acest locuitor trebuia să fie în toate privințele ca omul Adam pe care trebuia să-l înlocuiască - de aceeași fire umană desăvîrșită, liber de păcat, de blestem, de minie, sfînt, nevinovat, deosebit de păcătoși și aprobat de Dumnezeu, întocmai cum a fost Adam înainte de-a păcătui.

896. Am văzut că Logosul "s-a făcut trup", devenind "Omul Isus Christos", însă "sfînt, nevinovat, deosebit de păcătoși" (Ioan 1:14; Evr. 7:26), un om desăvîrșit, ca și primul om Adam. Fiînd astfel pregătît, El fu gata să vină în ajutorul omului, să-și dea viața pentru răscumpărarea lui Adam și a urmașilor săi și să devină astfel Răscumpărătorul și Mîntuitorul nostru. Am văzut că, în acest scop, "Omul Isus Christos" s-a

consacrat pe Sine și a pus pe altarul jertfei întreaga Sa ființă umană desăvârșită, cu toate drepturile, privilegiile și binecuvântările ei, în folosul omului. Iată cum ne arată El acest lucru în pilda comorii ascunse într-o țarină:

897. În această pildă, El se înfățișează pe Sine ca omul care, găsind o "comoară ascunsă într-o țarină, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea" (Mat. 13:44). "Țarina, este lumea", întreaga omenire, împreună cu tot pământul (Mat. 13:38; Efes. 1:14). Domnul nostru văzu în omenire o comoară. În vedenie profetică, El văzu rezultatul răscumpărării și eliberării multora din robia păcatului și a morții la deplina libertate a fiilor lui Dumnezeu. În vederea acestui rezultat, a câștigării acestei comori, El cumpără "țarina". Profetul Isaia, vorbind despre Domnul nostru și rezultatul răscumpărării și al lucrării de eliberare deplin înfăptuită la sfârșitul domniei Milenare a lui Christos, zice: "Va vedea rodul muncii sufletului Lui (jertfit pentru această comoară) și se va înviora" (Isa. 53:11). Pentru această "bucurie care-i era pusă înainte", Domnul nostru, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre și-a dat de bună voie viața și tot ce avea atunci, murind pe cruce ca un răufăcător, pentru răscumpărarea lumii - Evr. 12:2.

Ce preț a fost plătit pentru om?

898. După cum prețul care trebuia plătit pentru răscumpărarea omului trebuia să corespundă întocmai cu pedeapsa lui, tot așa, moartea omului Isus Christos indica pedeapsa la care fu condamnat omul. Cu alte cuvinte, omul Isus Christos n-a suferit chinul veșnic, ceea ce dovedește că nu chinul veșnic a fost pedeapsa

la care fu osîndit omul de către Supremul Judecător. Chinul veșnic sau "iadul" este o născocire și o înșelăciune a marelui Vrajmaș al lui Dumnezeu și al omului, "care înșeală întreaga lume" (Apoc. 12:9) și a înșelat pe toți acei care cred că pedeapsa pentru păcat este "focul iadului" și nu moartea. Acei care sînt familiari cu Cuvîntul lui Dumnezeu, știu că mărturiile lui sînt:

"Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi" (1 Cor. 15:3); "că El a suferit odată, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuîți . . . fiind omorît în trup (ca ființă omenească), dar a înviat în duh (ca ființă spirituală)" (1 Pet. 3:18); că "El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre (ale Bisericii); și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi" (1 Ioan 2:2); că "El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra lui . . . era străpuns pentru păcatele noastre" . . . și pentru noi "s-a dat pe sine însuși la moarte" (Isa. 53:4, 5,12). Cîtă armonie și unitate de vederi cuprind mărturiile Sfintei Scripturi și cît de lipsite de armonie, de unitate și de judecată sînt înșelăciunile lui Satan, primite totuși prin "tradiție"!

899. "Plata păcatului este moartea"; și "sufletul care păcătuiește, acela va muri" - sînt mărturiile unanime ale Sfintei Scripturi. Apoi, tot ea ne arată cît de complet a fost satisfăcută această cerință pentru noi, cînd zice: "Christos a murit pentru păcatele noastre" și "a înviat pentru îndreptarea noastră" (1 Cor. 15:3; Rom. 4:25 - Galaction). Moartea lui a fost prețul de răscumpărare, însă plățirea acestui preț n-a adus încă îndreptarea. Trebuia mai întîi ca Răscumpărătorul să prezinte acest preț înaintea Tatălui; și El făcu aceasta cînd se înălță la cer pentru a se înfățișa Tatălui pentru noi. Apoi urmează

îndreptarea ca rezultat (1) al jertfei de răscumpărare și (2) al folosirii acestei jertfe pentru toți oamenii care vor crede în lucrarea lui și vor asculta de El. Astfel, învierea și înălțarea Răscumpărătorului nostru au fost necesare pentru ca jertfa morții Lui să ne poată fi de folos.

900. "Fără vărsare de sânge, nu este iertare" (Evrei 9:22). De-a lungul Virstei Iudaice, prin rînduielile Legii, Dumnezeu a făcut să se cunoască această particularitate a Legii Sale în jertfele vițelilor și țapilor. Nu doar că aceste jertfe ar fi șters în realitate păcatele, ci ele arătau necesitatea jertfei pentru iertarea păcatelor și slujeau ca simbol al jertfelor mai bune viitoare, care șterg în adevăr păcatele. Cuvintele: "vărsare de sânge", înseamnă moarte prin jertfire - Evrei 10:1-14.

901. În ceea ce privește Dreptatea, cerințele ei ar fi fost satisfăcute indiferent în ce chip ar fi omorât evreii pe Domnul nostru Isus Christos. Era doar necesar ca sufletul Său nevinovat să fie predat morții în schimbul unui alt suflet vinovat a cărui existență fusese nimicită din pricina păcatului. Inșă suferințele Domnului pe cruce, rănilile, vărsarea sîngelui Său, batjocurile, nu făceau parte din prețul răscumpărării cerut de Dreptate; osînda păcatului era moartea, încetarea ființei; dar ele aveau altă însemnătate.

902. Sângele ce se scurgea pe pămînt, la picioarele altarului, arăta că nu numai omenirea, ci și pămîntul era cuprins în prețul răscumpărării, de aceea era stropit cu sânge. Batjocura lumii și pironirea pe cruce ca un criminal au fost îngăduite de Tatăl Ceresc în scopul ca credinșoșia lui Isus să fie încercată la maximum (în cele mai aspre condiții). El fusese încercat mai întii spre a se vedea dacă voiește sau nu să se coboare pe treapta vieții

umane. Iar acum, ca om desăvârșit, era încercat spre a se vedea dacă este sau nu hotărît definitiv să moară ca preț de răscumpărare pentru om; și aceasta în mijlocul celor mai mari suferințe, batjocuri și rușine, dovedindu-se astfel în cele mai aspre condiții că este vrednic a fi înălțat de Tatăl la natura divină. Iată cum ne înfățișează apostolul Pavel acest lucru: "S-a desbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor . . . s-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult, și l-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume" - Filip. 2:7-9; 1 Cor. 15:27; Evr. 12:2.

903. Orice cuvînt al Sfintei Scripturi cu privire la îndreptarea prin credință, îndreptarea prin sîngele lui Christos, este o confirmare a celor spuse mai sus; astfel: "Dumnezeu era în Christos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări"; "Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi" (2 Cor. 5:19,21; 1 Tes. 4:14; 5:10). Vina păcătosului a fost preluată de Mîntuitorul nostru care plăti prețul de răscumpărare pentru păcatele noastre, pentru ca toți cei ce caută dreptatea să poată fi socotiți drepti, prin meritul jertfei Sale (Rom. 5:17,19). Faptul că am avut trebuință de îndreptare, dovedește că am fost nedrepti, nelegiuți înaintea lui Dumnezeu. Iar faptul că oamenii nu s-au putut îndrepta prin faptele lor a fost arătat de Israel, sub vechiul legămînt, care a dovedit că păcatul se află în firea oamenilor. De aceea aveam nevoie de răscumpărare și de îndreptare prin meritul și jertfa unui alt om - a unui Mîntuitor fără pătă.

904. Indreptarea înseamnă a fi făcut drept. Noi nu

sîntem însă îndreptați sau făcuți drepti în realitate, ci sîntem numai socotiți astfel din pricina credinței noastre în jertfa lui Christos și primirea acesteia în folosul nostru. Pretutinderi, în Sfînta Scriptură, această putere de îndreptare din partea Mîntuitorului nostru este atribuită jertfei Sale pentru noi, iar că propriile noastre fapte nu ne pot face drepti este dovedit în Gal. 2:16; Rom. 3:24-28; că vechiul legămînt n-a putut îndrepta pe cei ce se aflau sub el ni se arată în Gal. 5:4 și în Rom. 3:20; și în sfîrșit, că numai credința în jertfa lui Christos ne socotește îndreptați sau desăvîrșiți putem citi în Gal. 2:17; 3:13,14; Rom. 4:24,25, etc.

905. Diferite texte din Sfintele Scripturi vorbesc în cuvinte mai mult sau mai puțin clare despre curățarea sau spălarea noastră de păcate. Toate aceste scripturi întăresc (confirmă) învățătura răscumpărării, deoarece există și o mărturie lămuritoare că "sîngele lui Isus Christos" - meritul jertfei Sale - este această putere curățitoare. Vezi 1 Ioan 1:7; Apoc. 1:5; 1 Cor. 6:11; Tit. 3:5; Evrei 9:14; 1 Pet. 1:18,19; 2 Pet. 2:22.

906. Indreptățirea prin Christos este înfățișată în simbolul unei "haine de in subțire, alb și strălucitor" - haina dreptății lui Christos - cu care Dumnezeu acopere "goliciumea sau rușinea" păcatelor, petelor și lipsurilor acelor pe care îi primește prin credință în sîngele prețios al Fiului Său preaiubit (vezi Apoc. 3:4,5,18; 19:8; Iov. 29:14). Toate străduințele noastre de a ne face drepti prin propriile noastre puteri, și nu prin meritul lui Christos, sînt arătate ca "o haină mînjită" (Isa. 64:6). (Unii, după ce au primit această haină albă a dreptății lui Christos, o "mînjesc", din care pricină vor trebui s-o "spele" și s-o "albească în sîngele Mielului", în timp

ce vor fi trecuți prin "necazul cel mare" (Apoc. 3:4; 7:9,14). Este adevărat că unele texte ale Sfintei Scripturi vorbesc despre necesitatea sforțării noastre pe calea îndreptării prin credință și a supunerii noastre la porunca divină ca despre o lucrare curățitoare necesară, câtă vreme ne aflăm încă în aceste "vase" slabe, pămîntești, după cum zice apostolul Pavel: "avînd trupurile noastre spălate cu o apă curată" (Evr. 10:22); iar curățarea Bisericii, prin "spălarea cu apa Cuvîntului (adevărului curat)" (2 Cor. 7:1; 1 Ioan 3:3; Efes. 5:25-27) Înșă toate aceste curățări în cuvinte, fapte și cugete, își au temeiul în primirea noastră de Christos și îndreptarea (socotită) prin credință în sîngele Său. Cuvîntul ne învață că din momentul cînd primim pe Christos toate păcatele și toate lipsurile noastre sînt acoperite cu "haina dreptății" sau cu meritul jertfei de răscumpărare al lui Christos, pregătită din darul lui Iehova și căpătată prin credință. Astfel, întîi sîntem primiți în "Prea Iubitul lui" (Efes. 1:6) și apoi trebuie să ne dovedim zilnic devotamentul față de dreptate și dorința noastră de a fi plăcuți Domnului, silindu-ne să ducem o viață curată și sfîntă.

907. Și totuși cît de adesea amintește Sfînta Scriptură pe Domnul nostru Isus ca fiind "Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29,36; 1 Cor. 5:7; Evrei 9:11-20; 10:5-18; 1 Pet. 1:18,19; Apoc. 5:12). Toate jertfele din Lege tot sîngele vărsat pe altarele tipice (simbolice) evreiești, ne îndreaptă la această mare și unică jertfă mistuită pentru binele nostru; căci după cum ne asigură apostolul Pavel, era "cu neputință ca sîngele vițelilor și al țapilor să șteargă păcatele" - numai "sîngele lui Isus Christos ne poate curăța de orice păcat" -

Evrei 9:22; 10:4-10; 1 Ioan 1:7; 2:2; Efes. 5:2; 1 Pet. 2:24.

908. Că această jertfă era pentru noi, Biserica, cât și pentru întreaga omenire, de asemenea se arată clar în Sfânta Scriptură: "prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți" (Evr. 2:9), "El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți" (1 Pet. 3:18), pentru a pregăti oamenilor o cale de împăcare și de înapoiere la armonia cu Tatăl Ceresc, deschizând astfel, indirect, calea de înapoiere la viața veșnică pentru toți acei care se vor dovedi copiii Săi adevărați - vezi 1 Tes. 5:10; Rom. 5:8; 1 Cor. 15:3; 2 Cor. 5:15; Ioan 10:15; 11:50-52; 1 Tim. 2:5, 6; 1 Ioan 2:2, etc.

909. Că moartea "Omului Isus Christos" . . . "sîngele său" - este o garanție divină a mîntuirii noastre din păcat și moarte, iarăși se mărturisește clar în mai multe texte ale Sfintei Scripturi și acest lucru nu poate fi tăgăduit decît numai de acei care tăgăduiesc însăși inspirația divină a Sfintelor Scripturi, răstălmăcind sau falsificînd Cuvîntul lui Dumnezeu - vezi 1 Pet. 1:2; Fapte 4:12; 20:28; Rom. 5:8,9; 1 Ioan 1:7; 2:2; 2 Pet. 3:15,16; Ier. 23:32, 35,36.

"Cumpărați cu un preț":

de cine, de la cine și cu ce scop?

910. "Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor" - 1 Cor. 7:23.

911. "Căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție . . . și de orice neam" - Apoc. 5:9.

912. "Și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda (vor tăgădui chiar pe) de Stăpînul, care i-a răscumpărat" - 2 Pet. 2:1.

913. Mărturiile Sfintei Scripturi că omul a fost cumpărat, sînt foarte clare; și, după cum am văzut, cuvîntul original grecesc din care au fost traduse este: "agorazo" care înseamnă "cumpărare în loc public" (în piață). Atunci se nasc întrebările: (1) de cine a fost cumpărat omul? (2) de la cine? și (3) în ce scop? Vom analiza pe rînd aceste întrebări:

914. (1) Sfînta Scriptură mărturisește destul de clar nu numai că omenirea a fost răscumpărată, ci și că Răscumpărătorul ei a fost însuși Isus Christos; apoi tot atît de clar ne arată că prețul răscumpărării a fost "sîngele Său prețios", jertfa propriei Sale vieți - moartea omului Isus Christos "care S-a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" (1 Tim. 2:5,6). Socotim că răspunsul la această întrebare este dovedit în chip neîndoielnic și prin ceea ce s-a spus pînă aici, de aceea trecem la întrebarea următoare:

915. (2) De la cine a fost răscumpărat omul? - întrebă batjocoritor împotrivorii Adevărului - poate din mîna lui Satan? Ei își închipuie că nimănui altuia nu i s-ar fi convenit plata prețului de răscumpărare. Dar Dumnezeu nu este prietenul unui asemenea raționament care tăgăduiește necesitatea răscumpărării - pretinzînd că El (Dumnezeu) nu va cere și nu are nevoie să ceară un preț de răscumpărare pentru eliberarea omului din pedeapsa morții. Noi nu putem răspunde decît că această părere este cu totul contrară învățăturilor Sfintei Scripturi, care deși mărturisesc că Dumnezeu este iubire și că are milă de păcătos, mărturisesc, în același timp și tot atît de valabil, că El este și întruchiparea Dreptății, care, osîndindu-l pe om la moarte, Iubirea nu-l poate scăpa din această osîndă, decît numai plătind un preț de

răscumpărare - un preț echivalent.

916. Cu toate că Sfânta Scriptură îl identifică pe Satan cu moartea, zicînd că el are "puterea morții", totuși el nu are nici un drept de domnie asupra lumii (Evr. 2:14; Ioan 14:30). Dimpotrivă, Sfânta Scriptură îl înfățișează pe Satan ca pe un uzurpator, care s-a înstăpînit pe nedrept și abuziv asupra lumii profitînd de starea decăzută a omului, întunecîndu-i mintea față de Dumnezeu și apoi înșelîndu-l, și care l-a făcut pe om robul propriei lui ignoranțe, superstiții și slăbiciuni (Isa. 14:13,14; 2 Cor. 4:4; 11:14; Apoc. 12:9). Satan este inițiatorul păcatului și de aceea "are puterea morții". Dacă omul n-ar fi păcătuit, Satan n-ar fi avut putere stăpînitoare asupra omenirii. Din pricină că a păcătuit cu voia, Adam a pierdut favoarea și binecuvîntarea lui Dumnezeu și a fost izgonit din ele; însă abia mai tîrziu, după ce oamenii s-au lăsat duși de curentul nelegiuirilor și "n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în conștiința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor stricate, ca să facă lucruri neîngăduite" (Gen. 6:5; Rom. 1:28-32). De aceea, puterea lui Satan de a înșela și a înrobi omenirea a crescut pe măsură ce oamenii se scufundau tot mai jos în mocirla patimilor și a slăbiciunilor.

917. Însă din momentul cînd fu rostită sentința divină: "vei muri negreșit", atît Satan cît și alte puteri rele, au avut îngăduința să lucreze la înfăptuirea sentinței condamnatoare. Vedem astfel cum întocmește Dumnezeu uneori lucrurile, chiar "mînia omului", sau a îngerilor răi să conlucreze la înfăptuirea planurilor Sale mărețe, aducîndu-i fără să vrea, laude! (Ps. 76:10) Dumnezeu însă niciodată nu l-a recunoscut și nu i-a dat lui Satan dreptul de stăpînire asupra omenirii. Omul

este opera lui Dumnezeu și Lui îi datorează totul; însă el n-a voit să-l asculte pe Binefăcătorul său și astfel n-a fost vrednic de viață și l-a acoperit osînda morții, atît pe el, cît și întreg neamul său de oameni, și se află încă, cu toții, în această stare pînă în ziua de azi.

918. Dreptatea divină a fost aceea care a adus și rostit sentința prin care primii noștri părinți au fost condamnați la moarte; și datorită acestei sentințe divine omenirea se află încă sub stăpînirea morții. Nu există altă speranță de salvare din moarte afară de cea pregătită în Isus Christos (Fapte 4:12). Și întrucît Dreptatea divină fu aceea care hotărî nimicirea omului, înseamnă că tocmai acestei Curți Supreme de judecată divină trebuie să i se plătească prețul de răscumpărare, în schimbul căruia să poată decide eliberarea celui vinovat din temnița morții - adică a lui Adam și a întregii omeniri, osîndită prin el. (Acest principiu al Dreptății divine a fost astfel exprimat în Lege: "viață pentru viață" - Deut. 19:21.)

919. Oricît de mult ar fi rîvnit, Satan n-ar fi putut ajunge niciodată stăpînitorul omenirii dacă atotputernicul Iehova nu i-ar fi îngăduit. Și, de bună seamă, Iehova niciodată n-ar fi îngăduit moartea omului prin mijlocirea lui Satan sau în alt chip, dacă omul n-ar fi păcătuit, călcînd Legea lui Iehova. Puterea lui Satan asupra omului este aceea de "călău", el avînd "puterea morții" asupra lui. Călăul are numai sarcina de a executa pe cei osîndiți la moarte. Tot așa și Satan: sarcina lui vremelnică, în legătură cu sentința condamnatoare, este numai să execute pe cei condamnați la moarte - adică întreg neamul omenesc - în limitele îngăduite de supremul Judecător. (După cît se pare, puterea lui, de

călău, nu este fără nici o îngrădire - vezi Iov. 2:6.)

920. Plata pentru răscumpărarea unui întemnițat nu se face nici gardianului, nici șefului închisorii, ci Curții a cărei sentință admite răscumpărarea. Tot astfel, prețul răscumpărării păcătosului, nu putea fi plătit lui Satan, ci instanței Supreme a Dreptății divine care osîndi la moarte pe păcătos și ordonă execuția vinovatului.

921. Glasul rațiunii ne șoptește că prețul pentru răscumpărarea păcătosului osîndit la moarte ar trebui plătit lui Dumnezeu, unicul și singurul judecător Suprem al Legii (Iac. 4:12). Ce zice însă Sfînta Scriptură cu privire la jertfa lui Christos? Spune ea că a fost adusă lui Satan? (Departa să fie de noi acest cuget!) Sau poate arată cumva că a fost prezentată lui Dumnezeu? Mărturia ei unanimă este că toate jertfele tipice ale Legii lui Israel, care simbolizau și prevesteau Marea și unica jertfă care șterge într-adevăr păcatele și ridică în adevăr blestemul morții, erau aduse lui Iehova Dumnezeu, prin mijlocirea preoților, care reprezentau pe Domnul nostru Isus Christos - vezi Lev. 4:3,4,24,27,31, 34,35; 5:11,12; 9:2,6,7; Exod. 30:10; 2 Cron. 29:7-11,20-24; Evrei 10:1-14.

922. Aceste Scripturi răspund lămurit la întrebarea noastră. Dacă însă dorim și alte mărturii și mai directe, vom găsi destule în Cuvîntul lui Dumnezeu. Să citim, de exemplu, ce spune apostolul Pavel cu privire la aceasta: "căci dacă sîngele taurilor și al țapilor și cenușa unei junci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cît mai mult sîngele lui Christos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu . . . și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legămînt nou, pentru ca prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile

făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită" (Evr. 9:13-15,24-26) - vezi și: Evr. 7:26,27; 10:4-12,19,20; Efes. 5:2; Tit. 2:14; Gal. 1:4; 2:20; 1 Ioan 3:16; Ioan 1:29; 1 Pet. 1:18, 19; 1 Cor. 10:20; Rom. 12:1.

923. Astfel este lămurit în mintea noastră adevărul Sfintei Scripturi, că Dumnezeu (dreptatea Sa) a cerut și a primit viața omului Isus Christos ca jertfă pentru răscumpărarea omului Adam și a întregii lui posterități.

924. (3) În ce scop a fost răscumpărat omul?

925. Datorită faptului că însușirile dreptății, înțelepciunii și iubirii dumnezeiești s-au șters în mare măsură în rasa căzută, mulți dintre noi înțeleg foarte greu procedeul lui Dumnezeu de a cere și a primi un preț de răscumpărare. Cei care nu pot înțelege deplin acest lucru, indiferent din care motive, ar trebui să recunoască și să primească fără ezitare mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu. Aceasta este singura cale sigură și potrivită. Totuși oferim mai jos câteva cugetări, în speranța că ele vor contribui la o mai bună înțelegere a acestui subiect.

926. Din cauză că noi sîntem ființe imperfecte și decăzute, însușirile înțelepciunii, dreptății și iubirii divine se află în noi în permanent conflict unele cu altele. Nu tot așa se poate spune despre Tatăl nostru Cereșc. La El, fiecare din aceste însușiri este perfectă și toate împreună - inclusiv puterea - își desfășoară neîncetata lor activitate în deplină armonie. Sub îndrumarea înțelepciunii divine, omul fu pus imediat sub o lege anumită, a cărei încălcări însemna moartea lui. Înțelepciunea divină prevăzu căderea omului și, avînd în vedere învățămintele folositoare (veșnice și univer-

sale) ce se vor putea câștiga din experiența omului cu păcatul și urmările lui, se văzu îndreptățită să orînduiască planul Providenței așa cum ne este descoperit în Sfînta Scriptură.

927. Indată ce omul călcă Legea, Dreptatea îl socoti răzvrătit, îl osîndi la moarte și-l izgoni din "grădina Edenului", de la sursa vieții rînduită anume pentru el. Astfel fu predat el pe mîna lui Satan, "călăul" său, ca să sufere pedeapsa deplină pentru călcarea legii: moartea treptată - "murind, vei muri".

928. În timp ce Dreptatea rostea osînda omului, Iubirea nu era indiferentă (nesimțitoare) față de soarta lui, însă pentru moment nu putea interveni, pentru următoarele două motive (cauze) de neînălăturat: (1) nu putea veni în conflict cu Dreptatea - nu se putea împotrivi executării sentinței; nu putea salva pe om din mîna Dreptății implacabile (neînduplecată), deoarece "Dreptatea și judecata sînt însăși temelii guvernării divine (Ps. 89:14; 97:2); (2) iubirea nu putea interveni în acel moment pentru salvarea omului prin plățirea unui preț de răscumpărare, deoarece acest lucru ar fi fost contrar planului divin, întocmit de Înțelepciunea atotcuprinzătoare. Astfel, pentru Iubirea și Puterea divină nu era încă momentul oportun (potrivit) să vină în ajutorul omului pentru a-l salva, trebuind înainte de toate să țină seama de cerințele Înțelepciunii și Dreptății, chemate din necesitate să-și exercite atribuțiile înaintea lor. Cu alte cuvinte, Iubirea trebuie să aștepte momentul potrivit, cînd, de acord cu Înțelepciunea, își va putea exercita atribuțiile (mila), chemînd în ajutor Puterea divină.

929. Acest moment al Iubirii sosi prin ceea ce Sfînta

Scriptură numește "împlinirea vremii" (Gal. 4:4), "vremea cuvenită" (Rom. 5:6), când "Dumnezeu a trimis pe Fiul Său", devenit "Omul Isus Christos" (1 Tim. 2:5,6), ca "prin harul lui Dumnezeu El să guste moartea pentru toți" oamenii (Evrei 2:9). Abia atunci s-a manifestat Iubirea divină, cu toate că ea a existat din totdeauna, după cum citim: "dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi" - Rom. 5:8; 1 Ioan 4:9.

930. Iubirea divină, exercitându-și atribuția (mila) în concordanță cu Legea lui Dumnezeu și satisfăcând cerințele acestei Legi, nu se afla în conflict cu Dreptatea divină. Metoda iubirii nu era o încercare de a se împotrivi sentinței și executării ei, ci de a pregăti o răscumpărare, un înlocuitor pentru om. Și astfel Iubirea divină, călăuzită de Înțelepciunea divină și cu concursul Puterii divine, găsi modalitatea de a satisface osînda morții rostită de Dreptatea divină și eliberă pe Adam și pe toți urmașii săi (întreaga omenire) de sub blestemul ei. Acesta era un triumf al Iubirii și al Dreptății divine. Iubirea triumfă, oferind Dreptății pe "Omul Isus Christos" drept "preț de răscumpărare" - înlocuitorul în moarte al lui Adam și al întregii omeniri.

931. Dar triumful Iubirii nu este încă deplin. Ea înfăptui pînă acum numai răscumpărarea, care este primul pas către restatornicirea la starea perfecțiunii originale a tuturor acelor care vor dori să se întoarcă la armonia cu Dumnezeu și cu Legea Sa dreaptă. Inșă după cum Iubirea a trebuit să aștepte mai bine de patru mii de ani pînă la prezentarea jertfei de răscumpărare, tot așa, ea trebuie să mai aștepte alte două mii de ani după plățirea prețului de răscumpărare înainte ca uriașa și

măreăta operă de restatornicire să poată măcar începe. Înțelepciunea, însă, a rânduit în planul divin ca în acest interval de timp iubirea să aleagă dintre oameni o clasă specială, "turma mică", primul rod al acestei "Evanghelii", Biserica, Mireasa lui Christos.

932. Privind mai în adâncime opera răscumpărării, vedem că Răscumpărătorul nostru Isus Christos a devenit, nu numai teoretic, ci și în realitate, posesorul, stăpînitorul și Tatăl rasei, prin plățirea prețului de răscumpărare; El a luat locul Tatălui Adam, care *vînduse rasa*. Și după cum *rasa fusese vîndută de Adam prin păcat*, prin neascultarea de voința Tatălui ceresc, tot astfel ea a fost răscumpărată de "Omul Isus Christos", prin jertfirea vieții Sale și prin ascultare de voința Tatălui Său - un preț de răscumpărare, pentru Adam. Sfînta Scriptură exprimă acest cuget astfel: "căci Christos pentru aceasta a murit și a înviat ca să aibă stăpînire și peste cei morți, și peste cei vii" - Rom. 14:9.

933. În acest înțeles devine Isus Christos "al doilea Adam" - pentru că a luat locul primului Adam ca tată al rasei, pe care a răscumpărat-o și a salvat-o cu propria Sa viață: și deoarece "Omul Isus Christos" s-a dat pe Sine morții ca preț de răscumpărare, este cu neputință ca "Omul Isus Christos" să fie tatăl rasei. "Omul Isus Christos" jertfise tot ce avea și tot ce era ca om desăvîrșit pentru salvarea omului Adam și a rasei lui, "preț corespunzător" - om pentru om. Rasa lui Adam, nefiind încă născută cînd păcătui el, fu osîndită indirect și de aceea și răscumpărată indirect. O sămînță nenăscută din coapsele "Omului Isus Christos" deveni prețul corespunzător pentru sămînța lui Adam, nenăscută încă în momentul cînd păcătui - 1 Cor. 15:45.

Prețul n-a fost luat înapoi

934. După cum am văzut, Sfânta Scriptură ne arată clar că Isus Christos "a fost omorât în trup dar a fost înviat în spirit" (1 Pet. 3:18). El a fost omorât ca om, dar a fost înviat ca ființă spirituală, pe treapta cea mai înaltă a firii dumnezeiești. Terminându-și misiunea pentru care devenise om, fu sculat din morți și înălțat la cea mai înaltă glorie, mai pe sus de îngeri, de orice domnie, "de orice stăpînire, de orice putere . . . și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor" - Efes. 1:20,21.

935. Deoarece "Omul Isus Christos" a fost prețul plătit pentru răscumpărarea lui Adam și a rasei lui, este cu neputință ca "Omul Isus Christos" să fie al doilea Adam, noul tată al rasei în locul lui Adam, căci "Omul Isus Christos" a murit "odată pentru totdeauna" și nu poate fi tatăl, dătătorul de viață al omenirii - vezi Evr. 10:10; 1 Tim. 2:5,6; Mat. 26:26; Ioan 6:51; Col. 1:21,22.

936. Iar Acela care posedă acum titlul de tată al familiei omenеști nu este "Omul Isus Christos", ci gloriosul Isus Christos cel sculat din morți și înălțat mai pe sus de toate lucrurile și ființele, făcut părtaș al naturii divine; acesta este al doilea Adam - Vezi 2 Cor. 5:16,17; Evr. 1:2-4; 7:26,27; 1 Cor. 15:45.

937. După cum am văzut, Isus Christos nu era al doilea Adam cînd era în trup; El nu era atunci tatăl rasei, ci veni în trup numai ca să poată răscumpăra pe Adam și rasa lui, devenind (după aceea) tatăl rasei. Și pentru a realiza această răscumpărare El dădu morții tot ceea ce era și avea ca om desăvîrșit, așa că nu-i mai rămase nimic. Acesta este cugetul scriptural, după cum îl exprimă și apostolul Pavel: "de aceea este scris: Omul

dintii Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă Omul dintii este din pământ, pămîntesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pămîntesc, așa sînt și cei pămîntești; cum este Cel ceresc, așa sînt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pămîntesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc" - 1 Cor. 15:45-49.

938. Prin răscumpărarea făcută Domnul nostru Isus Christos se făcu "Mijlocitorul Noului Legământ" (Evr. 8:6; 9:14-16). Noul Legământ este un așezămînt pregătît de Dumnezeu, prin care El poate pune în lucrare mila pentru neamul omenesc. Acest nou așezămînt nu putea fi însă pus în practică, nu putea fi aplicat fără un mijlocitor, care să garanteze lui Dumnezeu unele lucruri cu privire la omenire. Înainte de toate El trebuia să-l salveze pe om plătînd pentru el un preț echivalent de răscumpărare; de aceea jertfa făcută de Domnul nostru Isus Christos este numită "singele Noului Legământ" prin care acesta este pus în aplicare (Evrei 8:6; 9:15; 12:24). Răscumpărînd omenirea din osînda păcatului, Mijlocitorul este în totul destoinic și autorizat să facă totul pentru a ridica rasa răscumpărată la desăvîrșirea omenească și la deplina armonie cu Dumnezeu. Însă această uriașă și măreață lucrare, departe de a fi isprăvită, este de abia începută. De aceea lumea n-a fost încă primită de Tatăl și va fi nevoie de întreaga epocă Milenară pentru a pregăti și a ridica pe cei ascultători și doritori la deplina armonie și împăcare cu Tatăl - Evr. 10:12,13; 1 Cor. 15:25-28; Apoc. 20:1-3,6.

939. Intre timp, în această epocă Evanghelică, cîțiva

dintre oamenii răscumpeați sînt chemați să alcătuiască "turma mică"; și acei care "aud" chemarea divină și se apropie de Tatăl prin credință în Mijlocitorul Isus și lucrarea Sa, sînt socotiți desăvîrșiți și primiți ca atare. Aceasta în scopul ca ei să se poată aduce pe ei înșiși - după exemplul Răscumpeătorului și a fi socotiți împreună cu El - ca jertfe vii înaintea Tatălui, pentru a sluji cauza Sa în conformitate cu planul Său. În felul acesta ei se vor schimba și se vor dezvolta după chipul și asemănarea Domnului Isus, încetul cu încetul, suferind de bună voie împreună cu Dînsul ca să poată fi și preamăriți împreună cu Dînsul și făcuți părtași la înalta cinste de a conlucra cu El la ridicarea și binecuvîntarea omenirii în epoca Milenară, cînd se va afla sub Noul Legămînt. Acești "pușini aleși" (Mat. 22:14) în epoca Evangheliei sînt socotiți "frații lui Christos", "Mireasa" și "Biserica" lui Christos care este "corpul" Său, însă niciodată nu sînt numiți "copiii" lui Christos. Ei sînt numiți de Tatăl "fiii" Săi, concepuți de Cuvîntul sau Spiritul adevărului, spre natura divină. După cum am văzut, ei au fost dăruiți cu favoarea specială de a-l avea pe Iehova ca Tată, fiind concepuți direct de Dînsul și astfel devenind "frații" lui Isus Christos - Rom. 5:1; 12:1; 8:17; Efes. 4:15, 16,24; Col. 3:10; Evrei 2:11,17; Ioan 1:12; Iac. 1:18; 1 Pet. 1:3; 2 Pet. 1:4.

940. Inșă, în ceea ce privește omenirea, în general, planul divin este întrucîtva deosebit. În loc ca oamenii să fie îndreptați prin credință și apoi concepuți la natura spirituală, ei vor fi restabiliți în epoca Milenară la vechea lor natură umană desăvîrșită pe care a avut-o tatăl Adam înainte de a păcătui; "pentru că Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut" în Eden -

Luc. 19:10; Fapt. 3:19-21.

941. Darul lui Dumnezeu păstrat pentru lume este tocmai ceea ce s-a recîștigat prin răscumpărare: Omul Isus Christos și-a jertfit viața umană împreună cu toate drepturile și privilegiile Sale ca om desăvîrșit pentru a răscumpăra ce era pierdut, adică viața veșnică umană desăvîrșită, împreună cu toate drepturile și privilegiile ei avute de primul om în Eden. Aceste lucruri, acum răscumpărate, vor fi oferite, "la vremea cuvenită", întregii omeniri, sub condițiile Noului Legămînt.

942. Faptul că această epocă a Evangheliei a fost destinată în principal pentru alegerea "Bisericii" sau a "Corpului lui Christos", înseamnă că Isus, Capul "corpului", nu și-a rezervat numai pentru Sine slujba de "tată" al omenirii ci își va lua la Sine o tovarășă de lucru, o "turmă mică", trecută prin aceleași probe de suferințe ca și Dînsul. De aceea, ei vor participa la gloria Sa viitoare, la cinstea de a fi, împreună cu El, marele Profet, Preot și Rege, și, în calitate de "tată" al omenirii, vor dărui viață veșnică oricui va voi s-o primească sub condițiile Noului Legămînt (vezi Apoc. 22:17). În armonie cu acest cuget, Sfînta Scriptură arată că unul din titlurile sau calificările Domnului nostru este: "Părintele veșnicilor" (Isa. 9:6,7). El nu și-a început încă această slujbă, dar, în calitate de Răscumpărător al lumii, a cîștigat dreptul și a primit de la Tatăl autoritatea și puterea de a duce la îndeplinire "la vremea cuvenită", toate atribuțiile, rezultînd din titlurile Sale cîștigate, care îi califică deplina destoinicie de a sfîrși cu bine marea operă de restatornicire a tuturor lucrurilor.

943. Ceva mai mult, numindu-l "Părinte" legitim al rasei, căreia îi dăruiește viața, cumpărată cu propria Sa

viață, Sfânta Scriptură ne învață că omenirea se află cu totul în mâinile Domnului nostru Isus Christos, avînd deplina putere și autoritate asupra ei, și putînd judeca pe fiecare dacă este vrednic sau nu de viață veșnică. După cum însuși a spus: "Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (Ioan 5:22). Mireasa lui Christos nu poate avea legătură cu Tatăl decît prin iubitul ei Mire. Cererile ei sînt făcute în numele și prin meritul Său, și trebuie continuate astfel pînă cînd "va veni ce este desăvîrșit" și va fi primită în glorie, la libertatea deplină a fiilor lui Dumnezeu - la înția înviere - 1 Cor. 13:10.

944. Tot astfel, omenirea, copiii lui Christos, trebuie să se adreseze către Dînsul, Capul și Tatăl lor. Ei nu vor avea legătură directă cu Tatăl Ceresc și nu vor fi recunoscuți de Dînsul decît numai după ce epoca Milenară va fi ridicat la desăvîrșire pe cei ce se vor folosi de privilegiile ei. Inșă la sfîrșitul Mileniului, cînd Domnul nostru Isus Christos va da Impărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, atunci, din acel moment, vor intra și ei sub controlul direct al Slăvitului Tată al tuturor, atotputernicul Iehova - 1 Cor. 15:24.

945. Din acest punct de vedere putem vedea de ce Domnul nostru Isus Christos este numit Tatăl rasei răscumpărate și eliberate, fără să fi fost recunoscut înainte ca tatăl lui Adam sau al copiilor săi, cu toate că El a fost creatorul direct al lui Adam; căci "toate au fost făcute prin El" - deci și Adam - "și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El" (Ioan 1:3). Explicația constă în aceea că, în creația originală "Logosul" era numai mijlocitorul lui Iehova, înfăptuind o lucrare fără nici o cheltuială proprie, pe cînd, ca "al doilea Adam", El va

dărui oamenilor ascultători drept de viață și privilegii câștigate cu viața Sa proprie.

Răscumpărare nu înseamnă iertare

946. Neputința de a face deosebire între "răscumpărare" și "iertare" a dat loc la multe confuzii. În general creștinii ne citează texte referitoare la răscumpărarea noastră din moarte, la cumpărarea noastră pe un preț, care este însuși sîngele scump al lui Christos, etc., și în același timp vorbesc despre iertarea tuturor păcatelor din partea lui Dumnezeu.

Puțini sînt acei care se gîndesc - deși probabil mulți știu - că "iertarea" și "răscumpărarea" sînt două noțiuni care exprimă idei cu totul diferite.

947. Iată definiția cuvîntului "a răscumpăra": (1) "a plăti prețul unui lucru vîndut, pentru a-l readuce în proprietatea sa"; (2) "a cumpăra un obiect restituind posesorului prețul plătit"; (3) "a scăpa sau a elibera o persoană din captivitate, din robie, în schimbul unei sume de bani".

948. Iată și definiția cuvîntului "a ierta": a scuti de o pedeapsă, a nu mai considera vinovat pe cineva; a șterge pedeapsa. Iar Legea definește astfel cuvîntul iertare sau grațiere: a ierta (total sau parțial) pe un condamnat; a-l elibera de sub pedeapsa care i-a fost impusă prin sentință. "Legea nu cunoaște iertare".

949. Și o minte mai puțin instruită va putea observa deosebirea ce există între cuvintele "răscumpărare", "preț de răscumpărare", pe de o parte, și "iertare", pe de altă parte.

950. Deoarece Sfînta Scriptură folosește aceste cuvinte în legătură cu omul căzut în păcat, mulți

cercetători ai Bibliei presupun că ele au același înțeles și ca urmare sînt îndreptățiți să aleagă și să atribuie înțelesul de "iertare" cuvintelor "răscumpărare" și "preț de răscumpărare", sau viceversa (invers). Acest procedeu este însă departe de a "împărți drept cuvîntul adevărului" (2 Tim. 2:15). Tocmai dimpotrivă, nu numai că aduce multă nedumerire, dar "strică" tot înțelesul "Cuvîntului lui Dumnezeu" și-l falsifică - 2 Cor. 2:17; 4:2; 2 Pet. 3:16.

951. Nimic nu poate fi mai lămurit decît faptul că Dumnezeu n-a iertat păcatul lui Adam și n-a anulat pedeapsa lui. Totul în jurul nostru, în firea care "suspînă și suferă" procesul morții, cît și toate mărturiile Cuvîntului divin cu privire la "mînia lui Dumnezeu" manifestată "împotriva nelegiuirilor oamenilor" (Rom. 8:20-22; 1:18), sînt dovezi izbitoare că Dumnezeu n-a iertat pe Adam și posteritatea lui și n-a șters pedeapsa pe care omenirea întreagă continuă s-o suferi de mai bine de șase mii de ani. Acei care confundă îndreptarea păcătoșilor prin meritul jertfei lui Christos, cu iertarea fără nici o plată răscumpărătoare, nu înțeleg deloc adevărul planului de mîntuire. Dacă Dumnezeu ar fi iertat pe Adam, El i-ar fi dat înapoi toate drepturile și privilegiile vieții din Eden și omul ar trăi și astăzi, iar numeroasa lui familie n-ar fi murit din pricina "neascultării unui singur om" - Rom. 5:19.

952. Numai intervenția iubirii lui Dumnezeu ar putea veni în ajutorul omului, scăpîndu-l din toate suferințele și necazurile și din gura morții veșnice; aceasta ar însemna restituirea deplină a tot ce a fost pierdut. Este un fapt vădit, deci, că Dumnezeu n-a iertat păcatul originar și osînda legii Sale drepte împotriva

păcătosului se afirmă încă puternic. Nu există nici măcar o dovadă concretă, convingătoare pentru omenire, că, ea ar fi fost răscumpărată sau eliberată din osînda morții. Numai credincioșii, într-adevăr, cunosc acest lucru, deoarece ei primesc această dovadă prin credință în Cuvîntul lui Dumnezeu, și nu prin "vedere" (2 Cor. 5:7). Omenirea se va putea convinge că a fost răscumpărată numai în epoca Milenară, cînd lucrarea de restabilire va fi în curs de desfășurare, cînd gloriosul Răscumpărător își va pune în aplicare drepturile și atribuțiile de Mare Profet, Preot și Rege.

953. Cuvîntul "iertare" nu este folosit în legătură cu lumea și cu păcatul ei original, ci în legătură cu acei care, prin credință în Mîntuitorul și în lucrarea Lui, sînt socotiți ca trecuți din osîndă la îndreptățire - "din moarte la viață" (1 Ioan 3:14). Slăvitul Mijlocitor, care i-a cumpărat împreună cu osînda lor, îi iartă și-i pune la o nouă încercare pentru viață - sub spiritul legii divine și nu sub litera ei (2 Cor. 3:5,6). El le iartă nu numai păcatele din trecut, ci va continua să le ierte toate păcatele făcute fără voie, în cugete, cuvinte și fapte, socotindu-le slăbiciuni și neputințe rezultate din păcatul original, care locuiește în ei prin moștenire (Rom. 7:14-23). Tot astfel se spune despre Tatăl Ceresc că El se îndură de noi și ne iartă greșelile, dăruindu-ne favoarea Sa. Înțelesul este însă că tot darul Său este revărsat peste noi prin jertfa ispășitoare a Domnului nostru Isus Christos; noi sîntem iertați, "socotiți neprihăniți . . . prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Christos Isus . . . rînduit mai dinainte să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele

dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu" (Rom 3:24,25). Mai departe: "În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său" - Efes. 1:7; Col. 1:14.

954. Noi am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea (jertfa) Fiului Său, adică Dumnezeu nu ne-a mai socotit păcatele, fiindcă prețul pentru răscumpărarea noastră a fost plătit. Tot astfel, Dumnezeu împacă lumea cu Sine prin Christos, nepunîndu-i în socoteală păcatele (Col. 1:19,20). Păcatele au fost ținute în socoteala omenirii pînă la moartea Răscumpărătorului Isus Christos; apoi Dumnezeu încetă a mai pune în socoteala noastră ceea ce era plătit deja de Mîntuitorul sau Înlocuitorul nostru. Dar Dumnezeu n-a iertat, n-a renunțat la executarea pedepsei, ci "a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isa. 53:6). "El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, (adică pînă la moartea Sa pe cruce)" și "prin rănile Lui am fost vindecați" (1 Pet. 2:24). Astfel vedem cum Dumnezeu ne iartă prin Christos, deoarece El a plătit pedeapsa, satisfăcînd pe deplin cerințele Dreptății - 1 Ioan 1:7; 2:2,12; Efes. 4:32; Fapt. 4:12; 10:43; Luc. 24:47.

955. Să nu înțelegem cumva greșit, că Dumnezeu ar fi obligat pe Cel drept să moară pentru cel nedrept. Dreptatea nu silește pe cel nevinovat să ia asupra lui pedeapsa celui vinovat, afară de cazul cînd cel nevinovat voiește de bună voie să-și jertfească viața în locul celui vinovat. Sfînta Scriptură ne arată că Isus Christos și-a adus viața ca jertfă de bună voie (Ioan 10:17, 18); nu de frica miniei divine, și nu doar că era obligat, ci "pentru bucuria care era pusă înainte, a suferit (El) crucea și a disprețuit rușinea" - Evr. 12:2.

956. Cuvintele grecești "apoluo", "aphiemi" și "aphesis", traduse în Noul Testament prin "iertare", "iertat", au același înțeles ca și explicarea noastră. Ele nu înseamnă însă că Dumnezeu va renunța la osîndă sau o va anula, după cum s-ar putea înțelege din cuvîntul "iertare". Dumnezeu nu poate pune în libertate pe prizonier, decît numai dacă va fi înlocuit cu un altul, lucru ce s-a realizat prin moartea de bună voie a lui Isus Christos. De aceea "Omul Isus Christos s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" (1 Tim. 2:5, 6). Iar, drept urmare, toți - nu numai Adam - care se află în închisoarea morții, "vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ea", la "vremea cuvenită", cînd Slăvitul Mîntuitor își va începe domnia pe pămînt. Căci "după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos" - Ioan 5:28,29; 1 Cor. 15:22,23.

957. În Noul Testament mai este un cuvînt grecesc, și anume "karazomai", cu aproape același înțeles. El înseamnă "a ierta bucuros". El nu contrazice, ci susține afirmația noastră, că Tatăl Ceresc nu iartă; sau nu eliberează omenirea necondiționat din pedeapsa păcatului. Iată acest cuvînt în următoarele texte: "iertăți-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Christos, așa iertați-vă și voi" (Col. 3:13). "Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amîndoi . . . Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult" - Luc. 7:42,43.

958. Toți vor recunoaște că Dumnezeu este drept, și ca atare n-a impus omului o pedeapsă prea aspră, tăindu-l de la viață pentru neascultare. Și dacă această pedeapsă a fost dreaptă timp de șase mii de ani, ea este dreaptă și astăzi și va rămîne astfel pentru totdeauna. Acest principiu al dreptății, care este însăși temelie

guvernării Sale și stă la baza tuturor lucrurilor făcute de Tatăl, este motivul puternicei noastre încrederi în El, în care nu este schimbare nici umbră de mutare (Iac. 1:17; Mal. 3:6; Num. 23:19). Dacă i s-ar fi părut că pedeapsa e prea aspră și Dumnezeu l-ar fi iertat pe păcătos, aceasta ar fi însemnat că Dumnezeu a fost nedrept la început, sau că acum este nedrept. Și dacă El ar fi atât de schimbăcios, încît pe vremea lui Adam să condamne omenirea la moarte, iar apoi după șase mii de ani să revoce sau să anuleze propria Sa hotărîre, ce siguranță am avea că după alți șase mii de ani nu-și va schimba din nou părerea, anulînd iertarea unora sau chiar a tuturor? (Din fericire, Dumnezeu nu ni se descoperă astfel.) El nu-și va schimba hotărîrea și nu are nevoie să și-o schimbe, fiindcă hotărîrile Lui sînt aduse de Înțelepciunea Sa supremă care prevede totul de la bun început, de aceea în El toate sînt "Da" și "Amin" (Num. 14:18; 23:19; Tit. 1:2; Evr. 6:18; Isa. 14:24; 45:23; 2 Cor. 1:20). Ca rasă păcătoasă, speranța noastră într-o viață veșnică viitoare se bazează pe faptul că Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a murit pentru noi toți, satisfăcînd, astfel, pentru noi, cerințele Dreptății divine - Evr. 2:9.

959. Astfel, din partea lui Iehova sîntem iertați, pe calea pregătită de El însuși - adică prin Isus Christos: El iartă pe toți aceia care se apropie de El prin Isus Christos (Evr. 4:15,16; 10:21, 22). Prevederile planului de mîntuire sînt pentru noi foarte avantajoase și favorabile, ele sînt pentru noi ca și cînd Tatăl ne-ar ierta fără condiții și fără plata unui preț de răscumpărare. Afară de aceasta ne face în stare să înțelegem și să recunoaștem întreaga procedură prin care păcatele noastre "roșii ca cîrmîzul"

au devenit "albe ca zăpada" (Isa. 1:18); și cum poate fi drept în timp ce socotește drepti pe cei nedrepti și-i mîntuiește (Rom. 3:25,26). Astfel Dumnezeu ne-a pregătit o temelie sigură pentru credința și încrederea noastră în El.

Moartea anulează datoria omului?

960. Mulți, după ce au recunoscut că "plată păcatului este moartea" (Rom. 6:23) - și nu chinul veșnic - se grăbesc să tragă o concluzie greșită din aceasta, printr-un raționament fals, inspirat fără îndoială de marele Vrajmaș. Ei judecă astfel: dacă plata păcatului este moartea, atunci fiecare om cînd moare își plătește osînda păcatului său. În urma acestui fapt, nu mai e nevoie de un Mîntuitor și de un preț de răscumpărare, deoarece prin moarte fiecare se mîntuie pe sine, fiecare se răscumpără pe sine însuși, plătind astfel pedeapsa sa. Dreptatea nu mai poate cere nimic omului după moarte, fiindcă omul a satisfăcut pretențiile ei prin propria lui moarte. Acest sofism sau raționament fals face ca cerința dreptății divine a unui preț de răscumpărare pentru om să apară ca o nedreptate, deoarece astfel ar fi o plată îndoită (dublă) a pedepsei păcatului.

961. Vom încerca să dovedim falsitatea sau netemeinicia acestui raționament care este în contradicție cu Sfînta Scriptură, care învață lămurit că noi avem lipsă de un salvator, care să plătească un preț de răscumpărare pentru eliberarea noastră din osînda păcatului și a ne recîștiga un preț la o viață viitoare. Ne-am referit deja la aceste texte scripturale, prea numeroase pentru a fi repetate din nou, de aceea ne vom mîrgini să arătăm aici, pe scurt, că o judecată corectă a faptelor este în deplină concordanță cu mărturiile Sfîntei Scripturi, că

moartea "omului Isus Christos" era de neapărată trebuință pentru ca Dumnezeu să poată fi drept în timp ce îndreptățește pe aceia care cred în Isus, primindu-l ca Mîntuitorul lor - Rom. 3:24-26.

962. Conform sentinței, osînda omului a fost moartea nimicirea completă și veșnică; aceasta era cerința Dreptății, ca el să rămînă nimiciră pentru totdeauna: "sufletul care păcătuiește, acela va muri". Și, după cum am arătat, această nimicire a sufletului ar fi fost veșnică, dacă "Omul Isus Christos" n-ar fi mers de bună voie în moartea veșnică, în locul lui Adam și al întreg neamului omenesc, răscumpărîndu-l astfel. Ca urmare a acestei răscumpărări, moartea omului a fost transformată în "somm" pînă în "dimineața" învierii, numită "dimineața bucuriei" (Ps. 30:5), cînd toți vor fi treziți la o nouă viață de către slăvitul Mîntuitor, cu deplina încuviințare a Dreptății divine, ale cărei cerințe le-a satisfăcut. Am văzut, deci, că fără răscumpărare moartea adamică ar fi fost ceea ce va fi "moartea a doua" - "o nimicire veșnică de la fața lui Dumnezeu și de la mărirea puterii lui" (2 Tes. 1:9). Cu cît privim mai îndelung problema din acest punct de vedere, cu atît mai clar ne apare enorma greutate ce apăsă pe umerii rasei noastre din pricina osîndeii divine și cu atît mai mult ne dăm seama de necesitatea și de folosul răscumpărării. Fiind lămurită această latură a problemei, vom vedea că atunci cînd omul Isus Christos deveni Mîntuitorul nostru, cînd "se dădu, pe sine însuși, ca preț de răscumpărare", acest lucru a însemnat pentru El ceea ce osînda originară a însemnat pentru noi, adică moartea, în înțelesul deplin al cuvîntului - nimicirea veșnică. (Și Domnul știa aceasta, după cum se vede din mărturiile lui - vezi

Ioan 10:17, 18; 6:51; Luc. 22:19; Evr. 10:10, etc.) De aceea, de la învierea Sa, nu-l mai cunoaștem pe Christos după trup (2 Cor. 5:16). Viața Sa pămîntească, trupul Său de carne, natura Sa omenească, s-a dus în moarte în locul nostru, ca preț de răscumpărare; și faptul că acest preț n-a fost luat înapoi (că Christos n-a înviat în trupul Său pămîntesc, ci în trup spiritual - 1 Pet. 3:18), este pentru noi o garanție că toate drepturile și binecuvîntările rezultînd din opera răscumpărării sînt valabile pentru întreaga familie omenească și vor constitui privilegiile pentru fiecare om, sub condițiile Noului Legămînt. Cu alte cuvinte, toate drepturile și privilegiile pe care le avea iubitul nostru Mîntuitor, ca omul perfect Isus Christos, au fost dăruite în schimbul aceluiași drepturi și privilegii pe care le avea omul perfect Adam și pe care acesta le pierduse din pricina neascultării. Aceste drepturi și privilegii, acum răscumpărate, vor fi dăruite tuturor aceluia care le vor accepta pe baza condițiilor divine, "la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime" - Fapt. 3:19-21.

**"Care voiește ca toți oamenii să fie
mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului" -**

1 Tim. 2:4

963. Asupra subiectului răscumpărării este și un alt pericol care amenință calea creștinilor. Mulți dintre cei care cîndva au primit cu ușurință învățăturile oamenilor, că plata păcatului este chinul veșnic și că toți vor suferi această pedeapsă, afară de cei "curați cu inima", "turma mică", Biserica aleasă, după ce au scăpat de această rătăcire, înclină acum să cadă în cealaltă extremă

primind într-o formă oarecare învățătura mântuirii universale.

964. Marea majoritate a acelor care primesc această teorie, tăgăduiesc întreaga învățătură a răscumpărării, dar nici cei care cred în răscumpărare nu înțeleg bine cum se va realiza. Această clasă de oameni se folosește de textul citat mai sus, spre a trage următoarea concluzie: "dacă Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mântuiți, atunci acest lucru e hotărât; căci se apropie vremea când voia Sa se va face și pe pământ ca în cer. De aceea - zic ei - răscumpărarea plătită pentru toți de "Omul Isus Christos" va îndeplini voia lui Dumnezeu, asigurând mântuirea tuturor". Înțelegerea acestui raționament este dificilă (anevoioasă) din pricină că nu e destul de lămurit. El folosește numai câteva puncte de sprijin scripturale, neglijând pe cele mai multe, a căror mărturie ar trebui auzită și pusă pe cântar când se formulează o concluzie. Apoi, Scripturile presupuse că susțin această teorie se citează numai parțial și sînt interpretate fals.

965. Dumnezeu zice: "Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Intoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi" (Ezec. 18:32). Această generoasă ofertă de viață printr-un răscumpărător, nu este un lucru nou din partea Tatălui Cereșc. El nu se schimbă. El a fost totdeauna plin de bunăvoință față de făptura minilor Lui. El ar fi putut face din oameni niște simple automate, fără libertatea de alegere sau de a face ceva contrar voinței Sale. Dar Dumnezeu n-a voit și nu voiește să facă mașini umane, ci ființe după chipul și asemănarea Sa, înzestrate cu libertatea de alegere, libertatea voinței, libertatea de a face bine sau rău. El nu

primește adorarea forțată, nici adorarea celor ce nu pot face altfel, după cum este scris: "Inchinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește El" - închinare liberă, mișcată numai de iubire și de prețuirea principiilor Sale de dreptate - Ioan 4:23.

966. Condițiile Noului Legământ vor cere o inimă înnoită și un spirit umilit, plăcut lui Dumnezeu. Iar împlinirea condițiilor, acestui Nou Legământ, va fi cu putință numai prin ajutorul Mijlocitorului acestui legământ; de aceea este scris: "cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste El" - Ioan 3:36.

967. Această mărturie este în deplin acord cu cealaltă, că Dumnezeu nu dorește moartea celui ce moare, cât și cu mărturia Noului Testament că Dumnezeu "voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului" (1 Tim. 2:3,4). Totuși, Sfânta Scriptură ne învață că toți acei care resping oferta îndurării divine prin Christos, nesocotesc prin aceasta favoarea divină și vor merge desigur în moartea a doua, deoarece au ales de bună voie păcatul în locul neprihănirii. Este de observat, mai departe, că textul pe care-l comentăm arată numai aceea că voia lui Dumnezeu este ca omenirea să fie scăpată din neștiința și degradarea în care s-a cufundat din pricina păcatului lui Adam. Aici nu este vorba de o mântuire veșnică, ci numai de o restituire a lucrurilor pierdute prin Adam. Trebuie să ținem minte că Adam n-a pierdut viața veșnică. El, într-adevăr, avea o viață perfectă, liberă de toate elementele morții, însă a fost pus în Eden numai pe probă de viață spre a se vedea dacă în probă rămâne ascultător,

dacă propășește în armonie cu Dumnezeu, dovedindu-se astfel vrednic de a continua să trăiască veșnic. Prin urmare, răscumpărarea lui Adam și a rasei sale din osînda morții, nu le dă dreptul la viața veșnică, ci le garantează numai trezirea din "somnul" morții și punerea lor în condițiile favorabile oferite lui Adam, și o nouă încercare, spre a se dovedi, fiecare individual, dacă este sau nu vrednic de viață veșnică.

968. Eliberarea de sub blestem, restituirea privilegiilor și favorurilor originale - iată ce voiește Dumnezeu. Și în scopul acesta a rînduit El pe Marele Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, pe "Omul Isus Christos, care s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" - fapt care va fi adevărat "la vremea cuvenită" - 1 Tim. 2:5,6.

969. Această declarație că Dumnezeu voiește "ca toți oamenii să fie mîntuiți" de sub osînda lui Adam, își are paralela în declarația aceluiași apostol din Romani 11:26: "și atunci, tot Israelul va fi mîntuit". Acest text nu susține ideea că întregul Israel va fi salvat pe vecie, ci numai că va fi eliberat din orbirea sau "împietrirea" ce-i cuprinse pe cei mai mulți din pricină că au respins și crucificat pe Mesia: "Dumnezeul veacului acestuia a întunecat mințile necredincioșilor, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Cor. 4:4). Dumnezeu voiește ca toți să fie eliberați de nenorocirile și necazurile rezultate din păcat și blestemul lui Satan, ca să poată ajunge la cunoștința Adevărului. De ce voiește el aceasta? Pentru ca, avînd o cunoștință clară a Adevărului, să se poată folosi cît mai bine de noua încercare pentru viață, cîștigată pentru ei prin jertfa de răscumpărare a

Mîntuitorului lor. Pentru împlinirea acestei dorințe a lui Dumnezeu, Christos va stabili Împărăția Sa milenară, legînd mai întîi pe Satan, apoi va vindeca orbirea oamenilor, după cum citim: "atunci se vor deschide ochii orbilor", și va înlătura "mahrama care acopere toate popoarele și învelitoarea care înfășură toate nearaurile" (Isa. 35:5; 25:7). Pentru ca noua încercare să fie cît mai favorabilă omului, Dumnezeu a hotărît ca lucrarea de înnoire a tuturor lucrurilor și de ridicare a omenirii să fie făcută treptat, într-o perioadă de o mie de ani - Apoc. 20:1-3.

Dreptatea nu este obligată față de răscumpărare

970. O altă greșală este afirmația că Dumnezeu este acum obligat, prin propria-i dreptate, să refacă omul. Dimpotrivă, noi vedem că El nu și-a luat această obligație, ci numai "a vîndut" (a încredințat) rasa omenească Domnului nostru Isus Christos, care, după cum am văzut, ne-a răscumpărat cu sîngele Său prețios. Tatăl Ceresc nu și-a asumat nici un fel de răspundere pentru rasa umană, ci toată însărcinarea a încredințat-o Fiului, care a cumpărat rasa, fiind astfel Domnul și stăpînul ei, cît și Posesorul, Judecătorul, Profetul, Preotul și Regele ei și, care, potrivit planului divin, își alege acum în această epocă a Evangheliei, "turma mică", Biserica, pentru a colabora cu El la marea operă de ridicare și de înnoire a celor ascultători.

971. Faptul că Tatăl Ceresc a predat întreaga rasă umană în mîinile Domnului nostru Isus Christos nu dovedește lipsa de interes din partea Lui, ci a rînduit astfel pentru a satisface cerințele Legii Sale. Legea divină este implacabilă și intransigentă (neînduplecată și

neabătută), neputînd tolera (îngădui) nici o imperfecțiune și nici un păcat, deoarece ea a fost rînduită pentru ființe perfecte. Tatăl Ceresc n-a creat niciodată vreun lucru imperfect. Dacă Dumnezeu ar admite păcatul în omnire și ar avea legătură directă cu omul imperfect, aceasta ar însemna că toată lumea ar fi repede osîndită ca imperfectă și nevrednică, sau că, din contră, Dumnezeu ar trece cu vederea păcatele noastre și n-ar osîndi imperfecțiunile noastre, care sînt o violare a Legii Sale fundamentale - dreptatea care cîmănuiește împărăția Sa. (Rezultatul ar fi că păcatele și nelegiuirile oamenilor n-ar mai avea nici un sfîrșit, spre nenorocirea veșnică a întregii rase umane.) De aceea, este spre binele și fericirea omului că Dumnezeu a predat întreaga rasă în mîinile Fiului Său Isus, Salvatorul ei. Isus poate fi îndurător (nu drept) față de cei imperfecți, care caută perfecțiunea, pînă cînd îi va ridica, pas cu pas, la perfecțiune, pe care o vor atinge la capătul domniei Sale Milenare. Atunci cei care au ascultat de Marele Profet vor fi pregătiți deja să treacă din mîinile Sale în mîinile Tatălui, deoarece prin Christos au putut atinge desăvîrșirea aprobată de Legea divină, iar cei neascultători vor fi rîniciiți în "moartea a doua" (Fapt. 3:23). Apostolul Pavel zice: "Grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului Celui viu" (Evr. 10:31). Pentru păcătoși osînduirea dreaptă a lui Dumnezeu nu cunoaște îndurare. De aceea, a prevăzut ca îndurarea să fie numai în Christos și lucrarea Sa de răscumpărare - ca mijlocitorul nostru - care va înceta la sfîrșitul Mileniului. Afară de această îndurare, manifestată cu dărnicie în Christos, Legea divină este dreptatea implacabilă, fără milă, fără iertare, gata în tot momentul să mistuie ca focul tot ce este

nelegiuit și devine în conflict cu Legea Sa - Evr. 10:26-29; 12:29; Ps. 50:3; 97:1-3.

972. Cine nu poate vedea că dacă Dumnezeu ar trata direct cu păcătoșii (ceea ce este o imposibilitate, după cum am văzut), iertându-le păcatele și primind străduințele lor, atunci n-ar mai fi nevoie de un Mîntuitor și nici de un Nou Legămînt prin sîngele (sau meritul) Său? În cazul acesta, oricare înger ar putea zice: dacă Dumnezeu a iertat păcatul familiei umane, de bună seamă nu va fi mai puțin milos față de noi; așa că, chiar dacă păcătuim din cînd în cînd, ne bizuim pe mila și iertarea divină și Dumnezeu nu ne va izgoni din tovărășia Sa. În felul acesta păcatul ar fi un lucru obișnuit și permanent, mai ales din partea acelor care nu s-au lovit încă cu capul de el. În fața acestei ipoteze putem înțelege de ce Dumnezeu, în interesul și spre fericirea netulburată și veșnică a tuturor creaturilor Sale sfinte, cît și pentru că așa i-a plăcut Lui, a hotărît că nu va primi și nu va tolera nimic mai puțin decît perfecțiunea în oricare creatură, făcînd din dreptate și judecată temelie tronului Său - Ps. 89:14.

"Nu este alt Nume în care să fim
mîntuiți" - Fapt. 4:12

973. Din acest punct de vedere putem observa mai clar ca oricînd, că toată bogăția îndurării divine față de rasa căzută, este oferită (dăruită) în și prin Isus Christos, că Tatăl Ceresc nu revarsă personal mila Sa, sau independent (fără a ține seamă) de Fiul, și că "nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți" (Fapt. 4:12). Mai vedem că opera Mîntuitorului nu se rezumă numai la răscumpărarea rasei, ci, mai este necesar ca, după aceasta, în epoca

Împărăției Sale de o mie de ani, El să fie Medicul lor cel Mare, spre a-i vindeca de bolile păcatului și a-i ajuta să se ridice tot mai sus către perfecțiune, pregătindu-i astfel pe toți acei care vor asculta de El, pentru ca la capătul domniei Sale Milenare să-i poată înfățișa înaintea Tatălui Ceresc ca ființe perfecte.

974. Privind deci la Mîntuitorul nostru, care a primit de la Tatăl Ceresc toată puterea și autoritatea de a mîntui, ne întrebăm dacă El intenționează ca pe toți acei pe care i-a răscumpărat să-i mîntuie pe vecie, fără nici o condiție, sau că această mîntuire va cere îndeplinirea unor condiții? Sfînta Scriptură ne arată că vor fi anumite condiții. De exemplu, în profeția lui Ieremia cap. 31 citim că: "în zilele acelea, nu se va mai zice: Părinții au mîncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții"; ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om, care va mîncă aguridă (care va păcătui), i se vor strepezi dinții (va muri) (vers. 29,30); "Sufletul care păcătuiește, acela va muri". (vezi Ezech. 18:2-5,9,10,13,19-32, unde profetul vorbește tot despre orînduirea epocii Milenare, cînd blestemul adamic va fi ridicat și nimeni nu va mai muri din cauza păcatului lui Adam, ci acela care va muri atunci, va muri pentru nelegiuirea lui personală, mergînd în a doua moarte - vezi și Isa. 65:17-21). Apoi auzim pe apostolul Petru vorbindu-ne despre "vremile restabilirii tuturor lucrurilor", despre epoca Milenară de domnie a lui Christos, iar ca încheiere "oricine nu va asculta de Proorocul acela (Isus Christos cel glorificat - Capul și Trupul), va fi nimicit cu desăvîrșire din mijlocul poporului" - în a doua moarte - Fapt. 3:19-23.

975. Apostolul Pavel, dîndu-ne un exemplu asemănător, zice: "Cine a călcat Legea lui Moise, este

omorât fără milă . . . et. eŧt mai aspră pedeapsă credeŧi cĂ va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pŧngeri sîngele legĂmîntului, cu care a fost sfinŧit, ŧi va batjorori pe Duhul harului? . . . Grozav lucru este sĂ cazi în mîinile Dumnezeului Celui viu! - CĂci, dacĂ pĂcătuiŧi cu voia, nu mai rĂmăne nici o jertfĂ pentru pĂcate, ci doar o aŧteptare infricoŧatĂ a judecĂŧii, ŧi vĂpăia unui foc, care va mistui pe cei rĂzvĂrŧiŧi" - Ebr. 10:28-31,26,27.

976. Impotrivitorii Christosului glorificat vor fi mai aspru pedepsiŧi decît cei ce cĂlcau Legea lui Moise. DacĂ insĂ cei ce cĂlcau Legea lui Moise primeau cea mai aspră pedeapsĂ, adicĂ moartea, în ce înŧeles impotrivitorii lui Christos vor lua o pedeapsĂ mai aspră? RĂspundem cĂ moartea impusĂ de Lege îl lipsea pe vinovat numai de restul vieŧii adamică, fĂrĂ a avea putere asupra fiinŧei însĂŧi sau a sufletului, a cĂrui rĂscumpĂrare ŧi eliberare din moartea adamicĂ erau deja prevĂzute în planul lui Dumnezeu, prin Iesus Christos. InsĂ pedeapsa aceluia care dupĂ ce este luminat de adevĂrul cu privire la rĂscumpĂrarea sa refuzĂ sĂ asculte de Moise cel antitipic (Christos) va fi mai aspră, în sensul cĂ el va pierde nu numai cĂŧiva ani din viaŧa aceasta - sortitĂ oricum morŧii, ci își va pierde însĂŧi fiinŧa, sufletul sĂu, pentru totdeauna, în moartea a doua, din care nu mai existĂ nici o speranŧĂ de salvare - cĂci el, împreunĂ cu toŧi impotrivitorii vor fi mistuiŧi ca spinii ŧi neghina, care sînt o povarĂ pentru pĂmînt. (Un exemplu asemĂnĂtor - în ce priveŧte moartea adamicĂ ŧi moartea a doua - ni-l dĂ ŧi Domnul nostru Iesus Christos, în Matei 10:28, unde moartea veŧnicĂ a sufletului este simbolizatĂ prin "gheenĂ".)

977. În Noul Testament aflăm desuși mărturie că Legea lui Dumnezeu împotriva păcatului (păcătoșilor) va fi aplicată de slăvitul Mijlocilor cu toată asprimea, nefiind îngăduință și îndurare decât numai pentru greselile fără voie, rezultate din neștiința și slăbiciunile oamenilor. Întrucât, însă, neștiința și slăbiciunile vor fi lichidate (biruite) în decursul Mileniului și cei supuși vor fi atins nivelul perfecțiunii, prin opera de restabilire, pretențiile Dreptății divine ca ei să fie perfecți în cugete, vorbe și fapte nu vor fi nedrepte, sau nu vor întrece măsura capacității lor morale perfecte.

978. Vedem, prin urmare, că voia lui Dumnezeu se va îndeplini atât în cer cât și pe pământ, amintindu-ne: (1) că voia Lui este ca toți oamenii să fie eliberați din blestemul adamic și să vină la cunoștința Adevărului; (2) că este voia Sa ca viața veșnică să fie dăruită tuturor celor ascultători; (3) că El vrea ca toți cei nesupuși să fie nimiciți "cu desăvârșire din mijlocul poporului". Această voie a lui Dumnezeu se va îndeplini și pe pământ, "la vremea cuvenită" și nimeni nu i se va putea împotrivi.

979. Unii susțin ideea că, deoarece scopul răscumpărării este salvarea întregii omeniri din blestemul adamic, omenirea se poate aștepta la o restituire imediată a perfecțiunii firii omenești. O astfel de așteptare este însă nelogică și antiscripturală. Niciăieri Sfânta Scriptură nu face nici măcar aluzie că restituirea ar fi o lucrare de o clipă, ci dimpotrivă, ea învață suficient de clar că aceasta va fi o lucrare care se va realiza încetul cu încetul. Acest raționament fals afirmă că rasa umană nu poate fi judecată în împrejurări favorabile decât numai fiind perfectă cum a fost Adam. Vom arăta că aceasta nu este adevărat. Tocmai dimpo-

trivă, pentru ea este mult mai avantajos să fie judecată în stare de imperfecțiune, cum este. Dacă omenirea în general ar fi salvată printr-o restabilire imediată la perfecțiunea naturii umane, avută de Adam, aceasta ar însemna:

(1) ca ființe perfecte, oamenii ar fi obligați să asculte perfect de Legea perfectă a lui Dumnezeu; pentru ei n-ar exista scuză, după cum n-a existat nici pentru tatăl Adam. Chiar dacă câțiva membri ai rasei ar reuși să treacă cu bine printr-o astfel de judecată, avînd experiența cîștigată, trebuie, totuși, să ne dăm seama că majoritatea oamenilor ar fi tot atît de lipsiți de cunoștințe în ceea ce privește păcatul și osînda lui, cum a fost și Adam, fiindcă cei mai mulți dintre ei au murit în copilărie, iar ceilalți au murit într-o necunoștință asemănătoare în ceea ce privește deosebirea dintre (între) bine și rău.

(2) O astfel de metodă ar face ca învățămintele cîștigate timp de peste șase mii de ani din atingerea cu păcatul și urmările lui să nu ne fie de nici un folos fiindcă majoritatea oamenilor au avut pînă acum numai o cunoștință foarte redusă despre principiile dreptății.

(3) Dacă rasa ar fi refăcută imediat, atunci ea ar fi în realitate o rasă nouă, pentru care toate experiențele ar fi oarecum pierdute. Așa încît, dacă acesta ar fi planul lui Dumnezeu, El ar fi putut crea de la bun început ființe perfecte în Eden, și, judecîndu-le, El ar fi pus milioane de oameni în situația aceasta, lipsiți de foloasele experiențelor actuale cu păcatul.

(4) Dacă fiecare om ar fi astfel făcut perfect, atunci n-ar mai fi loc pentru slujba Bisercii și a Domnului ei, ca "sămînța lui Avraam", pentru binecuvîntarea lumii, pe care o va sluji ca "Preoțime împărătească"

(Gal. 3:16, 29; 1 Pet. 2:9). Faptul că Dumnezeu a orînduit și pregătit mai dinainte o "preoție împărătească", dovedește că acei cărora le va sluji, învățîndu-i și ajutîndu-le, primindu-le jertfele și rugăciunile pentru păcate, vor fi cuprinși de slăbiciuni și lipsuri. O astfel de preoție n-ar avea nici un rost, dacă planul lui Dumnezeu ar avea în vedere o salvare imediată.

(5) Dacă perfecționarea omenirii ar fi o lucrare de o clipă, atunci de ce a rînduit Dumnezeu o mie de ani ca "timpuri de restabilire", cînd un singur an ar fi de ajuns pentru o refacere imediată la perfecțiunea umană și pentru o încercare ca aceea a lui Adam?

(6) Dacă omenirea ar fi ridicată deodată la perfecțiune, atunci n-ar mai fi loc să se aplice mila. Apoi, fiecare om care ar păcătui, singur și-ar atrage pentru sine pedeapsa morții, iar salvarea din această osîndă ar necesita un răscumpărător pentru viața fiecărui păcătos; deci o sută de milioane de oameni perfecți ar avea nevoie de tot atîția alți oameni perfecți care să-și jertfească viețile lor pentru răscumpărarea păcătoșilor. Cu totul deosebit este cazul lui Adam, a cărui neascultare și osîndă a cuprins pe toți oamenii, și de aceea un alt om perfect a fost suficient să-i răscumpere pe toți - Rom. 5:12,17-19.

980. Să privim acum înțelepciunea planului divin, care prevede o restabilire treptată, ținînd pas cu împăcarea omului cu Creatorul său, și să observăm totodată și foloasele și avantajele acestui plan pentru omenire:

(1) toți vor fi sculați din moarte ca dintr-un somn, datorită răscumpărării, acesta va fi primul pas sau primul "rod" al muncii Răscumpărătorului (Isa. 53:11). Apoi omenirea va fi pusă sub ocrotirea și supravegherea

Preoții împărătești, a cărei experiență cu păcatul și suferințele din epoca Evangheliei a pregătit-o să fie înțelegătoare și îndurătoare față de slăbiciunile și neputințele oamenilor peste care vor domni ca Regi și Preoți (Apoc. 5:10; 20:6; 3:21). Identitatea fiecărui om înviat va fi asigurată prin aceea că el va fi trezit din somnul morții cu aceleași trăsături distincte ale ființei lui (cunoscute de toți), pe care le-a avut și pe care le-a pierdut prin moarte. Apoi, încet, încet, Slăvitul Mântuitor va ajuta omenirea să se ridice spre culmile desăvârșirii umane, ținând seama de voința fiecăruia. Iar acei care nu vor face nici un pas înainte, cu toate cunoștințele și privilegiile ce le vor avea atunci, vor fi nimiciviți cu desăvârșire dintre cei vii, în a doua moarte, după o încercare de o sută de ani (Isa. 65:20), fiind blestemați ca păcătoși. Și, după cum ne arată profetul, la vârsta de o sută de ani ei vor fi "încă tineri" în comparație cu acei care vor fi făcut oarecare progres și vor fi îngăduiți să trăiască cel puțin pînă la sfîrșitul Mileniului.

(2) Urcîndu-se tot mai sus pe "calea sfințeniei" (Isa. 35:8) în timpul Mileniului deși vor fi încă imperfecti, neputințele oamenilor vor fi acoperite prin meritul jertfei de răscumpărare, cîștigînd între timp învățăminte folositoare și cultivînd diferitele roade ale Spiritului Sfînt. În perioada aceasta, de înaintare spre desăvârșire, greșelile fără voie vor fi socotite ca făcînd parte din slăbiciunile moștenite și ca atare vor fi iertate de "Marele Preot".

(3) Sfînta Scriptură ne înfățișează "Mileniul" ca fiind ziua cea mare de judecată a lumii, zicînd: "Dumnezeu . . . a rînduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul (Christos, Capul și Corpul) pe care L-a

rînduit pentru aceasta" (Fapte 17:30,31). Dacă intenția lui Dumnezeu ar fi să aducă pe fiecare om cu forța la mîntuire, de ce am mai numi epoca viitoare "ziua de judecată"? A judeca înseamnă - în sensul biblic - a pune la încercare pe cineva după ce i s-a făcut cunoscut porunca sau legea. Adam a fost înștiințat mai întîi despre urmările neascultării sale de porunca lui Dumnezeu, apoi, după călcarea poruncii, i s-a rostit sentința prin care era osîndit la moarte, potrivit înștiințării primite mai înainte (Gen. 2:16,17; 3:17-19). Judecata sau încercarea are, deci, ca urmare înlăturarea celor nesupuși și binecuvîntarea celor dovediți vrednici. Fiecare om trebuie să fie încercat spre a se dovedi vrednic fie de viață veșnică, fie de moarte veșnică.

981. Să ne cugetăm puțin la pilda cu oile și caprele, prin care Domnul nostru vrea să ne ajute să vedem cum se va desfășura judecata lumii în veacul viitor Milenar, cînd Christosul întreg - Cap și Corp - va judeca lumea. Ea începe așa: "Cînd va veni Fiul omului în slava Sa - va șede pe scaunul de domnie (tronul) al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta (reprezentînd favoarea), iar caprele la stînga (în dizgrația) Lui". Această despărțire va fi lucrarea întregii epoci Milenare; iar la sfîrșitul ei, "oile" vor fi chemate să moștenească "Împărăția care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii" (aceea pentru care au fost creați Adam și Eva) adică viața veșnică, în Edenul stabilit peste tot pămîntul; pe cînd "caprele" neascultătoare "vor merge în pedeapsa veșnică" (moartea a doua) - Mat. 25:31-34,41,46.

982. Sfînta Scriptură ne arată că judecata milenară

va avea loc înaintea unui tron alb de curățenie și dreptate; iar Judecătorul va hotărî că acei care în decursul acestei zile de judecată au cultivat și dezvoltat spiritul Tatălui Ceresc, spiritul iubirii, vor fi primiți ca "poporul lui Dumnezeu" și li se va dăruia "Impărăția pregătită pentru ei de la întemeierea lumii". Iar ceilalți, care în același timp de favoruri și privilegii n-au cultivat în caracterul lor spiritul iubirii spre a fi acum în asemănarea Domnului, ci au nesocotit și disprețuit toate acestea, vor fi socotiți ca vrăjmași și împotriviți ai lui Dumnezeu, și vor fi nimiciți, împreună cu Satan și îngerii lui, în moartea a doua - nimicirea totală și veșnică, simbolizată prin "focul cel veșnic" și "iazul de foc" - Mat. 25:41,46; Apoc. 20:7-14.

Răscumpărare - substituire

983. **Invățătura despre substituire, arătată clar în Sfinta Scriptură și susținută veacuri de-a rîndul de adevărații creștini, este astăzi în primejdie. Datorită creșterii luminii și cunoștinței, mulți recunosc acum că dacă plata păcatului ar fi chinul veșnic și dacă "Omul Isus Christos" este înlocuitorul nostru la executarea acestei pedepse, ar însemna că și Omul Isus Christos trebuie să sufere chinul veșnic, căci altfel noi n-am putea fi eliberați din acest chin veșnic. Acest raționament pare plauzibil (întemeiat), însă este așezat pe o platformă falsă. Această falsă platformă este că plata păcatului ar fi chinul veșnic și nu moartea. Totuși, în mintea multora mai stăruie încă idei greșite cu privire la substituire, chiar și după ce au înțeles că plata păcatului este moartea, și că Omul Isus Christos este înlocuitorul sau substitutul omului, suferind exact pedeapsa ce trebuia**

s-o suferă omul, în înțelesul cel mai deplin al cuvîntului. Unii, fiindcă nu înțeleg bine cuvîntul "substituire" nu se împacă cu el și întrebă: "Oare acest cuvînt se găsește în Sfînta Scriptură? Dacă nu, atunci de ce ne-am folosi de el?"

984. Trebuie să știm că cuvîntul "substituire" este un cuvînt mai nou și deci nu-l vom putea găsi în Sfînta Scriptură, care a fost scrisă în limbile vechi greacă și ebraică. Totuși traducătorii l-ar fi putut folosi cu deplină temei, deoarece fără îndoială, cuvîntul original grecesc conține ideea substituiri în multe cazuri. Presupunem că este o simplă întîmplare că traducătorii nu l-au întrebuintat. Și întrucît noi căutăm să avem în minte ideea originală a Sfîntei Scripturi, credem că cuvîntul "substituire" este foarte potrivit, și tot ceea ce este în opoziție cu el, este opus și cuvîntului "răscumpărare". După cum am văzut, Sfînta Scriptură conține o mulțime de mărturii că noi am fost răscumpărați cu singele scump al lui Christos, care și-a dat morții sufletul pentru răscumpărarea sufletului nostru. Sufletul Său a fost prețul răscumpărător, substitutul sau înlocuitorul sufletului nostru în moarte. Așadar, Domnul nostru, omul Isus Christos, s-a predat de bună voie morții în înțelesul cel mai complet al cuvîntului, dăruindu-și viața, sufletul, drept răscumpărare, substituind sau înlocuind pe Adam (și rasa care își pierduse viața prin el) în moartea veșnică, nimicirea veșnică, "sheol", "hades" - un preț corespunzător pentru toți. Acest lucru s-ar putea ilustra în multe feluri. Totuși cumpărarea unei pîini pe bani n-ar fi un exemplu tocmai bine ales, deoarece pîinea și banii au valori convenționale, valori comerciale sau de circulație, și apoi, prin natura lor, pîinea diferă mult de banul

metalic, sau de hîrtie. Pe cînd, în cazul salvării omului, Dreptatea divină cerea ca substituirea sau înlocuirea să fie corespunzătoare întocmai cu firea și calitatea omului pierdut - un locțiitor perfect, o ființă umană în totul identică, de aceeași valoare cu Adam cel perfect, trebuie să se jertfească de bună voie, înainte ca rasa umană să poată fi eliberată din moartea sau nimicirea veșnică.

985. Este totuși prudent să nu impunem acest cuvînt ("substituire") aceluia care sînt pormiți împotriva lui datorită unei prejudecăți sau înțelegeri greșite a subiectului răscumpărării și care, din pricina aceasta, ar putea fi împiedicați să mai cerceteze amănunțit această problemă. Cu toate acestea trebuie să căutăm ca în propriul nostru suflet să fim credincioși ideii de substituire, care este însăși ideea de răscumpărare. Acel care, înțelegînd acest lucru, nu crede că Christos a fost substitutul sau înlocuitorul nostru în moarte, nu poate avea încredere nici în răscumpărare, fiind astfel lipsit de credința care ne poate îndreptăți înaintea lui Dumnezeu.

Ar fi fost posibil un alt plan de salvare?

986. Mulți care nu înțeleg bine răscumpărarea, o discută și i se împotrivesc, zicînd că ei nu pot înțelege de ce Dumnezeu n-a căutat să salveze lumea pe o altă cale decît prin moartea Fiului Său, ca substitutul sau prețul de răscumpărare al omului. Noi le răspundem că ei privesc greșit această problemă. Întrebarea ce ar trebui să și-o pună nu este aceea că oare putea Dumnezeu adopta o altă cale, sau nu, ci oare adoptă El altă cale sau adoptă El planul răscumpărării?

987. Este în afară de orice discuție că Înțelepciunea divină ar fi putut găsi un alt plan de salvare a omenirii,

Însă putem fi siguri că nici unul nu putea fi mai bun decât cel adoptat, dacă avem în vedere împrejurările, condițiile și rezultatele dorite. Faptul că Dumnezeu folosi o altă metodă față de îngerii căzuți dovedește că ar fi putut folosi o altă metodă și pentru oamenii căzuți. El ar fi putut face cu oamenii ceea ce a făcut cu îngerii, însă, după cum am văzut (vezi broșura: "Ce spun Scripturile despre spiritism?"), aceasta n-ar fi fost o metodă mai favorabilă, ba poate chiar mai puțin de dorit, după părerea multora.

988. Chiar dacă am presupune că într-un asemenea caz, același număr de oameni ar fi binecuvântați și în cele din urmă reînnoiți, totuși putem întrevedea alte dezavantaje în această metodă, și anume:

(1) degradarea morală a rasei ar fi fost mult mai înspăimântătoare dacă ar fi fost lăsată în deplina posesiune a puterilor sale mintale și fizice. Dacă atâtea nelegiuiri săvârșește omul în scurta-i viață de astăzi, atunci ce ar fi fost în stare să facă dacă ar fi continuat să trăiască cu puteri necurmate timp de șase mii de ani despărțită de Dumnezeu, fără să fi fost osândită la moarte!

(2) un astfel de plan nu ne-ar fi descoperit niciodată în aceeași măsură însușirile caracterului divin. Vedem metoda înțeleaptă a Dreptății divine condamnând pe toți în Adam - chiar dacă n-au păcătuit "printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam", ci fiindcă au fost "născuți în nelegiuire" și au continuat păcatul (Rom. 5:14, 21; Ps. 51:5). El ne-a descoperit astfel o dreptate care în nici un caz nu iartă pe păcătos, și nu poate recunoaște nicidecum ceea ce este sub nivelul perfecțiunii absolute. Tot astfel, El ne-a descoperit o iubire mult mai

mare decât aceea pe care ne-am fi putut-o noi închipui - această iubire ne-a supravegheat în timp ce eram "fără putere" - și ne-a răscumpărat "pe când eram noi încă păcătoși" (Rom. 5:6,8; Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9,10). Când lucrarea de mîntuire va fi în întregime terminată, atunci se va vedea nemărginita Înțelepciune divină, cum pe nici o altă cale nu s-ar fi putut realiza. Ea ne va arăta cum Dumnezeu de la început a cunoscut sfîrșitul și a făcut toate lucrurile potrivit sfatului voinței Sale, chiar dacă oamenii și îngerii nu puteau vedea scopul și intenția acțiunilor Sale, chiar dacă Satan și îngerii lui presupuneau că ele înșelau voința divină. Ea va dovedi că Dumnezeu poate îndrepta în așa fel lucrurile încît toate să contribuie la îndeplinirea planului Său și să ducă la cel mai mare bine. Iar în cele din urmă se va dovedi că Cuvîntul care iese din gura lui Dumnezeu nu se va mai întoarce la El fără rod, ci va face voia Lui și va îndeplini toate planurile lui - Isa. 55:11; Efes. 1:3-11.

989. Apoi, aplicînd față de oameni metoda urmată cu îngerii căzuți, sau oricare alt plan ce l-am putea concepe, n-ar fi existat în lume prilejul și împrejurările vrăjmașe în mijlocul cărora Logosul "Fiul singurul născut din Tatăl" să-și poată dovedi ascultarea și credincioșia față de Tatăl, spre a deveni părtași firii dumnezeiești, după cum n-ar fi fost posibilă nici alegerea, încercarea și pregătirea, în mijlocul aceluiași împrejurări, a Bisericii care va alcătui "Corpul lui Christos". Mai departe vedem că experiențele păcatului și a urmărilor lui sînt menite să slujească de învățăminte folositoare nu numai omenirii, ci tuturor creaturilor inteligente din întreg universul - și nu numai pentru cîteva veacuri, sau pentru cîteva milenii, ci pentru toate

eternitățile.

"O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui! Și în adevăr, cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? . . . Din El, prin El, și pentru El sînt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin" - Rom. 11:33-36.

Capitolul XVI

Slujba împăcării sau ispășirii

"Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Christos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot"
- Evr. 5:4,5.

990. Intreaga Preoțime Regală, al cărei Mare Preot este Isus Christos, ia parte la slujba împăcării sau ispășirii. Toți "preoții" sînt părtași la "jertfele mai bune", care au fost aduse de-a lungul întregii epoci Evanghelice și care se vor termina odată cu sfîrșitul ei (Rom. 12:1), iar toți acei care se împărtășesc astfel de suferințele lui Christos, se vor împărtăși de asemenea și de gloria Sa viitoare - de marea și glorioasa slujbă de împăcare a Impărăției Milenare.

991. Cît privește vrednicia acestor preoți inferiori, ei au fost din fire "copii ai mîniei, ca și ceilalți oameni, de aceea a trebuit întîi să fie împăcați cu Dumnezeu, înainte de a putea fi chemați de El la această "preoție" - căci "nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu". Numai după ce ne-am împăcat cu Dumnezeu prin mijlocirea și meritul Mîntuitorului și Marelui nostru Arhiereu, vom putea avea privilegiul de a fi socotiți părtași la jertfa, la mijlocirea împăcării și

ispășirii.

992. Toți acei care au primit "spiritul înfierii" (Gal. 4:5,6), care face din ei "fii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12) și "preoți", sînt îndemnați de acest spirit să înceapă slujba împăcării sau ispășirii - fiecare după capacitățile, posibilitățile și ocaziile pe care le are. Intocmai ca și Marele Preot, fiecare își va da seama pentru sine de îndemnul acestui Spirit Sfînt. "Duhul Domnului (Iehova) Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul m-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului" - perioada în care Dumnezeu are bunăvoință să primească o "mică turmă" ca jertfe vii, prin meritul Mîntuitorului (Isa. 61:1,2). (Iată care a fost "ungerea" Capului, și aceasta este și ungera membrilor corpului lui Christos.)

993. Ca unul din acești "preoți", apostolul Pavel simți impulsia acestui spirit care-l îndemna să spună celor ce aveau "urechi de auzit" despre răscumpărarea tuturor prin jertfa Mîntuitorului nostru, ca ei să înceapă nefîrziat a merge "pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El . . . prin trupul Său" (Evr. 3:7,8; 10:19,20). Să ascultăm ce zice el cu privire la acest lucru: "Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi (păcate, ambiții și speranțe lumesti) au trecut: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării, că adică Dumnezeu era în Christos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări (ispășiri). Noi dar,

sîntem trimiși împuterniciți ai lui Christos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Christos: împăcați-vă cu Dumnezeu!" - 2 Cor. 5:17-20.

994. Dacă acest mesaj îmbucurător ar fi prețuit cum se cuvine, ar trebui să aducă răspunsuri afirmative din toate părțile; dar el este în general respins. Iar profetul Isaia, vorbind în locul Preoțimii Regale, zice cu dezamăgire: "Cine a dat crezare soliei noastre, și brațul Domnului cui s-a descoperit?" (Isa. 53:1; Ioan 12:38). Această solie a fost îmbrățișată deocamdată numai de cîțiva - de acei pe care Domnul Dumnezeuul nostru îi cheamă să aparțină Preoțimii Regale; căci "nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu"!

995. Pricina pentru care aproape toți resping această veste bună este explicabilă, și anume: împăcarea cu Dumnezeu înseamnă împotrivire la orice păcat. Pacea cu Dumnezeu înseamnă luptă continuă împotriva tuturor slăbiciunilor și dorințelor firii noastre căzute; ea mai înseamnă o completă întoarcere de la slujirea păcatului la slujirea sfințeniei și neprihănirii (Rom. 6:19-22). Mulți dintre cei care urăsc păcatul (cel puțin în forma lui grosolană) și doresc o împăcare cu Dumnezeu și o împărtășire din binecuvîntările dăruite numai "fiilor lui Dumnezeu", încep să pornească pe calea îndreptării și sfințirii, ca după aceea să-și dea seama că slăbiciunile lor sînt prea mari pentru a le putea birui și că întreaga lume este de partea păcatului. Singurii care se pot elibera din această robie, în care toți s-au născut, sînt acei care căutînd serios mîntuirea, dau ascultare îndrumării Domnului: "Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine". Ioan 14:6.) El este singurul Mijlocitor - "Calea, Adevărul

și Viața" (Ioan 14:6). Pe de altă parte, apostolul Pavel ne informează că marele vrăjmaș, "dumnezeul acestei lumi", a orbit mintea celor mai mulți, ducându-i în rătăcire, ca să nu poată prețui binecuvântările cuprinse în darul răscumpărării prin Isus Christos, Mântuitorul nostru.

996. În aceste împrejurări neprielnice, când urmările păcatului se văd la fiecare pas, este oare de mirare că pentru a putea fi un adevărat reprezentant "împuțernicit" al lui Christos, "preotul" trebuie să calce cu credincioșie pe urmele Marelui Arhiereu, suferind împreună cu El pentru biruința dreptății? Marele nostru Arhiereu, care a vestit cuvântul împăcării atât de clar, a fost batjocorit, lepădat și crucificat de acei care se lăudau cu iubirea și cu dreptatea. Tot astfel și apostolii au fost rău tratați pentru credința lor - fiindcă au refuzat să compromită "mesajul împăcării".

997. "Oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră". "Veți fi urțiți de toți, din pricina Numelui Meu". "Nu vă mirați . . . dacă vă urăște lumea". "Știți că pe Mine m-a urit înaintea voastră" (Mat. 5:11,12; 10:22; 1 Ioan 3:13; Ioan 15:18). Aceste prevestiri ale Invățătorului și Înaintemergătorului nostru trebuiau să se adeverească "până la sfârșitul acestui veac" și sînt tot așa de adevărate și astăzi ca în trecut. Cine vrea să-și îndeplinească misiunea de "sol împuțernicit" al lui Christos cu credincioșie, fără să ocolească a mărturisi întregul sfat al lui Dumnezeu, va face ușor cunoștință cu unele din suferințele lui Christos și va putea spune, cu adevărat: "ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut și asupra Mea".

998. Aici vedem iar înțelepciunea atotprevăzătoare a planului divin; căci, în timp ce-și îndeplinește "slujba împăcării" la care-l îndeamnă spiritul ungerii, fiecare "preot" vede înțelepciunea și necesitatea (trebuința) de a se aduce pe sine "ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu" - Rom. 12:1.

999. Deci nivelul credinței și credincioșiei fiecărui consacrat, fiecărui "sol împuternicit" (ambasador) este indicat de gradul jertfirii sale și al suferințelor sale în slujba la care a fost chemat, după pilda lăsată de Marele Preot Christos. Preotul care nu suferă pentru Christos și pentru Adevărul divin, nu este un sol credincios al Noului Legământ. Numai ostașii credincioși ai lui Christos, credincioși Marelui Arhiereu, vor fi dăruți cu deosebitul privilegiu de a lua parte cu El la măreața operă de împăcare sub condițiile favorabile ale Noului Legământ. Dacă suferim cu adevărat împreună cu El, vom fi și proslăviți împreună cu El. "Dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi" - Rom. 8:17; 2 Tim. 2:3,11-13; Mat. 10:32,33; Luc. 12:8,9.

"Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa" - Apoc. 3:11.

"Fii credincios pînă la moarte, și-ți voi da cununa vieții" - Apoc. 2:10.

Index biblic (pe paragrafe)

Genesa		
1:1	355	6:17 338
1:2	342	7:15 338
1:20	644	7:21,22 . 623, 636
1:21	646	8:1 338
1:24	647	8:21 338
1:26	685	9:3,4 650
1:27	191	9:8-10 651
1:29,30	648	9:15,16 652
1:31	20,839	9:17 652
2:7	207,	12:3 20
.	617,636,	14:22 133
.	638,642,	17:1 133
.	680,825	18:1 81
2:16,17	825,	18:1,2 181
.	980/3	18:2-4 142
2:17	20,842	18:18 20
2:19	649	19:1 142,181
2:22	191	21:11 208
3:4	640	22:14 80
3:15	782	22:18 27
3:17	20	23:6 135
3:17-19	980/3	23:7,12 142
3:22	681	24:47 192
3:22,23	826	27:29 142
3:22-24	800	30:8 137
3:23	20	31:29 137
5:1,2	191	35:20 717
6:1-4	203	37:35 716
6:5	916	42:38 716
		44:29 716
		44:31 716
		45:27 623
		46:26,27 192
		50:5 717
		Exodul
		1:5 191,687
		3:2 81
		3:3-15 81
		4:10,14-16 400
		6:3 75,129
		7:1 135
		15:8 338
		15:10 338
		15:11 133
		17:15 80
		20:2-5 75
		21:4 208
		21:6 135
		22:8,9 135
		22:28 135
		28:3 342
		30:10 921
		31:3-5 342
		33:20 149
		35:30-35 342
		Leviticul
		4:3,4,24,27,31,
		34,35 921
		5:11,12 921
		9:2,6,7 921

25:48,49 892	14:4,22,23 . . . 142	Psalmi
Numeri	22:6 718	2:4-8 93
11:16-26 343	22:8-18 719	2:7 142
14:18 958	1 Impărați	2:4-8 93
16:22 623	2:4 257	6:5,6 727
16:33 717	2:6,9 719	8:4-8 . 305,600,871
23:19 958	11:9-13 259	8:5 131,798
Deuteronom	1 Cronici	9:17 . 663,728,762
6:4,5 75	28:9 690	10:4-7 664
7:6 859	2 Cronici	16:7-11 104
10:20 144	29:7-11,20-24 . 921	16:10 . . . 729,770
19:21 918	Iov	18:5 730
30:15,19 859	2:1 207	19:7 786
32:4 618,786	2:6 919	22:22 216,290
32:22 717	7:9 720	23:1 85
32:24,25 718	9:24 425	24:3-6 425
32:26-43 718	10:19 791	24:7-10 83
32:39 640	12:6 664	29:1 133
Judecători	12:10 . . . 338,623	30:3 730
6:24 80	14:4 186	30:5 . 693,846,962
13:2,3 181	14:13 . . . 695,721	31:5 626
Rut	14:13-15 . 669, 846	32:8 454
4:1-10 307	14:14 781	33:9 355
1 Samuel	14:14,15 . 695, 721	34:7 620
1:15 633	17:15,16 . . . 723	36:6 137
2:6 640,718	19:25 892	36:9 821
11:6 343	21:7-34 664	37:9-20 791
14:15 137	21:13 724	37:35,36 664
24:8 142	24:19 726	40:2 861
25:23,41 142	26:6 726	40:7,8 . . 375,870
2 Samuel	29:14 906	45:2 323
9:6 142	38:7 207	45:2-11 95

45:16 . . . 151,287	90:3 708	9:18 743
46:5	91:11,12 219	11:13 633
889	92:5-7 664	15:11 744
46:6,8-10 . . . 846	94:11 690	15:24 745
49:6-8 184,	95:3 133	16:2 633
. 198,860	96:4 133	16:18 633
49:15 . . . 658,732	97:1-3 971	16:19 633
50:1 133	97:2 895,928	16:32 221
50:3 971	101:8 467,	23:14 746
51:5 . . . 844,988/2 663,762	27:20 747
55:15 733	103:4 892	29:11 633
67 33	106:48 166	30:15,16 748
68:18 404	110:1,4,5 97	Eclesiastul
73:2,3,12,16,17,27	110:3 177	3:14 786
. 664	115:6 338	3:19 . 338,656,795
73:24 454	116:3 737	3:19,20 625
75:2-8 664	119:105 448	3:21 624
76:10 917	132:11,12 256	7:15 664
77:6 633	133:2 413	8:8 631
78:35 892	139:1-6 690	8:11-14 664
82:6 136	139:7,8 738	9:4-10 697
83:18 129	139:14-16 837	9:10 661,749
86:6-8 133	141:7 739	11:9 664
86:13 734	145:17 872	12:7 . 627,630,692
88:3 735	145:20 805	12:13,14 664
89:14 . . . 863,895	148:8 338	Cint. Cint.
. 928,972	Proverbe	8:6 750
89:19 184	1:12 740	Isaia
89:27 167	2:21,22 32	1:5,6 495
89:48 736	5:5 741	1:18 959
90:1,2 85	7:27 742	2:2-4 84
90:2 166	8:22-30 . 175,179	5:14 751

6:1,3,5 93	35:8 . . . 663,980/2	54:13 49,99
6:8 93	35:8,9 856	55:1-3 856
7:2 338	35:10 425	55:10,11 469
8:13,14 96	38:10 756	55:11 . . . 52,353, 988/2
8:16-18 96	40:1,2 718	57:9 757
8:18 290	40:3 82	57:14 856
8:20 329	40:9-11 88	57:16-19 846
9:6 . . . 87,179,282	41:8 30,345	59:15-20 92
9:6,7 942	42:1-8 75	59:16 184
11:1-10 103	42:6,7 660	59:20 892
11:2 334	43:3,11 50	60: 21
11:9 . . . 15,425,666	45:23 958	60:13 82
12:2 129	49:8,9 660	60:16 50
14:4-8 752	50:4-10 102	61: 21
14:9 752	51:3 888	61:1 174, 334,774
14:11 753	51:5-9 90	61:1,2 992
14:12-14 155	52:10 91	62:10 856
14:12-15 . . . 798,805	52:14,15 320	63:1 184
14:13,14 . . . 223,916	53: 89	63:16 697
14:24 958	53:1 861,994	64:6 906
25:6-9 86	53:2,3 313	65:17-20 663
25:7 969	53:4 211	65:17-21 974
26:4 129	53:4,5 244	65:20 728, 856,980/1
26:9 425	53:4,5,12 898	66:5 453
26:10,14 762	53:6 954	Jeremia
26:14 697	53:10-12 21	1:12 52,469
26:19 660,693	53:10,12 252	6:16 123
28:15 754	53:11 102, 177,980/1	12:1,2 664
28:17 371	53:11,12 . . . 861,897	15:16 437
28:18 755	53:13,15 658, 673,674	
35: 21		
35:5 969		

22:24-30 260	Osea	4:8,9 425
23:5,6 78,264	6:1,2 640	4:10 142,144
23:20 846	13:4 50	5:5 467,500
23:32,35,36 . . . 909	13:14 658,760,772	5:11,12 997
30:24 846	Ioel	5:14 518
31:29 618	2:28 . 325,418,562	5:14-16 587
31:29,30 974	2:28,29 326,	6:7,8,25-33 . . 431
31:29-34 665 335,516	10 84
31:34 15,425	Amos	6:23 518,591
36:30 261	3:2 859	6:25 673
Ezechiel	4:13 690	7:7,8 329
18:2 618	9:11,14,15 . . 763	8:16,17 211,
18:2-4,19-22 . . 664	Iona 244,245,247
18:2-5,9,10,13,	1:17 764	10:22 997
19-32 974	2:2 764	10:25 459
18:4,20 . 658, 664,	Mica	10:28 667,676
. 685,778	4:1-3 84	10:32 462
. 834,852	4:8 84,306	10:32,33 999
18:32 965	5:2 85	10:39 673
21:25-27 262	5:4 85	11:11 30
28:12-16 798	Habacuc	11:23 767
28:13-19 805	2:5 765	11:27 175
31:15-17 758	2:14 15,666	11:29,30 486
32:21 137,759	Maleahi	12:20 88
36:33-36 888	3:1 . 71,117,142	12:28 534
37:5,10,13,14 . 629	3:1-4 94	12:32 532
48:35 80	3:6 52,958	12:40 764
Daniel	3:15-18 664	12:48-50 216
2:44 84	Matei	13:10,11 668
7:13,14 300	1:6,16 254	13:38 897
12:1 846	2:20 673	13:41 249
12:2 695	4:1-11 217	13:44 897

13:54 176	27:66 483	6:9 673
16:18 768	28:18 559	6:19 245,249
16:19 413	28:20 392	7:32 876
16:25 673	Marcu	7:42,43 957
16:26 506	3:4 673	8:46 245
18:11,12 861	5:25-34 249	9:24 673
19:27,28 861	6:30 245	11:11,13 436
19:28 . 22,275,285, 722,811/a	8:35 673	11:13 430
20:3 876	8:38 299,462	12:8,9 462,999
20:6,7 542	10:45 869	12:22,23 673
20:28 252, 673,873	10:51 140	13:24,25 829
22:14 939	12:38 876	14:26 674
22:37,38 75	13:32 63	16:8 584
22:41-45 254	14:24 30	16:15 460
22:44,45 98	Luca	16:23 769
23:2 706	1:28,30,42 199	17:33 673
23:12 867	1:35 183	18:13,14 72
23:33 537	1:37-45 469	19:10 940
23:34,36,38 93	1:45-47 199	20:37,38 707
24:21,22 846	1:46-55 265	21:28 885
24:24 227	1:68 883	21:36 846
24:27,37 299	1:80 634	22:19 962
25:31 299	2:29 140	22:20 733,870
25:31-34,41,46, 981	2:38 882	22:29 72
25:41,46 . 32,982	2:40,52 104	22:44 245
26:26 935	2:49 172	23:34 368
26:28 30	3:15 316	23:46 626,692
26:67 102	3:31 254	24:21 808
27:26 102	3:38 191,216, 428,840	24:47 954
27:32 245	4:16-19 774	24:49 66
	4:18 334	Ioan
	4:22 308	1:1 81, 138,163
		1:1,2 165

1:1-3,10,14 . . . 868	5:19,30 117	8:14,23,42-58 . 173
1:1,18 . . . 149,179	5:22,27 . . . 93,408,	8:15 217
1:3 . 109,168,945 843,943	8:17,18 145
1:3,14 355	5:23 71,95,	8:18,19,54,55 . 868
1:12 . 30,403,879,	. 124,142,161,232	8:28 102
. 939,992	5:26 . 153,298,793,	8:38 100
1:12,13 345 806,818	8:42 209
1:14 . . . 117,181,	5:28,29 660,	8:44 216,584
. 595,600, 695,956	8:48,52 378
. 869,896	5:30 61,82	9:5 587
1:18 149	5:39 393	10:10 674
1:29 870,922	5:43 67	10:15 674,908
1:29,36 907	6:15 320	10:17,18 . . . 674,
1:32-34 407	6:27 378,484 955,962
1:34 117	6:38 . 117,118,375	10:20 378
3:1-13,16 . . . 178	6:38,51 172	10:25 65
3:3-8 345	6:44 . 295,357,854	10:30 146
3:6 341, 816	6:45 49,99	10:33,35 136
3:8 339	6:50,51 789,	10:36 172
3:13 299 935,962	11:11-14 . 658,693
3:15,16,36 . . 788	6:57 82	11:31-35 251
3:16 988/2	6:60-66 172	11:50-52 908
3:17 . 60,171,869	6:62 299	12:25 674
3:19,20 323	6:63 393,437	12:31 723,425
3:31,32 176	6:70 400	12:32 295,854
3:34 118,358	7:16-18 100	12:34 300
3:36 . 287,834,966	7:20 378	12:38 89,994
4:6 245,249	7:28,29 . . 117,868	12:41 93
4:14 789	7:37,38 789	12:50 68
4:23,24 619	7:39 344	13:13 269
. 620,965	7:46 251,308	13:38 675
4:24 341,620	8:12 587	14:6 . . 30,408,995
5:19-23 107		14:7-10 148

14:9 148	17:25 175	5:9 530
14:16,26 . . . 335,	19:14 308	5:19,20 547
. 389,524	19:34 245	5:30,31 239
14:18,23 . 389,392	20:17 70,288	5:31 55
14:24 100	20:21 62	5:32 409
14:28 69,82,		6:15 324
. 117,145	Fapte	7:59 692
14:30 223,	1:7 64	7:60 368
. 425,916	1:8 404	8:5-21 398
15:1 449	2:1-4 403	8:29,39 540
15:1-6 . . . 397,450	2:4,14-18 . 335,526	9:4 547
15:1-8 280	2:27-34 . 729,770	10:5,19-22 . . 413
15:2 396	2:29,34 770	10:19 541
15:4 147	2:31,32 . 700,771	10:39-41 409
15:5 472	2:32 409	10:43 954
15:8 396	2:33 . . . 405,408,	12:7-11 547
15:13 675 484,562	13:1,2 542
15:16 399	2:34 98	13:31 409
15:18 997	2:37-41 413	13:36 694
15:19 216,458	3:15 409	15:13-32 545
16:2,3 590	3:19-21 . . 22,281,	15:18 52
16:8 369,582 722,811/a,	15:26 675
16:11 223,425 940,962	15:28 544
16:13 . 393,520,522	3:19-23 611,	16:6 546
16:23 145 861,974	16:9,10 547
17:3 23	3:22,23 . . 28,830	16:16,18 621
17:5 168,298	3:23 . . 16,32,371,	16:19 876
17:6,8,16-18 . . 100	. . . 383,422,668,	17:11 393
17:9,20-23 . . 146 791,856,971	17:16-34 . 139, 211
17:11 147	4:12 . . . 909,918, 356,621,705
17:16 216 954,973	17:30,31 . . 980/3
17:17 . 356,475,479	4:24-27 140	18:25 621
17:22-24 814	4:32 147	19:12,13 621
	5:3 528	

19:20 139	4:24,25 787,	8:2 890
19:21 621 899,904	8:3,4 217,859
20:23 548	5:1 471,939	8:6 621
20:24 675	5:2 109	8:9,14 . . 357,364,
20:28 101,	5:5 501 389,478,583
. 549,909	5:6-8 52,929,	8:14,21 26
21:8-14,11 . . 548 988/2	8:14-16 325
23:5 135	5:8,9 24,908,	8:15,23 216,
23:8,9 . . 621,706 909,929 288,576
24:15 660,695	5:10,12,14-19 . . .	8:16 438
27:10,22 676 24,25,196,	8:17,18 . 523,590,
Romani 664,844 674,861,
1:9 621	5:12,18,19. 939,999
1:18 845,951 618,776,826	8:17-24 . . 26,289,
1:23 819	5:12,14,15,17-19	. . . 352,451,523
1:28-32 916 849,979/6	8:18 26
2:7 569,793,	5:14,21 . . . 988/2	8:19-23 . 783,862
. 798,814,819	5:15,21 . . . 6,569	8:20-22 951
2:11-13 859	5:17,19 853,	8:23-25 . . 28,576
3:10 495 903,951	8:26,27 573
3:10-12 . . 198,845	5:18,19 24	8:28 241
3:10-12,23 . . 860	6:3,4,8 . . 472,846	8:29 . . 34,37,216,
3:10,23 . . 184,842	6:3-5 414 274,290,297
3:19-23 859	6:8,9 . . . 174,887	8:31-34 . 380,581
3:20,28 . 859,904	6:11 610	10:5 859
3:24,25 953	6:19-22 . 280,995	10:12 412
3:24-26 961	6:23 . . . 569,754,	11:3 676
3:25,26 959	. . . 788,791,834,	11:8 384
3:26 . 6,216,418,	. . . 852,860,960	11:25-31 666
. 827,861,872	7:9,14 859	11:26,27 . . . 718
3:24-28 904	7:13 832,848	11:26-29 . 769,969
4:11 345	7:14-23 953	11:33-36 989
4:17 692,708	8:1-4 242	12:1 . 674,887,922,

..... 939,990,998	4:9 858	14:22 351
12:3 358,500	4:10 388	15:3 . . . 471,252,
12:11 634	5:3 621 898,899,908
12:16 147	5:7 907	15:6 694
14:9 . . 8,268,932	6:2 371,732	15:8 547
15:4 525	6:11 . 470,476,905	15:12-23 692
15:5,6 147	6:19 451	15:12-54 698
16:17 401	7:23 910	15:13-18,51 . . 694
1 Corinteni	8:2 502	15:16,18 772
1:2 476	8:4,6 . 84,108,119,	15:17,18 702
1:10 147 159,288,821	15:21 183,869
1:24 401	9:25 819	15:22,23 . . . 196,
1:26-29 491,	10:12 591 660,956
. . . 492,501,513	10:13 241	15:24-28 . . 34,74,
1:30 887	10:20 922 82,83,88,
2:7-10 555	11:3 95,111 152,285,944
2:8 83	11:31,32 . 454,776	15:25,26 . . 811/a
2:9,10 325,	12:4-11 348	15:25-28 28
. 388,523	12:6,7,28 . . . 550 872,938
2:9-12 370	12:7 358	15:27,28 . 154,902
2:10,13 552	12:12,13,27 . . 854	15:35-41 688
2:11,12 . 388,578	12:12-27 . 147,414	15:36-38 700
2:11-15 583	12:13 412	15:37,38 . 691,772
2:12 634	12:25-28 480	15:42-44 . 689,817
2:13,14 388	12:28-31 . . . 564	15:42,44,53,
2:14 554	12:31 . . . 351,398	54 153
2:15,16 388	13:4 386	15:44,46 . . . 621
3:11 768	13:8,13 . 349,398	15:45 . . . 933,936
3:11-17 451	13:10 453,943	15:45,47 . 274,277
3:23 285	13:12 328	15:45-49 . . . 937
4:5 371	14:1 351	15:47 207
4:6 737	14:12 339	15:48,49 . . . 281

15:50,53,54 . . . 819	7:1 906	1:5 346
15:54,55 . 761,772	8:9 813	1:6 906
15:56 786	10:4 491	1:7 953
2 Corinteni	11:14 916	1:11 847
1:20-22 . 357,469,	Galateni	1:13,14 . 307,471,
. 471,485,958	1:1 543	. 482,888,889,897
2:13 634	1:4 675,922	1:17,18 359
2:17 668,950	1:8,9 401	1:17-19 297
3:2,3 590	2:16,17 . 859,904	1:17-22 73
3:5,6 953	2:20 922	1:19,20 559
3:17 . . 341,598/2,	3:8,16,29 . 27,768,	1:19-23 237
. 619,620	. . 782,833,979/4	1:20,21 298,
4:1 491	3:13,14 . . 879,904 806,934
4:2 668,950	3:27,28 412	1:20-23 599
4:3,4 14,120	4:4,5 . . . 209,216,	2:2 . 223,292,584
4:4 223,425, 859,879,929	2:3 5,216
. 916,969	4:5,6 346,992	2:4-10 297
4:6 588	4:23-31 207	2:18,19 881
4:7 . 377,479,611	4:30 208	2:19-22 . 216,451
4:11 150	5:4 904	2:20-22 768
4:18 464	5:6 412	3:6 818
5:1 377	5:16-18 387	3:10 6,851
5:7 . 464,523,952	5:22,23 352,	3:17-19 434
5:15 908 359,399	4:3 147
5:16 598/2,	6:1 359,621	4:8-10 . . . 237,404
. 701,962	6:10 228	4:11-14 349,
5:16,17 . 217,936	Efeseni 398,564
5:17-20 993	1:2-18 160	4:15,16,24 . . 939
5:19,21 903	1:3-11 621,	4:16 480
5:20 400 861,988/2	4:23 634
6:4-7 350	1:4,5,9,10 . . . 85	4:30 . 485,519,889
6:16 451	1:4,5,11 . . . 216	4:32 954

5:2 907,922	1:18-20 . 868,954	. . . 787,863,870,
5:3-8 588	1:21,22 935	. . . 873,908,914,
5:18-20 . 394,477	1:24 . 79,281,295,	. 929,935,956,968
5:19 621 455,861	2:6 . . 7,811/a,862
5:23 95	1:26 296	2:14 20,843
5:26 474	2:9,10 . 141,154	3:2 565
5:25-27 906	3:6 584	3:5 509
Filipeni	3:10 939	3:16 150
2:1,2,5 147	3:11 412	4:10 50
2:3 155	3:13 957	5:8 509
2:5 155,334,	1 Tesaloniceni	5:17 566
. 519,559	2:16 718	6:10 509
2:5-7 519	4:13-15 658,	6:15 140,272
2:6-11 . 71,155,213 694,903	6:15,16 152,
2:7-9 . 806,813,902	4:16 659,715 793,806,819
2:8-11 . 102,157,	5:5 584,588	6:20,21 . . 19,595
. 161,237,	5:10 903,908	2 Timotei
. 598/2,813	5:19 518	1:7 378,382,
2:14,15 588	2 Tesaloniceni 89,493
2:30 676	1:9 . . 16,371,663,	1:10 . 81,810,819
3:10 281,449 791,805,962	1:12 95
3:15 147	2:1-12 225	2:3,4 491
4:2 147	2:3-7 570	2:3,11-13 . . 999
4:7 439	1 Timotei	2:11,12 861
4:8 560	1:1 57	2:12 295
4:13 472,887	1:17 . 797,806,819	2:15 610,950
Coloseni	2:3,4 963,967	2:25 565
1:9 621	2:3,5 58	3:5 464
1:12 241	2:4 15	3:12 458,467
1:14 953	2:4-6 659,733	3:15-17 393
1:15-18 . . 166,599	2:5,6 . . 117,157,	3:16,17 174,
1:16 180,355	. . . 161,182,669, 329,349

4:6-8 676	2:12 216	9:11,12 870
4:7,8 449	2:13 96	9:11-20 907
Titu	2:14 . 774,798,805	9:13-15,24-26 . 922
1:2 958	2:14,16 . 869,916	9:14-16 . 905,938
1:9,13 565	2:14-18 271	9:15-20 . 30,117,
2:7 819	2:17,18 103, 890,938
2:11 659 213,253,843	9:22 900,907
2:14 34,922	3:4 109,355	10:1-14 . 900,921
3:4-6 54	3:5 30	10:4-10 907
3:5 905	3:7,8 993	10:4-12,19,20 . 922
3:10 401	4:1 381	10:5-9 870
Evrei	4:15 217,843	10:5,18 907
1:1-4 73	4:15,16 . 253,959	10:9-12 870
1:2-4 936	4:16 241	10:10 599,
1:3 598/2	5:1 211 935,962
1:5,6 142	5:2 253	10:12 73,298
1:8,9 95	5:4,5 990	10:12,13 . . . 237,
1:13 98	5:8-10 100,	. . . 811/a,872,938
1:13,14 620 102,238	10:19,20 . 376,993
2:1 394	6:4-6 . . . 538,660	10:21,22 959
2:3 810	6:13-18 . . 469,958	10:22 906
2:4 349	7:10 192	11:23 469
2:5-9 871	7:19 859	10:26,27 . 538,660
2:7,9 . . . 131,157	7:22 30	10:26-29 . . . 971
2:9 174,207,	7:25,26 . 184,253,	10:28-31 975
. 252,277, 447,843	10:31 971
. 298,383,733,	7:26,27 . 922,936	10:38 704
. 908,929,958	7:26,28 183,	11:3 355
2:9,10 . . . 102,230	. 186,211,237,896	11:6 448
2:10 814	8:1,2 73	11:10,16-19 . . 173
2:10-13 290	8:6-13 . 733,938	11:32,39,40 . . 470,
2:11,17 . 476,939	8:11 15 770, 833

11:32-40 184	4:12 921	4:10,11 350
11:35 891	1 Petru	4:14 426,461
11:39 281	1:1,2 281,297	4:17 776
12:2 . 73,233,897, 902,955	1:2 473,909	5:2,3 565
12:2,3 813	1:3 288,939	5:6 500,867
12:4-10 451	1:3,4 216	5:9 79
12:6-8 452	1:3,23 207	2 Petru
12:7,8 450	1:10-12 347	1:4 136,207, 505,674,793, 816,846,939
12:22 173	1:12 849	1:5-7 399
12:23 415	1:18,19 507, 787,861,880, 905,907,922	1:5-11 467
12:24 938	1:19 855	1:10,11 815
12:29 971	2:1 566	1:19 393
13:5 431	2:2 468	1:21 . 342,347,465
13:7 566	2:4-6 451	2:1 140,593, 566,912
13:8 448	2:9 979/4	2:4 203
13:14 173	2:9,10 34,37	2:22 905
13:20 816	2:15 768	3:8 803
Iacov	2:24 907,954	3:15,16 909
1:17 75,352, 523,958	3:3,4 819	3:16 950
1:18 207,288, 576,939	3:4 621,634	4:4 674
1:18-21 357	3:7 515	1 Ioan
1:21 174	3:8 147	1:1 163
2:23 30,345	3:14 461	1:1-3 567
2:26 632	3:15 393	1:5,6 383
3:7 655	3:16,17 219	1:7 905,907, 909,954
4:4 583	3:18 . . 71,162/5, 246,598/2,816, 898,908,934,962	2:1,8 567
4:5 385	3:22 73	2:2 . 109,117,229, 659,778,787,
4:6 500	4:1 147	
4:10 867		

. 898,907,908,909	2 Ioan	12:1 400
2:2,12 954	7 592,598	12:9 . 11,898,916
2:18,22-24,26,27	10 401	12:11 676
. 570	Iuda	13:15 339
2:20,27 557	3 19,123,878	14:3,4 . . 576,877
. 562,563	4 140	14:14 301
2:27 413	6 203, 850	15:1 846
3:2 136,341,	14,15 782	18:1-8,21 . . 752
. . . 577,599,620,	25 50	19:7 79
. 621,689,691,701	Apocalipsa	19:8 906
3:3 906	1:1 71	20:1-3 969
3:5 186	1:5 272,905	20:1-3,6 938
3:7 567	1:17,18 . 180,773	20:3 15,483
3:13 997	1:18 738	20:6 . 376,575,674
3:14 846,953	2:10 . . 621/1,999	. . 675,768,811/a
3:16 676,922	3:4,5,18 . . . 906 889,980/1
4:1 593	3:11 999	20:7-9 . . 728,830
4:1,6 362	3:12 79	20:7-14 982
4:2 598	3:14 167	20:9,14,15 . . . 32
4:2,3 592	3:21 72,674,	20:10,14,15 . . 830
4:5,6 383 980/1	20:12-15 663
4:6 567	5:1,14 71	20:13 776
4:9 170,929	5:9-13 . . 71,813,	20:14 . . . 777,778
4:9,10 . . . 988/2 877,907,911	21:2,14 400
4:14 56	5:10 980/1	21:4,6,8 17,
4:18 . . . 382,501	5:12 . 240,870,907 33,831
5:3 486	6:8 775	21:9-11 79
5:4 463	6:10 140	22:3 . . . 371,838
5:7,8 114	7:9,14 . . 454,906	22:16 271
5:7,8 114	8:9 676	22:17 . . 326,402
5:18,19 . 288,458	10:4 483 831,856,942
5:21 567	10:9 437	

Cuprins alfabetic (pe paragrafe)

	A	Paragraful
<i>activi în fapte bune</i>		391
<i>activitate</i> - (unii sînt mulțumiți numai cînd sînt în deplină . . .)		373, 384
<i>Adam n-a fost fiul Logosului ci al lui Dumnezeu</i>	191, 207, 210, 211, 216,	428, 945
" - (omenirea a fost, încercată și condamnată în . . .) și este cuprinsă în răscumpărarea lui	192, 213, 243, 252, 865,	923
" - (dacă numai . . .) ar fi păcătuit		196-198
" - (Tatăl lui . . .) a fost Iehova		207
" n-a fost amăgit		843
" n-a fost iertat	951, 952, 954, 956	
" - (ce a pierdut . . .?); nu viața veșnică		967
" a fost muritor, sau nemuritor?		800-820
" va fi mîntuit		305
" - (Isus a luat locul lui . . .) în moarte	734,	
.	808, 861, 865, 870, 871,	
.	894-896, 901, 903, 930, 932, 933,	956
" va învia	273, 278, 427, 790, 861, 865,	918, 923
" - (vina și pedeapsa lui . . .) au fost transferate asupra lui Isus		8, 9
" - (al doilea . . .)	273-281, 428, 932-937	
" a fost răscumpărat 213, 214, 243, 271, 273, 278, 427		
<i>adăugiri în Biblie în sprijinul "Sfintei Treimi"</i>		112-116

- adăugiri la Cuvîntul lui Dumnezeu* 694, 804
Adevărul - (de ce Cuvîntul lui Dumnezeu este numit . . .)? 356
 " înțeles numai de cine se leapădă de prejudecăți și crezuri omenești 49
 " - (numai . . .) sfințește, neadevărul duce totdeauna pe o cale rea, rătăcită 127
 " este calea principală a Spiritului adevărului 390
adormiți în Isus - (toți oamenii sînt presupuși ca . . .) 658-660, 693, 694
agenții creațiunii, a diferitelor lucrări, Agentul principal 354, 355
ajutorul Domnului îl primim prin învățînd făgăduințele Lui 228
alegerea se face după principiul consimțirii libere - nu în chip arbitrar 473
animalele n-au fost create să trăiască veșnic 823, 826
anulează moartea datoriei omului? 960-962
apa face excepție de la legea naturii 189
apostolii nu au urmași - numai 12 sînt cei adevărați "ai Mielului" 400
armonia cu Dumnezeu - (pe ce se bazează . . . ?) . 419
arvuna spiritului sau pecetea înfierii, este spiritul iubirii 485, 486
atrage - (cum . . .) Tatăl pe cineva la Christos? . 357
atribute - (cele 4 . . .) ale lui Dumnezeu lucrează armonios 52
avere - (Spiritul Sfînt te ferește de nechibzuința de a aduna . . .) 509

Avraam n-a fost numit "fiul" ci "prietenul
lui Dumnezeu" 30, 345

B

bătălia între Spiritul Sfânt și cel rău 363-371
beția, etc. - frații Domnului nu sînt stăpîniți

de astfel de ispite 228

Biblia discreditată de credințele rătăcite 121-123

" - (dovezi că . . .) nu este de obîrșie omenească 838

" - (Satan a căutat să discrediteze . . .),

s-o facă să pară nerațională 121-123

" - (traducerile greșile ale . . .) 670-706, 780

binecuvîntările pămîntesti au fost recîștigate de

Christos pentru toți oamenii 294

biruința finală a celor unși cu Spiritul Sfânt . . . 371

biruitori - (cine vor fi socotiți . . .) vrednici de

moștenirea Împărăției 454, 473

Biserica se va împărtași de numele și

onoarea Capului, ca o soție 79

" - (membrii ei, sînt copiii Tatălui,

nu ai lui Christos) 288-297

" este recunoscută de Dumnezeu ca o unitate

pe cînd Domnul ne consideră individual 414

" - pe ce se va cunoaște că este completă? 829

" este aleasă nu dintre îngeri sfinți 812-820

" participă la jertfa de ispășire 990-999

blestemul pedepsei întors în binecuvîntare . . . 859

boala și moartea ajutate printr-o viață nelegiuită . 743

"*boșatul*" în "iad" 769

bolile oamenilor luate de Isus asupra Lui . . 244-250

botezul, mărturia și pecetea spiritului

de ispășire 403

" Domnului cu Spiritul Sfânt 406, 407

- botezul Bisericii la "Rusalii" 408, 409*
" lui Corneliu cu Spiritul Sfânt 410
*" în moartea lui Christos necesar spre a
 putea fi cuprinși în botezul cu Spiritul Sfânt . . . 415*
*" cu Spiritul Sfânt o singură dată,
 la Rusalii; nu este potrivit să ne mai rugăm
 pentru el 416, 417, 429, 430*
" general cu Spiritul Sfânt 418
*botezuri cu Spiritul Sfânt au fost trei; de ce au
 fost necesare manifestările exterioare? . . 406-413*
*" - (alte . . .) cu Spiritul Sfânt, așteptate
 de unii, este o greșeală 413*

C

- calea netedă pentru lume în Mileniu 855, 856*
candidați (moștenitori probabili cu Christos) . 26, 449
caracterul minunat al lui Dumnezeu 52
" - (cum are loc schimbarea . . .) 502
căldura dilată corpurile, frigul le contractă . . . 198
*cheile împărăției Cerurilor date lui
 Petru au fost două 413*
cheile morții și ale "iadului" 773
chemare - (singura . . .) din veacul Evanghelic . . 829
Chetura reprezintă Legământul de restabilire . . . 210
*Christos, locțiitorul Tatălui la îndeplinirea
 tuturor lucrurilor 53-70*
cine m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl . . 148-151
cîinele de pază al inimii noastre (frica) 381, 382
comoara ascunsă în țarină (pildă) 896, 897
*conceput de Spiritul Sfânt prin Cuvîntul
 adevărului - ce înseamnă, cine este? . 207, 357, 385*
*concepuți de Cuvîntul adevărului
 288, 356/c, 357, 385, 500, 930*

- concepți de spirit (toți cei care sînt părtași la înalta chemare sînt . . .) 504
- consacrarea, care aduce binecuvîntarea cu
 Spiritul Sfînt 374-376
- " pentru secte, activitate morală, etc. 373, 374
- " - (diferite feluri de . . .) 373, 374
- copiii sînt din tatăl, născuți de mamă 192
- " mîniei - cine sînt? 216
- crearea omului - cum o arată Biblia 20
- " lumii - în ce înțeles a fost creată
 de Dumnezeu 354-356
- credincioșie - (prin ce se cunoaște gradul . . .)? . . . 999
- credința ne-o întemeiem pe atotputernicia
 lui Dumnezeu 738
- " adevărată nu este o credulitate 221
- crezuri, prejudecăți, trebuie abandonate pentru
 a putea înțelege Adevărul 49
- crucea - (ispita că acum nu mai trebuie
 să suferim pentru Domnul) 226
- cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată
 un om curat? 198-202, 209-211
- " putem cunoaște dacă am fost primiți ca fii? . 447
- cumpărați cu un preț: de cine, de
 la cine, cu ce scop? 910, 933
- cunoaște - (nimeni n-a cunoscut și nu . . .)
 pe Fiul 172-176
- cunoașterea lui Dumnezeu după cele 4
 însușiri ale Sale 52, 175
- " multă din Adevăr, nu este prin ea singură
 dovada posedării Spiritului Sfînt 394, 395
- curățirea de păcate numai prin sîngele lui Isus . 907
- Cuvîntul s-a făcut trup 181-185

D

- darurile spirituale folosite pentru propășirea
intereselor pămîntești 218*
- " *spiritului se deosebesc de
roadele spiritului 398*
- " *spiritului; specificarea lor,
astăzi nu mai este necesar să fie
miraculoase 400, 401*
- David - (cum a fost Domnul Isus fiul și
Domnul lui . . .) 254, 772*
- dăttătorul de viață (tată) al fiilor de natură
umană, îngerească și divină
este însuși Iehova Dumnezeu 207*
- " *al întregii rase umane răscumpărată
este Christos 210*
- deosebirea între viața veșnică și nemurire 793*
- deșertăciunea bunurilor vieții prezente 503, 509*
- dîmîneața = Epoca Milenară 721*
- disciplinare - (metode diferite de . . .) 452, 455*
- dovada posedării Spiritului Sfînt
. 415, 440, 441, 584, 585*
- " *unei minți sănătoase 503, 516*
- dovezi despre existența lui Dumnezeu,
unde pot fi găsite? 821*
- Dreptatea trebuia mai întîi satisfăcută 30*
- " *divină manifestată în osînda și
răscumpărarea omului 865*
- drepturile, preferințele noastre - să renunțăm
la ele în favoarea altora 512*
- Dumnezeu și Stăpîn în Noul Testament . . 138-140*
- " *Capul tuturor 141*
- " *Tatăl și Dumnezeu Fiul 128*

- Dumnezeu va împlini tot ce a spus 52
 " este izvorul vieții și pentru Logos 119
 dreptatea, iubirea . . . , ordinea în care
 și-au exercitat atribuțiile 925-931
 " nu cunoaște milă. Mila numai în Christos 971
 dumnezei - (sfinți numiți . . .) "Elohim" 136

E

- egoismul înlocuit cu iubirea sfântă 433
 eliberați de păcatele adamice (păcatul
 lui Adam) - (cine sînt . . .)? 216
 Elohim = puternic, Dumnezeu, etc. 129-136
 epistole vii, citite de toți oamenii 590
 Epoca Evanghelică destinată alegerii turmei
 mici 274, 276, 939, 942
 " Milenară a înnoirii tuturor
 oamenilor 275, 276, 279, 291, 293
 ereziile nimicesc credința dată sfinților 594
 Eva - (dacă numai . . .) ar fi păcătuit 195
 " - (a doua . . .), Biserica 197
 Evanghelia - asupra cui are efect? 491
 evoluția (teoria) în contrast cu
 răscumpărarea 18-22, 363
 experiența păcatului va servi de învățătură
 în veci, tuturor ființelor inteligente . . 40, 832-848
 expunere la pericole în mod nechibzuit 219

F

- făgăduința făcută lui Avraam
 și binecuvîntările ei 21
 fecioara Maria și alte zeități păgîne 125
 fii ai lui Dumnezeu - cine sînt socotiți?
 216, 226, 292, 357, 939, 944, 945

- fiii lui Christos* (vezi *fiul lui Dumnezeu*,
Fiul Omului) 298-324
fiii lui Dumnezeu nu sînt încă descoperiți . . 27, 28
 " neascultători ai veacului acestuia,
 întunericului, diavolului 584
Fiul lui Dumnezeu "singurul născut
 din Tatăl" 168-185
foc - (însă nu . . .) literal 717, 718
frați - (Satan vrea să ne facă să credem
 că toți oamenii sînt . . .) 226
 (vezi *fiii neascultării*)
frații Domnului - (Domnul cum putea să se
 asemene lor?) 215, 216, 939
 " cine sînt? 215, 216, 295-297
frica și îndoiala se vor îndepărta de la noi . . 469, 501
 " un dușman periculos al "noii făpturi" . 379-381, 489
 " - (să facem din ea) paznicul inimii noastre 381, 382
frigul contractă corpurile, căldura le dilată -
 apa face excepție de la această lege 189

G

- Gheena* - moartea a doua 668
greșală - (împinși la . . .) împotriva voinței lor . 229
 greșelile involuntare nu ne sînt
 socotite ca păcate 229

H

- hades* în Noul Testament 766-780
haina albă de in curat (îndreptățirea) 906
haina mînjită - (faptele noastre cele mai
 bune sînt ca o . . .) 906
hrana pusă înaintea noastră - (trebuie să fim
 flămînzi după . . .) 436

- iad* (vezi sheol)
- idoli* - (păziți-vă de . . .) 567
- Iehova*, înțelesul acestui nume; el
 se cuvine numai Tatălui 75-77
- " în Vechiul Testament 128, 129
- " este Mîntuitorul, urzitorul și executorul
 operei de împăcare 51, 53, 73
- iertat* - (Adam n-a fost . . .) 951, 952, 956
- iertare* și răscumpărare - definiție 946-949
- iertați* - pe ce cale 959
- " de care păcate? 953
- influențele* bune și rele 363
- inima* rea și stricată invidiază și urăște
 calitățile frumoase ale altora 323, 324
- Iona* în "pește" reprezintă pe Isus în moarte . . 764
- Iosephus* și filozofia diferitelor secte evreiești . . 706
- Isis*, *Diana* și alte zeități păgîne 125
- ispita* Bisericii și căderea ei în papism 225
- ispite* de a folosi daruri spirituale pentru
 propășirea intereselor pămîntești 218
- " - (ce trebuie să știm și să facem
 cînd ne aflăm în . . .) 227
- ispitei* - (în ce constă viclenia . . .) lui Satan? . . 224
- ispitele* - (Satan le modifică potrivit-le
 la persoane și împrejurări) 226
- " Căpeteniei și ale fraților Săi
 n-au fost beția, etc., 217-229
- ispitit ca și noi* - (Isus a fost . . .) 217-229
- ispitiță* este numai "noua făptură", nu trupul . . 229
- Isus* - cum îl așteptaseră iudeii pe Mesia? . . 313-319
- " ce înfățișare avea? 320-322
- " a trecut prin două probe mari de credincioșie . 902

- Isus nu mai este azi în trup de carne* 598
 " ca om a murit pentru
 totdeauna 933-937, 941, 962
 " a venit în trup la întâia venire 592
 " numit "brațul lui Iehova" 89-93, 861
 " nu se gîdea ca prin uzurpare să
 fie deopotrivă cu Dumnezeu 155-160
 " - ce spun Scripturile despre El? 161-163
 " n-a înviat în trupul pămîntesc 162/5
 " - pre existența Sa umană 163-174, 179, 180
 " - despre pretinsa încarnare a Sa 181-184
 " - cum s-a putut naște perfect din
 mamă imperfectă 186-210
 " - cum era fără păcat și totuși
 "asemănător fraților Lui" 213-253
 " făcut desăvîrșit prin suferințe 230-241
 " - ce era "bucuria care-i sta înaintea?" 233-241, 897
 " asemănător firii păcatului? 242, 243
 " - sfișelile și oboselile lui - cum se
 explică? 244-250
 " - cum a simțit El neputințele noastre? 251-253
 " fiul și Domnul lui David 254-270
 " - genealogia Lui; din David prin
 Natan, nu prin Solomon 254-270
 " - rădăcina și sămînța lui David 271-281
 " - al doilea Adam 273-281
 " - Părintele veșnicilor 282-285
 " părintele neamului omenesc regenerat 284
 " privit de necredincioși 308-312
 " - (omul Isus Christos) a luat
 locul nostru în moarte (vezi Adam) 246, 252
 " ; în executarea pedepsei 983, 984

- Iubirea și mila aplicate pentru
satisfacerea dreptății 915, 926-930*
- Iubirea a trebuit să aștepte, 4000+2000 de ani . . . 931*
- Israel era și sub blestemul adamic,
și sub cel al Legii 890*
- †
- îmbogățire - (Spiritul ne înfrînează
ambitiile spre . . .) 509*
- împăcare - (opera de . . .), ce este ea;
două păreri 2, 3*
- " - cum o arată Biblia 4-17, 786*
- " - (idei greșite cu privire la . . .) 51*
- împăcarea - temelia planului de mîntuire 1*
- " și teoria evoluției 18*
- " omului cu Dumnezeu - (ce ne
învață Biblia despre . . .) 4-49*
- " are două părți 29, 30*
- împăcării - (slujba . . .) sau ispășirii 990-999*
- împărăția lui Christos și binecuvîntările ce va
aduce pentru omenire 25, 26, 31, 32*
- " falsă a lui Christos - Papismul 225*
- împlinirea Cuvîntului Său - (El veghează la . . .) . 52*
- închinare, cinstire, respect, etc. 142-145*
- îndoiala - (cînd ne cuprinde . . .) că sîntem
aprobați de Dumnezeu 447-451, 489*
- îndreptarea noastră - ce înseamnă?*
- " înfățișată prin haina albă 904, 906*
- îndreptați prin credință; cînd sîntem,
ce înseamnă 471*
- îndreptățiți - (de ce trebuie să fim . . .)
prin meritul lui Christos? 903-909*

- îndurarea lui Dumnezeu se manifestă*
 numai în Christos 971-973
- înfiere* - (spiritul înfierii - cine-l primește?) . 357, 358
- înfierii* - (spiritul . . .) de ce este numit
 astfel? 403, 486-488
- îngerii care nu și-au păstrat locuința* 203-206
- " - (judecata . . .) - când? 850
- înmulțirea nesocotită a rasei* 515
- înnoirea Bisericii întâi, apoi a lumii* 275-291
- învățați de Dumnezeu; cine vor fi?* 49
- " prin Spiritul Sfânt 388
- învățători speciali* - apostolii și alții 101, 102
- " - să-i verificăm dacă sînt adevărați sau falși . . . 401
- " cărora le plac laudele și populari-
 tatea; să ne ferim de ei 565, 566
- învățătorii nu trebuie primiți dacă nu*
 au darul de a învăța pe alții 401
- Învățătorul Suprem este Tatăl* 100
- învățătura care tăgăduiește răscumpărarea e con-
 trară Adevărului și nu este de la Dumnezeu* . . 594
- " falsă miniceste credința dată sfinților 594
- " - piatra de încercare a ei 1, 593, 594
- învoete* - (n-aveți trebuință să vă . . .)
 cineva! 565-572
- învierea* - cum va fi refăcută
 ființa 661, 662, 698, 836, 837
- " - identitatea 980
- " - ce învie - trupul sau sufletul? 772
- " - nu va învia trupul putrezit . . . 688-693, 760-708
- " în trupuri spirituale (Biserica) 689
- " va fi o creare din nou a ființelor 696, 697

- învierea* și filozofia platonice despre
nemurirea sufletului 705
- " oamenilor nu va fi cu trupuri perfecte 979
- învia* - (toți vor . . .) 268-270, 695-697,
. 707, 708, 782, 962
- înțelepciunea lui Dumnezeu* în condamnarea
tuturor printr-un singur om 979/6
- " în restabilirea treptată a omenirii 980
- " manifestată în planul de mîntuire al omului
. 986-989

J

- jertfa de ispășire* - (Biserica participă la . . .) . 990-999
- judcata* - (lumii în epoca Mileniului, iar . . .)
- Bisericii în Epoca Evanghelică 776
- " lumii, cum se va desfășura? 974, 980-982
- " îngerilor căzuți, cînd? 850
- " - înțelepciunea lui Dumnezeu în osîndirea
omenirii printr-un singur om 979/6, 980

L

- Legămîntul de restabilire* ilustrat prin Chetura . . 210
- legătura cu tatăl* - (Mireasa are . . .)
- prin Mirele ei 943
- Legea divină*, - măsura deplină a capacității
omului perfect 214
- " nu cunoaște iertarea 948
- Legea dreptății* nu cunoaște mila 971
- legile naturii* - căldura, frigul, apa 189
- lene, moleșeală, nepăsare, etc.*, - apărați de ele . . 509
- Logosul* - (însemnătatea titlului . . .) 163, 164
- " începutul creației lui Dumnezeu 166-174
- lumea* nu are încă o idee corectă despre
păcat, etc., 370

<i>lumea în Mileniu nu va fi așa</i>	371
" nu va fi silită să răspundă la chemarea la mântuire	856
<i>lumina trebuie să lumineze; a fi zgîrcit cu ea înseamnă a merge sigur spre întuneric</i>	591
<i>lupta cea mai grea a poporului Domnului</i>	220, 221
" - (cîmpul de . . .) între influența bună și rea	363-371
<i>luptele spirituale interne și externe</i>	372-384

M

<i>Maria aleasă de Dumnezeu a fi mama lui Isus</i>	199
<i>materia - (știința a hotărît că . . .) este nemuritoare</i>	824
<i>mărturia Spiritului Sfînt</i>	438-446
" cum o putem deosebi?	447-451
" adevărată - cum o putem cunoaște?	446-469
" falsă (bucuria, fericirea trecătoare, nu sînt un indiciu sigur)	440-444
" în Epoca Evanghelică (exemple)	456-466
" în epoca viitoare	467-469
<i>măsura tip (standărdul) de sfințenie, dreptate, etc.,</i>	363
<i>membri vremelnici în Biserica lui Christos</i>	449
<i>Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii</i>	907
<i>Mijlocitorul ispășirii</i>	161
<i>mila va ține pînă la sfîrșitul Mileniului</i>	971
<i>milenară - (epoca . . .) de binecuvîntări</i>	663-665
<i>Mileniu - (care va fi lucrarea împărăției lui Christos în . . .)</i>	25, 31-33
<i>minte sănătoasă (cum îndreaptă mintea și judecata Spiritul Sfînt)</i>	497-502

<i>mintea</i> nesănătoasă la oameni, pînă la nebunie	498-499
" sănătoasă - diferitele ei manifestări; dovada unei minți sănătoase	503-516
" - cîmpul de bătălie a Spiritului Sfînt cu cel nesfînt	365
<i>misiunea</i> principală și secundară a Bisericii în Epoca Evanghelică	591
<i>Mîngîietorul</i> , ajutorul, însoțitorul (Parakletos) Bisericii	389-392
" pe care-l va trimite Tatăl în Numele Meu . . .	524
<i>mîndria</i> , un fel de nebunie, leacul ei	500, 502
<i>mînia</i> lui Dumnezeu peste toți, fără excepție; cînd se va potoli?	843-846
<i>mîntuire</i> - (nu . . .) universală	963-969
" - (de ce nu ascultă lumea astăzi chemarea la . . .)	993-997
<i>mîntuirea</i> lumii în Epoca Milenară	853-856, 830, 831
" omului - primul pas din program	871, 872
<i>Mîntuitorul</i> păcătoșilor este Iehova, prin Christos	53-70
<i>mîntuiți</i> - (nu este alt nume în care să fim . . .)	973-982
" - (care vrea ca toți oamenii să fie . . .)	239, 963-969
<i>mlădițele</i> pot fi tăiate din viță	396, 397, 450, 451
<i>moartea</i> - omenirea este încă sub legea păcatului moștenit	664
" considerată ca un somn	693-697, 721, 962
" și bolile grăbite printr-o viață nelegiuită	743
" pe "un cal galben", urmată de "iad"	775

- moartea lui Isus garanția mântuirii
 noastre 909,960-962
- " a doua va fi veșnică 663
- " omului Isus Christos era necesară ca
 Dumnezeu să poată fi drept în timp ce
 îndreptățește pe cei ce cred în Isus 961
- " adamică fără răscumpărare ar fi fost
 ceea ce va fi moartea a doua - o
 nimicire veșnică 962
- " - ce este ea? 661, 693, 839
- " - (pedeapsa cu . . .) a fost o binecuvîntare 858, 867
- " - Satan și alte puteri rele au îngăduința
 să lucreze la înfăptuirea sentinței
 condamnatoare 917-919
- mormînt - (în . . .) se vor întoarce nelegiuții . . . 728
- morții nu-și vor da seama cît au stat
 în moarte 661, 662, 693, 696
- " socotiți ca "adormiți" în Isus 658-660
- muritor și nemuritor 794-799
- muștra - (cum va . . .) Spiritul Sfînt lumea? . 582-591

N

- nașterea îngerilor, ființelor spirituale,
 crearea omului 207
- " lui Isus perfect din mamă imperfectă 211
- născut din Dumnezeu - (Adam a fost . . .) 211
- nebuni - (de ce credincioșii sînt considerați
 ca . . .) de oamenii firești? 388
- nebie - (diferite grade de nebie) la oameni;
 va fi vindecată în Mileniu 498-500
- necazul cel mare - cum vor scăpa
 credincioșii din el 896

<i>nemurirea</i> (și viața) aduse la lumină	
prin Evanghelie	809-837
" - definiție.	794-808
" posedată la început numai de Tatăl	806-808
<i>nemurirea</i> oferită numai membrilor Bisericii	830, 831
<i>noaptea</i> de plinsete - epoca prezentă	721
<i>Noul Legământ</i> - (Isus - Mijlocitorul)	938, 939
<i>Noul Legământ</i> conține împăcarea și restatornicirea	29, 30

O

<i>oamenii</i> în legătură cu Mijlocitorul, nu cu Dumnezeu	30
" vor fi copiii lui Christos în timpul Mileniului	287-297
<i>oamenilor</i> - (de ce majoritatea . . .) nu se pot apropia acum de Dumnezeu	11
" neștiutori, rătăciți	253
<i>obligățiile</i> Dreptății față de răscumpărare	970-972
<i>oile</i> și caprele - pilda	981, 982
<i>omagiul</i> (respectul) datorat oamenilor supuși	142-145
<i>omenirea</i> întreagă va primi ocazia de a cîștiga viața	420, 421, 941, 967
<i>omul</i> - cum îl arată Biblia (crearea lui)	20, 679-682
" cînd și cum a început executarea sentinței de moarte	20
" desăvîșit - o asemănare cu Dumnezeu	151
" obiectul răscumpărării	600
" după teologia "ortodoxă"	602-605
" văzut de "știință"	606-608
" cum îl arată Biblia	609

omul trup + spirit = suflet	614-619
" un suflet	669
" - scopul Creatorului în crearea omului . . .	822-828
" și materia inertă	824
" perfect - vitalitatea și vigoarea lui	839-841
" Isus Christos înlocuitorul lui Adam în moarte	861, 865
" firesc și omul spiritual	388
" nu este pregătit să înțeleagă lucrurile adânci spirituale	555
" - prin ce se deosebește de animale	654-657
" - (dacă . . .) n-ar fi murit în cei 6000 de ani ai păcatului	857
" n-a fost creat o simplă mașină, fără voință liberă	965
omului - (spiritul . . .)	620

P

<i>papismul</i> - cum a căzut Biserica primitivă în ispită	225
<i>paznicul</i> inimii noastre - (să facem din frică . . .)	381, 382
<i>păcate</i> , în parte cu voia, în parte fără voie	538
" - (curățirea de . . .)	905, 906
" care ne sînt iertate	953
" - pe ce cale ne sînt iertate	959
" au fost ținute în socoteala omenirii pînă la jertfirea lui Isus	953, 954
" dinainte trecute cu vederea	782
<i>păcatele</i> trebuie părăsite	782
" - (dacă Dumnezeu ar fi tolerat și iertat . . .) . .	972
<i>păcatul</i> a intrat în lume printr-un singur om	24

<i>păcatul</i> contra Spiritului Sfânt	532-539
" adamic nu va fi socotit oamenilor în ziua judecării lor	778
<i>pământul</i> a fost răscumpărat și el; cum?	902
<i>pecetea</i> sau mărturia spiritului în noi	471
" Spiritului Sfânt	482-488
" - ce este?	889
" se vede prin cuvintele, faptele și cugetele noastre	519
<i>pedeapsa</i> păcatului este moartea - nu chinul veșnic	898, 899
" omului moartea veșnică	962
<i>pedepse</i> disciplinare (diferite) ptentru copiii Săi	452-455
<i>pedepsele</i> nu sînt totdeauna dovezi că am greșit sau mărturie că nu sîntem aprobați, ci pot fi și pentru greșelile altora	455
<i>perfectiunea</i> este contrarul slăbiciunii, cum a fost Domnul "slab"	244-250
<i>pericol</i> - (să nu ne expunem la . . .) în mod nechibzuit	219
<i>permisiunea</i> răului - o lecție folositoare, veșnică și universală	926
" răului folositoare ființelor ce vor fi create pe alte planete	958
<i>piatra</i> de încercare a învățăturilor	1, 593, 594
<i>piatră</i> - (pe această . . .) voi zidi Biserica Mea . . .	768
<i>plan de mîntuire</i> - (ar fi fost posibil alt . . .)?	986-989
<i>planul de răscumpărare</i> - (autorul lui, este Dumnezeu)	50, 51
" original cu privire la om a rămas neschimbat . .	428

- platonică - (învierea și filosofia . . .),
 suflet nemuritor 705, 706, 736
- plini - (fiți . . .) de spirit 477-481
- " - cum putem fi plini de spirit 394, 395
- porumbelul - (exemplul cu . . .) în
 vindecarea bolilor 230
- prejudecăți, crezurile omenești trebuie lepădate . . 49
- preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos - (de
 ce sînt numiți ei . . .) 13, 27
- preoțimea regală - cum trebuie să fie 990-999
- preț - (ce . . .) a fost plătit pentru om
 869, 870, 898-909
- prețul de răscumpărare a fost plătit Dreptății
 divine 916
- " n-a fost luat înapoi 934-945
- prilejul de a se înapoia în favoarea divină,
 va fi dat tuturor 828
- profetii vor fi modele desăvîrșite între oameni . 151
- puterea exterioară - spoială aurie 585
- puterea spirituală cu fiecare
 membru al Bisericii 390, 391, 498, 491
- " necesară pentru a birui lumea 472
- " - (ceea ce ne dă . . .) să trăim potrivit
 legămîntului de consacrare 472
- " de curățire și sfințire în Biserică 474

R

- râi - (cei . . .) nu-și dau totdeauna seama
 de ceea ce fac 368
- rătăcită - (învățătura . . .) nimicește credința
 dată sfinților 594
- răscumpărarea tăgăduită - cum? 592-599
- " și eliberare (donă lucruri deosebite) 873-882

- răscumpărare* nu înseamnă iertare 946-959
- substituire* 983-989
- " - (omul Isus Christos
 substitutul păcătosului) 983-985
- substituirea* asigură ocazia pentru fiecare om 53f
- " necesară pentru împăcarea omului
 cu Dumnezeu 863-872
- " omenirii indirect 933
- răfăciri* - (două . . .) între care se ascunde
 Adevărul cu privire la personalitatea
 lui Isus 592-599
- răul* - în aparență învingător 367-371
- " de ce este permis în lume? 847-862, 986-989
- " întors în bine 859
- respectul* pentru cei mari în societatea
 omenească 142-145
- restabilirea* în opoziție cu evoluția 22, 23
- " omenirii și propovăduirea ei în Mileniu . . . 31-33
- " "amînată" pînă după alegerea Bisericii . . . 275, 291
- " învățată de Biblie 23, 420-427
- " omenirii se va face ireptat nu dintr-o dată . . . 979
- roadele* Spiritului Sfînt trebuie dezvoltate
 de fiecare 350-352, 396
- rugăciune* pentru noi botezuri cu Spiritul Sfînt
 nu este la loc, ci numai pentru
 primirea Spiritului Sfînt 429-437
- " pentru lucruri pămîntești să nu facem . . 430, 431
- rugăciunile* noastre către Tatăl, numai prin
 Isus Christos 943
- " omenirii în Mileniu vor fi
 adresate lui Christos 943
- ruah* - pneuma, o putere de însuflețire 623-632

ruoh mintea, voința 633-635

S

- saducheti* ca sectă nu credeau în înviere 706
- Satan* - scopul lui în născocirea "Treimii" 120
- Satan* ambiționat să ajungă și el un monarh 223
- " nu recunoaște că viața veșnică și fericirea sînt
posibile numai în armonie cu Legea divină . . . 223
- " - (în ce consta viclenia ispitei lui . . .)? 224
- " - în ce scop va fi legat 1000 de ani? 420
- " - cînd are cea mai mare victorie? 591
- " - puterea lui de "călău" asupra
oamenilor 916-919, 927
- " are puterea morții (identificat cu moartea) . . . 916
- " nu are nici un drept de a
domni asupra lumii 916, 917
- Saul* cuprins de "un spirit rău care
venea de la Dumnezeu 343
- sămînța* lui Adam și sămînța lui Christos
cu efectele lor respective 933
- sfîntire* înseamnă alegere pentru un
anumit scop 471
- sfînțiți* prin Spirit 470-476
- sfînt* - (ce înseamnă . . .)? 378
- sheol* și *hades* - ce înseamnă 711-765, 779, 780
- slabi* - (cei . . .) devin tari prin Evanghelia
lui Christos 491, 492
- slăbiciunile* sînt acoperite numai
dacă luptăm împotriva lor 229
- soarta* omului a fost mai ușoară decît
a îngerilor care au păcătuit 857
- somnolent* - (spirit . . .) și nepăsător în lucrurile
cerești, dar prea atent în treburi omenești . . 384

- soț, soție, copii . . . mai buni, datorită
spiritului minții sănătoase 512, 513
- spălați, sfințiți prin Isus Christos și*
Spiritul Sfânt 472-476
- speranța vieții veșnice asigurată prin ispășire* . . 781
- spirit, înțelesul cuvintelor ruah și pneuma* . . 337-340
- " - (daruri ale aceluiași . . .) 348-353, 398
- " - (a fi plini de . . .) prin studiul Cuvîntului . . . 394
- spirit* - (cuvîntul . . .) în Noul Testament 621
- " (cuvîntul . . .) în Vechiul Testament 622-637
- " - (Dumnezeu este un . . .) 341-347
- " - (aplicarea cuvîntului . . .) la ființe
nevăzute (ingeri), la puterea creatoare,
la vorbirea profetilor, etc., 341-343
- " - (este același . . .) care se
manifestă în diferite chipuri 348, 349
- spirituală* - (despre Biserică se
spune că este . . .) 341
- spirituali* - (considerați de Dumnezeu . . .) 578
- Spiritul Sfânt* - canalul prin care oamenii vor primi
binecuvîntările împăcării lor cu Dumnezeu . . 453
- " - lucrarea lui în legătură cu ispășirea 325
- " - misiunea lui în Mileniu 326, 327, 423
- " - (ce este . . .)? 328-336, 354, 356, 349,
. 378, 435, 445, 524, 543, 589
- " diferitele lui denumiri (manifestări) . . 330-336, 360
- " nu fusese încă dat 344-347
- " - lucrarea lui în diferite epoci deosebită de
lucrarea lui din Epoca Evanghelică 345-353
- " și darurile lui în Biserica primitivă 349
- " și darurile rămase în Biserică
(după încetarea darurilor minunilor) . . . 350-352
- Spiritul lui Christos* - de ce se numește așa? 357

- Spiritul Sfânt* cu măsură și fără măsură 358-360
- " va dovedi lumea vinovată 369, 582-591
- " - un spirit de pace, de bucurie 384
- " - tot timpul cu poporul
Domnului 389-392
- " vă va călăuzi în tot adevărul 393-402
- " - calea ispășirii pentru Biserică acum,
și pentru lume în viitor 402
- " turnat peste orice făptură 418-429
- " este același, lucrarea lui însă diferă 423
- " - cum și de cine poate
fi primit? 366, 433-437
- " al ispășirii 517
- " - (să nu intristați pe . . .) 519
- " ce ne-a fost dat este mereu în conflict cu
omul firesc, care se simte tot mai nenorocit . . . 525
- " - (plini de . . .) 526, 527
- " - (mințind pe . . .) 528, 529
- " - (ispitind pe . . .) 530, 531
- " a zis lui Filip 540-545
- " - (opriți de . . .) să vestească
cuvîntul în Asia 546, 547
- " mă înștiințează din cetate în cetate 548
- " a pus episcopi 549
- " ca învățător 552, 553
- Spiritul adevărului nu trebuie confundat cu*
"roadele" sau "darurile" Spiritului Sfânt 396
- " minții sănătoase 228, 489-516
- " adevărului nu va vorbi de la el . . 520, 527, (523)
- " - toți care îl au sînt "căile" prin care
Spiritul ajută și influențează pe alții 390
- * lumii - spiritul lui Antichrist 361, 362
- " care nu vrea cu gelozie pentru sine 385-387

<i>Spiritul</i> lumii presează mereu poporul Domnului	394
" lumesc izgonit din inimă și înlocuit cu <i>Spiritul Sfânt</i> al iubirii	433
" fricii (spirit de îndoielă)	489
" fricii opus <i>Spiritului Sfânt</i>	332
" - (nu stingeți . . .)	518
" însuși mijloceste pentru noi cu suspine . . .	573-581
" omului	620
<i>Spiritul Sfânt</i> , ajutorul, călăuză Domnului și a Bisericii	325
" are mai multe denumiri	330, 331
" lucrează acum dezvoltând la cei consacrați însușirile lor naturale	350
" - trebuie să ne rugăm pentru primirea lui	429-437
" îl găsim în Cuvîntul adevărului	436, 437
" răspîndit prin Cuvîntul adevărului	474-476
<i>Spiritul adevărului</i> îl însușim prin studierea Cuvîntului lui Dumnezeu	472, 480, 481
<i>Spiritul Domnului</i> și <i>spiritul omului</i> - (părerii greșite cu privire la . . .)	333
<i>spiritul lumii</i> - (pe măsură ce ne golim de . . .) ne umplem cu <i>Spiritul Sfânt</i>	386, 394, 433
<i>spiritul întinericului</i> este mustrat de <i>Spiritul luminii</i>	590
<i>Spiritului Sfânt</i> - (misiunea . . .) în Epoca Evanghelică	369
" - (cine poate deveni părtaş al . . .)	373-376
" - (manifestarea de la Rusalii a . . .) de ce era necesară?	403-405
" - (posedarea . . .) prin ce se cunoaște?	415, 440, 441, 584, 585
" - (mărturia . . .)	47

<i>Spiritul Sfânt</i> - (păcatul împotriva . . .)	537-539
<i>Spiritului lui Dumnezeu</i> - (dar omul firesc nu primește lucrurile . . .)	554-556
" - (cunoașterea . . .)	592-599
<i>starea în care se află cei "vii" și cei "morți"</i>	777
<i>știți totul, n-aveți trebuință să vă învețe cineva</i>	563-572
<i>studiul Cuvîntului este necesar spre</i>	
<i>a câștiga victoria</i>	393, 394
<i>suferințe</i> - (care . . .) contribuie la <i>dezvoltarea "noii făpturi"</i>	241
<i>suferințele Domnului nu făceau parte din plata prețului de răscumpărare</i>	901
<i>suflarea de viață (neshamah)</i>	636, 637
<i>suflet</i> - (un . . .) omenesc	638-641
" <i>chiar și Dumnezeu este un suflet</i>	704
<i>suflete</i> - (cîte . . .) încap într-o coajă de nucă?	639
<i>sufletul este nemuritor?</i>	794-799
" <i>este însuși omul (nu este separat de el)</i>	192
" - (ce este . . .?)	642-677, 683
" - <i>exemplul cu lumînarea</i>	686, 687
" <i>care păcătuiește, acela va muri</i>	658-669
" - (cei ce pretind că este nemuritor, <i>tăgăduiesc învierea</i>)	702
" <i>își are baza într-un organism</i>	824
" <i>trupul și spiritul Bisericii</i>	709, 710
<i>sufletului</i> - (definiția . . .) făcută de un episcop	639
" - (teoria . . .) nemuritor, <i>pe ce se bazează?</i>	640, 641

T

<i>tată, înseamnă "dătător de viață"</i>	191
<i>Tatăl este mai mare decît Fiul</i>	82

Tatăl omenirii răscumpărată va fi Christos glorificat - al doilea Adam	942-945
temperamentul mamei influențează caracterul copilului	198
traducerile greșite ale Bibliei	670-706
Trinitatea - (teoria)	110-116, 120, 489
Trinitatea - scopul lui Satan în născocirea ei . .	121
" - cum și când a luat ființă	123, 124
" se găsește și în religia indiană, etc.	124
" - catolicii și protestanții o neagă prin practicile lor religioase	126
" - (doctrina . . .) răspunzătoare de întunericul cu privire la lucrarea Spiritului Sfânt	327
" - dovada falsității ei	524, 527, 533, 543, 551, 553, 562
" - texte aplicate greșit omenirii	610, 611
trupul, spiritul și sufletul Bisericii	709, 710
" cu slăbiciunile lui nu este recunoscut de Dumnezeu, ci spiritul mintea, voința . . .	578-581
Turma Mare - Iehova este: "dătătorul de viață al fiilor îngerești, pămîntești și de natură divină"	207
" va vedea altfel lucrurile în marea strîmtorare .	829
Turma Mică aleasă după preștiința lui Dumnezeu	297
" - (cine nu va face parte din ea)	454
U	
umilinta Domnului nostru Isus	155-160
" aduce înălțarea	867
umiliți (cei prea . . .), prea lipsiți de încredere în sine, sînt încurajați și ridicați de Spiritul adevărului	502
umplerea de Spirit Sfânt - cum?	477-481

(numai ascultînd de îndrumările dumnezeiești)	
ungere - ce înseamnă?	560, 561
ungerea din partea Celui Sfînt	557-572
unitatea dintre Tatăl și Fiul - și	
Biserica Sa	117-120, 146, 147, 328
ușa chemării - (cînd se va închide . . .)	
nu se va mai deschide	829
V	
venirea a doua a Domnului pierdută din	
vedere	125
via și mlađițele roditoare și neroditoare	396, 397
viața (zămislirea ființei) vine de la tată,	
nu de la mamă	190, 193, 207
" prezentă un fel de școală, o	
pregătire pentru viața viitoare	508
" prezentă - nesocotirea ei pentru	
cea viitoare	675, 676
" veșnică și nemurirea aduse la	
lumină prin Evanghelie	809, 820
" - deosebirea dintre viața veșnică și nemurire	
" veșnică - (speranța omenirii într-o . . .)	
" vieții - (izvorul . . .) singurul Dumnezeu Tatăl	
" vii - (toți sînt . . .) pentru Dumnezeu	
" vina păcătosului a fost preluată de Isus	
" vindecările săvîrșite de Isus l-au costat	
vitalitatea și sănătatea sa	247-250
" generale ale bolilor mintale	
și fizice ale omenirii vor avea loc în Mileniu	500
violarea conștiinței - (să nu facem	
nimic ce ar duce la . . .)	519
" vrednic este Mielul care a fost înjunghiat	
" 71-74	
Z	
zeități păgîne și "creștine"	125